

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SON TEKLİF

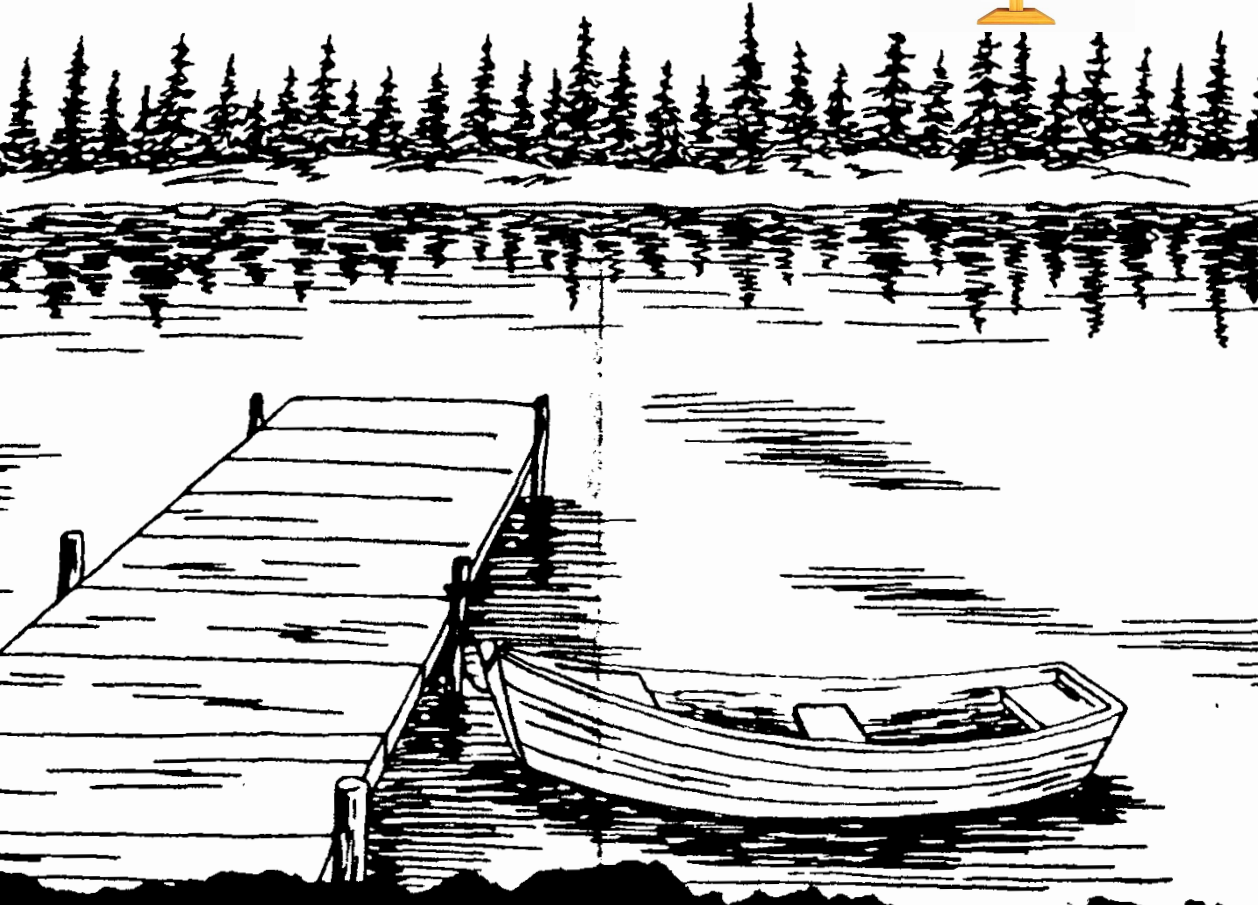
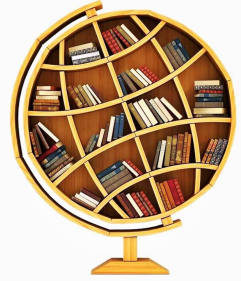

DREAMLAND MİLYARDERLERİ
LAUREN ASHER

SON TEKLİF

DREAMLAND MİLYARDERLERİ
LAUREN ASHER

Çeviren: Aydan Yalçın

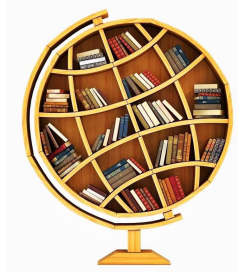
Calma Listesi

in my head – Ariana Grande
Hate Myself – NF
Forever Winter (Taylor's Version) – Taylor Swift
Bad Habits (Acoustic Version) – Ed Sheeran
justified – Kacey Musgraves
If I Ever Feel Better – Phoenix
Unmiss You – Clara Mae
Broken (Acoustic) – Jonah Kagen
Wishful Thinking – Gracie Abrams
Brown Eyes Baby – Keith Urban
favorite crime – Olivia Rodrigo
Clarity – Vance Joy
Break My Heart Again – Danielle Bradbery
This Time Is Right – CVBZ & American Authors
Labyrinth – Taylor Swift
One Life – James Bay
You Let Me Down – Alessia Cara
No Se Va – Morat
Goodbye – Mimi Webb
Time – NF
When We Were Young – Adele
I Won't Give Up – Jason Mraz
ADMV – Maluma

*Küçümsenen herkese.
Umarım kendin de dâhil herkesi haksız çıkarırsın.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Alana

Bu gece öleceğimi bilseydim daha seksi iç çamaşırları giyerdim. Ya da en azından üzeri deliklerle, çamaşır suyu lekeleriyle dolu uyumsuz pijamalardan çok daha güzel bir şey seçerdim.

Annem şu anda muhtemelen cennetten beni azarlıyor, yetiştirirken nerede hata yaptığını merak ediyordu.

Perdona me, Mami. Debería haberle escuchado¹.

Tabancamı kapı eşiğinde duran gölgeye doğrultmadan önce hızlıca istavroz çıkardım. Kalbim göğsümde deli gibi çarparken atışların arasında geçen süre her saniye biraz daha kısalıyordu. “Ateş etmeden önce evimden çıkman için beşe kadar sayıyorum. Bir... iki...”

“Kahretsin.” Duvara çarpan ağır bir şey elektrik düğmesine denk gelince evin girişi aydınlandı.

Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm o kişiyle burun buruna gelince silahı daha sıkı kavradım. Bakışlarımız buluştu-

1 (İsp.) *Beni affet, anne. Seni dinlemediğim için pişmanım.* –ç.n.

ğunda mavi gözleri yüzümde hayali bir okşama gibi gezinerek bir sıcaklık dalgasının vücuduma yayılmasına neden oldu.

Kafamın içindeki çanlar ondan uzaklaşmam konusunda beni uyarsa da Callahan Kane'in bir doksan üçlük vücudunu inceleme isteğime karşı koyamadım. Onunla ilgili her şey, o gittiğinden beri geçmek bilmeyen göğsümdeki ağrı bile çok tanıdık geliyordu.

Tasasız gülümsemesi.

Her zaman karmakarışık olan ve düzeltilmeyi bekleyen asi, kirli sarı saçları.

Öğle güneşi altında gölün yüzeyi gibi parlayan, berrak gökyüzü rengindeki mavi gözleri.

Onu en son gördüğümde bu yana altı yıldan fazla zaman geçmişti. Kolay kolay etkilenmeyecek birine dönüşmeme yetecek altı uzun yıl. Cazibesinin ne anlama geldiğini anlamamı sağlayacak altı uzun yıl.

Bir tuzak.

Dikkatle bakarsam güzelliğinin ve çekiciliğinin arkasına saklamaya çalıştığı çatlakları görebilirdim. İnsanların, maskesinin altındaki yaralı kişiye yakından bakmasına izin vermezdi, bu konuda her zaman çok dikkatliydi. İlk başta ilgimi çeken ve çöküşüme neden olan şey de bu olmuştu.

Kalbimi kırdığında yirmi üç yaşındaydım ama daha dün yaşanmış gibi acısı hâlâ çok tazeydi. Bu acıyı görmezden gelmek yerine onu kabullenip öfkemi beslemek için kullandım.

“Burada ne halt ediyorsun sen?” diye patladım.

Gülümsemesi bir an için solduktan sonra eski hâlini aldı. “Beni gördüğüne sevinmedin mi?”

Boştaki elimi sallayıp öne doğru gelmesi için işaret ettim. “Mutluluktan havalara uçtum. Daha iyi ateş edebilmem için neden biraz daha yaklaşmıyorsun? Hayati bir organına isabet ettirememek canımı sıkar.”

Bakışları yüzümden elimdeki tabancaya kaydı. “O şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?”

Gözlerimi kısarak, “Görmek ister misin?” dedim.

“Onu nereden aldın?”

“Annemden hediye.” Göğsüm özlemle sıkıştı.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Señora Castillo sana silah mı aldı? Neden?”

Tabancayı indirip emniyetini açtım. “Annem her zaman bir kadının iki özelliğinin olması gerektiğini söylerdi: silahlı ve tehlikeli.”

Ağzı açık kaldı. “Bizi hizaya sokacak bir silahı olduğunu söylerken şaka yaptığını sanıyordum.”

“Herkes güvenli Şikago banliyösünde dadılar ve hizmetçilerle dolu bir evde büyümüyor.”

“Aynı şey yerel yetkililerin bir şişe içki ya da bir deste gıcır gıcır yeşillığe satın alınabildiği, küçük, mutlu tatil kasabasında büyüyenler için de geçerli.”

Kaşlarımı çattım. “Bilgin olsun diye söylüyorum Şerif Hank geçen yıl emekli oldu.”

“Çevredeki ite kopuğa acıdım.” Parlak sırtışı biraz daha genişledi.

Gülümsemesiyle birlikte karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Midemin çalkalanmasıyla son altı yılı kozalarında kapana kısılmış geçiren binlerce kelebek uykusundan uyanmış gibi hissettim.

O senin kalbini kırdı. Gerektiği gibi davran.

Omuzlarımdaki kaslar gerildi. “Evime zorla girerek ne yaptığını açıklamayı planlıyor musun yoksa bütün gece burada dikilecek miyiz?”

“Evin mi?” Alnı kırıştı. “Bence yanılıyorsun. Mülke annen baktığı için dedem ailece burada kalmanıza izin vermiş olabilir ama buranın sahibi sen değilsin.”

Annem, Brady Kane tarafından mülkü yönetmek ve torunlarına göz kulak olmak için işe alındığından beri Kanelerin evine *sadece* bakmakla kalmamış aynı zamanda kendi evi gibi benimsemişti.

Yine de mülkü sana bıraktı, annene değil.

Göğsüm sızladı. “Dedenin bıraktığı tapuya bakılırsa öyleyim.”

Vücudu kasıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu onunla benim aramda olan bir şey.”

“Yerin iki metre altında olduğundan gidip ona sormaya-
cağıma göre senin açıklaman gerekecek.”

Kalbimdeki acı şiddetlendi. “Buranın bana ait olduğunu ve aksini iddia eden herkesi vurmaya hakkım olduğunu söyledi.”

Kollarını göğsünde kavuşturarak dikkatimi gömleğinin altında gerilen kaslara çekti. “Artık yalan söylediğinden eminim çünkü dedem silahlardan hep nefret etmiştir.”

“Peki o zaman tavan arasındaki küçük koleksiyonunu nasıl açıklıyorsun?”

Düşünceli bir ifadeyle çenesini ovuşturdu. “Ne koleksiyonu?”

Başımı yana eğdim. “Belki de dedeni sandığın kadar iyi tanı mıyordun.”

“Ne yani sen benden daha mı iyi tanıyordun?” Küçümser kahkahası havada çınladı.

Çenemi kaldırdım. “Kazaya kadar her yazı burada geçirdi, bu yüzden evet, sanırım onu doğum gününde bile arama zahmetine girmeyen kişiden daha iyi tanıyor olabilirim.”

Gözlerini hızla başka yöne çevirdi. “Komaya girmeden önce onunla pek anlaşı mıyorduk.”

“Neden acaba?” Alaycılık ses tonuma yansıdı.

Ensesini ovuşturarak, “Buraya son gelişimde çok fazla hata yaptım,” dedi.

“Benimle birlikte olmak gibi mi?”

Çenesindeki kas seğirdi. “Senin peşinden koşmamalıydım.”

Cal göğsüme tırtıklı bir bıçak saplamış gibi hissediyordum ama yüzümde hiçbir duygu belirtisi yoktu, yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir beceriydi bu.

“Doğru, gerçekten koşturmalıydın.” Parmaklarım tabancanın kabzasını kavradı.

“Arkadaşlığımızı mahvettiğim için pişmanım.”

Görünmez bıçak bükülerek daha derinlerine saplanıyordu sanki. “Arkadaşlığımızı bozan şey ilişkimiz değil, bağımlılıklarıydı.”

Ağrı kesiciler. Alkol. Seks. Cal zihnindeki şeytanlardan kaçmak için hepsini kullanıyordu ve ben ona ne olduğunu göremeyecek kadar aptalca âşıktım.

O bunları saklama konusunda ustayken kendini suçlayamazsın.

Yine de kendi kendime söylediğim bu sözler inanmakta zorlanıyordum. Yıllardır bastırdığım duygular boğazımı düğümlüyor, yutkunmamı zorlaştırıyordu.

Çenesi kasılınca sert hatları daha da belirginleşti. “İster inan ister inanma, bunca yolu seninle geçmişimiz hakkında kavga etmek için gelmedim.”

“O zaman neden geldin?” Ona sormak istediğim yüzlerce sorudan en güvenlisinin bu olduğunu düşünmüştüm.

“Evi kontrol etmeye geldim.”

“Altı yıl sonra mı? Neden şimdi?”

“Çünkü satmayı planlıyorum.”

Şaşkınlıkla bakakaldım. “Hayır. Kesinlikle olmaz.”

“Lana...” Eski lakabımı kullanması ölmüş kalbimi aşına olduğum duygularla yeniden tutuşturdu.

Geçmişte seni kolay lokma olarak görmesine şaşmamalı. Savunmanın zayıflaması için tek gereken aptalca bir takma adı kullanmasıymış.

“Bana öyle seslenme.” Dişlerimi sıktım.

“Alana,” diye düzeltti hafifçe kaşlarını çatarak. “Dedem sana ne dedi bilmiyorum ama onu yanlış anlamış olmalısın.”

“Doğru. Elbette hemen onu yanlış anlamış *olduğumu* düşünecektin.”

Gözleri kısıldı. “Şu an sadece zorluk çıkarıyorsun.”

“Bunu nasıl yapıyorum acaba? Geçmişteki gibi saf ve aptal olmayarak mı?”

Patlamamı görmezden gelerek, “Bunu kolayca çözebiliriz. Tapu nerede?” diye devam etti.

Bir an duraksayıp isteğini yerine getirmenin artılarını eksilerini düşündüm.

Tapuyu ona ne kadar çabuk gösterirsen o kadar çabuk gider.

“Gidip getireceğim.” Merdivenlere doğru ilerleyip omzumun üzerinden bir bakış attım. “Sakın yerinden ayrılma.”

“Ayrılalım da hayatımı riske atarak beni vurman için sana bahane mi vereyim? Böyle iyiyim.”

Yapıştıracığım cevap dilimin ucuna geldi ama dilimi ısırarak kendimi tuttum. Cal böyle biriydi, bir şaka ya da gülümsemeyle size kızgınlığınızı unutturabilirdi. Bu onun en büyük süper gücü ve benim kişisel *kriptonitim*di.

Artık bu numaralara hazırlıklısın.

Ya da en azından öyle olduğumu *umuyordum*.

Yukarı koşup tabancamı kasaya koyduktan sonra tapuyu bulmak için belgeleri karıştırdım. Birkaç önemli yasal evrak arasından onu bulmam sadece birkaç dakikamı aldı.

Merdivenlerden inerken Cal ellerimi kontrol etti. “Bu sefer ateşli silah yok mu?”

Omuz silktim. “Bir adamı çıplak ellerle öldürmenin beş farklı yolunu biliyorum, bu yüzden silaha ihtiyacım yok.”

Bronzlaşmış teni soldu. “Lütfen bana şaka yaptığını söyle.”

Keşke şaka yapıyor olsaydım. Annem bir yaz tatilinde dayımı ziyaret etmem için beni Kolombiya’ya göndermişti. Dayımın yeğenini eğlendirme anlayışı çiftliğinde çalıştırıp karma dövüş sanatları öğretmekten ibaretti. Bir ay sonra insanların kichını tekmeleme konusunda siyah kuşak almış ve ıssız adada geçen

realite programlarında rekabet edecek kadar hayatta kalma becerisiyle geri dönmüştüm.

Tapuyu girişteki masanın üzerinde koyup Brady'nin imzasını işaret ettim. "İşte, bak. Söylediğim gibi."

Cal tapuyu kontrol etmek için yanıma geldi. Okurken mesafesini korumaya özen gösterse de ağırlığını diğer tarafa verince yanlışlıkla kollarımız birbirine değdi. Vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Hemen çekilip ellerini arkasında birleştirse de dokunuşunun etkisini hâlâ hissedebiliyordum. Altı yıl olmuştu ama vücudum sanki daha dünmüş gibi tepki veriyordu.

Kaş çatışım derinleşti.

Cal sayfayı baştan sona okuduktan sonra başını salladı. "Üzgünüm ama sana verdiği bu tapu her neyse geçerli değil." Brady'nin imzasının yanında yazan tarihi işaret etti. "Bu, vasiyetini güncellenmeden önce imzalanmış."

"Ne vasiyeti?"

"Kazadan kısa süre önce yeniden yazdığı vasiyet."

Sanki Cal ellerini boğazıma dolayıp sıkıyormuş gibi güçlükle nefes alıyordum.

Hayır. Bu mümkün değil. "Hemen şimdi avukatını arıyorum, böylece her şeyi açıklığa kavuşturabiliriz." Yukarı çıkıp telefonumu almak için çaresizce merdivenlere yöneldim.

Cal pahalı ve şık saatine bakarak, "Neredeyse gece yarısı oldu. Leo'nun şu anda telefona cevap vereceğinden şüpheliyim," dedi.

Ağzımın içinde alçak sesli bir küfür mırıldandım.

Ellerini ceplerine soktu. "Yarın emlak uzmanı uğramadan önce bu sorunu çözmek için sabah ilk iş avukatla görüşürüm."

"Ne uzmanı?"

"Evi satmama yardım etmesi için tuttuğum kişi."

"*Evimi satmıyorum* dememin tam olarak neresini anlamadın?"

"Gerçekten ev seninmiş gibi konuşuyorsun."

Boğazına dolamamak için ellerimi yumruk yapıp sıktım.

Bakışları yumruk yaptığıım ellerime kaydıkdan sonra yüzüme geri döndü. "Avukattan geçerli bir açıklama duyana kadar bu konuşmayı erteleyelim bence. Geç oldu ve şu anda tartışarak hiçbir yere varamayız." Ön kapı açılırken gıcırdadı.

"Bekle." Elimi uzattım. "Anahtarını ver."

Valizini içeri sürükleyerek beni görmezden geldi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Eh, burada kalamayacağın kesin," dedim.

"Nereye gitmemi bekliyorsun?"

"Main Caddesi'ndeki motelin muhtemelen boş bir odası vardır, hem artık internet bağlantısı ve renkli televizyonları da var."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ciddi olamazsın. Bir keresinde orada seri katil yakalamışlardı."

Gözlerimi devirdim. "Aslında orada cinayet falan işlenmedi."

"Ah, o zaman sorun yok demektir."

"Anne, bu kim?" Camila merdivenlerin tepesinden seslendi. Kocaman mavi gözleri Cal'in üzerinde gezindikten sonra bakışları tekrar bana döndü.

Hiç düşünmeden elimi sallayarak onu odasına göndermeye çalıştım. "Önemli biri değil. Yatağına dön lütfen."

Cal'in iri gözleri Cami'den bana kaydı. "Burada ne boklar dönüyor? Kim bu kız ve neden sana *anne* diyor?"

"Kızımın yanında küfretme." Fısıltım daha çok tıslama gibi çıktı.

"Kızın mı? Kaç yaşında?" Cal benden uzaklaşmaya çalışırken ayakları birbirine dolanınca tökezledi ama neyse ki dengesini hemen sağladı.

"Beş!" Cami birinin ona beşlik çakmasını bekliyormuş gibi elini kaldırdı.

Cal elini duvara yaslarken yüzünün rengi soldu. "Beş. O... o... bizim..."

“Değil...” Gözleri kaymaya başlayınca cevabım yarıda kaldı. Bacakları büküldüğünde vücudu dengesini kaybedip öne doğru devrildi. “Hassiktir!” Hemen fırlayıp yakalamak için ona uzandım.

İkimiz de yere düşerken uzuvlarımız birbirine dolandı. Aşınmış parkeye çarptığımda nefesim kesildi. Cal’in başı karnıma çarpınca beklediğimden çok daha fazla canım yansa da düşüşünü yumuşatmıştım. Yine de kucağımdan yuvarlanıp yere çarpmadan önce onu zamanında yakalayamadım. Cal hiçbir tepki vermeden tamamen bilinçsiz bir hâlde yerde yatıyordu.

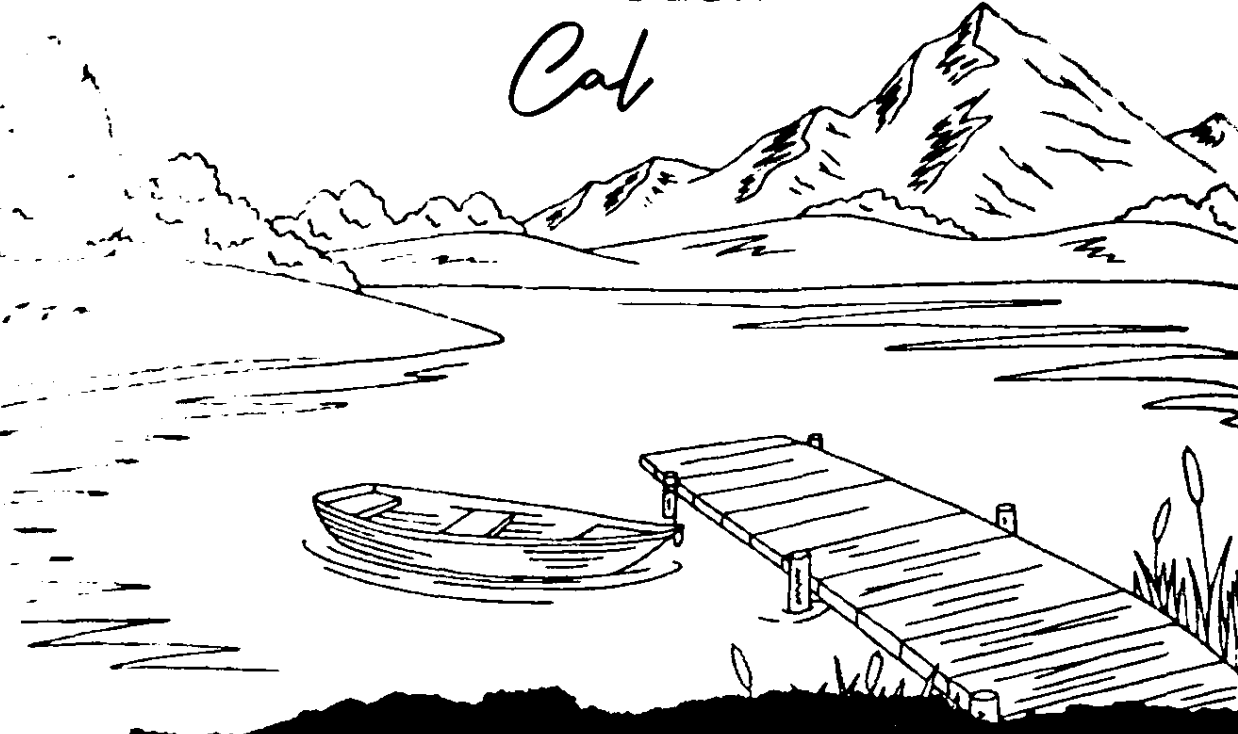
“Kahretsin. Bu sonradan çok acıtacak.” Başını kucağıma kaldırmadan önce gevşek vücudunu kendime çevirdim.

“Aa, anne küfür kavanozuna para atman gerek.”

Callahan Kane’in ölümcül gülümsemesi ve beraberinde büyük bir problemle hayatıma geri döndüğünü düşünürsek küfür kavanozu şu anda endişe etmem gereken en son şey gibi geliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Cal

Gözlerimi tavana dikip bulanık görünen avizenin netleşmesini bekledim. Beynimin içi hâlâ sis bulutuyla kaplı olsa da görüşüm birkaç dakika sonra netleşti.

Neden yerdeyim ben?

“Ah, Tanrıya şükür uyandın. İyi misin?” Lana öne doğru eğildi. Koyu dalgaları yüzüme değerek tenimi gıdıkladı. Ev yapımı tarçınlı kurabiye gibi kokuyordu, bu koku bana evde olmam gerektiği hâlde geç saatlere kadar iskelede takılıp birlikte çiğ kurabiye hamuru yediğimiz günleri hatırlattı. Derin bir nefes almamak için çabalasam da girişimim başarısız oldu ve tarçın kokusunu bir kez daha içime çektim.

Lana'yı en son ne zaman rüyamda gördüğümü hatırlamıyordum. Aylar mı olmuştu? Yoksa *yıllar* mı? Bu seferki diğer rüyalardan daha gerçekçi ve detaylıydı; boynundaki kalp şeklinde minik doğum lekesini, dudağının üzerindeki yara izini çok net görebiliyordum.

Suluk yara izine dokunmak için uzandığımda parmak uçlarım karıncalandı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda etrafımdaki dünya silinip gitti.

Tanrım. O gözler.

Kahverengi gözleri bana yağmurdan sonraki ıslanmış toprağı hatırlatıyordu, çok koyu olduğu için bazen ışık altında siyah görünüyorlardı. Her ne kadar Lana bu konuda aynı fikirde olmasa da bence diğerleriyle kıyaslanamayacak kadar güzel ve değeri bilinmeyen bir renkti.

Başparmağım yanlışlıkla alt dudağına değdiğinde sert bir nefes aldı.

“Ne yapıyorsun?” Geri çekildi.

Kafatasımın arkasında delik açılmış gibi keskin bir acıyla irkildim.

Rüya görmüyorsun, seni aptal.

“Kusura bakma. Canını daha fazla acıtmak istememiştim.”

Başımı kucağından kaldırdı. “Kaç parmak görüyorsun?”

“Üç,” diye homurdandım.

“Hangi gündeyiz?”

“3 Mayıs.”

“Şu anda neredeyiz?” Parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırırken tırnakları derimi sıyrınca omurgamdan aşağıya kıvılcımlar saçıldı.

“Lanet olsun,” diye söylendim.

“Acıyor mu?” Aynı hareketi tekrarladı. Tenim onun dokunuşuyla alev alırken sıcaklık bir orman yangını gibi damarlarıma yayılıyordu.

“Dur, lütfen. Ben iyiyim.” Ondan uzaklaşarak sırtım karşıdaki duvara çarpana kadar geriye doğru kaydım. Aramıza koyduğum mesafeye rağmen vücut losyonunun yoğun tarçın kokusu kıyafetlerime sinmişti. Yıllardır kullandığı losyonun bağımlılık yapan kokusuydu.

Derin bir nefes daha aldım çünkü belli ki kendime işkence etmekten zevk alıyordum.

Tanrım. Ne kadar acınası bir hâldesin. Başımı arkamdaki duvara vurdum, bu hareketimle daha da zonklamaya başladı.

“Alın efendim. Uf olan yeriniz için.”

Ah, kahretsin.

Alana'nın bir kızı vardı. Ürkütücü bir şekilde benimkine benzeyen kirli sarı saçları ve iri mavi gözleri olan beş yaşında bir kız. Bu açıdan birkaç santim uzun görünmesine rağmen ben otururken neredeyse aynı boydaydık.

Alana'nın çocuğu –muhtemelen benim çocuğum– üzerindeki yanlış iliklenmiş pijamalarıyla karşımda durmuş iri gözleriyle bana bakıyordu. Saçlarının rengi açık kahveye daha yakındı, dalgalı tutamlarının çoğu çözülmek üzere olan atkuyruğundan çıkmıştı.

Benim kızım mı?

Tanrım, umarım değildir.

Boktan bir düşünce olsa da gerçek buydu, henüz baba olmaya hazır değildim. Lanet olsun, hazır olduğum bir zamanın geleceğinden de emin değilim. Bugüne kadar çocuk sahibi olmak için hayatını hiçbir zaman yoluna sokamamış havalı amca olmaktan memnundum. Kendime bile bakamazken bir çocuğa nasıl bakabilirdim?

Küçük kız parmak uçlarında zıplayarak yüzümün önünde bir buz torbası sallıyordu. Hiç düşünmeden uzanıp elinden aldım.

“İyi misin?” dediğini duyunca irkildim. Sesinin tiz tonu bile bana Lana'yı hatırlatıyordu. Bir kez daha gözlerimin önüne sis bulutu çökerken başım döndü.

Lana ayağa kalkıp kızının başının üstüne bir öpücük kondu. “Teşekkürler bebeğim. Ona yardım etmen çok hoş bir davranış.”

“Doktora ihtiyacımız var mı?”

“Hayır. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Ve sert bir içkiye,” diye homurdandım.

Lana kızına döndü. “Gördün mü, yeniden yanlış kararlar verecek kadar iyi durumda. Yani her şey yolunda.”

Küçük kız yüzünü buruşturdu. “Ne demek istediğini anlamadım.”

Lana derin bir iç çekti. “Sabah açıklarım, *mi amor*’.”

“Ama...”

Lana merdivenleri işaret ederek, “*Vete a dormir ahora mismo*”, dedi.

Tanrım. Görüntüsü ve konuşması tıpkı annesi gibi.

Belki de artık bir anne olduğu içindi.

Bu düşünceyle resmen vücudum uyuşuyordu.

Kalp krizi mi geçiriyorsun?

Sol kolumun karıncalanmasına ve kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına bakılırsa bu ihtimali göz ardı edemezdim.

Küçük tombul parmağıyla beni işaret ederek, “Pek iyi görünmüyor,” dedi.

“Bir şeyi yok, iyi olacak. Sadece biraz başı ağrıyor.”

“Belki senin öpücüğün uf olduğum zamanlarda beni iyileştirdiği gibi ona da iyi gelir.”

Lana’yla aynı anda, “Hayır,” diye çıkıştık.

“Tamam. Öpücük yok.” Somurtarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

Lana bakışlarını dudaklarıma çevirdi. Dilini dışarı çıkarıp alt dudağının üzerinde gezdirince kulaklarımin uçları kızardı.

Umutsuz vakasın. Kelimenin tam anlamıyla umutsuz vaka.

“Bana bir masal okur musun?” diyerek araya giren kızın sesi ruh hâlimde soğuk düş etkisi yarattı.

Bu çocuk gerçekten benim olabilir miydi? Lana sırf benden nefret ediyor diye kızımı yıllarca saklar mıydı?

2 (İsp.) *Aşkım.* –ç.n.

3 (İsp.) *Hemen şimdi uyumaya gidiyorsun.* –ç.n.

Oda etrafımda dönmeye başladı. Kendimin minyatür hâline ve Alana'ya bakmamak için gözlerimi kapattım.

"Camila," diye uyardı Lana.

Sesindeki uyarıya aldırmadan, "İkiniz de hâlâ küfür kavanozuna borçlusunuz," diye hatırlattı.

"Bana sabah hatırlat," diyen Lana'nın gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum.

"Tamam!" Ahşap merdivenlere çarpan ayak sesleri yüksek tavanlı girişte yankılandı.

Lana uzaktan kapının kapanma sesini duyana kadar konuşmadı. "Artık gitti, o yüzden uyuyor numarası yapmayı bırakabilirsin."

Gözlerimi açıp tavandaki avizeye baktım. "O..." Ne kadar denersem deneyeyim cümleyi tamamlayamıyordum. Bence Lana hiçbir zaman bu kadar büyük sır saklayacak biri olmamıştı ama insanlar sevdiklerini, özellikle de onları incitebilecek insanlardan korumak için akıl almaz şeyler yapabilirlerdi.

Belki de bu yüzden dedem evi Lana'ya vermişti. Çocuğuma bakamayacak kadar boktan bir durumda olduğumu düşünerek bu sorumluluğu üstlenmiş olabilirdi.

Tabii evi ona bıraktığını varsayarsak.

Lana üsteleyerek, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

"Benim kızım mı?"

Ağzı açık bakakaldı. "Cidden bana bunu soruyor musun?"

"Sadece soruma cevap ver." Korkum bir anda heyecana dönüştü. Aslında öfkeme çabucak yenik düşen biri değildim ama hem baş ağrısının ilk belirtileri başlamışken hem de varlığından haberdar olmadığım bir çocuğu öğrenmişken sabrım gitgide tükeniyordu.

"Senin kızın olması bir şeyi değiştirir mi?"

Lana'nın sorusu tuzak gibi geliyordu ama yine de isteyerek bu tuzağa düştüm. "Evet. Hayır. Belki. Kahretsin! Bilmiyorum. Benim kızım mı?" Ellerimi saçlarımdan arasından geçirip tutamları çekiştirerek hassas kafatasımın zonklamasına neden oldum.

“Bana gerçekten bu soruyu soruyorsan beni hiç tanıımıyorsun demektir.”

Hissettiğim baş dönmesini umursamayarak ayağa kalktım. “Ne düşünmemi bekliyorsun? Birbirimizi son gördüğümüzde pek iyi ayrılmadık.”

“Yani şahsi duygularım yüzünden çocuğunu senden uzak tutacağımı mı düşündün?”

“Ya öyle ya da ses tonuna bakılırsa çok çabuk hayatına devam etmişsin.” Bu söylediğim korkunç bir şeydi. Ağzımdan çıktığı an pişman olduğum öfke dolu, yargılayıcı, aptalca bir sözdü. Bu sefer suçu alkole bile atamazdım, bu da sert sözlerimi çok daha berbat hâle getiriyordu.

Odadaki sıcaklık birdenbire düştü.

“Çık dışarı,” diye fısıldadı.

Olduğum yerde donup kaldım. “Siktir. Üzgünüm. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Yani bunu neden söylediğimi biliyorum ama söylememeliydim...”

“Evimden defol yoksa şerifi arayıp dışarı kadar sana eşlik etmesini isteyeceğim.” Benden uzaklaştı. Her nefes alışıyla öfkeden sarsılan omuzları midemdeki bulantı hissini artırıyor.

“Alana...”

Aniden dönüp kapıyı işaret etti. “*Lárgate*!”

Bunu anlamak için Google’dan çeviri yapmaya ihtiyacım yoktu.

Ellerimi teslim olur gibi kaldırdım. “Tamam. Hemen gidiyorum.”

Soruna bir cevap alamadan öylece gidecek misin?

Ne uğruna? Tanıdığım Lana’nın konuşacak kıvama gelmesi için sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Üzerine gidersem beni kendinden daha fazla uzaklaştıracaklarını uzun zaman önce öğrenmiştim.

Bavulumu alıp ön kapıdan çıktım.

"Bekle."

Paspasın üzerinde duraksadığımda ayaklarım solmuş *sin postre no entran*⁵ yazısının üzerindeydi.

"Bana anahtarını ver." Biraz daha yaklaşıp elini uzattı. Parmağında *yüzük olmayan* sol elini.

Ne önemi var? Buraya onu geri kazanmaya gelmedin.

Her zamanki gülümsememi yüzüme yerleştirmeden önce zihnimde iki kez tekrarladığım bu düşünceye tutundum.

Burun delikleri öfkeyle genişledi. "Anahtarı ver, Callahan."

Daha fazla kızdırmak istemediğimden elimi cebime sokup anahtarı çıkardım. Lana almak için uzandığında parmakları tenime değerek vücuduma elektrik akımı gönderdi. Hızla elini geri çekip göğsüne bastırdı.

O da aynı şeyi hissetmiş olmalı.

Harika. En azından bu gece, benden nefret etse bile vücudunun aynı fikirde olmadığını düşünerek uykuya dalabilirdim.

Bunun başarı olduğuna inanıyorsan gülünecek hâldesin.

Kapıyı yüzüme çarparak kapattı. Burnum kırılmasın diye geriye doğru sıçrayınca valizimi devirdim. Oflayarak başımı kapıya vurdum. "Beni buraya gönderirken aklından ne geçiyordu acaba, dede?"

Kapıyı sürgüleyip kilitledikten sonra girişteki ışığı kapadı.

"Ben arabaya binene kadar bekleyemez miydin?" Cevap beklediğimden değildi ama yine de yüksek sesle söylemişim.

Verandayı çevreleyen ışıklar birer birer sönerek Lana'nın amacını daha da vurguladı.

Defol!

Aston Martin DBS'ime binerken derin bir iç çektim. Motor gümbürtüyle çalıştığında birkaç saniye nefesimi tuttum, sanki Lana'nın elinde tabancayla dışarı çıkıp beni tekrar şerifi aramakla tehdit etmesini bekliyordum. Birkaç dakika bekledikten

5 (İsp.) *Tatlısız girilmez.* -ç.n.

sonra ön kapı açılmayınca tepe lambasını yakıp torpido gözünde dedemin mektubunu aramanın güvenli olacağını düşündüm.

Zarf en altta, yaklaşık iki yıl önce dedem öldüğünde bıraktığım yerde duruyordu. Kardeşlerim miraslarını ve şirket hisselerini almak uğruna dedemin verdiği görevleri –Rowan'ın aileme ait tema parkında yönetici olarak çalışması ve Declan'ın evlenip çocuk yapması– tamamlamak için koştururken ben en iyi yaptığım şeyi yaptım.

Beni korkutan şeyleri görmezden gelip sorunlardan kaçtım.

Ertelemek sana beladan başka bir şey getirmez.

Mektubu zarftan çıkarmadan önce parmaklarımı üzerinde Dreamland şatosu olan kırık mühürde gezdirdim. Gözlerimi kapatarak mektubu açmadan önce birkaç derin nefes aldım.

Callahan,

Son mektubumun bu versiyonunu okuyorsan fikir ayrılıklarımızı konuşmadan ve söylediklerimiz için birbirimizi affetmeden önce ölmüşüm demektir. Bu duruma üzülmekle birlikte son isteğim ve vasiyetimle aramızı düzeltmek istiyorum. Paranın her sorunu çözemeyeceğini söylerler ama eminim seni ve kardeşlerini konfor alanınızın dışına çıkıp yeni bir şeylere kucak açmak için motive edebilir. Torunlarım arasında risk almayı seven kişi hep sen oldun, bu yüzden umarım benim için bir zorlukla daha mücadele edebilirsin.

Aramızda kalsın, torunlarım arasında ayırım yapmamaya çalıştım ama sen bunu neredeyse imkânsız hâle getirdin. Sende özel –kardeşlerinle babanda olmayan–, insanları kendine çeken bir şey var. İçinde daima yanan, söndürülemeyecek bir ışık var.

En azından senden başka kimse tarafından söndürülemeyecek.

Alkol ve uyuşturucuyu koltuk değneği hâline getirerek seni eşsiz kılan şeyi yok edişini izlemek beni çok üzdü. İlk başta genç ve toy olduğun için bunu mazur gördüm. İlerleyen zamanlarda bu alışkanlıklarından kurtulacağını düşünmüştüm. Özellikle rehabi-

litasyondan sonra daha iyi görünüyordun. Gerçekteyse durumunu çok iyi sakladığını ancak birkaç yıl sonra seninle göl evinde vakit geçirdiğimde anlamıştım.

Son konuşmamızda sana söylediğim şeyler için daima pişman olacağım. O zamanlar daha erken devreye girmediğim –en azından hokey takımında kalıcı olarak yedeğe alındıktan sonra seni kontrol etmediğim– ve kendimi işime gömüp size vakit ayırmadığım için sonradan kendime çok kızdım. Sakatlığının ardından hiçbirimizin anlayamayacağı şekilde acı çekiyordun. Yardım etmek için daha çok çabalamam gerekirdi.

Keşke gururumu bir kenara bırakıp daha önce özür dileseydim de bu mektubu okumak zorunda kalmasaydın. Hatta keşke bağımlılığını sana karşı hiç kullanmasaydım ve doğru yönde teşvik edeceğimi düşünerek sarf ettiğim o incitici sözleri hiç söylemeseydim.

Sen asla başarısız olmadın, evlat.

Başarısız olan bendim.

Görünmez pençeler göğsüme saplanıyor, yıllardır kabuk bağlayan yarayı kanatarak kalbime ulaşmaya çalışıyordu. Dedem söylediklerine pişman olabilirdi ama haklıydı. *Ben* başarısız olmuştum. Eline geçen iki ayrı fırsatta da temiz kalmaya çalışan, ancak çok geçmeden tekrar aynı batağa düşen birine başka ne denirdi? Zayıf. Acınası. Sefil. Seçenekler uzayıp gidiyordu ama bence başarısız kelimesi durumu mükemmel bir şekilde özetliyordu.

Sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra okumaya devam ettim.

Ayık kalmak hedef değil, bir yolculuktur. SENİN yolculuğun. Her ne kadar sağlıklı olmanı istesem de bu konuda çok yanlış bir yol izledim. Sana sırtımı dönmek yerine destek olsaydım neler olurdu diye düşünmediğim tek bir gün bile yok. Artık benimle bağlantısı kalmadığı için kızgın olduğun aile şirketinde kendi yolunu bulmak

ister miydin? Yoksa Alana'yla evlenip Señora Castillo'ya hayalini kurduğu torunları mı vermek isterdin?

Ne kadar üzgün olduğumu göstermemin yüzlerce farklı yolu var ama öbür dünyadayken seçeneklerim sınırlı. Umarım bir gün –kendini toparlarsan– tekrar bir araya gelebiliriz. Ama o zamana kadar elimden gelen tek şey senden son bir istekte bulunmak.

Benim küçük, cesur torunum, şirket hisselerinin yüzde on sekizi ve yirmi beş milyar dolarlık miras karşılığında senden bir şey isteyeceğim.

Wisteria Gölü'ndeki evi ölümümün ikinci yıl dönümüne kadar satmamamı ve satışa çıkarmadan önceki yazı orada geçirmeni istiyorum.

Her şey zihnimde iyice oturana kadar cümleyi iki kez daha okudum.

Of, lanet olsun.

Burada Lana'yla yaşamamı istiyordu.

Elbette. Daha da kötüsü, dedem sanki yeterince zorda değilmişim gibi bir istekte daha bulunarak tabutuma son çiviye çakıyordu.

Ev satılana kadar satışın gerçek sebebini kardeşlerin ve avukatım dışında kimsenin bilmemesini rica ediyorum.

Harika. Böylece Lana'nın insanlığına ya da mali durumuna oynama fırsatım, dedemin son dileğiyle elimden alınmış oluyordu. Öbür dünyada çilekli margaritasını yudumlayarak hayatımın dağılışıını neşe içinde izlediğine yemin edebilirdim.

Görünen o ki şirketteki hisselerimi ve yirmi beş milyar doları kazanmak için yapmam gereken tek şey Lana'yı –dünyada kıcıımı kurtarmaktansa ona ateş etmeyi tercih eden tek kadını– evi satmaya izin vermesi için ikna etmektir.

Kurşungeçirmez yeleğe yatırım yapma zamanı gelmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alana

Cal'in arabası garaj yolunda gözden kaybolurken titreyen ellerimle perdeyi kapattım. Dışarıdan nasıl görünüyordu bilmiyorum ama duygularımın kontrolünü kaybetmiştim, gerçeklik yüzüme sert bir yumruk gibi inmişti.

Cal geri döndü.

Ağlamak istiyordum. Bağırarak istiyordum. Onu ta Şika-go'ya kadar kovalayıp geri göndermek istiyordum.

Onu tekrar görmekle ilgili her şey canımı acıtiyordu. Sanki biri kalbimi tanınmaz hâle gelene kadar un ufak ediyormuş gibi hissediyordum.

Bir gülüşüyle hâlâ kalbimi sızlatabiliyor olmasından nefret ettiğim kadar, neredeyse kollarımı boynuna dolayıp bir daha asla gitmemesi için yalvaracak hâle gelmekten de nefret ediyordum.

Son yaşananlardan hiç mi ders almadın?

Kendime haksızlık etmemeye karar verdim. Cal hayatımı yeniden altüst etmişti ve aklım hâlâ olanlarla baş etmeye çalışıyordu. O kapıma geldiğinden beri midemde başlayan bulantıyı dindirmek için birkaç kez derin derin nefes aldım.

Asla geri dönmemesi gerekiyordu. Onu son gördüğümde bir daha dönmeyeceğine dair bana söz vermişti.

Gerçekten şaşırdın mı? O ne zaman verdiği sözleri tuttu ki?

Sözünü tutarak bana ve geçmişimize saygı duyacağını düşünmüştüm.

Eskiden tam bir budalaydın.

Hayır. Kalbimi kırdığı anda bile ona inanacak kadar çaresizdim.

“Cal?”

Kıyafetlerini yatağının üstünde açık duran valize atmaya devam ederken beni görmezden geldi. Odasına girip kapıyı arkamdan kapattım. “Nereye gidiyorsun?”

Beni fark etmemiş gibiydi.

“Sorun ne?” Elimini omzuna koyup hafifçe sıktım.

Vücudu gerilirken avucundaki tişörtü sımsıkı kavradı. “Şimdi olmaz, Alana.”

Alana mı? Ne zamandan beri bana tam adımla hitap ediyordu?

Etrafından dolaşıp yatağa oturdum. “Neden eşyalarını topluyorsun?”

“Gidiyorum.” Sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Kaşlarım çatıldı. “Şikago’da bir şey mi oldu?”

“Hayır.”

Vücudundaki gerginlik ve göz temasından kaçınması, kalbimin göğsümde küt küt atmasına neden oldu. “Peki...” Bacaklarımı yukarı çekip bağdaş kurdum. “Ne kadar kalacaksın?”

Kıyafetleri gelişigüzel valizine atarken duraksadı. “Geri dönmeyeceğim.”

Yüzündeki gergin ifadeyi görünce gülümsemem hızla soldu.

Onunla göz göze gelebilmek için dizlerimin üzerine kalktım.

“Neler oluyor? Dedenle yemekte bir şey mi oldu?”

Elindeki tişörtü yumruğunun içinde daha da sıktı. “Bunu artık yapamıyorum.”

"Ne yapamıyorsun?"

Bakışları valizinden yüzüme kaydı. "Bizi."

Sanki bir şimşek göğsümü ikiye bölmüş gibi hissettim. "Efendim?" Kelime dudaklarımdan kırılgan bir fısıltı gibi çıktı. Tanrım. Bizi terk ettiği gün babamın annemle yaptığı konuşmanın aynısıydı bu. Ama babam yerine Cal'in eşyalarını toplayışını izliyordum. Başımı iki yana salladım.

Hayır. Cal baban gibi değil. Asla öylece terk etmez, özellikle de seni sonsuza kadar seveceğine söz verdikten sonra.

"Asla beraber olmamalıydık," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Gözlerim sanki tuzlu suda açık tutuyormuşum gibi yanmaya başlamıştı. "Ne dedin?"

"Sen ve ben... iyi bir çift olacağımıza inanmam aptallıktı."

Derin bir nefes aldım. O sırada Cal çekmecedен bir şişe votka alıp berrak sıvı çenesinden aşağı akana kadar içti. İçtiğini görmek midemi bulandırsa da boğazımdan yükselen asidi görmezden geldim.

Acı çekiyor, diye düşünerek kendimce mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım.

Kariyerinin bir anda sona ermesiyle başa çıkmaya çalışırken yaşadığı geçici bir süreç, bahanesini bu yaz milyonuncu kez tekrarladım.

Başını ellerimin arasına alıp yanaklarının üzerinde titreyen parmaklarımı görmezden geldim. "Böyle düşünüyor olamazsın."

"Aynen böyle düşünüyorum."

Parmaklarımı yüzüne bastırdım. "Konuş benimle ve neler olduğunu anlat."

Kıpkırmızı gözlerini benden başka tarafa çevirdi. "Söyleyecek bir şeyim yok."

"Senin... mutlu olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Alana. Mutlu değildim, sadece kafam güzeldi." Üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

Sözleri karşısında elimde olmadan geri çekildim. "Ne?"

Bu mümkün değildi. Cal uyuşturucu konusunda nasıl hissettiğimi biliyordu. Ablam ilk kez aşırı doz aldığından beri uyuşturucuya karşı olumsuz tavrım gayet netti.

“Takımım kazandığı şampiyonluğu kutlarken bu boktan yazı burada sakatlığımın iyileşmesini bekleyerek nasıl atlattığımı sanıyorsun?”

Boktan yaz mı?

Birlikte paylaştığımız onca şeyden sonra gerçekten bunu kastemediğini bildiğimden vücuduma saplanan keskin acıyı görmezden geldim. “Ne zaman sorsam iyi olduğunu söylüyordun.”

“Çünkü iyi hissetmeme yetecek kadar Oxy⁶ alıyordum.”

Derin bir nefes aldım. “Peki. Artık neler olduğunu bildiğime göre yardım almanı sağlayabilirim. Sakatlıktan sonra ilaç bağımlılığıyla mücadele eden ilk kişi sen değilsin.” Üzerime çöken ağırlığa rağmen sesim hâlâ sakindi.

“Yardım falan istemiyorum.” Geri çekildikten sonra votka şişesini dudaklarına bastırıp biraz daha içti.

Şişeyi elinden aldım. “Sen bundan daha iyi birisin.”

Çenesindeki kas seğirdi. “Öyle miyim? Yoksa nasıl biri olduğumu göremeyecek kadar aşkından gözün kör mü oldu?”

Görüşüm bulanıklaştı. “Kör değilim.” Sadece umutlu ve olumlu bakmaya çalışıyordum, onun sorunlarının ben de farkındaydım. Depresyonundan başlayarak her seferinde tek bir sorununun üzerine gidebileceğimizi düşünmüştüm.

“Lütfen durumu daha fazla zorlaştırma, Alana.”

Tam adımı söylemesiyle göğsümdeki boşluk genişledi, tek bir harf aramıza kilometrelerce mesafe koymuş gibiydi. “Hayır. Sakın bana Alana deme. Sen korkuyorsun diye pes edecek değilim. Bunu birlikte atlatabiliriz.”

Başını iki yana salladı. “Beni anlamıyorsun. Bitti diyorum.”

6 *Oxycodone* kırmızı reçeteyle satılan, genellikle ameliyat sonrası dönemde kullanılan ve uyuşturucu özelliği taşıyan çok güçlü bir ağrı kesicidir. —e.n.

"Ne bitti?"

"İlişkımız."

Titreyen çenemi kaldırdım. "Hayır."

Ağır ağır nefes verdi. "Bu yaz olanlar... hepsi bir hataydı. Çok sarhoş olduğum ve doğru düzgün düşünemeyecek kadar kafam güzel olduğu için büyük bir hata yaptım."

Kalbimdeki çatlak ikiye ayrılmasından korkmama neden olacak kadar genişledi. "Gerçekten böyle düşünüyor olamazsın." Sesim titriyordu.

"Tam olarak böyle düşünüyorum." Valizinin fermuarını çekip parkenin üzerine indirdi ve yatağının üzerine saçılmış birkaç parça kıyafeti olduğu yerde bıraktı.

"Sana inanmıyorum." Yataktan atlayıp kapıyla onun arasına girdim.

"Bir şeyi görmezden gelmeye çalışmak gerçek olmadığı anlamına gelmez."

"O zaman doğruyu söyle! İlişkimizin bir hata olduğu saçmalığını söylemeyi kes! Bana olan hislerini de ilişkimizle ilgili ne hissettiğini de biliyorum."

Burada geçirdiği yazın bir kısmında kafası güzel olabilirdi ama itiraf ettiği her şeyi içinden gelerek söylediğini biliyordum. Birlikte geçireceğimiz gelecekle ilgili hayallerini. Bana olan aşkıyla ilgili verdiği sözlerini. Bizimle ve bir gün sahip olmak istediği aileyle ilgili dileklerini. Hepsi gerçektir.

Gözlerini kapattı. "Keşke buraya hiç gelmeseydim. Canını yakmak isteyeceğim son insan sensin ve ben bencilce davrandım," diye fısıldadı valizinin kulpunu kavrarken.

"Beni asla bırakmayacağını söylemiştin." Söz vermişti. Bir öpücükle arkadaşlığımızı mahvetmesine izin vermemin tek sebebi buydu. Çünkü ben de en az onun kadar birlikte olursak güzel bir geleceğimiz olacağını düşünüyordum.

Kederli gözlerle bana bakıyordu. "Üzgünüm."

Kalacağına dair tüm umutlarımı yitirmiştim. "Gitmek mi istiyorsun?"

Hayır de.

Başını sallayarak onayladı. Bu kez göğsümdeki zonklama hissi çok daha güçlü bir şey tarafından bastırıldı.

Öfke.

Ellerim yumruk hâlini aldı. "İyi. O zaman bir daha geri gelme zahmetine girme." Bir gün geri dönerse ne hâle geleceğimden emin değildim, bu yüzden öğrenmemek en iyisiydi.

Çenesi yine seğirdi. "İstediğin bu mu?"

"Evet." Göğsümdeki sancı ağzımdan çıkan sözcüklerle aynı fikirde değildi.

"Nasıl istersen. Senin için her şeyi yaparım, Lana." İç geçirdi.

"Söz ver," dedim donuk bir sesle, akmayan gözyaşlarımdan dolayı görüşüm bulanıklaşmıştı.

"Buraya bir daha gelmeyeceğime söz veriyorum." Valizini kapağına doğru sürükledi. Arkasına dönüp bakmadan önce eli kapı tokmağında duraksadı. "Seni incittiğim için üzgünüm. Keşke farklı biri olabilseydim. Daha güçlü. Daha ayık."

Kollarımı kendime dolayıp yanaklarımdan süzülen yaşları saklamak için arkamı döndüm. Cal son bir kez içini çektikten sonra odanın kapısını kapattı ve parçalara ayrılmam için beni tek başıma bırakıp gitti. Bacaklarımı göğsüme doğru çekip gözlerim şişene ve başım patlayacakmış gibi hissedene kadar ağladım.

Cal'in geri gelmesini ve tüm bunların iğrenç bir şaka olduğunu söylemesini dileyerek yatak odasında ne kadar süre kaldığımı bilmiyordum.

Brady Kane beyaz kaşlarını çatarak odaya girdi. "Cal nereye gitti?"

Yanaklarım gözyaşlarımla ıslanmış hâlde ona bakarak, "Gitti." dedim.

Beni kollarının arasına çekerken mavi gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı. "Ah, Alana." Bana sarıldı. "Çok üzgünüm. Böyle bir şey olabileceğini tahmin etmiştim."

"Nasıl?"

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı.

Yeniden ağlamaya başladım. "Neden kimseye yetemiyorum?" Babama. Antonella'ya. Cal'e. Sadece gitmek istedikleri hâlde sürekli herkesin kalması için savaşıyormuşum gibi geliyordu.

Sakinleştirmek istercesine sırtımı sıvazladı. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Yok mu? Cal beni sevseydi kalırdı. Bizim için savaşırdı."

"Şu anda bırak seni, kendi için bile savaşamaz."

Başımı iki yana salladım. "Gitmesini istemedim."

"Sizinle vakit geçiren herkes bunu bilir."

Göğsümdeki ağrı gitgide şiddetleniyordu. "Ama ona asla geri dönmeyeceğine dair söz verdirdim."

Eli küçük, yatıştırıcı daireler çizerek sırtımda hareket ediyordu. "İstedğin bu mu?"

Brady'nin göğsüne doğru hıçkırdım. "Evet? Hayır? Bilmiyorum."

"Her şey yoluna girecek. Bunun için elimden geleni yapacağım."

Ancak altı yıl sonra hâlâ aynı yerdeydim ve hissettiklerim iyi olmaktan çok uzaktaydı.

Artık her şey farklı. Eskiden olduğu gibi kalbi kırık o saf kız değilsin.

Değil miydin gerçekten? Çünkü son altı yılda unutmaya çalıştığım her şeyi yeniden hatırlamam için Cal'le tek bir karşılaşma yetmişti.

Bana gülümserken dudaklarının kıvrılışı, onca yıllık acıya rağmen beni tekrar tekrar ona çeken kalbimdeki his, espri yaptığı zamanlarda vücuduma yayılan sıcaklık kalbimi saran buzları eritmekle tehdit ediyordu.

Bir parçan onu hâlâ seviyor.

Koltuktan fırlayıp yatak odama kaçtım ama istemediğim düşünceler karanlık, tehditkâr bir fırtına bulutu gibi peşimden gelmişti.

Mantığımın sesi, *onu seviyor olman ona âşık olduğun anlamına gelmez*, diyordu.

Oysa gerçek şuydu ki bir parçam Cal'i sonsuza dek sevecekti. Yirmi yıldan uzun bir geçmişimiz olduğundan onu sevmemem imkânsızdı zaten ama bir daha asla ona âşık olmayacaktım. Bu hatayı bir kez yapmıştım ve bedelini kalp kırıklığıyla ödemiştim.

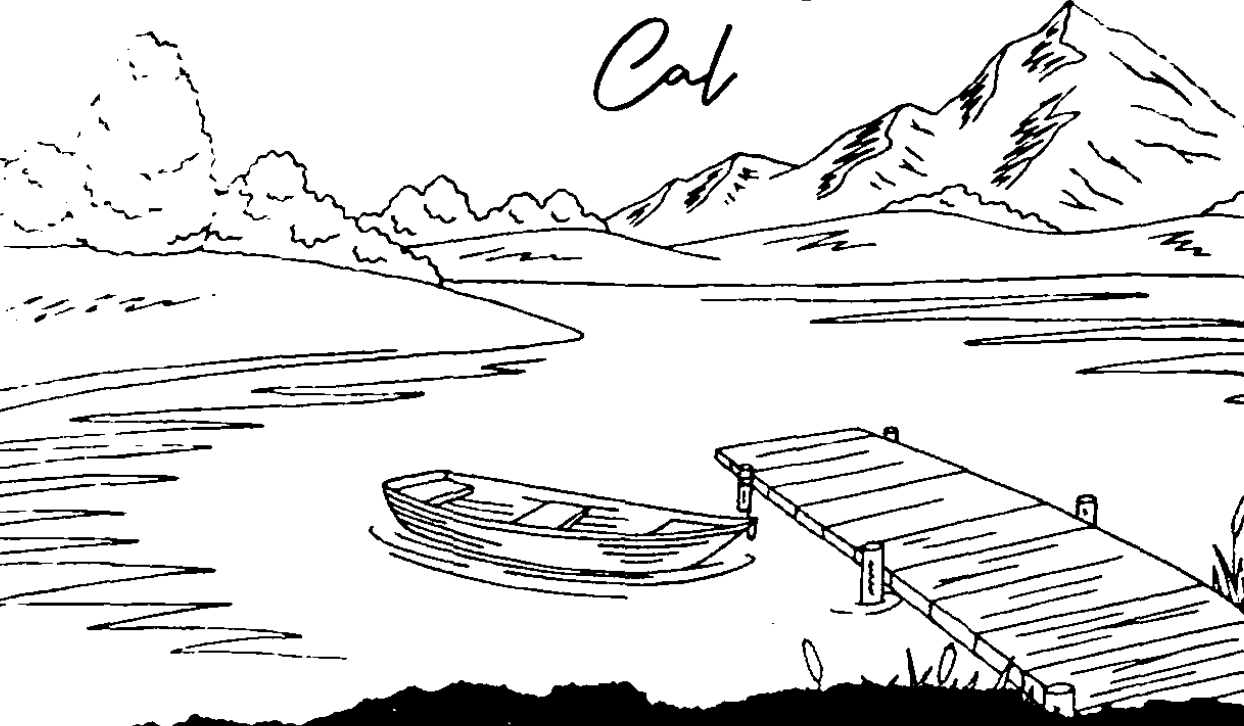
Cal'in Wisteria Gölü'ne son gelişinin aksine bu sefer her şey farklıydı.

Ben farklıydım.

Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cal

Morele giderken uykudaki kasabayı izledim. Ana cadde boyunca sıralanan binaların boyaları, tenteleri ve görünüşleri yıllar içinde yenilenmiş olsa da hâlâ çocukluğumdaki gibiydi. İçki yaşağının en sıkı olduğu dönemde açılan bakkaldan ellili yıllardan beri yenilenmemiş olan eczaneye kadar, *Wisteria Gölü*'ndeki her şey tanıdıktı. Eski. *Mutlu*.

Kasabayı bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum. Geri dönmeyeceğime söz verdikten sonra evim gibi hissettiren tek yere bir daha asla adım atmayacak olmayı kabullenmiştim.

Buradayken evimdeymiş gibi hissetmenin nedeni kasaba değil, burda yaşayan özel birinin varlığıydı.

Wisteria Gölü üç yüz sakiniyle sıcak ve misafirperver olsa da her yaz göl kenarındaki kasabaya dönmemin tek nedeni *Lana Castillo*'ydu.

En azından bana asla geri dönmeyeceğime dair söz verdiğine kadar.

Haklı olduğu bir nedenden dolayı.

Göğsüm sıkıştı. Yolun ilerisindeki dükkânları hızla geçip Route 66'teki motellerden ilham almış, ışıklı reklam panosu, renkli televizyonu ve kliması olan motele doğru sert bir dönüş yaptım. Sanki kadınların oy kullanma hakkının olmadığı bir zamana ışınlanmış gibi hissediyordum.

İnanılmaz.

Arabamdan inip motelin alt katındaki resepsiyona doğru yürürken eski neon tabelanın vızıltısı sessizliği dolduruyordu.

Resepsiyondaki kadınla daha önceden tanıştığımı düşünmesem de bana ters bir bakış atıp moteldeki en kirli ve en kötü kokan odanın anahtarını verdi. Her ikisinin de bilinçli bir seçim olduğundan neredeyse emindim. Çeşit çeşit içki seçenekleriyle dolu mini buzdolabı olmasaydı bu travmatik deneyimi atlatamazdım. Buzdolabındaki en kaliteli mini votka şişesini almadan önce mataramdaki son votkayı kafama diktim.

Baskı altındayken kötü kararlar vermeye eğilimliydim. Genelde zil zurna sarhoş olmama neden olan seçimler yapardım, öyle ki en başta neden içmeye başladığımı bile unuturdum. Bu boktan bir başa çıkma mekanizmasıydı ve genellikle sadece iki metodum vardı: Ya gün boyunca mataramdan küçük yudumlar alarak kaygımı hafifletmeye çalışırdım ya da içmeye devam ettiğim için kendimden geçercesine sarhoş olurdum. İkincisi stres faktörlerine bağlı olarak çoğunlukla haftada bir veya iki kez yaşanırdı ancak bu kadar sarhoş olduğumda tamamen kendimi kaybederdim.

Bu akşamın da kendimi kaybettığım gecelerden biri olacağını iliklerime kadar hissediyordum. Panik atak geçirmemi engelleyebilmek için kalan son gücümle Iris'i aradım.

"Selam. Naber?" Iris'in esnemesi kulağımda yankılandı. Gece gündüz fark etmeksizin herhangi bir saatte telefona cevap vereceğine dair ona güvenebileceğimi biliyordum. Iris abimi çıldırtıyor olabilirdi, yine de yaklaşık bir yıl önce daha Dec-

lan'la evlenmeden bile benim en iyi arkadaşımdı, bu yüzden özel ayrıcalıklara sahiptim.

“Şu anda gerçek cinayet mahallinden çıkmış gibi görünen bir motelde kalıyorum. Kelimenin tam anlamıyla.” Sanki halıdaki lekelerin görüntüsünü aklımdan silebilirmişim gibi gözlerimi kapattım.

“Neden göl evinde kalmadın?”

“Görünüşe göre dedem Lana'nın hâlâ orada yaşadığını söylemeyi unutmuş.”

“*Eski kız arkadaşın Lana'dan mı bahsediyorsun?*”

“Ta kendisi. Ve sürpriz gelişme: Varlığından haberim bile olmayan bir de çocuğu var.” Minik şişede kalan votkayı kafama diktim.

Alkol ne zamandan beri sorunlarını çözüyor?

Sorunlarımı çözmeye çalışmıyordum, hissettirdiklerini *uyuşturmaya* çalışıyordum.

Iris derin bir nefes aldı. “Onunla en son ne zaman seks yaptın?”

“Hamile kaldığı dönem sanırım... En fazla ayrılmadan önceki ay içindedir. Lana beni evden atmadan önce bir takvim çıkarıp çocuğun doğum gününü sormadım.”

“Bekle. Çocuğun senden olup olmadığını bilmiyor musun?”

Uykulu gözlerimi ovuşturdum. “Sormaya çalıştığımda bu konuda konuşmaya pek hevesli değildi.”

Iris alçak sesle küfretti. “Çocuk sana benziyor mu?”

“Saçları biraz daha koyu ama kızın gözleri neredeyse benimkilerle aynı renk.”

Nefesi kesilmiş gibiydi. “Kız mı?”

“Sürpriz.” Şişeyi çöp kutusuna doğru fırlattım ama berbat bir atıcı olduğumdan hedefi tutturamadım. Basketbol yerine hokey oynamamın bir sebebi vardı ve işte bu da beceriksizliğimin bir kanıtıydı.

“Henüz panik yapmaya gerek yok. Çocuğun senden olup olmadığını bile bilmiyorsun.”

“Öyle olabileceğini ima ettiğimde Lana pek nazik davranmadı.” Böyle bir şeyi sormak mantıklı bir hareket değildi. Biz ayrıldıktan hemen sonra biriyle yattığına dair yorumum da haklı olarak pek hoş karşılanmamıştı ama o anda duygularımın beni ele geçirmesine izin vermiştim.

Aranızdaki her şeyi bitirdikten sonra yaptıkları için ona kızmaya hakkın yok.

Söylemesi yapmaktan kolaydı. Normalde kıskanç bir insan değildim ama içimdeki kıskanç parçamın ortaya çıkmak için bir yol aradığını hissediyordum.

“Lütfen ona bu şekilde sorduğunu söyleme.”

“Tamam, söylemiyorum.” Mini buzdolabından başka bir içki almaya gittim. Buzdolabındaki votkaların hepsini çoktan bitirdiğim için tekila ve tarçın aromalı viski arasında seçim yapmak zorundaydım.

Bir de gecenin bundan daha kötü olamayacağını düşünüyordun.

Küçük viski şişesini alıp ayağımla buzdolabının kapağını kapattım.

Iris hattın diğer ucundan homurdandı. “Bazen gerçekten bir dâhi olup olmadığından şüphe ediyorum.”

“Ben de.” Ailem hayatım boyunca üstün yetenekliler sınıfına girmem için ısrar etmeseydi, bana yalan söylediklerini ve sadece okulda başımı belaya sokmamam için beni oyaladıklarını düşünürdüm.

“Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı. Lana’yla ilgili anlattıklarından yola çıkarak, senden nefret etse bile çocuğunun varlığını saklayacağından şüpheliyim.”

“Eh, yarın sabah yapacağım son şey de olsa ondan bir cevap almayı planlıyorum.”

“Senin kızınsa ne yapacaksın?”

“Kendimi alkol komasına sokmak dışında mı?” Kırmızı kapağı açıp viskinin tarçın aromasından derin bir nefes çektim. Lana’nın içimi ısıtan kokusunun aksine yapay koku midemin bulanmasına sebep oldu. Sadece alkolün sağlayabileceği huzuru arzularak mide bulantımı görmezden geldim.

Iris ofladı. “Bu hiç komik değildi.”

Ona cevap verebilmek için içmeyi bıraktım. “*Eğer* benim çocuğumsa yarın dedemin avukatını aradığımda bu konudan da bahsederim.”

“Leo’yu neden arayacaksın?”

“Ufak bir... karışıklık var.”

“Ne tür bir karışıklık?” Sesi endişeli geliyordu, onu arayıp strese soktuğum için kendimi bok gibi hissediyordum.

“Merak etme.” Cümlemin sonuna doğru hıçkırmaya başladım.

“Sarhoş musun sen?”

“Hayır.” Tamam, biraz sarhoştum ama sorunlarımla Iris’i endişelendirmek istemiyordum.

Derin iç çekişi hoparlörde yankılandı. “Daha iyiye gittiğini sanıyordum.”

Daha iyiden kastı sorunlarımı herkesten daha iyi saklamaksa o zaman evet, öyleydim.

“Kutlama havasında olduğumu fark ettim.”

“Cal.” Tek bir kelimenin bu kadar çok hayal kırıklığıyla dolu olması inanılmazdı.

Şişenin üzerindeki etiketi sökmeye başladım. “Ne bekliyordun? Şu anda bir krizin ortasındayım.”

“Sen sürekli bu hâldeyken buna gerçekten bir kriz ânı diyebilir miyiz?” Declan hattın diğer ucunda homurdandı.

“Kahretsin, Iris. Bunca zamandır bizi mi dinliyordu?”

Declan karısının yerine, “Sabahın ikisinde aradığın için fazla seçeneğim yoktu,” diye cevapladı.

“Manevi desteğe ihtiyacım vardı.”

“Ya da haberlere bakılırsa bir tebriğe.”

“Az önce baba olma ihtimalimle ilgili espri mi yaptın sen?”
Sesim korkmuş gibi çıkıyordu.

“Ya espri yapacağım ya da korunmasız seks yaptığın için sana bağışlamak zorunda kalacağım.”

“İkincisini tercih ederim.” Dürüst olmak gerekirse abimin baba olmam hakkında espriler yapması dışında her şeye hazırımdım. Karakterinin bu kadar değişmesine neyin sebep olduğunu bilmesem de bunun Iris’le ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum.

Declan tam anlayamadığım bir şeyler fısıldadı. Karşı taraf sessizliğe gömülmeden önce duyabildiğim tek şey Iris’in kıkırdamasıydı.

“Iris?” Bağlantının kesilip kesilmediğini anlamak için ekranı kontrol ettim, arama hâlâ devam ediyor görünüyordu ama hattın diğer ucundan ses gelmiyordu.

Seni sessize aldı. “Bana aldırmayın canım. Ben sadece ruhsal bir çöküntü yaşamamanın eşiğindeyim.”

“Üzgünüm! Declan bana bir şey sordu da.” Nefes nefese sesi ürpermeme neden oldu.

“Seni yarın sabah, abim seni nefes nefese bırakan her ne yapıyorsa onunla meşgul olmadığın zaman ararım.”

“Bekle!” Aramayı tekrar sessize alıp otuz saniye sonra geri döndü. “Declan’a bana on dakika vermesini söyledim.”

Düşüşün beni bayıltmasını umarak kendimi yüzüstü yatağa bıraktım. “Seni aramanın neden iyi bir fikir olacağını düşündüğümünden emin değilim, gerçekten pişmanım.”

“Çünkü ben en yakın arkadaşım ve şu an bana ihtiyacın var,” dedi şefkatli bir ses tonuyla.

“Konuşmanın son birkaç dakikasından sonra bu tartışmaya açık bir konu bence.”

Kızgınlıkla ofladı. “Bu kadar huysuz olman hoşuma gitmiyor. Bana kardeşlerini hatırlatıyorsun.”

“Üzgünüm, bugün elimizde neşeli ve eğlenceli Cal kalmadı. Yarın bir daha uğrayın ve *mutlu mesut Cal* gelmiş mi bir bakın.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bu senin yardım edebileceğin bir konu mu emin değilim. Anlaşılan her şey dönüp dolaşıp götümde patlıyor.” Kardeşlerimin görevlerini yerine getirirken verdikleri savaşı gördükten sonra benimkinin de kolay olmayacağını tahmin ediyordum ama Lana’yla son konuşmamızın üstüne dedemin beni tekrar onunla birlikte yaşamaya zorlayacağı hiç aklıma gelmemişti.

Olayların arasında daha önce bağlantı kurmadığım için kendime kızıyordum. Harekete geçmek yerine kısıtlı zamanım göz önüne alındığında kaçınılmaz olanı erteleyerek süreci zora sokmuştum.

İşte bu yüzden erteleme huyundan vazgeçmelisin.

“Evi satmak senin için gerçekten bu kadar kolay olsaydı uzun zaman önce evi boşaltır ve satışa çıkarırdın. Seni engelleyen bir şey olduğu için dedenin isteğini yerine getirmeyi ertelediğini ikimiz de biliyoruz.”

Aslında ertelememe sebep olan bir şey değil *biriydi*.

Kapatmayı unuttuğum telefon alarmı çalınca kafamı yastığa gömdüm. Yanlış kararların ve ucuz alkolün dilimdeki tadı zaten allak bullak olan midemi daha da bulandırdı.

Dün gece bu kadar çok içmemeliydin.

Neredeyse her sabah uyandığımda aynı şeyi söylüyordum ancak motelin mini buzdolabındaki seçenekler de hiç yardımcı olmamıştı.

Kötü kararlarıma takılıp kalmaktansa motel odasından kaçıp kasabaya gittim. Bu sabah kalabalık bir lokantaya uğrayıp gereksiz yere dikkatleri üzerime çekmek istemediğimden Belediye Binası’nın yanındaki küçük kahve dükkânına girdim.

Angry Rooster'ın tezgâhın arkasında koşturup siparişleri alan ve hiç ter dökmeden içecekleri hazırlayan tek bir baristası vardı.

"Bir ila on dolar arasında senin ... ne kadar büyük?" yazan bahşiş kavanozuna bir yirmilik atmam için kahvemden bir yudum almam yetmişti. Yazıyı kim yazdıysa müstehcen kelimenin üzerini kafenin logosunda olan horoz çizimiyle kapatmıştı. Bu küçük espriye gülmem başımın çok fena zonklamasına neden oldu.

Attığım bahşişi gören barista aniden boğulur gibi olunca sırf kızın yüzünün ne kadar kızardığına bakıp eğlenmek için kavanoza bir yirmilik daha attım.

"Bazı şeyleri vurgulamak lazım." Göz kırptım.

"Teşekkürler!" deyiverdi.

Kapıdan çıkmadan önce ona el sallayarak veda ettim. Aile sohbet grubuna gelen yeni mesajla telefonum cebimde titredi. İnleyerek telefonumun ekran kilidini açıp küçük kardeşimden gelen mesajı okudum.

Rowan

Çocuğun senden olup olmadığını öğrendin mi?

Iris ona anlattıklarımı asla Rowan'a anlatmazdı, bu yüzden geriye sadece tek bir kişi kalıyordu. Declan artık resmen benim için ölüydü. *Pislik herif.*

Cal

Çocuk konusunu kimden duydun?

Rowan

Declan bu sabah beni arayıp prezervatif ve güvenli seks hakkında nutuk çektikten sonra müjdeli haberi yumurtladı.

Artık bu ailede sır diye bir şey kalmamış mıydı? Erkek kardeşlerim hayatlarının aşklarını bulduğundan beri sanki hepsi benim işime burnunu sokuyordu.

Dick-lan

Sana nutuk falan çekmedim.

Iris

Bana biraz öyle gibi geldi.

Rowan

Katılıyorum. Rowan konuşmadan o kadar etkilendi ki telaşla 1000'li prezervatif paketlerinden almak için Costco'ya koştu.

-Zahra

Cal

Bin mi? Kutuyu bitirdiğinde ölmüş olacaksın.

Rowan orta parmak emoji gönderdi.

Iris

Ah! Zahra neden bu grupta yok?

Dick-lan

Çünkü bu grup sadece soyadı Kane olanlar için.

Cal

İşte tam da Dick-lan'dan beklenen sözler bunlar.

şok olmuş gibi yapar

Rowan

...

Rowan'ın kız arkadaşı ve Dreamland takıntılı bir yetişkin olan Zahra'nın Iris tarafından gruba eklendiğini haber veren bir bildirim geldi. Daha öncesinde zaten tam bir kronik bekâr

gibi hissetmeseydim de kahrolası bir grup sohbetinde beşinci teker olmak beni uçurumun kenarına itebilirdi.

Zahra

Herkese selam!!!

Kalpler ve gülen yüzlerle dolu başka bir mesaj daha gönderdi.

Zahra

Cal, çocuğunu ne zaman Dreamland'e getireceksin?

Onu burada ağırlamayı çok isteriz!!!

Declan'ın onu grupta istememesine şaşmamalıydı. Abimin mesaj yazmaktan daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da aynı anda birden fazla mesaj atan insanlardı.

Cevap vermeden önce gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Cal

İşim var, gitmem gerekiyor.

Telefonumu sessize alıp diğer mesajları görmezden geldim. Son birkaç aydır, özellikle Rowan'la Zahra Dreamland'de çalışmakla meşgulken ve Declan'la Iris yeni evlerinin tadilatıyla ilgilenip bir yandan da çocuk yapmaya odaklanmışken iki çiftten de uzak durma konusunda oldukça ustalaşmıştım.

Yıllar önce birileri bana kardeşlerim arasında bekâr kalan son kişi olacağımı söylese suratlarına gülerdim. İkisi de yeni yürümeye başlayan çocukların duygusal zekâsına ve renksiz kişiliklere sahip olmasına rağmen benim asla başaramayacağım bir şeyi başarmışlardı.

Hayatlarındaki kadınlarla mutluluğu ve aşkı bulmuşlardı.

Ben de bir zamanlar bulduğumu sanmıştım ya da en azından her şeyi alt üst ederek elimdeki mutluluk şansını mahvedene kadar öyle olduğuna inanmıştım.

Tam bir kıskanç pislik gibi konuşuyorsun.

Muhtemelen öyle *olduğum* içindir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Alana

Her sabahki *tintomu*⁷ atlayıp sağlam bir doz kafeinin uyanır uyanmaz hissettiğim tüm yorgunluğu almasını umarak bir fincan *duble espresso* içtim. Bütün gece Cal'in sürpriz gelişi yüzünden yatakta dönüp durmuştum. Cumartesi günümün geri kalanını yataktan hiç çıkmadan uyuyarak geçirmek istiyordum. Gün boyu yapmam gereken annelik görevlerim olmasa kesinlikle yapardım da.

Cami sürekli ilgi ve şefkat görmeyi seven bir çocuktuk, ben de onu sevgiyle şımartmaktan gayet mutluydum. Büyürken beni terk edip giden bir babam ve hiç umursamayan bir ablam olduğu için tek istediğim Cami'nin daima sevildiğini hissetmesiydi.

Genellikle *arepas con queso*⁸ yapmaktan keyif aldığım ve kolaylıkla hazırladığım bir kahvaltı seçeneğiydi ama bugün mal-

7 (İsp.) Kırmızı şarap. -ç.n.

8 Venezuela ve Kolombiya gibi mutfaklarda sıkça tüketilen, önceden pişirilmiş mısır unuyla küçük bazlama şeklinde hazırlanan ve isteğe göre arasına tereyağı sürülüp peynir konularak yenilen bir çeşit mısır ekmeği. -ç.n.

zemeleri almak için kilere giderken adım atacak gücüm yoktu. Böyle günlerde çoğu aile gibi marketteki rengârenk şekerli mısır gevreklerinden alıp kahvaltı niyetine bunları yemek istiyordum.

Zor da olsa kahvaltıyı hazırladım ama biraz meyve doğrayıp Cami'ye küçük bir bardak meyve suyu sıktıktan sonra neredeyse ayakta duramayacak hâle gelmiştim.

“İyi misin, anne?”

“Sadece yorgunum.” Tezgâha yaslandım.

Endişeyle alnı kırıştı. “Hâlâ maçı izlemek istiyor musun?”

Birbiriyle uyumlu sarı futbol formalarımızı işaret ederek, “Elbette. Tam da anneannenin isteyeceği gibi izlemeye hazırız,” dedim. Ben yedi yaşındayken Barranquilla'dan Amerika'ya taşındıktan sonra bile annemin milli takımımıza olan sevgisi hiç azalmamıştı. Cami'yle annemin en sevdiği yiyeceklerden biri olan *pandebonolardan*⁹ yiyerek maçları birlikte izleme geleneğimizi sürdürüp onun anısını yaşatmaya çalışıyorduk.

“Yaşasın!” Cami'nin eksik ön dişiyle muhteşem gülüşü içimi ısıttı.

“Hadi bakalım, şimdi ben saçını örerken sen de kahvaltını bitir.” Cami'nin saçını örmek beni oyalayıp rahatlatan bir işti. Gün boyunca muhtemelen en az üç kez saçını yeniden toplardım. Ne tür saç şekilleri denediğimin ya da hangi ürünleri kullandığımın hiçbir önemi yoktu, en fazla bir saat içinde saçları birbirine karışıp kabarıyordu.

Ben saçını tararken o da hazırladığım meyveleri iştahla yiyordu. Fransız örgüsünü bitirmek üzereyken midemden gelen gurultuyla meyvesinden bir parça çalmak için uzandım.

Elime vurup, “Hey! Kendi meyveni ye,” diyerek kıkırdadı.

Çileklerini arka arkaya ağzına tıkmaktan vazgeçene kadar onu gıdıkladım. Bir parça çileği çatalına saplayıp bana uzatırken

9 Yuca unu, peynir ve yumurtadan, küçük simit ya da top şeklinde yapılan geleneksel Kolombiya ekmeği. -ç.n.

keyifli küçük iç çekişi beni gülümsetti, tam lokmayı ağzıma atacağım sırada kapı zili çaldı.

“Ben bakarım!” Cami taburesinden atladı.

“Dur bakalım.” Mutfaktan çıkmadan önce onu yakaladım ve yerine oturttum. “Kapıyı açma konusunda ne demiştin?”

“Tanımadığın kişilere kapıyı açma.” Hâlâ ayakları yere de-ğemeyecek kadar kısa boylu olduğundan bacaklarını tabureden sarkıtmış ileri geri sallıyordu.

Burnuna hafifçe dokundum. “Aynen öyle,” tabağını işaret edip, “ben kimin geldiğine bakarken neden sen de kahvaltını bitirmiyorsun?” diyerek mutfaktan çıktım.

Girişe doğru giderken telefonumdaki kamera uygulamasından dışarıyı kontrol ettiğimde Cal’in verandada volta attığını gördüm. Ellerini ceplerine sokup çıkardıktan sonra dağınık saçlarının arasından geçirerek sundurmadaki kalasları incelemeye başlaması yalnızca bir dakika sürmüştü. Tüm bu ani hareketleri hiperaktivite bozukluğu yüzünden mi yoksa endişeli olduğu için mi yaptığından emin değildim ama lanet olsun ki canı pahasına bile olsa hareketsiz duramıyor gibiydi.

Dünden sonra Cal’le konuşmayı hiç istemesem de sabahın köründe cevap aramaya geldiği için hakkını vermeliydim. Bu davranışıyla biraz olsun saygımı kazanmıştı.

Belki de umursuyordur.

Bu düşünceyi aklımdan hızla uzaklaştırdım. Bugün kapıma gelmesinin benimle hiçbir ilgisi yoktu, sadece Cami’nin babasının kim olduğunu öğrenmekle ilgiliydi. Dün gece sorularına cevap vermeyip her şeyi olduğu gibi bırakmasaydım muhtemelen şu an burada olmazdı. Cal’le ve onun içimde uyandırdığı duygularla uğraşmaktan kaçınmayı seçmiştim ve şimdi de sonuçlarıyla yüzleşecektim. Pek de olgunca bir davranış değildi ama ayrıldıktan hemen sonra biriyle seks yaptığımı düşünmesine nasıl tepki vereceğimi bilememiştim.

Sadece birkaç ay çıktığımızın farkındaydım ama bu kısacık sürede yaşadıklarımız benim için çok özeldi ve birlikte olduğumuz sürece onun da aynı şekilde hissettiğini düşünmüştüm.

Öyle olmadığını bilmeliydin.

Her ne kadar düşüncelerini toparlaması için birkaç dakika daha dışarıda beklemesini istesem de ikimizi bu sancılı bekle-yişten kurtarmalıydım.

Dudaklarını oynatması dikkatimi çekince uygulamanın sesini onu duyabileceğim kadar yükselttim.

Kendi kendine mırıldanarak, “Ya berbat bir ebeveyn olur-sam?” diye sordu.

“Eh, babandan daha kötü olamazsın,” diyerek sorusunun cevabını yine kendisi verdi.

“O narsist psikopatın teki. En azından sen o kadar korkunç biri değilsin.”

Onun sevimli olduğunu düşünmeyi hiç istemiyordum, yine de kendi kendine böyle ciddi bir konuşma yaptığını görünce dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim.

Neden bu kadar insan arasından ona gülümsüyorsun?

Bu düşünce beni rahatsız edince kendime geldim ve daha fazla izlememek için telefonumu kilitleyip kapattım.

Kapıyı açmadan önce omuzlarımı esnettim. Cal kapının gıcırdama sesiyle kafasını kaldırıncaya yorgunluktan bitkin görün-düğünü ve kıpkırmızı gözlerini fark ettim. Benim gibi uykusuz kaldığından değil de tamamen akşamdan kalma olduğu için böyle görüldüğüne iddiaya girerdim. Girişi aydınlatan parlak ışık karşısında yüzünü buruşturmasından belliydi.

Bağımlılığının hâlâ devam ettiğinin kanıtını karşımda gö-rünce tırnaklarım avuçlarıma batana kadar yumruklarımı sıktım.

Senin problemin değil.

O zaman neden hâlâ acı çektiği düşüncesiyle göğsümdeki keskin sızı daha da şiddetleniyordu?

“Konuşmamız gerek,” diyerek hemen konuya girdi.

Cami'nin yakınlarda olup olmadığını kontrol ederek kapıyı arkamdan kapattım. "Şimdi mi?"

"Evet, şimdi. Bu konuşmayı dün gece yapmak isterdim ama bazı şeyleri açıklığa kavuşturma fırsatı bulamadan biri beni kapı dışarı etti."

Kendimi kontrol etme şansı bulamadan derin bir iç çektim. "Pekâlâ." Kapıyı açıp, "Cami! Postaları alacağım, birkaç dakikaya dönerim!" diye bağırınca sesim yüksek tavanlı holde yankılandı.

Bağırarak bir şey söyledi ama muhtemelen ağzı *pancakele* dolu olduğundan ne dediğini anlayamadım.

"Bu kadar önemli bir konuyu konuşmak için gerçekten bana sadece birkaç dakika mı ayıracaksın?"

"Onu uzun süre yalnız bırakamam. En son dışarıda bahçeyle uğraşırken maskaramı çalıp gözüne soktuğunda gözü enfeksiyon kapmıştı."

"Peki." Cevabımı kabullenip hafifçe gülümsemek dışında hiçbir şey yapmaması pek ondan beklenen bir davranış değildi.

Sanırım çok gergin. Şu anda endişesini hafifletmek için içki içmese de posta kutusuna sessizce yürürken gerçek apaçık ortadaydı. Malikâne arkamızda kalırken bitkilerin aşırı büyüdüğü ön bahçeye devasa gölgesi düşüyordu ve yaklaşık iki bin metre kare olan araziye olduğundan daha büyük gösteriyordu.

Bir yanımla konuşmaya, sorular sormaya başlamasını ve cevapları benden zorla almasını diliyordu ama ben postaları alırken dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış susuyordu.

Neden bekliyorsun? Ona gerçeği söyle bitsin.

Sorun da buydu ya. Ablamdan bahsederken ruhsal bir çöküş yaşamadan bunu Cal'e nasıl anlatacağımdan emin değildim. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, gözlerim dolmadan ya da sinirlenmeden Antonella hakkında konuşamıyordum. Onunla ilgili anılarımı gülümseyerek hatırlayacağım zamanların elbet bir gün geleceğini umuyordum.

Ancak o gün bugün değildi.

Şu an hatırladıklarımla gülümsemek şöyle dursun tam tersine olumsuz duygularla dolup taşıyordum. Acı. Endişe. Keder. Her biri bir öncekinden daha güçlü bir şekilde canımı yakıyordu. Bu tür duyguları derine gömmekte oldukça iyiydim ama konu ablam ve yaşadığı zorluklar olunca kendimi güçsüz hissediyordum.

Uyuşturucuyla mücadele etmek zorluk değil, Alana. Bir bağımlılık.

Postaları tutan elim titreyerek zarfların sallanmasına neden oldu.

Cal titrememi durdurmak için elini benimkinin üzerine koydu. "Hey."

Gözlerine bakma düşüncesi şu an için imkânsız geldiğinden bakışlarımı açık duran posta kutusuna odakladım. Ne söyleyeceğimi bilemez hâlde öylece dururken ağzımdan çıkacak herhangi bir cevap boğazıma takılıp kalmıştı.

"Camila benim kızım mı?" Yargılamadan, nazikçe sorması beni neredeyse ağlatacaktı.

Bir an için onun kızı olduğunu söylesem ne yapacağını merak ettim. Sorumluluk alıp Camila'yı büyütmemeye yardım etmeyi teklif edecek türden bir adam mı olacaktı, yoksa her zamanki gibi çekip giderek bir kere daha ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu mu kanıtlayacaktı?

Bunların hiçbirisi önemli değil.

Sırtımı dikleştirip doğrudan gözlerinin içine baktım. "Hayır. Senin kızın değil."

Bir saniye daha bana dokunmaya devam ederse teni alev alacakmış gibi elimi bıraktı. Yüzünden onda görmeye hiç alışkın olmadığımı karanlık bir ifade geçti. "Benden sonra kimle yattın?" Sesinde sert bir tını vardı.

Derin bir nefes aldım. "Gerçekten beni *yine* bununla mı suçluyorsun?"

“Bebeklerin hangi yolla yapıldığını biliyorum ve eğer babası ben değilsem kesinlikle başka biri olmalı. Bu yüzden biz ayrıldıktan sonra bir ay bile geçmeden ilgini çeken adamı merak ediyorum.”

Hiç düşünmeden ileri atılıp işaret parmağımla göğsünü dürterek bağırmaya başladım. “Haklısın. Biri Cami’nin babası olmalı ama hamileliğinin büyük bölümünde ablam kafası güzel dolandığından babasının kim olduğunu bilmiyorum.” Kulaklarımdaki çınlamaya rağmen kelimeler yüksek sesle, net bir şekilde çıkmıştı.

Birbirine bastırdığı dudakları aralandı ve alnındaki kırıksıklıklar kaybolurken yüzü yumuşadı. “Üzgünüm, Alana. Biriyle yattığını varsayarak aptallık ettim...”

Yüzümde nasıl bir ifade oluştuysa artık birkaç adım geri gitmesine neden oldu.

“Üzgün müsün? Sen gittikten hemen sonra biriyle yattığımı ve onun çocuğunu doğurduğumu mu varsaydın?” diye bağırdım.

Ellerini teslim olurcasına kaldırdı. “Yaptıysan bile yargılamak bana düşmez.”

“Birlikte yaşadıklarımızı gerçekten bu kadar mı hafife alıyorsun?” Kalbime batırılacak binlerce iğne bile bu sohbetten daha az acı verici olurdu. Duygularımı yüzüme yansıtmamaya dikkat etsem de her bir zerremi acı çektiğini hissedebiliyordum. Acıya tutunursam onun her zamanki saçmalıklarına –kalbimi yumuşatan ve dizlerimi zayıflatan tek bir gülümsemesine– kanma riskim olmazdı.

Bana doğru bir adım attı. “Kahretsin, elbette hayır. Ama ben gittikten sonra istediğini yapmaya hakkın vardı.”

“Buna yalnızca bir ay sonra biriyle yatmak da dâhil mi? Şu an ciddi misin sen?”

Gözleri genişledi. “Sana hayatına devam etmeni söylemiştim.”

“Sen böyle söyledikçe *istediğin* şey gerçekten bu muydu diye merak ediyorum.”

Geriye doğru büyük bir adım attı. “Ne? Hayır. Yani...” Sinirli bir şekilde nefes verdi. “Benim için durum öyle değildi.

“Öyleyse *nasıldı*?” Kalbim küt küt atıyordu.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “*Ne* nasıldı?”

Sesim alçalmıştı, belli belirsiz bir fısıltıdan ibaretti. “Benden uzaklaşmak,” der demez anında pişman oldum, keşke ağzımı hiç açmasaydım ve en başta bu soruyu hiç sormasaydım.

Omzumun üzerinden bir şeye odaklanıp bana bakmaktan kaçınırken, “Buna cevap veremem,” dedi.

Kalbim göğsümde tekledi. “Neden?”

Hayatına devam etti, değil mi?

Tabii ki devam etti. Senden ayrılan oydu sonuçta. Sen onun geri dönmesini beklerken o Şikago’da önüne gelenle takılıyordu.

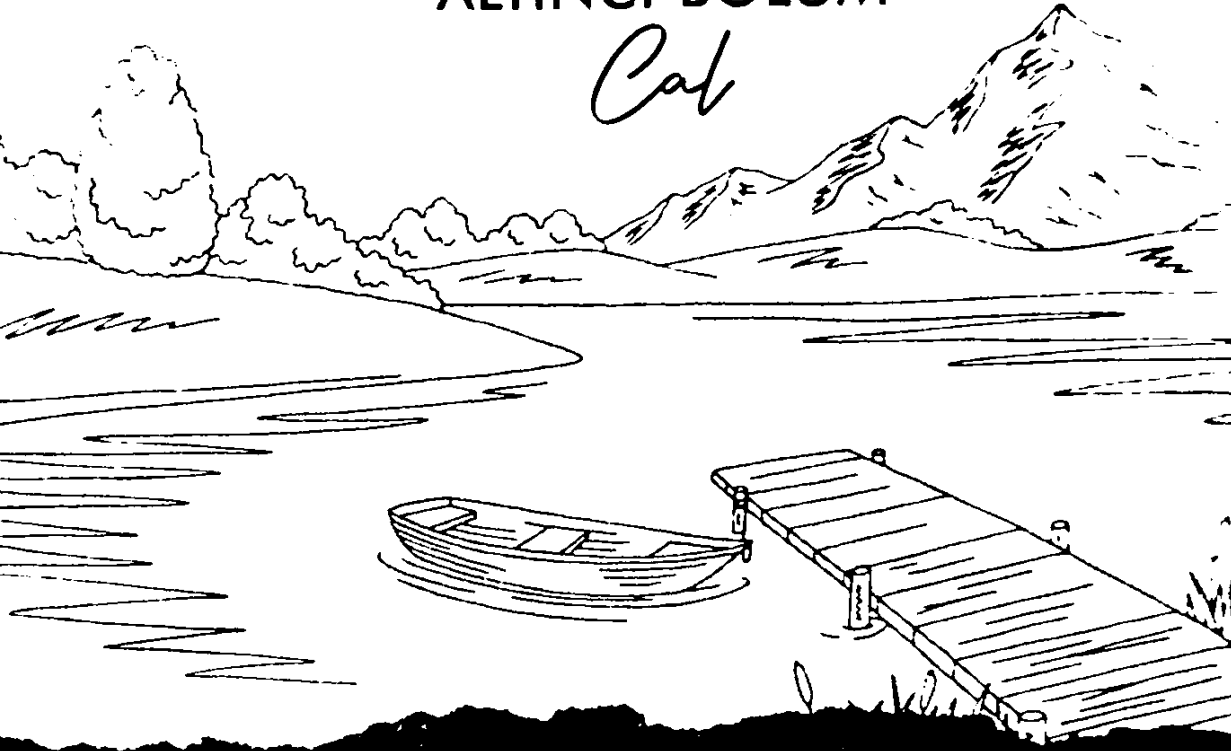
“Biliyor musun? Unut gitsin.” Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi midemi bulandırdı ve aniden bu konuşmayı bitirip ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istedim. “Beş dakikadan fazladır Camila yalnız, bu yüzden geri dönmeliyim.”

Dirseğimden yakalayıp beni durdurduğunda kederli gözleri yüzümde gezindi. “Sen her zaman benden daha iyisini hak ettin.”

Kolumu elinden çekip kurtardım. “Hayır. Ben, senin bana iyi davranmanı hak ettim.”

ALTINCI BÖLÜM

Cal

Lana'nın ani çıkışına şaşırarak sessiz kaldım. Muhtemelen aklımdan geçen sözcükleri toparlayıp bir cevap vermemi beklemeyecekti. Cami'nin Lana'yla benim kızım olmadığını öğrendiğimde hissettiğim rahatlama kısa sürdü; yerini, bir kez daha benden uzaklaşmasını izlerken göğsümde beliren ağrıya bıraktı.

Ben, senin bana iyi davranmanı hak ettim.

Elbette hak ermişti. Bu boktan dünyadaki her şeyin en iyisini hak ediyordu ama ben ona kalp ağrısından başka bir şey veremeyecek kadar hastaydım.

Peki bu kimin suçu?

Orada öylece durup Lana'yla yaptığım konuşmayı düşünerek ne kadar zaman geçirdim bilmiyorum ama yükselen güneşten tenim karıncalanana kadar yerimden kıpırdamamıştım. Arabama gitmek üzere hareket ettiğimde önümde duran küçük bir şeye neredeyse takılıp düşecektim.

"Merhaba!" Cami bana gülümseyerek el sallıyordu.

Kalp atışlarım aniden hızlandı. "Merhaba?"

"Sen dün akşam evimize gelen beyefendisin." Gülümsemesi genişlerken mavi gözlerinin etrafı kıvrıldı. Babasının genleri bas-kın olmalıydı çünkü ten rengi ve dudaklarının şekli dışında Lana'nın ablasına pek benzemiyordu.

"Evet?"

"Ben Cami." Tokalaşmak için elini uzattı.

"Cal." Otomatige bağlamış şekilde elimi uzatıp küçük avucunu kavradım. Aramızdaki boy farkı komik olsa da kolumu köpükten yapılmış havuz makarnası gibi sallarken tutuşu güçlüydü.

"Merhaba, Cow-l¹⁰."

"Cal." Bu kez daha yavaş söyleyerek *keal* diye vurguladım.

"Camiii." Kendisini işaret ederken adını uzatarak söyledi ve adımı doğru şekilde nasıl telaffuz edeceğini öğretmeye çalıştığım için anında kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu.

Nasıl telaffuz ettiği kimin umurunda? Sadece çek git buradan.

"Şey, seninle konuşmak güzeldi..." Yanından geçmeye çalıştım.

"Bekle."

Tanrım, direksiyona geç ve arabayı en yakın uçurumdan aşağı sür lütfen.

Koşarak önüme geçti ve arabaya giden yolu kapattı. "Bana bir dolar borçlusun."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne için?"

"Küfür kavanozu için." Elini uzattı. "*Dinero, por favor*¹¹."

"Küfür kavanozu mu? Bu lanet şey de neyin nesi?"

İri gözleri fal taşı gibi açıldı. "O-oo. Artık bana iki dolar borçlusun."

"Bakıyorum da sana küçük yaşta haraç kesmeyi öğretmişler."

10 Yazar burada İngilizcede inek anlamına gelen *cow* ile kelime oyunu yapmıştır. -e.n.

11 (lsp.) *Parayı alayım, lütfen.* -ç.n.

“Harçhaç nedir?”

İnanamayarak başımı iki yana salladım. “Unut gitsin.” On-
dan kaçtım ve peşimden koşup bana yetişmeden önce aramıza
biraz mesafe koydum.

“Hey! Peki ya benim param ne olacak?”

Gözlerimi kapatıp beşe kadar saydım. Vücudumdaki sıcaklık
arttıkça ensemden aşağı soğuk terler akmaya başlamıştı. Toplum
içinde ara sıra çocuklarla karşılaşmak ve onlardan mümkün
olduğunca uzak durmaya çalışmak dışında kesinlikle hiçbir
deneyimim yoktu. Declan’la Iris’in çocukları olana kadar, her-
hangi biriyle başa çıkma konusunda fena hâlde hazırlıksızdım.

Ona istediği parayı ver ve çek git. Bir dolar bulmak için
cüzdanıma baktığımda hiç kalmadığını fark ettim. “Üzgünüm
ufaklık ama hiç bozukluğum yok.”

“Peki ya bunlar?” Kocaman açılmış gözleriyle yüz dolarlık
kâğıt para destesini işaret etti.

“Bunların ne kadar ettiğini biliyor musun?”

Boş bakışları paranın değeri hakkında bir fikri olmadığını
gösteriyordu.

“Tamam. Her neyse. Al, bakalım.” Ona yüzlüklerden bi-
rini verdim.

“Ama iki kötü kelime söyledin.”

“Bu bir dolardan çok daha değerli.” Sözlerimi vurgulamak
için paranın üzerindeki rakamlara dokundum. “Bu bir yüzlük.
Görüyor musun?”

Gerçekten bir çocukla mantıklı konuşmaya mı çalışıyorsun?

Kâğıt paraya bakarken kaşları çatıldı. “Bir dakika. Emin
olmak için sayacağım... Bir... iki... üç...” Görünmez bir kâğıda
yazıyormuşçasına parmağıyla havaya sayılar çizmeye başladı.

Tanrı aşkına. Sayma şekline bakılırsa bütün günü burada
geçirecektim.

Cüzdanımdan bir yüzlük daha alıp ona uzattım. “İşte, al.”

Dilini ön dişlerinden birinin olması gereken boşluktan çıkardı. "Vayyy."

"Hoşça kal." Ona yarım yamalak veda edip arabama doğru yürümeye devam ettim.

"Benimle oyun oynar mısın?" Arkamdan gölge gibi takip ediyordu.

"Üzgünüm, oynayamam."

Neredeyse varmıştım. Plakamdaki bulanık sayılar her adımda biraz daha netleşiyordu.

Uzun adımlarıma yetişmek için koşmaya başladı. "Neden peki?"

"Gitmem gereken bir yer var." *Yaklaştın.* Anahtarlarımı cebimden çıkarıp kapıyı açtım.

Belki yere bir yüzlük daha atarsan kaçmana yetecek kadar dikkati dağılır.

"Nereye gidiyorsun?"

Şu anda burası dışında herhangi bir yere gitmeyi tercih ederdim. "Bir görüşmem var."

"Ah." Gülümsemesi soldu. "Geri dönecek misin?"

"Şey... belki?" Tenim kaşınıyordu.

"Yaşasın! Bir dahaki sefere benimle oynayabilirsin." Sevinçle ellerini cıvrıttı.

Bu çocuğun kesinlikle sakinleştiriciye ya da ağzının bağlanmasına ihtiyacı vardı. Enerjik bir şekilde yerinde zıplayışı ve bitmek bilmeyen başıboş konuşmalarıyla o yaşlardaki hâlime çok benziyordu. Kardeşlerimin beni uykumda boğmaya çalışmamalarına hâlâ şaşıırıyordum.

"Üzgünüm, ufaklık. Buraya seninle oynamaya gelmedim."

"Ah. Ama Wyatt benimle oynuyor."

Aniden durunca ayakkabılarımda altındaki çakıllar etrafa saçıldı. "Kim?"

"Wyatt? V-A-Y-I-T diye söyleniyor."

"Soyadı ne?"

Omuz silkti. "Hımm... şerif yardımcısı?"

Bu onun lanet olası işiydi, soyadı değil ama bu kadarını duymak bana yetmişti. Lana ve o ne zaman aynı mekânda olsalar kardeşler gibi birbirlerini yerlerdi. Öyle ki uzun bir süre birbirlerinden gerçekten nefret ettiklerini düşünmüştüm.

Sen de bir zamanlar onunla arkadaş olduğunu düşünürdün.

Vücudumda hızla akan ve tenimin altında kaynayan kanımla kulaklarım zonkluyordu. Güvenebileceğimi düşündüğüm onca insan arasında Wyatt listede en üst sıralardaydı. Birçok yazı birlikte geçirmiştik, hatta ben üniversiteye giderken iki kez Denver'da beni ziyaret etmişti. Lana'yla ben birlikteyken, kaçınılmaz olanı görmezden gelip arkadaş olduğumuzda ya da resmî olarak çıkmaya başladığımızda, Lana onunla hiç ilgilenmemiştir.

Muhtemelen sen her şeyi sonsuza dek mahvedene kadar zamanının gelmesini bekledi.

Hissetmeye hakkım olmayan duyguları kabullenmek için kendime izin verirken vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

Kıskançlık. Bu duygunun tüm mantıklı düşünceleri yiyip bitiren kendine ait bir aklı vardır. Çekip giden ben olduğum için kıskanmaya hakkım olmadığını biliyordum. Aslında benim yerime Lana'ya göz kulak olması için Wyatt'a güvenebileceğimi düşünmem dışında bir sorun yoktu.

Ona göz kulak olmaktan çok daha fazlasını yapmış gibi görünüyor.

Wyatt'la artık arkadaş olmadığımız için mutluydum. Onu elime geçirdiğimde kıcını tekmelemek benim için çok daha kolay olacaktı.

Ya iki yıl önce Last Call Bar'ın dışında Lana'yı öperken gördüğüm adam oysa?

"Siktiğimin yılanı," diye patladım.

Cami şok olmuş bir hâlde nefesini tuttu.

Yüzümü buruşturdum. "Hay sıçayım."

Ağızı açık kaldı.

“Lanet olsun!” Sesim çatladı.

Başını iki yana salladı. Cüzdanımı tekrar çıkarıp ona üç yüz dolar daha verirken iç çektim. Parayı eline sıkıştırırken gözlerinin ışıldaması çok sevimliydi.

Şimdi de çocukları sevimli mi buluyorsun?

Hayır, ama paraya olan hayranlıkları çok komik geliyor.

“İyi misin, Cow-l?”

Kendine gel.

Sıktığımın farkında bile olmadığım yumruklarımı açtım. “Gitsem iyi olur.”

Arkamdan gölge gibi takip etti.

Tam bu sırada Lana, “Camila!” diye bağırdı.

İkimiz de başımızı kaldırıp baktığımızda Lana’nın girişteki merdivenden indiğini gördük.

Cami alçak sesle, “Yakalandım,” diye mırıldandı. Başı belaya girdiğinde bakışlarını başka yöne kaçırmaması Lana’ya çok benziyordu.

Lana, yapmaması gereken bir şeyi yaptığında –ki benim sayemde bu sık sık yaşanırdı– onu yakalayan annesi gibi elini beline dayamış koşarcasına bize doğru geliyordu.

“Sana söylediğim onca şeyden sonra neden yabancılarla konuşmakta ısrar ediyorsun?”

Bir yabancı olarak adlandırılmak canımı yakmamalıydı ama ben ortada olmadığım için Wyatt’ın, Lana ve kızının hayatına dâhil olduğunu öğrendikten sonra canımı acıtıyordu. Lana’yla ne yaşamış olursak olalım aramızdaki şeyin sadece *geçmişte* kaldığının en büyük kanıtıydı.

“Üzgünüm, anne.” Cami topuklarının üzerinde ileri geri sallandı.

Lana yanına çömelerek Cami’nin gözlerinin içine baktı. “Hoş bir görünüşleri olsa ya da sorularını kibarca cevaplasalar bile tanıştığın herkesle konuşamazsın.”

“Yani yakışıklı göründüğümü mü söylemek istiyorsun?” Yüzüme her zamanki arsız sırıtışımı yerleştirdim ve yeterince uzun süre mutluymuş numarası yaparsam göğsümdeki rahatsız edici hisleri silebileceğimi umut ettim.

Her zaman yaptığın gibi.

Lana gözlerini kısarak beni baştan ayağa süzdü. Bakışları kollarımda gezindiğinde tenim ısındı ve içime bir sıcaklık dolmasına neden oldu.

“Daha iyilerini de gördüm.” Memnuniyetsiz bir ifadeyle burnunu kırıştırdı.

“Her zaman boktan bir yalancı oldun, Alana.” Demek istediğimi vurgulamak için burnumun ucuna dokundum.

Lana ve Cami’nin gözleri aynı anda kocaman açıldı. İç çekerek cüzdanımı çıkardım ve Cami’ye gıcır gıcır bir yüzlük daha uzattım.

Altı yüz dolar zarardasın ama hâlâ dersini almadın.

“Yüz dolarlık banknotları dağıtmak gibi bir alışkanlığın mı var?” Lana tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

“Yalnızca yüze kadar saymayı bilmeyen beş yaşındaki ısrarcı çocuklara dağıtıyorum.”

Lana kızına anlaşılmaz bir bakış attı. “Beş kere yüz kaç eder?”

“Beş yüz!” Cami para dolu yumruğunu havaya kaldırdı.

Şu küçük üçkâğıtçı dolandırıcıya bak...

“Ne demiştin?” Bana bakarken Lana’nın dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirdi. Buraya geldiğimden beri yüzünde gördüğüm ilk tebessüm buydu. Uzun zaman sonra ilk kez gördüğüm gülümsemesiyle sanki bir kadeh votka sodayı saniyeler içinde kafaya dikmişim gibi hem üzerime bir sakinlik çöktü hem de içim kıpır kıpır oldu.

Bu çok tanıdık bir duyguydu.

Lanet olsun, hayır. O sulara yeniden dalamazsın. “Gitsem iyi olur.”

Arabama bindiğimde Lana'nın gözlerinin sırtımda delik açtığını hissetsem bile ikisine son bir kez bakmaya cesaret edemedim.

Göl evi dikiz aynamda gözden kaybolana kadar nefes alamadım.

Şikago'ya geri döndüğüm üç saatlik araba yolculuğu benim için puslu bir anı gibiydi. Acil bir toplantı talebinde bulunmak için Leo'nun asistanını aradığımda beni öğle yemeğinden önceki programında araya sıkıştırmayı başardı.

Son yirmi dakikadır elimde tuttuğum mataramı açıp kapatarak kendimi oyalıyordum. Arkamdaki kapılar açılıp dedemin emektar avukatı içeri girmeden önce asistanını aramaya hazırlanıyordum. Leo üç parçalı takım elbisesi, tüylü fötr şapkası ve altın cep saati ile 1920'lerden fırlamış gibi görünüyordu. Adamın görünüşünü tamamlamak için tek ihtiyacı olan elinde bir puro olmasıydı.

"Callahan!" Beni sımsıkı kucakladı. "Ne güzel bir sürpriz!"

"Gerçekten mi?" Ellerim iki yanımda sıkışmış hâlde öylece kalakaldım.

Masasının arkasına geçip koltuğuna otururken, "Evet. Bir süredir nasıl olduğunu sormak için seni aramak istiyordum. Görüşmeyeli nasılsın?" dedi.

Önce basit, alelade bir cevap vermeyi düşündüm ama sonrasında dürüst olmayı seçtim. "Daha iyi günlerim olmuştu."

Gülümsemesi hafifçe soldu. "Ne yazık. Bunu duyduğuma üzüldüm. Daha iyi hissetmen için yapabileceğim bir şey var mı?"

Oturduğum yerde doğrularak, "Aslında var," dedim.

"Neye ihtiyacın var?"

"Dedemin vasiyetiyle ilgili açıklığa kavuşturmanı umduğum birkaç sorum var."

Fötr şapkasını masasının üzerine koyup arkasına yaslandı.
“Ne gibi?”

“Göl evinin kime ait olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Elbette. Bu sorunu kolaylıkla cevaplayabilirim. Dosyayı bulmam için bana bir dakika ver.” Leo dosya dolaplarının olduğu yere doğru yürüyüp üst çekmeceyi açtı. Dosyalar arasında gezindikten sonra onaylayan bir ses çıkardığında kalp atışlarını hızlandı.

Üzerinde adımın yazılı olduğu bir dosyayla masasına döndü.

“Vasiyete göre sana ait.”

Aldığım derin nefesle ciğerlerim yandı. “İçim rahatladı çünkü şu anda orada yaşayan kişi dedemin evi ona bıraktığına inanıyor.”

Leo ellerini önünde kavuşturdu. “Şey, işin aslı durum biraz karışık.”

Endişeden midem kasılıyordu.

Hayır. Sakın öyle bir şey yapmış olmasın.

Leo sanki dünyamı ve evi satma şansımı altüst etmeyecekmiş gibi gülümseyerek, “Tapunun son hâline göre Bayan Alana Castillo ve sen evin ortak sahibisiniz,” dedi.

Hay ben böyle işin içine... “Şaka yapıyor olmalısın. Yarısı Lana’ya ait olduğu sürece o evi asla satamam.”

“Satmak demişken...”

Elimi kaldırıp lafını yarıda kestim. “Dur tahmin edeyim. Onun payını satın alamam.”

Gülümsemesi bir an için bile azalmadı. “Doğru.”

“Elbette.”

“Deden, senin ve Bayan Castillo’nun mülkle ilgili yasal meselelerin tamamında hemfikir olmanız gerektiği konusunda çok netti.”

“Ya Lana satmak istemezse?”

“O zaman ikinize de birer avukat tutmanızı tavsiye ederim.”

İ ana'nın bir avukat tutmasını beklemek şöyle dursun, Declan'ın avukat ordusuyla görüşecek vaktim bile yoktu.

Harika.

Sıkıntıdan çenem kasıldı. "Wisteria Gölü'ne dönmeden önce bilmem gereken başka sürprizler var mı?"

Dosyayı açıp yasal belgelerin olduğu sayfaları gözden geçirdi. "Gördüğüm kadarıyla başka bir şey yok. Ancak mülkün satışı konusunda kardeşlerinden gelecek herhangi bir müdahalenin ciddi sonuçları olabileceğini unutma."

Vücudumdaki tüm kaslar kaskatı kesildi. "Ne gibi sonuçlar?"

Yüzünde gergin bir gülümsemeyle dosyayı kapattı. "Dedenin sana verdiği görev sayesinde yeterince sorunun olduğunu düşünüyorum. Şu anda olabilecek en kötü ihtimalleri tartışarak sorunları büyütmeye gerek yok."

"Hisselerimi kaybetme ihtimalim var mı?" diye ağzımdan kaçırdım.

"İşin o noktaya varmasına izin vermeyelim, olur mu?"

Sıçayım böyle işe.

Mataramı, son bir yudum aldıktan sonra ceketimin iç cebine koyup Declan'ın ofisinin kapısını açtım. Güneş ışığını bolca içeri alan yerden tavana kadar pencereleriyle panoramik şehir manzarasının eşsiz bir görüntüsü vardı. Şirket binasından ne kadar nefret edersem edeyim Şikago'yu bu açıdan izlemek her seferinde beni büyülyordu.

Abim masasının arkasında otururken neredeyse yere düşürecek kadar sertçe klavyesine vurarak, "Git buradan, Todd. Meşgulüm," diye bağırdı.

"Ciddi olamazsın, Tim aylardır burada çalışıyor ve sen hâlâ onun adını bilmiyor musun?"

Aniden başını kaldırıp bana baktı. "Sen burada ne arıyorsun?"

“Vasiyetle ilgili birkaç pürüzü halletmek için döndüm.”

Kaşlarını çattı. “Ee?..”

Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. Hızlıca takım elbisemin düğmesini açarak kendime biraz nefes alma fırsatı verdim. Kane Şirketi’ni her ziyaret edişimde aynı duyguları hissediyordum. Göğsümde nefes aldırmayan bir baskı oluşuyor, mataramdaki içkiye her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymama neden oluyordu. Bu ofis bana soyadımın hakkını veremediğimi ve ailemin ünü nedeniyle yükselen beklentileri karşılayamadığımı hatırlatıyordu.

Önemli değil.

Parmaklarımla bacaklarımın üzerinde ritim tutarken, “Rowan’la senin bana verilen göreve hiçbir şekilde müdahale etmemeniz gerekiyor,” dedim.

“Ne demek istiyorsun?” Koltuğunda geriye yaslandı.

“Bugün Leo’nun ofisine uğradığımda vasiyetin son hâliyle ilgili bir şeyler ima etti.”

“Tam olarak ne dedi?”

Ona Leo’yla aramızda geçen konuşmayı anlattım. Declan ayağa kalkıp halıda delik açmak istercesine volta atmaya başladı. “Müdahale derken ne kastetmiş olabilir sence?”

“Bilmiyorum. Hisselerimle ilgisi olup olmadığını sordüğümde doğru düzgün bir cevap vermedi.”

“Siktir.”

“Ben de tam olarak böyle düşünüyorum.” Panik yapmamamın tek nedeni sistemime sürekli pompalanan votka akışının bana sahte bir sakinlik hissi vermesiydi.

Ellerini koyu renk saçlarının arasından geçirerek mükemmel şekillendirilmiş tutamları karıştırdı. “Dedem sana yardım etmek için devreye gireceğimi tahmin etmiş olmalı.”

Doğduğum günden beri arkamı toplayan, pisliklerimi temizleyen kişi her zaman Declan olduğu için tahmin etmesi zor

olmamalıydı. Aşırı korumacı tavrıyla Rowan'ı ve beni neredeyse boğarak kurtarıcı abi kompleksine girmeden yapamıyordu.

“Her ne yapıyorsan bu kez yardım etme.”

Bakışlarını benden kaçırıp kahverengi gözlerini yere çevirdi.

“Declan...”

Telefonunu çıkarırken her zamankinden daha solgun görünüyordu. “Birkaç arama yapmam gerekiyor.”

Declan ofisin içinde yürürken adımları telaşlıydı.

“Şimdiden görüştüğün bir alıcı var, değil mi?” Dişlerimi sıktım.

“Evet.” Telefonu daha sıkı kavradı.

“Neden?”

Asıl sormak istediğim soru dilimin ucuna geldi. *Neden tek bir şeyi bile kendi başıma yapabileceğim konusunda bana güvenemiyorsun?*

Çenesi kasılırken şakağındaki bir damar belirginleşti. “Neden olabilir? Hiçbir şeyi şansa bırakamam.”

“Şansa değil de daha çok *bana* bırakmak istemiyormuşsun gibi.”

Boştaki elini hışımla havaya salladı. “Neden her şeyi sana bırakayım? Vasiyetteki görevin sana düşen kısmını yerine getirmek için herhangi bir çaba sarf ediyor gibi durmuyorsun. Rowan’la benim her şeyi kaybedecek olmamız umurunda değil mi?”

Sandalyemden ayağa fırladım. “Madem beni bu kadar küçümsüyorsun belki de hisselerimden vazgeçip itibarımı kaybetmeden önce tüm bu lanet olasıca şeylerden uzaklaşmalıyım.”

Acı bir kahkaha attı. “Aklına gelen ilk çözüm bu olacaktır elbette. Başarısız olma konusunda bu kadar başarılı olan bir adamdan neden farklı bir şey bekledim bilmiyorum.”

“Harika laf soktun, pislik herif. Bu numaraları babamdan mı öğrendin?”

Ailenin en başarısız olmaktan başka bir şey yapmaya niyetin var mı? Babamın sarhoş hâliyle gülüşü kafamın içinde

yankılanıyordu. Matematik öğretmenine ihtiyacım olduğunu görmezden gelişinin anısı, yerini hızla daha karanlık bir anıya bıraktı.

Ön çapraz bağlarımı yırttıktan sonra ameliyattan çıktığımda babamın söylediği sert sözleri hatırladım: *Plastik bir hokey topuna bile vuramamana şaşırmadım.*

Bu şirketin yönetim kurulunda yer almanın tek sebebi dedenin, senin kendi başına bir boka yaramayacağını bilmesi. Toplantı odasında babamın kıpkırmızı gözleri bana odaklanmıştı.

Babamın başardığı tek şey, kendimi zavallı ve başarısızlık abidesi gibi hissettirmek için yüzlerce farklı yöntem bulmaktır.

Ve şimdi de Declan aynısı yapıyordu...

Siktirsin.

“Kahretsin. Cal...” Declan’ın bakışları yumuşadı.

Tek zaafımı bana karşı kullandığı için Declan’ın canı cehenneme. Daha iyisini yapmayı tabii ki ben de istiyordum. Daha iyisini *başarmayı...*

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ona en sahte gülümsemelerimden birini gönderince gözünün seğirmesine neden oldum. “Özür dilemene gerek yok, abicim. Hayatımı aynı kelimeleri tekrar tekrar duyarak geçirdim ben.”

Declan’ın sözleri şirketten ayrıldıktan çok sonra bile peşimi bırakmadı. Sadece bir şişe votkayla tedavi edilebilen bir parazit gibi kendime olan güvensizliğimden besleniyordum.

Yeniden yardım alabilirsin. Kendime bir içki doldururken elim titriyordu. Sarsıntı yüzünden bir kısmı dökülerek elimi ve bardağın etrafını ıslattı.

İlk yudumu almadan önce zihnimde durmamı söyleyen sesi duymazlıktan gelerek başımı iki yana salladım.

Her zaman bir hayal kırıklığı oldun.

Dudaklarım bardağın kenarına değdiği an tereddüt ettim.

Sen bundan daha iyisin.

Hayır, aslında değilim.

İlk kadehi birkaç yudumla devirip kendime ikinci kadehi doldurdum. Declan gece boyunca beni iki kez aradı. Hatta umursamayacak kadar sarhoş olduğum için hemen sildiğim bir sesli mesaj bile bıraktı.

Tam da sevdiğim gibi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Alana

“Özür dilerim, Bayan Castillo.” Brady Kane’in avukatı bugün ikinci kez benden özür diliyordu ama bu, içimdeki yangını söndürmeye yeterli gelmiyordu.

Bu olamaz. Titreyen bacaklarımla ayakta durabilmek için mutfak tezgâhından destek aldım.

Leo boğazını temizleyince ses kulağımın dibindeki telefonda yankılandı. “Bütün bunların sizin için şaşırtıcı olduğunu anlayabiliyorum ama Brady’nin bütün kalbiyle iyiliğinizi istediğinden eminim. Toplantılarımızda sizden hep sevgiyle bahsederdi.”

Şakaklarımı ovuştururken başımın arkasındaki basınç artıyordu. “Ben pek öyleymiş gibi hissetmiyorum.”

“Sizin için teselli olacaksa son konuşmamızda Callahan da benzer bir hayal kırıklığını dile getirdi.”

“Evi satmak istediğinden de bahsetti mi?”

“Evet, bahsetti.”

Tezgâhı o kadar sıkı kavradım ki parmaklarım bembeyaz oldu. “Peki ben satmak istemezsem ne olacak?”

“Mülkle ilgili alınacak kararların hepsinde hemfikir olmalısınız. Callahan’ın mülkü satabilmesinin tek yolu sizin de kabul etmeniz, aynı şey sizin için de geçerli.”

Derin bir oh çektim. “Nihayet, güzel haber verdiniz.”

Leo konuşmadan önce bir anlığına duraksadı. “Ancak...”

Ah, hayır.

“Callahan mülkü satmak istediği hâlde siz satmamakta ısrar ederseniz o zaman onun payını satın almak zorunda kalacaksınız.”

Hijueputa¹².

Avukatla yaptığım görüşmeden sonra Delilah ve Violet’a acil kızlar gecesi buluşması yapmamız gerektiğini bildiren bir mesaj gönderdim. Her ikisi de akşam bana geldiğinde biraz atıştırmalığın, cilt bakım ürünlerinin ve rahatlatıcı kişisel bakımın tüm sıkıntılarımı çözebileceğini düşünüyordum. Hatta Violet, dişçimin baş düşmanı, benimse en sevdiğim şekerleme olan Bon Bon Bums’tan alacak kadar zahmete girmişti.

Cami’yi kontrol etmek ve uyuduğundan emin olmak için üst kata çıktım. En sevdiği kuzusuna sımsıkı sarılıp mışıl mışıl uyuduğunu görünce kalbim sevgiyle sıkıştı. Sosyal hizmet görevlisinin kuzuyu ona verişi dün gibi aklımdaydı. Cami henüz bebek olduğundan hatırlamıyordu ama ben hatırlıyordum. Kucağımda bir bebek ve hayatımda yeni bir amaçla Michigan’a döndüğüm gündü.

Cami’nin ışığını kapatmadan önce gözlerinin önündeki saçları çekip alından öptüm. “*Buenas noches, mi amorcito¹³.*”

12 (İsp.) *Piç herif.* –ç.n.

13 (İsp.) *İyi geceler, tatlım.* –ç.n.

Oturma odasına döndüğümde Violet ve Delilah'nın devasa koltukta her zamanki köşelerine çoktan yerleşmiş olduklarını gördüm.

Violet çantasından en sevdiğim lolipopu çıkarıp bana fırlattı. "Al bakalım. İyi gelir."

Paketi yırtıp şekeri ağzıma atarken, "Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı," dedim.

"İçki içmek istemediğine emin misin? Hemen alıp gelebilirim." Violet en sevdiği aromalı şekeri bulmak için Bon Bon Bums paketini karıştırıyordu.

Delilah bir yastık alıp doğrudan Violet'ın yüzüne fırlatarak sarı buklelerinin şeklini bozdu. "Kızın alkol almadığını biliyorsun."

On sekiz yaşına girmeden hemen önce Cal rehabilitasyona gittiğinden beri, yani on yılı aşkın süredir tek damla içki içmemiştim. İlk başta amacım onu ve ayık kalma sözünü desteklemektir. Zaten hiçbir zaman içki içmeyi seven biri olmamıştım, ona yardımcı olacaksa bundan sonrasında da alkol almamam sorun olmazdı.

Altı yıl önce beni terk edip gittiğinde içmeyi denedim. Hatta yeminimi bozmak için dışarı çıkıp bulabildiğim en pahalı beyaz şaraptan bir şişe aldım. Onun bana yaptığı gibi ben de ona ihanet etmek istedim. Duygusal durumum göz önüne alındığında sağlam bir plan gibi görünmüştü. Oysa o kadar perişan bir hâldeydim ki tirbuşon almayı bile düşünememiştim. İlk ve tek içme girişimim çabucak bastırılmış oldu ve kendime bir daha asla denemeyeceğime yemin ettim.

Violet ofladı. "Şaka yapıyordum!"

Delilah kahverengi gözlerini devirdi. "Komedyenlik kariyerinin başarısız olmasına şaşmamalı."

"Bu kasabadakilerin mizah anlayışımı takdir etmemesi benim suçum değil. Kasabanın yaş ortalaması dinazorlar dönemine kadar uzanıyor."

Delilah'yla ikimiz kahkahalara boğulduk. Wisteria Gölü'nün yaşlı nüfusu çoğunlukta olabilirdi ancak kasaba daha sakin bir hayat tarzı arayan Şikagolular arasında popüler olduğundan burada yaşayan çok sayıda genç de vardı.

Delilah koyu renk saç tutamlarından birini kulağının arkasına sıkıstırdı. "Peki, acil durum toplantısı ne içindi?"

İkisine durumun kısa bir özetini geçtim. Violet'ın ela gözlerinin büyüdüğü ya da Delilah'nın kaşlarını çattığı anlar olsa da anlattıklarımı sessizce dinlediler.

Violet lolipopu ağzından çıkarıp, "Yok artık," dedi.

"Aynen."

"Peki şimdi ne yapacaksın?" Delilah uzun bronz bacaklarını altına alarak oturuşunu değiştirdi.

"İşte milyon dolarlık soru."

"Ya da bu evin değerini göz önünde bulundurursak iki milyonluk." Violet yarısı yenmiş lolipopuyla evin içini işaret etti.

Delilah kaşlarını kaldırarak, "Gerçekten satmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

Derin bir iç çekişle koltuğa iyice yerleştim. "Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

Violet homurdanarak, "Neden? Malibu Ken öyle söylediği için mi?" dedi.

Ona ters bir bakış attım. "Beğensem de beğenmesem de evin yarısı ona ait."

"Ama aynı zamanda sana da ait."

"Doğru ama Brady'nin avukatı satmak istemiyorsam Cal'in payını ondan satın almam gerektiğini söyledi."

"Ama bu..." Delilah'nın yüzünün rengi attı.

"Evet, bir milyon dolardan bahsediyoruz." Omuzlarım çöktü. "Garsonluk gibi ikinci bir iş bulsam bile bu kadar parayı bir araya getiremem."

Violet parmaklarını şıklattı. "Eminim bankada çalışan Mitchell sana bir tür kredi ayarlayabilir."

“Randevu teklifini geri çevirdikten sonra mı? Mümkün değil.”

“Ya kasabalılar devreye girerse...”

Elimi sallayarak sözünü kestim. “Kesinlikle hayır.”

Delilah’nın kaşlarının ortası kırıştı. “Başka bir yolu olmalı. Belki de sahibi kim olursa olsun burayı elinde tutmanı sağlayacak yasal bir boşluk bulunabilir.”

Göğsüm sızladı. “Maalesef yok. Avukatla görüştüm, istesem de istemesem de Cal’in mülkü satmaya hakkı var.” Evi ve burada biriktirdiğim anıları ne kadar sevsem de satılığa çıkmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Violet’in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “Diyelim ki...”

“Of ya. Yine başlıyoruz.” Delilah yüzünü buruşturdu.

Violet çılgın fikirlerin ve birkaç kez kelepçelenmemizle sonuçlanan planların arkasındaki beyin olmasıyla tanınırdı. Şerif Hank bizi hapse tıkmaya kalkışmamıştı çünkü kızgın ebeveynlerimizle karşılaştırıldığında adalet sisteminin daha merhametli olacağını düşünüyordu.

Violet, Delilah’ya ters bir bakış attıktan sonra boğazını temizledi. “Ya evi satamazsanız?”

Kaşlarım çatıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Satış fiyatını o kadar yüksek tutarsın ki aklı başında hiç kimse bu evi satın almak istemez.” Aklında dönüp duran sayısız plan yüzünden gözleri parlıyordu. Kirli sarı bukleleriyle çevrili yuvarlak meleksi yüz hatlarının ve porselen teninin altında küçük bir şeytan gizlendiğini kimse düşünmezdi.

“Bu çok...” Delilah’nın sesi alçaldı.

“Dâhice,” diye sözünü tamamladım.

Violet anında keyiflendi.

Delilah bana bakarak, “Biliyor musun, Violet’in planı işe yarayabilir,” dedi.

Gerçekten yarayabilir miydi? Bir yanım, Cal'in evin bende kalma ihtimalini mahvedebileceğini düşünerek umut etmekten korkuyordu.

Hiç denememektense deneyip başarısız olmak daha iyidir.

Teslim olurcasına ellerimi havaya kaldırdım. "Siktir et. Sonuçta kaybedecek bir şeyim yok gibi görünüyor."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alana

Cal göl eviyle ilgili haberleri sindirmem için hafta sonu boyunca beni rahat bırakmış olsa da pazartesi sabahı erkenden mesaj atıp Early Bird Diner’da öğle yemeği için buluşmayı teklif etti. İkimizin de iyiliği için sorun çıkarmayıp teklifini kabul ettim.

Pazartesi günleri yeterince kötü değilmiş gibi buluşmaya gitmeden önce tüm sabahım berbat geçmişti. Cami’nin okulunda İspanyolca öğretmeni olarak çalıştığım için normalde belirli bir rutinim vardı. Ama tabii ki bugün şansıma onuncu sınıf öğrencilerimin final sunumları yanlış bir yangın alarmıyla kesintiye uğramış ve öğle yemeğinden hemen önce sınıfın arka sıralarında kusan birinci sınıf öğrencisine kadar her şey ters gitmişti. Bugünü atlatabilmemi sağlayan tek motivasyon kaynağım yaz tatilinin başlamasına sadece iki hafta kalmış olmasıydı.

Restorana vardığımda zaten geç kaldığım için park yeri doluydu. Ana caddeyi iki kez turlasam da arabayı park edecek bir yer bulamadım. Kasabada yılın en büyük etkinliği olan ve haziran ortasında yapılan Çilek Festivali için reklam hazırlıkları

başlamıştı. Bu nedenle çoğu park yerine belediye tarafından turistleri cezbetmek için tanıtım panoları yerleştirilmişti.

Park edecek bir yer bulmam beş dakikamı aldı. Günümün ne denli berbat geçtiği düşünülürse tam da hayallerimin dükkânının yanında park yeri bulmam çok anlamlıydı.

Dükkân yıllarca boş kalmıştı, sahibinin bulduğu kiracılar birkaç yıldan uzun kalmıyordu. Buraya çeşitli iş kollarından bir sürü işletme açmışlardı ama hiçbiri başarılı olamamıştı. Bir zamanlar pastane bile açılmıştı ki bu, en büyük hayalim olduğundan benim için ayrı bir işkenceydi. O da daha bir yıl geçmeden kapanmıştı.

Peki senin başarılı olacağını düşündüren ne?

Boğazım düğümlenince vitrine sırtımı döndüm.

Şu anda halletmen gereken daha büyük sorunların var.

Restorana doğru yürürken başımı dik tuttum.

Cal, "Selam," diye seslenerek beni korkuttu.

Sesin geldiği yöne dönünce onu girişin yanındaki tuğla duvara yaslanmış beklerken buldum. Tek bir buruşukluk bile olmayan beyaz keten gömleği ve özel dikim pantolonuyla tamamen mekânla uyumsuz görünüyordu. Kıyafeti kasabayı ziyarete gelen diğer zengin turistleri hatırlatıyordu; küçük bir göl kasabasına ziyarete gelmekten çok, yatlarıyla Ibiza'ya gidiyorlarmış gibi görünürlerdi.

Beni daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırды. "Güzel elbise. Annen mi dikti?"

Annemden bahsedince boğazım düğümlendi. Acı garip bir şeydi. Genellikle en olmadık zamanlarda gelir, biz kaybımızı kabullenmeye çalışırken hayatımızı altüst ederdi.

İçgüdüsel olarak annemin on beşinci doğum günümde verdiği kolyeye uzandım ve soğuk altını okşarcasına parmaklarımın arasında ovuşturdum. "Evet." Sesim çatladı.

"Bu arada annen nasıl? Arabasını evin önünde göremedim. Yaz için Kolombiya'daki akrabalarınızı ziyarete mi gitti?"

Adımımı atarken duraksadım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. “Gerçekten bilmiyorsun.”

Cal başını yana eğip, “Neyi bilmiyorum?” dedi.

Bakışlarımı restoranın girişine çevirdim. “Birkaç yıl önce deden komadayken annemi kaybettik. Dördüncü evre pankreas kanseriydi.” Kelimeleri hiç tıkanmadan söyleyebilmeme şaşırdım.

Bu duruma gelebilmen iki yılını aldı.

Annem öldükten sonraki ilk yıl onun hakkında konuşurken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Tüm hatıralarımız hem fiziksel hem de zihinsel olarak acı veriyordu. Cami’nin anneannesi hakkında bir sürü soru sorması, uzun zaman alsa da ondan bahsederken gülümseyerek konuşabilmeme yardımcı olmuştu.

“Kahretsin, Alana. Hiç haberim yoktu.” Cal elini omzuma koyup sıktı. Avucunun sıcaklığı kemiklerime kadar işleyen soğuğu iyileştiren bir merhem gibiydi.

“Biliyorsun sanmıştım.” *Ve bile bile cenazesine gelmediğini.*

Başını şiddetli bir şekilde iki yana salladı. “Kesinlikle bilmiyordum. Bilsem... Ah, lanet olsun. Kardeşlerime... buradan bahsetmelerini yasaklamıştım.”

Her soluğumla birlikte nefes almak giderek zorlaşıyordu.

“Ben çok üzgünüm.” Omzumu daha da sıktı. “Keşke...” Sanki konuşup konuşmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi duraksadı. “Senin yanında olmalıydım.” Bunu tartışmaya açık değilmiş gibi kesin bir tavırla söylemesi ona inanmamı sağladı.

Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde söylenmeyen kelimeler aramızda asılı kalmış gibiydi. Ardından sımsıkı sarılıp beni göğsüne yaslayınca vücudum kollarının arasında anında gevşedi ve sanki her şey yolundaymış gibi bir his bütünüyle beni ele geçirdi. Son birkaç günde yaşadığım öfke krizleri, hayal kırıklıkları ve kalp ağrısı sanki hiç var olmamış gibi yok olup gitti.

Bu rahatlamanın geçici olduğunu biliyordum, sarılmamız sona erdiği an yaşananlar tüm gerçekliğiyle üzerime çökecekti.

Yanağımı göğsüne bastırırken kendime *sadece birkaç saniye daha* diyerek izin verdim. Onun kollarında olmanın ne kadar *doğru* hissettirdiğini unutmuştum. Ya da göğsünde hızla çarpan kalbinin atışlarını dinlerken beni ele geçiren rahatlık hissini.

Kafamın içinde hiç durmadan konuşan sesi duymazlıktan gelerek bana gösterdiği ilginin tadını çıkarmaya karar verdim.

Neden bize en iyi gelen şeyler hep en çok incitenlerdir?

“Peki ya ablan?” Elini saçlarımın arasından geçirdiğinde dokunuşuyla birlikte sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

“Ne olmuş ona?”

“O da...” Sesi yitip gitti.

“Öldü mü? Tanrım hayır, bazen öyle olmasından endişelenerek yatağa girsem de hayır.”

“Ama Cami...”

Düşündüklerini dile getirmesine izin vermedim. “Cami her anlamda benim kızım. Anto o doğduktan sonra evrakları imzalayıp annelik hakkından vazgeçti ve tam velayeti bana verdi.”

Sanki geri çekilmeyi düşündüğümü hissetmiş gibi tutuşu sıkılaştı. “Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun.”

Yüzümü göğsüne gömerek, “Başka seçeneğim yoktu,” dedim.

“Tabii ki vardı. Ama fedakârca olanı seçtin çünkü sen böyle bir insansın.” Beni kollarının arasında tutarken duygularımın üzerindeki kontrolümü kırıyordu.

Yakınlarda bir araba korna çaldı. Geriye doğru sıçradığımda kollarından sıyrıldım ve sarılmamız sona erdi. Ondan birkaç adım uzaklaşırken yanaklarıma kan hücum etti.

Elleri yanlarına düşerek yumruk hâlini aldı. Yaşadığı hayal kırıklığı yoğun bir sıcaklık dalgası hâlinde yüzüme vurdu.

“Hadi içeri girelim,” diyerek restoranın girişine doğru yürüdüm.

Ben içeriye girerken Cal sessizce arkamdan geldi.

Isabelle, “Bakın sonunda kim aramıza katılmaya karar vermiş,” diyerek karşılama bankosundan iki menü aldı.

Cal'in yanakları pembeleşti. "Seni yeniden görmek güzel, Isa..."

Isabelle kollarını bana dolarken onu tamamen görmezden geldi. Kırılmış saçları yanağıma değdiğinde yeni bir saç spreyi ve *pancake* hamuru kokusu aldım. "Kızlar geçen hafta *brunch* için geldiğinde gözlerim seni aradı."

"Cami hastalandığı için gelemedim."

"Ah, yazık. Şimdi nasıl?"

"Daha iyi, okula döndü. Yaz tatilinden önceki son günleri kaçırmak istemedi."

Isabelle kaşlarını çatı. "Ama daha mayısın ikinci haftasındayız."

"Cami'ye göre her gün çok önemli."

Kahkaha attıktan sonra, "Daha önce onun kadar okulu seven bir çocuk görmedim," dedi.

Cal boğazını temizleyince Isabelle ona doğru döndü.

"Bu kim?" Ona şöyle bir baktı.

Cal'in kaşları hayretle kalktı. "Hadi ama Isabelle. Beni küçüklüğümden beri tanıyorsun."

"Ah." Gözlerini kocaman açtı. "Adın neydi senin? Mal mı?"

"*Cal*." Sağ gözü seğirmesine rağmen kocaman gülümsedi.

Birkaç kişi oturduğu yerden başlarını kaldırıp bize baktı. Bir anda restoranda fısıltılar yayılınca yüzümün kızarmasına engel olamadım. Isabelle bizi mekânın diğer ucuna, dedikoducu yaşlılardan uzak bir bölüme götürerek beni daha fazla mahcup olmaktan kurtardı. Yine de bizden uzakta oturmaları menülerin arkasından bakışıp fısıldaşmalarını engellemiyordu.

"Bu kadar dedikoducu olduğunuzu belli etmeseniz mi acaba?" diye seslendim.

Briç kulübü başkanı olan Beth sandalyesinde o kadar hızlı döndü ki bir an için kafası kopacak sandım.

Shuffleboard şampiyonu ve Cami'nin önceki anaokulundan öğretmeni olan Cindy, "Gerekirse haber ver, senin için onu kapı dışarı edelim," dedi.

Ona sorun yok anlamında başparmağımı kaldırarak cevap verdim.

Isabelle cebinden sipariş defterini çıkarıp kulağının arkasındaki kalemi aldı. "İçecek olarak ne alırsınız?"

Cal'le aynı anda, "Çikolatalı *milkshake*," dedik.

"Bazı şeylerin değişmediğini görmek sevindirici." Gülümsemesi tüm çekiciliğiyle geri döndüğünde geçici körlük yaşamamak için bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

Isabelle sipariş defterine bir şeyler yazdı. "İki çikolatalı *milkshake* hemen geliyor. Ne yemek istediğinize karar verdiniz mi yoksa birkaç dakika sonra mı gelmemi istersiniz?"

Cal, "Bize birkaç dakika daha verir misin?" diye sordu.

"Tabii, sorun değil, Al." Isabelle omzumu sıkıp siparişi getirmek üzere mutfağa gitti.

"Benden nefret ediyor, değil mi?"

Ona sadece tarafsız bir omuz silkmeye cevap verdim.

"Neden?" diye sordu.

Çünkü kalbimi kırdın.

İkimiz de önümüzdeki menüleri inceliyormuş gibi yaparken masaya yine sessizlik çöktü. Early Bird Diner'a çocukluğumdan beri sürekli geldiğimden menüdeki her şeyi baştan sona ezbere sayabilirdim. Bir zamanlar Cal de menüyü ezbere bilecek kadar çok buraya gelmiş olsa da artık o eski aşinalıktan eser kaldığını sanmıyordum.

Eski günlerimizi hatırladıkça kalbim sıkışıyordu.

Cal tekrar konuşmak için cesaretini toplamaya çalışırken birkaç dakika boyunca yerinde huzursuzca kıpırdanıp durdu. "Ne yiyeceğine karar verdin mi?"

"Benim için *milkshake* yeterli." Elimdeki menüyü pat diye çarparak kapattım.

“Sıf benden hıncını almak için menüdeki en pahalı şeyi sipariş edersin diye düşünmüştüm.”

“Senden hıncımı almak isteseydim cüzdanından daha iyi bir hedef belirlerdim.”

“Ne gibi mesela?”

“Hayalarına atılan tekme iyi bir başlangıç olabilir.”

Başını geriye atıp güldü. İçten kahkahası herkesin dikkatini üstümüze çekecek kadar yüksek sesliydi. Hayranlıkla ona baktığımı fark edince tüm suçu Cal’in güneş sistemimizin merkeziymiş gibi herkesin ilgisini üzerine çekebilme yeteneğine attım. Çünkü Cal güneşe biz de onun etrafında dönen ve trajik bir şekilde yörüngesine hapsolmuş başıboş gezegenlerdik.

Isabelle çaresizliğimi hissetmiş olmalı ki araya girip *milk-shakelerimizi* verdikten sonra Cal’in siparişini aldı.

Ellerimi önümde kavuşturup söze girdim. “Beni buraya çağırmanın asıl sebebine gelelim.”

Cal gergin bir şekilde elleriyle oynuyordu. “Bu yazın sonuna kadar evi satmamız gerekiyor.”

Evin satılma ihtimalini düşündükçe kalp atışlarım hızlanıyordu. “Ama ben satmak istemiyorum.”

“Peki benim payımı satın alacak kadar paran var mı?” Sorusunda en ufak bir küçümseme iması olmadığından, gerçekten onun payını alacak param olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Dilimi ısirmaktan ağızımda kanın metalik bir tadı vardı. “Hayır, ama bana bir iki yıl verirsen eminim halledebilirim.”

Başını iki yana salladı. “Benim o kadar zamanım yok.”

“Acelen ne?”

Güçlkle yutkundu. “Hayatıma devam etmem gerekiyor ama bu ev geçmiş yazların hayaleti gibi tepemde asılı dururken bunu yapamam.”

Duyduklarım karşısında göğsüm ortadan ikiye yarılacakmış gibi hissettim. “Yani senin payını satın alamıyorsam kendi payımı satmamı mı bekliyorsun?”

“İstediğin çözümün bu olmadığını biliyorum ama satıştan gelecek paranın bu durumu biraz olsun telafi edeceğini umuyorum. Evin değeri ne olursa olsun payına düşenle yeni bir ev alabilir, kalanıyla da rahat bir hayat için birikim yapabilirsin.”

“Peki sen bunu neden umursuyorsun?”

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. “Senin için en iyisi neyse onu istiyorum, araya zaman ya da mesafe girse bile bu asla değişmeyecek.”

Duyduklarım karşısında sesimdeki memnuniyeti yansıtmamak için ona inanmıyormuş gibi bir ses çıkardım. Sözleri kalbimi çevreleyen buzların bir kısmını eritecek kadar benzersiz bir güce sahipti. Sanki onun için hâlâ bir anlam ifade ediyormuşum gibi bana baktıkça buz parçaları kırılarak eriyordu.

Onun için bir anlam ifade etseydin ayrıldıktan sonra rehabilitasyona gider ve seni kazanmak için geri dönerdi.

Parmaklarını bilinçsiz bir şekilde masaya vuruyordu. “Senden hemen yarın taşınmanı istemiyorum. Evi boşaltmadan önce Cami’yle orada son bir yaz geçirebilirsin.”

“Ne kadar düşüncelisin.”

“Anlaştık mı o zaman?”

“Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi konuşmayı kes,” diye çıkıştım.

Beni sakinleştirmek ister gibi ellerini kaldırdı. “Buraya sorun çıkarmak için gelmedim.”

“Ama sen *başlı başına* bir sorunsun, Cal. Her zaman öyleydin ve hep de öyle olacaksın.”

“En azından bu konuda istikrarlıyım.” Pişkin pişkin gülümsemeye cesaret etti.

Tırnaklarımı sertçe bacaklarıma batırdım. “Son altı yılda hiç değiştin mi bari?”

“Elbette değiştim.” Çenesini kaldırdı.

“Ama hâlâ içiyorsun.” Ve Tanrı bilir başka neler kullanıyordu.

Cal’in bir sorunu yokmuş gibi davranmak anlamsızdı. Bunu zaten bir kez yapmıştım ve sonunda yalnızca kalbimi kırdığıyla kalmıştı. Birini sevmenin onu bütün hatalarıyla kabul etmek anlamına gelmediğini, o kişiyi acı çekmesini istemeyecek kadar önemsedığınız için sorunlarını açık açık konuşmak gerektiğini anlamam uzun zamanımı almıştı.

O zamanlar Cal’le birlikte bu sorunu anlamaya çalıştığımızda çok gençtim.

“İnsanların genelde inandıklarının aksine, kardeşlerim ve medya öyleymiş gibi yansıtırsa da karakterim sadece bağımlılığımдан ibaret değil.” Gerginlikten çenesini sıkmasına rağmen sesi sakindi.

“Bunu biliyorum.” İşte tam da bu yüzden onun bu batağa çekilmesini ön sıradan izlemek çok daha acı vericiydi. Uyuşturucu ilaç ve alkol alırken olduğu kişinin gerçek Cal’i yansıtmadığını biliyordum.

İç çekti. “Geçmişimiz ve senin bir ilişkin olduğu gerçeği göz önüne alındığında kaldığımız yerden devam etmeyi beklemiyorum.”

Bir ilişkim mi? Ne...

Ben daha ne demek istediğini sormadan, “Ama en azından birbirimize karşı medeni olabileceğimizi umuyorum,” diyerek konuşmaya devam etti.

“Bu senin için neden bir sorun olsun ki? Nasıl olsa buralarda uzun süre kalmayı planlamıyorsun.” Kalbimdeki acıya rağmen yüzümdeki kayıtsız ifadeyi korumaya çalıştım.

“O konuya gelecek olursak...”

Hayır.

“Bütün süreç boyunca evin satış işlemlerine dâhil olmayı planladığım ve göl çevresindeki kiralık evlerin hepsi mayıstan

cylüle kadar dolu olduğu için satılana kadar evde kalmam gerekecek.”

*Hijo de puta*¹⁴. “Hayır.”

“Beni kendi evimden atamazsın.”

Parmaklarımı boynuna dolamak için avuçlarım kaşınıyordu.
“Motelin nesi var?”

“Kısa listeyi mi yoksa uzun listeyi mi duymak istersin? Seçimini akıllıca yap yoksa bütün gün burada oturabiliriz.”

Derin nefes al Alana. “Gerçekten birlikte yaşamamızı bekliyor olamazsın.”

Başını hızlıca iki yana salladığında saçlarından birkaç tutam gözlerinin önüne düştü. “Tabii ki birlikte yaşamayı beklemiyorum. Konukevinde kalmayı planlıyordum. Bu şekilde sen kendi özel hayatına devam ederken ben de ihtiyacım olduğunda malikâneye gelebilirim.”

Teoride Cal’in fikri fena değildi. Konukevinin ana yoldan kendi özel giriş yolu vardı ve arazinin arka tarafında kalıyordu. Göl kenarında karşılaşmadığımız sürece Cal orada değilmiş gibi davranabilirdim.

Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın.

Ne yazık ki başka bir seçeneğim yoktu. Cal haklıydı. Evin ortak sahibi olduğu için onu kapı dışarı koyamazdım ve konukevinde kalma fikri bizimle yaşamak istemesinden çok daha iyiydi.

“Neden malikâneye gelmeye ihtiyacın olacak?”

“Çünkü tavan arasında olduğunu söylediğin küçük özel koleksiyon da dâhil olmak üzere ailemden kalan her şeyi toplamam gerekiyor.”

Neredeyse onun için üzülecektim. Brady’nin onlarca yıl boyunca topladığı eşyalarla dolu olan tavan arası, her istifçinin

14 (lsp.) *Pušt herif*. –ç.n.

hayalini süsleyen bir yerdi. Bu eşyaların hepsini ayıklaması kim olsa en az iki haftasını alırdı.

Ama o hepsini toplarsa sana hiçbir iş kalmaz.

Anlaşma gayet cazip geliyordu. Kendimde orayı toplayacak gücü hiçbir zaman bulamamıştım, bu yüzden Cal'in burada olmasından yararlanarak evde biraz yer açılmasını sağlayabilir ve Kanelerden geriye kalan son dağınıklıktan da kurtulabilirdim. Ardından Kaneleri hatırlatan her şeyi temizleyip evi tamamen benim yapabilirdim.

Kızlarla yaptığımız plana göre ilerleyebilirdim. Evin yarısı Cal'e ait olsa bile aklımdaki fiyatla burayı asla satamazdı.

Çenemi kaldırdım. "Tamam. Ama ben yokken senin evin içinde olmanı istemiyorum."

"Neden? Bana göz kulak olabilesin diye mi?"

Gözlerimi kısarak, "Eşyalarım konusunda sana güvenebileceğimi düşünmüyorsun sanırım," dedim.

"Vibratörünle yaşadığın o olaydan sonra güvenmemen muhtemelen en iyi seçim olur." Bana ukalaca bir tavırla gülümsedi.

Yanaklarım yanmaya başladı, kızarıklık hızla yüzümün geri kalanına yayıldı.

Kendi fitilini ateşledin.

Gitmeye hazır bir şekilde yerimden kalktım.

"Hemen kaçıyor musun? İşler daha yeni ilgi çekici hâle gelmeye başlamıştı." Parlak sırıtışı umut doluydu.

"Hoşça kal."

"Gitmek istediğinden emin misin? Henüz bulduğum şeylerin detaylarından bahsetme fırsatım bile..."

Elimle ağzını kapattığımda kocaman açılmış gözlerle bana bakarken Cal'in konuşması boğuk boğuk çıkıyordu.

Kulağına eğilip, "Şimdi seninle bir şeyi açıklığa kavuşturayım. Ne olursa olsun, burada olduğun o son yaz yaşananlardan asla bahsetmeyeceğiz," diye fısıldadım. O yaz olanlar hakkında

konusursak Cal'in bütün yazı burada geçirmesinden sağ çıkamayacağıma emindim.

Gözlerini kıstı.

Elimi ağzına daha çok bastırdım. "Beni anlıyor musun, Cal?"

Avucumun içini ısırdığında elimi çekerken tüm vücudumun titremesine karşı mücadele ettim.

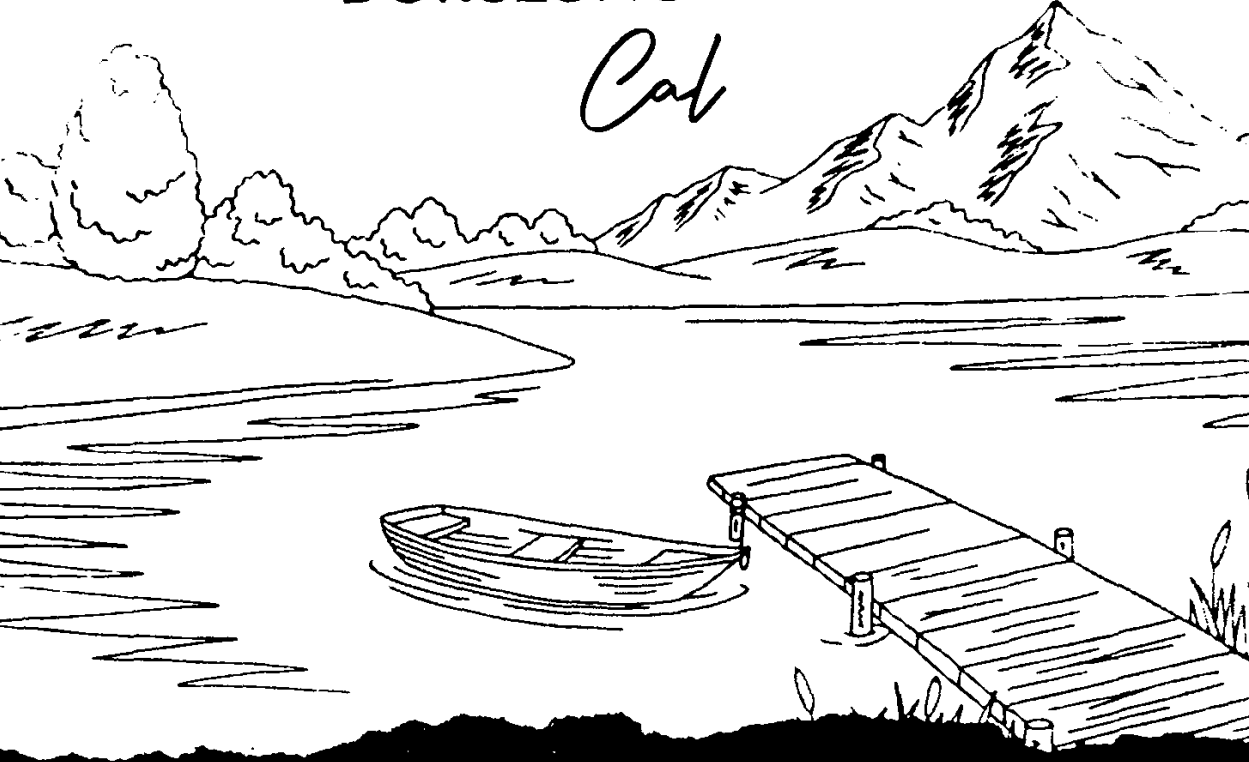
"O yaz olanlar hakkında konuşmamamız yaşananları değiştirmez."

"Ben yaşanan hiçbir şeyi değiştirmeye çalışmıyorum. Sadece *unutmaya* çalışıyorum." Kalçamı sallayarak uzaklaşırken arkamdaki adamın alçak sesle inlediğini duydum.

Cal: 0 - Alana: 1

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cal

Kedim Merlin'le birlikte birkaç parça daha kıyafet almak için Şikago'ya dönmem gerekmeğe Kane Şirketi yönetimin kurulu toplantısına katılma zahmetine girmezdim. Şirkette aktif bir pozisyonum olmadığı için oylama yapılmayacaksa toplantılarda bulunmam zorunlu değildi.

Sıkıcı toplantıların çekilir hâle gelmesini sağlayan tek etken babamla dalga geçme fırsatı bulmamdı. Altı yıl önce sakatlandığımda dedem bu göreve atadığından beri yönetim kurulunda olmamdan hep nefret etmişti, bu yüzden her acınası toplantıya sırf ona inat olsun diye katılmaya özen gösteriyordum.

Bir de beni hayatta hiçbir amacım olmamasıyla suçluyorlardı.

Toplantı için ne zaman şirketin kurumsal ofisine adım atsam girdiğim kapıdan aynı hızla koşarak kaçma dürtüsüne kapılıyordum. Sanki çevresel faktörler nedeniyle aşırı uyarıldığım için duyularım kontrolden çıkmış gibi hissediyordum. Onca

yıl gördüğüm duyuşal işleme bozukluğu¹⁵ tedavilerinden sonra hâlâ kravatımın sıkılığıyla ve takım elbisemin kaşındırmasıyla mücadele ediyordum.

İşte tam da bu yüzden kurumsal hayata uygun değildim. Erkek kardeşlerimse tam tersi yönetim kurulu toplantısı boyunca konuşurken öz güven saçıyorlardı. Geriye taranmış koyu renk saçları, ince çizgili jilet gibi takım elbiseleri ve kusursuz tıraşlı kirli sakallarıyla kurumsal bir çift klona benziyorlardı. Ben masanın altından Candy Crush'ta tüm zamanların en yüksek skorunu geçmeye çalışırken onların şirket politikalarına ve korkunç masa başı işlere çok uygun oldukları her hâllerinden belliydi.

Dijital yayın platformu hizmetimizin bir kısmı olan DreamStream'in Satın Alma ve Pazarlama Başkanı, koltuğundan kalkıp odanın ön kısmına geçti. Sunumuna dikkatimi çeken birkaç görselle başladı. İş anlayışım kardeşleriminki gibi olmayabilirdi ama her şeyin fazlasıyla farkında olan biriydim. Adam hafiften terlemeye başlamıştı ve babam sürekli kaşlarını çatıp kararmış gözlerle ona delici bakışlar attıkça daha da kötüleşiyor gibi görünüyordu.

Bir grafiği vurgulamak için elindeki lazer işaretçisini kullanırken, "DreamStream platformumuzda aylık abonelikler son çeyrekte yüzde on iki azaldı," dedi.

"Yüzde on iki mi? Önceki çeyrekte yaşanan yüzde altılık kaybın üstüne mi?" Muhtemelen bu yıl katıldığım bir toplantıda ilk kez konuşuyordum.

Toplantı salonunda kardeşlerim de dâhil herkesin bakışları bana döndü. Declan'ın kaşları şaşkınlıkla kalkarken Rowan'ın gözleri kocaman açıldı. Babamsa büyük ihtimalle ilk nefesimi

15 Duyu organlarımızdan gelen bilginin sinir sistemi tarafından doğru olarak işlenememesinden kaynaklı bir nörolojik bozukluktur. Kişi ya çevresine karşı aşırı hassastır ya da yeterince hassas değildir. Aşırı duyarlı olması durumunda fazla duyu yüklemesi gerçekleşir ve çevresinde bulunan birçok uyarıcı kişiye fazla gelebilir. —e.n.

aldığımdan beri takındığı o kalıcı ifadesiyle çenesini sıkarak dümdüz karşıya bakıyordu.

Odanın ön tarafında sunumu yapan yaşlı adam bir sonraki görsele geçmek için elindeki kumandanın düğmesine bastı. “Evet, maalesef öyle. Devam edelim... Araştırmalarımız artan rekabet ve pazar doygunluğuna bağlı olarak ailelerin aylık abonelik hizmetlerinde kesintiye gittiğini gösteriyor. Yapılan anketlere göre ailelerin iptal etme olasılığı en yüksek ikinci abonelik hizmeti seçildik.”

“Onlara bunun nedenini sordunuz mu?” diye üsteledim.

“Şey... evet. Bunun başlıca iki sebebi var: Satın alma ücretleri ve içerik.”

“Fakat gerçekten de ücret sorunu olsaydı diğer dijital platformlar da aynı derecede etkilenirdi.”

Rowan bana dönüp karanlık bakışlarını üzerime dikti. “Sana ne oldu böyle?”

Umursamazca omuz silktim. “İlgim arttı.”

“Peki o zaman, sen ilgini tekrar kaybetmeden bundan faydalansak iyi olur.” Kahverengi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Kardeşimin niyetinin iyi olduğunu biliyordum ama bu sözleriyle tek yaptığı beni sorularıma devam etmekten vazgeçirmek olmuştu. İstedğim son şey insanlara benden daha fazlasını beklmeleri için bir sebep vermektir. Aile içindeki defolu mal olmak kolay bir işti, Rowan’ın yorumu bana bunu hatırlatmıştı.

Beklenti yok. Hayal kırıklığı yok.

Hayat felsefem buydu.

Yönetim kurulu toplantısından sonra Declan konuşmak için eliyle işaret ederek beni yanına çağırdı ama biri araya girip dikkatini dağıtınca bana da kaçmak için fırsat doğdu. Geçen haftaki kavgamızdan sonra onunla uğraşacak havamda değildim.

Asansörlere doğru hızlıca yürürken kimse beni durdurup lafa tutmaya kalkışmadı.

Asansöre bindiğimde kapılar kapanmak üzereydi ki araya giren bir el yeniden açılmasına neden oldu. Lobiye inerken yapacağım birkaç dakikalık yolculuk bir yana, tek bir saniyemi bile paylaşmak istemeyeceğim kişi içeri girdi.

Böyle bir şeyin yaşanma ihtimali olduğunun farkındaydın.

Babam koyu, boncuk gibi gözleriyle bana bakarken her zaman çatık olan kaşları daha da derinleşti. “Gidiyor musun?”

“Bugün yapılacaklar listesinden *seni sinirlendirmeyi* çıkar-
dığıma göre burada işim bitti.” Takım elbisemi belki onuncu
kez tekrar düzelttim.

“Hayatta hiç faydalı bir şeyler yapmaya niyetin var mı?”

“Emin değilim. Bir ara hokkabazlık nasıl yapılır öğrenmeyi
düşündüm ama sonra *ukulele* çalmakla ilgili bir video gördüm,
bu yüzden boş zamanlarımda bununla ilgilenmeye başladım.”

Küçümser bir ifadeyle dudak büktü. “Hayatın tümüyle
boş zaman olarak kabul edilebilir. Bir işin yok, amacın yok,
senin olmaması gereken yüklü bir güven fonundan başka *hiçbir*
şeyin yok.”

“Bakıyorum da annem senden habersiz benim için o gü-
ven fonunu açtı diye hâlâ kırgınsın ama gerçekten artık bu
öfkeden kurtulman lazım. Terapistim her şeyi içine atmanın
iyi olmadığını söylüyor.”

“Annene kızgın olduğum tek konu sana karşı olan zaafı.”

Sözleriyle göğsümün sıkışması gibi omzunu sıktım. “Ah be,
baba. Ona bu kadar çok kızma. Sonuçta o sana da inanmıştı
ama bak nasıl bir canavara dönüştüğünü hepimiz gördük.”

Burun delikleri genişledi. “Tam bir hayal kırıklığısın.”

“En azından bir şeyi doğru dürüst yapıyorum.”

“Komik olduğunu mu düşünüyorsun? Ailenin alay konusu
olmak bir başarı mı sence? Gözünü aç artık. Adımızı lekelediğin

göz önüne alınırsa bu binaya girmesine bile izin verilmemesi gereken zavallı bir oksijen israfısın.”

Göğsüm şiddetle sızlarken acımı gülümsememin ardına gizledim. “Bu, bütün bir yıl boyunca benimle yaptığın en uzun konuşma olabilir.”

Babam gırtlaktan gelen homurdanma benzeri bir ses çıkardı. Yüzündeki ifadeden küçükseme aksa da görmezden geldim. Öfkelenmenin ve sözlerinin beni etkilediğini göstermenin onun kazanması anlamına geldiğini uzun zaman önce öğrenmiştim.

Görevi yerine getirip hisselerimi kazanmak ve babamın şirketi tekrar kontrol etme şansını mahvetmek için sabırsızlanıyordum. Dedemin ona bıraktığı mektup ve miras ne olursa olsun, kardeşlerimin hisseleriyle benimkiler birleştiğinde söz sahibi olmak için gereken yüzdeye asla ulaşamayacaktı. Hâlâ kime bırakıldığı açıklanmayan yüzde altı hisseyi devralsa bile bir kez daha bize üstünlük sağlayacak gücü elde edemeyecekti.

Aramızdaki gerilim yükselirken ikimiz de tek kelime etmedik. Bana sanki başının en büyük belasıymışım gibi bakarken gülümsememi korumak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Onları nezaketinle öldür, derdi annem.

Umarım babam nezaketimle boğulurdu.

Onuncu kata geldiğimizi haber veren asansör zili çaldıktan sonra kapılar açıldı. Kalabalık bir grup asansöre binince toksik sohbetimiz kendiliğinden sona erdi. Zemin kata indiğimizde hızla kaçabilmek için kapıya yakın bir yere yerleşirken babam diğer köşeye çekildi.

Genelde babamın yorumlarının beni etkilemesine izin vermesem de bazen söylediklerine takılmadan geçemiyordum. Sonuçta ben de zaafları olan bir insandım. Babamsa bu zaaflarımı bulup alay etmek konusunda her zaman başarılı olmuştu. Özellikle hokey oynarken sakatlanıp kendimi özel hissetmemi sağlayan tek dayanağımı kaybettiğimde damarıma basması onun için hiç zor olmamıştı.

Ben onunla aynı bataklığa düşüp kendimi en çok kızdığım kişinin bir kopyasına dönüştürene kadar uğraşmıştı.

Babamın kopyasına.

“Seni özleyeceğim, küçük adam.” Iris kucağındaki Merlin’i göğsüne bastırdı. Kedimin ona ısınması iki yıl sürmüştü, şimdiyse ayrılmaz ikili olmuşlardı. Siyah tüyleri Iris’in kahverengi teniyle bir bütünlük sağlarken her iki rengin de parlak koyu tonlarını vurguluyordu.

“Birkaç ay sonra dönecek.” Valizimin fermuarını çekip dik bir şekilde yere indirdim.

Gülümsemesi bir anda solarken, “Aylar mı? Sensiz burada o kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“Bir de *bana* aşırı bağımlı diyorlar...”

Tüm gücüyle koluma vurdu. “Kapa çeneni. Belki Declan’la seni ziyarete geliriz. Anlattığın hikâyelerden sonra her zaman gölü görmek istemişimdir, ayrıca yazın kasabanın çok güzel olduğunu söylemiştin.”

“Hıı...”

“Bu kadar korkmuş görünmemeye çalışsan nasıl olur?” Şakacı bir tavırla belimi çimdikledi.

“Ben önce bir yerleşeyim, sonra sizin ziyaretinizle ilgili tekrar konuşuruz. Tamam mı?”

“Peki, öyle olsun bakalım.” Merlin’i kucağından indirdikten sonra kendini koltuğuma attı. “Oraya geri dönmek nasıl hissettirdi?”

“Hâlâ durumu sindirmeye çalışıyorum.”

Başını eğdiğinde örgülerinin ucundaki altın boncuklar birbirine çarptı. “O kadar mı kötü?”

“Lana’nın bana kızgın olduğunu biliyordum ama...”

“...bununla başa çıkmak zorunda kalmadan önce oradan kaçıydın.”

Başımı eğdim. “Aynen öyle.”

“Tamam ama eninde sonunda geçmişinle yüzleşmek zorunda kalacaksın.”

“Geçmişi düşündükçe tekrar tekrar tokat yiyormuşum gibi hissediyorum.”

Güldü. “Belki bütün bunlar sana iyi gelir ve sorunlarını çözmene yardımcı olabilir.”

Kendimi karşısındaki deri koltuğa bıraktım. “Bir şeyleri çözmeye ihtiyacım olduğunu nereden çıkardın?”

“Altı yıldır hiç kimseyle romantik bir ilişki yaşamadığın gerçeğine dayanarak konuşuyorum.”

Çok nadir verdiğim bir tepkiydi ama elimde olmadan kaşlarımı çattım. “Çünkü romantik bir ilişki ilgimi çekmedi.” Umursamıyormuş gibi yapma sanatında ustalaştıktan sonra mükemmelleştirdiğim yalanlarım ağızımdan kolayca çıkıyordu.

Tabii ki uygun şartlarda bir ilişki ilgimi çekerdi ama şu anki durumda böyle bir şey mümkün değildi. En azından ben hâlâ berbat hâldeyken sağlıklı bir ilişki kurmak imkânsızdı.

Iris gözlerini kısıp şüpheci bir ifadeyle bakarken, “Emin misin?” diye sordu.

“Evet, eminim.”

“O kadar inandırıcıydın ki neredeyse bana gerçekten çıkma teklif ettiğini düşünecektim.”

Yastığı alıp doğrudan yüzüne fırlattım. “Şakaydı.”

“Dedi beni öpen adam.”

“Ve o adam sonrasında kusmaya başladı.”

Iris ürpermiş gibi yaparak, “Lütfen hatırlatma,” dedi.

Kafamız güzelken hangimizin bu fikri ortaya attığını hatırlamıyordum ama öpüşmemiz kesinlikle büyük bir hatadan ibaretti. Romantizm açısından aramızdaki uyumsuzluk ve çe-

kim eksikliği Iris'le asla arkadaştan öteye gidemeyeceğimizin kesin kanıtıydı.

Unutmak istermiş gibi başını iki yana salladı. "Beni bir kenara bırakalım. Başka birinin anısına sıkı sıkıya tutunduğun sürece yeni biriyle hayatına devam etmen imkânsız."

Gerginlikten midem bulanıyordu. "Başka birinin anısına tutunmuyorum."

"Gerçekten mi? O zaman bana cüzdanını ver," diyerek elini uzattı.

"Hayır."

Bilmiş bir tavırla kollarını pembe tişörtünün üzerinde kavuşturdu. "Tam da düşündüğüm gibi."

Gözlerimi kısıp, "Fotoğraf saklamak suç değil," diye çıkıştım.

"Burada konu fotoğraf değil, o fotoğrafın neyi temsil ettiği önemli."

"Neyi temsil ediyormuş?"

"Ne kadar inkâr etmeye çalışırsan çalış bir yanın onu da ima sevecek."

"Onu sevmemek imkânsız zaten."

Iris öne doğru eğilerek, "Demek onu sevdiğini kabul ediyorsun," dedi.

"Asla inkâr etmedim ki. Ben istesem bile bu tür duygular öylece silinip gitmez."

"Bu konuda pek iyi şeyler hissetmiyorum." Şakağına masaj yaptı.

"Endişelenmene gerek yok. Tekrar bir araya gelmemizin hiçbir yolu olmadığını biliyorum."

Ondan ayrıldığım zaman en büyük kâbuslarından birini, yeniden terk edilme korkusunu gerçeğe dönüştürdüğümü biliyordum.

Ve bunun için kendimi asla affetmedim.

Gece olup da Iris evine döndükten sonra cüzdanımı çıkarıp bahsettiği fotoğrafı aradım. Küçük fotoğrafın kenarları yıllar boyunca çıkarıp bakmaktan yıpranmış, bir sürü cüzdan değiştirmekten aşınmıştı.

Fotoğraf çekileli on yıldan fazla zaman geçmesine rağmen o günü dün gibi hatırlıyordum. Ben rehabilitasyondan döndükten sonra Lana'nın annesi çekmişti. İkimiz iskeledeydik, yirmi birinci doğum günümü kutlamak için Kolombiya *choladoları*mızı¹⁶ içiyorduk. Lana direkt kameraya bakıyordu, gözlerinin içi gülerken yüzü mutlulukla ışıldıyordu; bense hayran hayran sadece ona bakıyordum.

Hiçbir zaman duygularıma göre hareket eden biri olmamıştım ama o zamanlar bile onu sevdiğim çok açıktı. İkimiz de hayatımızı düzene sokmaya çalışırken arkadaş kaldığımız için mutluydum. Lana on sekiz yaşına yeni girmişti, bense rehabilitasyondan yeni çıkmıştım ve hâlâ hayatıma etki eden stres faktörleriyle mücadele ediyordum. Ardından Lana daha yirmisine bile basmadan Ulusal Hokey Ligi'nde oynayan bir takıma seçildim. Birlikte olabilmemiz için fedakârlık yapmaya ikimiz de hazır değildik, bu yüzden aramızdaki şeyin platonik olarak devam etmesine izin verdik. Bu durum içten içe beni öldürecek olsa da onun beklemeye değer olduğunun fazlasıyla farkındaydım.

Ta ki sen her şeyi sonsuza dek mahvedene kadar.

Fotoğrafı ters çevirip arkasına yazdığı kelimelere dokundum.

Hayatla sarhoş ol, alkolle değil.

Sevgiler,

Lana

16 Meyve, yoğunlaştırılmış süt, tatlı soslar ve tıraşlanmış buzla yapılan bir çeşit yöresel içecek. -ç.n.

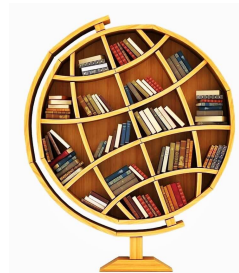
O yaz bu fotoğrafı bana bir veda hediyesi olarak vermişti, ben de o günden beri cüzdanımda saklıyordum.

İlk başta ayık kalmak için ihtiyacım olan dayanak olmuştu. Ne zaman içme isteğine yenilecek olsam fotoğrafı çıkarıp şeytanlarım beni rahat bırakana kadar yazdığı nota bakardım. Etrafımda beni yoldan çıkarabilecek bir sürü etken olmasına rağmen kararımdan dönmeden yoluma devam etmeme yardımcı olmuştu. Ama sonra çapraz bağlarım yırtılınca hokey kariyerime veda etmek zorunda kaldım, bu da zararlı alışkanlıklarına yenilerini ekleyerek geri dönmeme yol açtı.

Gerçek şu ki o yıl kariyerimden çok daha fazlasını kaybetmiştim. *Kendimi* kaybetmiştim. İçimdeki boşluğu doldurmaya çalışırken peş peşe aldığım kötü kararlarla hayatım cehenneme dönmüştü.

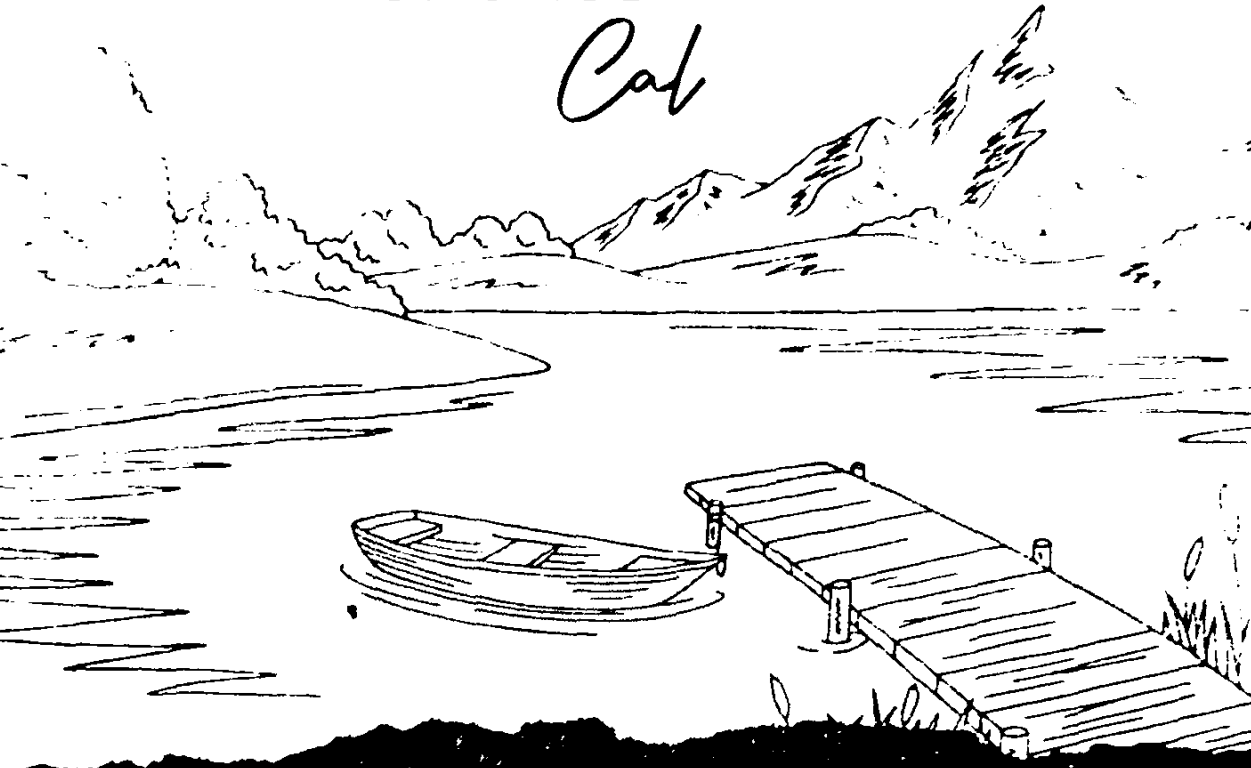
Aklımı başıma getiren şey dedemin kaza geçirmesi olmuştu. Ama doğru yolu bulduğumda artık çok geçti. Sonsuza dek benim olacağına söz veren kız başka birinin kollarındaydı ve ben...

Çok geç kalmıştım.

ONUNCU BÖLÜM

Cal

Başımı geriye atıp üç katlı göl evini detaylıca inceledim. Gün ışığında evin göze batan kusurlarını gizlemek pek mümkün değildi. Kabaran boya, yer yer çürüyen ahşap dış cephe ve çatının büyük bir kısmındaki kaplamayla birleştiğinde durum pek iyi görünmüyordu. Pencerelemin çoğu eskimiş, ahşap çerçeveleri yıpranmıştı. Sarmaşıklar sanki tüm evi yutmak istiyormuş gibi tamamen kontrolden çıkarak dış duvarları istila etmişti.

Belki de böylesi daha iyi.

Ev tam bir enkazdı. Şu hâliyle burayı satın almak isteyen bir alıcı bulursam kendimi şanslı sayardım,

Tek yapman gereken risk almaya hevesli birini bulmak. Hepsi bu kadar.

Zili çalmadan önce gergin bir şekilde nefes alıp verdim. Lana'nın kapıyı açması birkaç dakika sürdü. Verandaya çıktığında gözleri güçlkle açılıyordu, saçları birbirine girmişti ve kalçasını zar zor örten büyük beden bir tişörtle karşımda duruyordu. Üzerinde salaş bir şekilde duran penye göğüslerinin şeklini ortaya çıkarıyordu.

Kan hızla vücudumda belli bir bölgeye doğru akarken artık yeni bir sorunum vardı. Ellerimle yüzümü ovaladım. “Lütfen bana bu şekilde giyinip kapı açmayı alışkanlık hâline getirmediğini söyle.”

“Üzerimdeki nesi var?” Aşağıya baktı.

“Sorun da bu ya, üzerinde giysi namına bir şey yok.”

Kollarını önünde kavuşturarak göğüslerini daha da belirginleştirdi. “Cumartesi sabahı evime davetsiz gelen sensin.”

“Konukevinin anahtarlarına ihtiyacım var.” Dişlerimi sıktım.

“Ah.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Bana bir saniye ver.” Evin içinde kayboldu ve bir dakika kadar sonra bir anahtarlıkla döndü.

Almak için uzandığımda anahtarı göğsüne bastırdı.

“Bekle biraz.”

“Sorun ne?”

“Ne kadar kalmayı planlıyorsun?”

Sabırsızlanmasına karşılık olarak sııttım. “Şimdiden benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır, konukevinde yaşayan farelerin bunu benim yerime yapacağından eminim.”

Şaşkınlıkla gözlerimi açarak, “Fareler mi?” diye sordum.

“Soyu çok eskiye dayanan bir fare kabilesi.” Gözleri keyifle parlıyordu.

Yaşayacağım alanda fare olması fikri beni hiç tiksindirmiyormuş gibi omuz silktim. “Sorun değil. Merlin bu meydan okumaya bayılacaktır.”

“Merlin kim?”

“Kedim.”

Başını yana eğip, “Senin bir kedin mi var?” diye sordu.

“Şaşırdın mı?”

“Yaşayan, nefes alan bir organizmaya bakabileceğin fikrine mi? Kesinlikle şaşırdım.” Zehir dolu sözlerine aletimi harekete geçiren acımasız bir gülümseme eşlik etmişti. Kan direkt he-

defe doğru akınca pantolonumun ön kısmını rahatsız edecek kadar daralttı.

Anahtarları almak için tekrar uzandım ama avucunda sım-sıkı tutmaya devam etti.

“Dur bir dakika.”

“Neden? Bana biraz daha hakaret edebilesin diye mi?”

Derin bir nefes aldı. “Senden bir şey isteyeceğim.”

“Nedir?” Ayağımı yere vurmaya kestim.

“Cami’nin yanında evi satmakla ilgili konuşma.”

Alnım kırıştı. “Bilmiyor mu?”

“Hayır ve bilmesini istemiyorum.” Bakışları parlak kırmızı ojeli ayak tırnaklarına kayd.

Ne saklıyorsun, Lana?

“Eninde sonunda öğrenecek, özellikle de ben eşyaları ko-lilemeye başladığımda,” diye üsteledim.

Öfkeden çenesi seğirdi. “Kızım ile aramızdaki konuları nasıl çözdüğüm seni ilgilendirmez.”

“Tamam, Cami’ye evden bahsetmeyeceğim. Ama bana sorular sorarsa...”

Cümlemi bitirmeme izin vermedi. “Her zaman yaptığın gibi duymazlıktan gel ve konuyu değiştir. Gerçekten iyi olduğun birkaç şeyden biri buydu sonuçta.”

“Bundan çok daha farklı konularda iyi olduğumu düşündüğünü hatırlıyorum.” Sözleri kendime olan azıcık güvenimi delip geçse de gülümsemeye çalıştım.

Yanakları pembeleşirken burun delikleri genişledi. Anahtarları doğrudan yüzüme fırlatıp kapıyı çarparak kapattı.

Her saniyesine değdi.

Lana pis bir yalancıydı. Konukevinin her yerini iki kez kontrol etmeme rağmen tek başına yaşayan bir fare bile bulamadım. Ev

birkaç yıldır terk edilmiş olsa da düşündüğümünden çok daha iyi durumdaydı. Dedem göl evine taşındıktan çok sonra misafirlerin konaklaması için inşa ettirmişti, yüz elli metrekarelik mütevazı alanıyla malikâneye kıyasla daha moderndi. Üç yatak odası ve kendi özel iskelesi ile gözden uzak mükemmel bir sayfiye eviydi.

Tüm gün evi baştan aşağı temizlemeden önce Merlin'i kafesinden çıkarıp kumunu ve su kabını yerleştirdim. Temizlik konusunda bana yardım etmesi için bir ekip tutmayı düşünsem de aklımı meşgul etmek için kendim yapmaya karar verdim. Vasiyetin bana düşen kısmını tamamlamak dışında bir işim ya da gerçek bir sorumluluğum yoktu.

Temizliğe dalınca zaman kavramını kaybettim. Ancak midem guruldayınca acıktığımı fark edip akşam yemeği için şehre indim. Restoranların çoğu kapandığı için tek bir seçeneğim kalmıştı.

Isabelle'in yeri Early Bird Diner.

Kapıyı açar açmaz üstünde asılı olan zil çaldı.

"Yine mi sen?" Isabelle tezgâhın arkasında dururken içini çekti. Birkaç kişi kiminle konuştuğunu görmek için oturdukları taburelerde döndü ancak beni gördüklerinde sadece dik dik bakmakla yetindiler.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Isabelle."

"Ben senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Restoranın önündeki karşılama bankosuna doğru yürüdü.

"Biliyor musun, küçük kasabaların herkesin sandığı kadar sevimli ve cana yakın olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Ah, biz aslında çok cana yakın insanlarız... tabii senden başka herkese."

Somurtarak göğsümün üzerinde bir noktayı ovuştururken, "Kalbimi kırdın," dedim.

Bana oturmam için arka köşede bir bölümü göstermeden önce menülerden biriyle kafama vurdu. Mekânda sadece birkaç kişi vardı, hepsi gözlerini dikip yerime oturmamı izledi.

“Sana içecek ne getirebilirim, Hal?” Kaleminin ucuyla sipariş defterine hafifçe vurdu.

“Adım *Cal*.”

“Bu sefer yeterince uzun süre buralarda ol, belki sonunda ismini doğru hatırlarım.”

“Benden bu kadar nefret etmenin sebebi bu mu yani?”

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. “Senden nefret etmiyorum.”

“Emin misin?”

“Annem beni, senin gibi zengin bebeleri de dâhil kimseden nefret edemeyecek kadar iyi yetiştirdi.”

Başımı yana eğdim. “O zaman neden benden hoşlanmıyorsun?”

“Kasabanın çoğunluğuyla aynı nedenden.”

Eh, en azından dürüst. “İçki içmem yüzünden mi?”

Alaycı bir ses çıkararak güldü. “Hayır, gerçi o da durumuna pek yardımcı olmuyor.”

“Öyleyse sorun ne?”

“Çünkü Alana’nın kalbini kırdın.”

Gülümsemem yüzümde soldu.

“Burası küçük bir kasaba. Birimizin canı yandığında hepimizdeki yanar.” Akülü tekerlekli sandalyesiyle restoranın içinde ilerleyen adamı başıyla işaret etti. “Fred yenisini almakta zorlandığında hepimiz yeni bir tekerlekli sandalye alması için para topladık.” Elindeki kalemi tezgâhı silen bir kadına doğrulttu. “Betsy şehir dışından gelen zengin bir adamla evlendi, şiddet uygulamayı seven ve *hayır* kelimesinin anlamını bilmeyen biriydi. Ona ne yaptık biliyor musun?”

“Onu küçük parçalara ayırıp kalıntılarını ormana mı saçtınız?”

Gülümsemesini saklamaya çalışırken dudakları seğirdi. “Keşke öyle yapabilseydik. Wyatt ve yeni şerifin gözü üzerimizdeydi, bu yüzden işleri yasal yollarla halletmek zorunda kaldık. Şehirden iyi bir avukat tutarak onu kasabadan uzaklaş-

ırdık. Avukatın ücretini ödemek için herkes elini cebine attı, her kuruşuna değdi çünkü artık Betsy ve çocukları özgürce hayatlarını yaşayabiliyorlar.”

Güçlkle yutkundum. “Çok akıllıca olmuş.”

“Uzun lafın kıtası bu kasabada bizden olan herkesin arkasını kollarız. Alana seni buralarda istemiyorsa biz kimiz ki seni rahat ettirmek için çaba harcayalım?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp sessizliğimi korudum.

“Sen ondan ayrıldıktan sonra Alana’nın ne hâle geldiğini gördük, böyle bir şey bir kez daha olursa bütün kasaba ağzına sıçmak için hiç vakit kaybetmeyiz.”

Siktir.

Yakıcı bir asit boğazıma kadar yükselirken midem allak bullak oldu.

Buradan gitmen gerek.

Bakışlarım anında kapıya döndü.

Isabelle ikimiz göz göze gelene kadar eğilerek ona bakmaya mecbur bıraktı. “Sen çekip gittiğinde Alana’nın yaşadığı kalp kırıklığını atlatmaya çalışmasını izlemek zorunda kalan bizdik. Sokağa çıkmayı bıraktı, aniden çok fazla kilo kaybetti, annesi ve en yakın iki arkadaşı dışında neredeyse hiç kimseyle görüşmez oldu. Sanki gözlerimizin önünde günden güne eriyip soluyordu. O senin hak ettiğinden çok daha iyi biri, öyle ki bunu sana asla dile getirmez.”

Boğazımı parçalamak isteyen pençelerden çaresizce kurtulmaya çalışarak cebimdeki mataraya uzandım ama Isabelle ne yaptığımı fark edince duraksadım.

Kaşlarını çatmış, bakışlarını benimkilere kilitlemişti. “Neden geri döndüğünü ya da bizim kızdan ne istediğini bilmiyorum ama bütün kasabanın gözü üzerinde. Tek bir hata daha yaparsan kasabaya döndüğüne pişman olursun.”

Dilim ağırlaşmış gibiydi, konuşmakta zorlandım. “Buraya onu üzme için gelmedim.”

“Kendi iyiliğin için öyle olsa çok iyi olur. Ben sana bir bardak su getireyim.” Arkasını dönüp giderek söylediklerini sindirmem için beni tek başıma bıraktı.

Mataramdan bir yudum içme dürtümle savaşıırken gözlerimi sımsıkı yumdum.

Biri hoşuna gitmeyen bir şey söylediğinde her seferinde içmene gerek yok.

Ellerim kucağımda titriyordu.

Alkol gerçekleri değiştirmeyecek.

Değiştirmek değil, bu durumla başa çıkabilmek istiyordum. Ne kadar derin nefes alırsam alayım ya da kendime ne söylersem söyleyeyim, Isabelle’in sözleri alkol almadan yemeğimi bitirme şansımı gölgeliyordu.

Gözümüzün önünde günden güne eriyip soluyordu.

Ben gittikten sonra Lana’nın yaşadığı acılar her hatırlatıldığında midemdeki asit boğazıma kadar yükseliyordu. Benim yüzümden kim bilir ne sıkıntılar çekmiş, ne zorluklar yaşamıştı.

Gerçekten ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi mutlu uyanmasını mı bekliyordun?

Tabii ki hayır. Ama onun, benden ve sorunlarımdan uzaklaşıp daha iyi bir hayat yaşamasını istiyordum.

Mataramı çıkarıp bir yudum içtikten sonra tekrar cebime attım. Tam o sırada telefonum titredi.

Iris

Selam! Günün nasıl geçti?

Cal

Fena değil. Ne yapıyorsun?

Isabelle siparişimi almak için uğradıktan bir dakika sonra cevap geldi.

Iris

Declan'ın yemek yapışını izliyorum.

En azından birimiz bu akşam ev yemeği yiyordu.

Kıskançlıktan delirmiş gibi konuşma.

Belki de deli gibi kıskanıyordum. Tam olarak Iris ve Declan'ı kıskanmıyordum, sadece içinde bulunduğum durumla onların yaşadığını ister istemez kıyaslıyordum. Bunun haksızlık olduğumu biliyordum. Onlar adına mutlu olmaktan başka bir şey hissettiğimi düşünmek midemi bulandırıyor. Ama bir yanım –kabul etmekten pek hoşlanmasam da– onların sahip olduğu ilişkiye benzer bir şeyi yaşamak istiyordu.

Mutlu olmak istiyordum ve bunun için çabalıyordum. Ama ne kadar geniş gülümsesem ya da ne kadar yüksek sesle gülsem de içimde dolmak bilmeyen kocaman bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Bu soğuk, ürkütücü his gece geç saatlere kadar beni tüketerek eski alışkanlıklarımı hoş görmeme neden oluyordu.

Bağımlılıklarıma yeniden tutunuyordum.

Gelen mesajla telefonum tekrar titredi.

Iris

Ekmeği fırından çıkarırken kendini yaktı
ve ardından beş farklı dilde küfürler
sıralayıp durdu.

Bir an için üzüntümü unutup gülümsedim.

Cal

Ona yardım etmen gerekmiyor mu?

Iris

Biz modern bir çiftiz, Cal. O yemek yapar, ben izlerim. O temizlik yapar, ben yine izlerim.

Iris

Bu ve büyük bir penis.

Aniden nefes almaya çalışırken soluduğum havayla neredeyse boğuluyordum.

“Buradaki kişiyi sana benzettim ama emin olmak istedim.”

Başımı kaldırıp baktığımda telefonumun üzerine düşen gölgenin Wyatt olduğunu gördüm. Şerif yardımcısına ait olduğu belli olan şapkasının altından görünen siyah saçları, üniformasının yakasına dökülüyordu.

“Wyatt.” Dişlerimi sıktım.

Bir beyefendi gibi şapkasını eğince onu başından söküp atmak istedim. “Döndüğünü duydum.”

“Alana mı söyledi?”

Başını iki yana salladı. “Cami söyledi.”

Tabii ki. “Ne istiyorsun?”

“Sadece bir uğrayıp sana Wisteria Gölü’ne hoş geldin demek istedim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Burada öyle şeyler yapılıyor mu ya?”

“Buradaki herkes iyi insanlar.”

“Tabii onları kızdırmadığın sürece,” diye söylendim.

Wyatt’ın telsizinin cızırtısı lafımızı bölünce hemen sesini kapadı. “Alana’dan bahsetmişken... Seni Alana ve Cami’den uzak durman konusunda uyarıyorum.”

“Bu bir uyarı mı? Ne kadar da klişesin.”

Tabanca kılıfını sıkıca kavrayarak öne doğru eğildi. “Canına mı susadın?”

“Hayır, kafama bir kurşun sıkmaya fazlasıyla istekli olduğuna eminim. Ne de olsa kasabadan gider gitmez beni sırtımdan bıçaklamayı umursamadın.”

Düşünürken gözleri iyice kısıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sen ve Alana’dan bahsediyorum.”

“Ne olmuş bize?” Gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu.

“Kızımın peşine düşmen ne kadar sürdü?”

“O *senin* hiçbir şeyin değil.”

Tırnaklarımı avucumun içine batırdım. “Alana artık *senin* olabilir ama daima önemli olan her şekilde onun *ilki* ben olacağım.” İlk öpücük. İlk aşk. İlk kalp kırıklığı. Wyatt ne kadar uğraşırsa uğraşsın ben bu kahrolası kasabayı terk ettikten yıllar sonra bile Alana’yla olan geçmişimizi silemezdi.

Bana öyle bir baktı ki sanki ruhumu okuyor gibiydi. “Sen... kıskandın mı yoksa?”

“Seni mi kıskanacağım? Ne için?” Onu küçümser bir tavırla baştan ayağa süzdüm.

“Ben de onu soruyorum işte.” Dudakları alaycı bir şekilde yukarı doğru kıvrılınca bu hareketi öfkemi daha da körükledi.

Isabelle hamburgerimi getirerek beni Wyatt’tan ve zeki bakışlarının incelemesinden kurtardı.

Tabağımı işaret ederek, “Senin için sakıncası yoksa zehirli erkekliğinin pis kokusu olmadan huzur içinde akşam yemeğimi yemek istiyorum,” dedim.

“Elbette. Seni yeniden görmek güzel, Percival.” Şapkasını hafifçe eğip selam verdi.

Göbek adımla hitap etmesi bana aynı anda pek çok şeyi hatırlattı. Midem bulanırken önümdeki yemeği gözüm görmez hâle geldim.

Ona hareket çekip, “Seni de belanı da sikerim, Eugene,” diye çıkıştım.

“Teklifin için teşekkürler ama *senin* yerine Alana’yı becermeyi tercih ederim,” dedikten sonra göz kırptı.

Piç kurusu. Sağ gözüm sinirden seğiriyordu.

“Hatta belki hiç vakit kaybetmeden bu gece ona giderim.” Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Konukevinden gürültümüzü duymazsın, değil mi?”

Soğukkanlılığımı her zaman koruyup öfkeme yenilmemeye çalışırdım ama Wyatt'ın bana pis pis sırıtışı ve Lana'yı becerdiğinden bahsetmesi bir anda gözümün dönmesine fazlasıyla yetmişti.

Oturduğum yerden fırlayıp yakasına yapışmak için uzandım. Ya ben formdan düşmüştüm ya da o bazı yeni taktikler öğrenmişti çünkü yerimden kalkmamla birlikte masaya çarptım ve yaklaşık beş saniye içinde ellerim arkadan kelepçelenmişti. Beni bu kadar çabuk alt etmesi utanç vericiydi, bu yüzden sadece beş kişinin buna tanık olmasına memnundum.

Isabelle sanki aklımı okumuş gibi cep telefonunu çıkarıp bir fotoğraf çekti. Eğer bu fotoğraf internete düşerse Declan tüm park ziyaretçilerinin görmesi için beni Dreamland'in bayrak direğine asardı.

Wyatt beni doğrultup restoranın girişine doğru itti. "Tekrar hoş geldin, pislik."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Alana

"Ne yaptım dedin?!" Tutunmak için kapı çerçevesine uzandım. Wyatt'ın arabasının üzerinde yanıp sönen çakarın mavi ve kırmızı ışıkları evi aydınlatıyordu. Yatmadan önce lenslerimi çıkarmış olmama rağmen, aracın arka koltuğunda oturup bakışlarıyla Wyatt'ın sırtına delik açan Cal'i seçebiliyordum.

"Sadece onu delirtmek istedim." Wyatt bakışlarını ayaklarına çevirdi.

"Wyatt Eugene Williams. Aklından ne geçiyordu acaba?"

Ağırlığı diğer ayağına verdi. "Üzgünüm."

Suratına tokat atamadığım için kafasındaki şapkasına vurdum. "Delilah beni becerdiğini ima ettiğini duyunca çıldıracak."

"Bu gece geç kalacağımı haber vermek için aradığımda Dee haddimi bildirdi, merak etme. Köpek gibi davranmaya devam edeceksem bundan sonra bir köpek gibi verandada uyuyabileceğimi söyledi."

"Onu suçlayamam. Peki sen benimle ilgili öyle konuştuğunda o..." *Hayır. Bu cümleyi bitiremezsin bile.*

Midem itiraz edercesine çalkalandı. Bırakın bu konuda dalga geçmeyi, sadece yakın arkadaşım olduğu için değil, aynı zamanda en yakın arkadaşımın kocası olduğu için de Wyatt'a dokunmam bile mümkün değildi.

Wyatt kollarını kavuşturdu. "Bence seni kışkanıyor."

Yüksek sesli bir kahkaha attım. "Mümkün değil."

"Beni boğmaya çalıştı, Alana."

"Cal mi?"

"Evet, Cal! Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli gördüğümü hatırlamıyorum. Beni gafil avladı."

Cal'in herhangi birine saldırdığını hayal dahi edemiyordum. Onu sadece hokey oynarken saldırgan görmüştüm ve bu tavrı hiçbir zaman arena dışına taşmamıştı. *Asla* öfkeyle hareket eden biri değildi.

Başımı iki yana salladım. "O bir golden retriever kadar uysaldır."

"Evet, ama kuduz olanından. Eğitim sırasında öğrendiğim dövüş tekniklerini uygulamadan önce bir an panikledim."

Gözlerimi ovuşturarak, "Tutuklu mu?" diye sordum.

"Tanrım, hayır. Bunun için işimi kaybetme riskine girmeye gerek yok."

Tabii ki. Soyadı Kane olan birini vergi kaçakçılığı ya da cinayet suçlaması dışında herhangi bir nedenle tutuklamak derhâl görevden alınmasına neden olurdu.

Derin bir iç çektim. "Onu neden konukevine götürmek yerine buraya getirdin?"

Wyatt kemerindeki kelepçe anahtarlarını aldı. "Onu tutuklayamayacağım için işkence etmenin eğlenceli olacağını düşündüm." Öne doğru eğilip iki elini de kapı çerçevesine dayadı. Cal'in durduğu yerden muhtemelen beni öpüyormuş gibi görünüyordu.

"Kaşınıyorsun," diyerek omzunu ittim.

"Senin etrafında dolanmasını engelliyorum."

Wyatt'ın omzunun üzerinden baktığımda Cal'in gözlerinin alevler saçtığını görebiliyordum. "Kelepçelerini çıkarırken dikkatli ol. Oldukça sinirli görünüyor."

Wyatt arabasına gidip arka kapıyı açarken güldü. Hızlıca kelepçelerini çözdü ve şapkasıyla selam vererek Cal'in gitmesine izin verdi. Sonra bana dönüp, "Yarın görüşürüz, Alana!" diye bağırdı.

Cal hafifçe dönerek omzunun üzerinden baktı. Arkası dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi çıkaramadım ama sıktağı yumruklarını görebiliyordum. Stop lambaları garaj yolunda gözden kaybolana kadar bakışlarını Wyatt'tın arabasından ayırmadı.

Ağır adımlarla eve doğru yürüdü. Hâlâ doğrudan bana bakmıyordu, bu yüzden yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

"Buradaki ilk gecende tutuklandığına inanamıyorum." Kapı çerçevesine yaslanıp ayaklarımı çaprazladım.

Kısık gözlerini bana çevirdi. "Teknik olarak gözaltına alındım," derken bileklerini ovuşturuyordu.

Başımı iki yana salladım. "Bir memura saldırmaya çalışırken aklından ne geçiyordu?"

Dişlerini sıkarak, "Onu beceriyor musun?" diye sordu.

Kalp atışlarım hızlandı. Beni sürekli başka biriyle yatmakla suçlaması hoş bir şey değildi ama eski dostuyla yatacağıını düşünmesi tamamen çizgiyi aşan farklı bir konuydu. Sorusundan duyduğum rahatsızlığı cevabıma yansıtmak yerine farklı bir taktik seçtim. "Öyleyse bile senin için bir önemi var mı?"

Ah, Alana. Onu kıskırtmaman gerektiğini iyi bilmen lazım.

Burun delikleri öfkeyle genişledi. "Evet, var. Senin hakkında nasıl konuştuğunu duymalıydın."

Wyatt, umarım eve döndüğünde Delilah ağzına sığar. "Kiminle yattığım seni ilgilendirmez."

Sanki gergin olduğunu gizlemek istermiş gibi sıktağı çenesini ovuşturdu. "Ondan daha iyisini bulabilirsin."

“O *kadar* da kötü değil.”

“Neon tabelalarla yolu gösterecekler bile muhtemelen klitorisini bulamayacak bir adam için ne kadar güzel bir değerlendirme.”

Ona bu zevki yaşatmamak için kahkahamı ağzımdan kaçmadan bastırdım. “*Cal*.”

Burun delikleri genişledi. “Efendim?”

“Wyatt haklıydı. *Kıskanıyorsun*.”

Alaycı bir şekilde burnundan gülererek, “Saçmalama, ben kıskanç biri değilim,” diye itiraz etti.

“Güzel çünkü burada kalmayı planlıyorsan Wyatt’ı sık sık göreceksin. İşlerin... senin için rahatsız edici olmasını istemem.”

Onu kışkırtmayı bırak.

Kıskandığı açıkça belli olduğu hâlde bunu kabul etmediğinde onu kışkırtmamak çok zordu.

Kıskanıyorsa ne olmuş? Sanki önemi varmış gibi.

Her bir parmağını esnettikten sonra tekrar yumruğunu sıktı. “Benim açımdan sorun yok.”

“Emin misin? Daha yirmi dakika önce onu boğmaya çalıştın da.”

“Birinin senin hakkında öyle konuştuğunu duysam yine aynı şeyi yaparım.”

Kalbim göğüs kafesimde küt küt atıyordu. “Nasıl konuştuğunu?”

“Sanki kendisi için önemsiz biriymişsin gibi.”

Durum üzerindeki kontrolüm kalbimin etrafına ördüğüm koruyucu kabukla birlikte yitip gidiyordu. “*Cal*...”

Geri geldiğinde olmasından korktuğum şey tam olarak buydu. Her yaz kaldığımız yerden devam etmek bizim için her zaman çok kolaydı, sanki daha dün ayrılmışız gibi. Ama o gittiğinden beri geçen altı yılda *zamandan* çok daha fazlasını kaybetmiştik.

Aslında birlikte sahip olabileceğimiz bir geleceği kaybetmiştik.

Göz temasını ilk kesen o oldu. “Her neyse. Öyle sinirlenip patlamam aptalcaydı. Önemli olan seni mutlu etmesi.”

İşte *bu* benim âşık olduğum Cal’di. Kendi mutluluğunu feda etmek anlamına gelse bile beni mutlu etmek uğruna hiçbir şeyden vazgeçmeyen özverili adam. Şu an bana fazlasıyla haplardan, alkolden ve yalanlardan önceki hâlini hatırlatıyordu.

Beni *bırakıp gitmeden* önceki hâlini.

“Wyatt’la çıkmıyorum, Cal.” İtirafım birdenbire ağzımdan kaçtı.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Ne?”

“Neredeyse bir yıl önce Delilah ile evlendi. Eylülde ilk evlilik yıl dönümlerini kutlayacaklar.”

“Wyatt *Delilah*’yla mı evlendi?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Evet. Sanırım onu boğmaya çalışmakla öyle meşguldün ki parmağında ısıt ısıt parlayan alyansı fark edemedin.”

“Hassiktir. Haklısın.” Yanakları kızardı. “Ama Wyatt’la birlikte değilsen, o zaman...” Sesi gitgide alçaldı.

“Wyatt’la birlikte değilsem *ne*?”

Birkaç saniye düşünüp boğazını temizledikten sonra, “Yok bir şey,” diyerek vazgeçti.

“Bir şey olmadığına emin misin?”

Çenesini kaldırıp başını dikleştirdi. “Eminim. Sana iyi geceler.”

“İyi geceler, Cal.”

Veranda merdivenlerinden hızla inip konukevine giden yolda gözden kayboldu.

Bütün bunlar da ne demekti şimdi?

Kapıyı kapatıp yaslandım. Bacaklarım altımda titriyordu, konuşmamızın ağırlığı dengemi kaybetmeme neden olmuştu. Cal’in burada yaşamaya başladığı ilk gün böyleyse, gelecek günlerde neler olacağını hayal bile edemiyordum.

Üst kattaki yatak odamda çamaşırları katlamakla meşgulken tepemde, tavan arasında ağır bir şeyin yere çarpması gibi bir ses gümbürdedi. Cami oraya çıkmaması gerektiğini biliyordu, bu yüzden bu kadar yüksek bir sese neden olabilecek geriye tek bir kişi kalıyordu: Son üç saati yukarıda kim bilir ne yaparak geçiren kişi.

Cal'i tek bir karton koliyle oraya çıktığından beri görme-miştim. Benimle birkaç kelimedenden fazla konuşmamıştı, büyük ihtimalle dün Wyatt'la olanlardan sonra hâlâ sinirliydi.

Bu sefer çok daha yüksek bir gümbürtü duyunca koridorun sonundaki merdivenlerden yukarı koşturdum. Basamakları ikişer ikişer çıkarken ciğerlerim yanmaya başladı.

Hışımla tavan arasına girdim. Neredeyse destek kirişlerine kadar yükselen koli yığınlarının ötesini görmek imkânsızdı.

“Cal?” diye seslendim.

Sol taraftan gelen iniltiyi duyunca sesin geldiği yere yöneldim. Tavan arası koliler, sandıklar ve saklama kutularından oluşan bir labirente benziyordu, bu yüzden Cal'i bir denizyıldızı gibi yere serilmiş hâlde bulmam biraz uzun sürdü.

İki yanına uzattığı elleri çok hafif seğirse de ayak seslerime rağmen yerinden kıpırdamadı. Yanında diz çöküp herhangi bir yeri yaralanmış mı diye vücudunu incelerken gözleri sımsıkı kapalıydı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Olduğu yerde hiç kımıldamadan, “Düştüm,” dedi.

“Peki kalkmayı düşünmedin mi?”

“Oda etrafımda dönüp duruyor,” diyerek kelimeleri ağzında yuvarladı.

İyice endişelenmeye başlamıştım. Felç mi geçiriyordu? Yoksa beyniyle ilgili bir sorun mu vardı? “Ne...” Yanında duran yarısı dökülmüş en iyi kalite votka şişesini görünce sorum yarım kaldı.

Tabii ya.

Aslında şaşırmamalıydım. Cal’le bu filmi daha önce de izlemiştim, yine de mideme yayılan hastalıklı his ellerimi sımsıkı yumruk yapmama neden oldu. Yere serilmiş, aldığı alkol yüzünden doğrulup oturamaz hâle geldiğini görünce yılların öfkesi tekrar gün yüzüne çıkıyordu.

Bir kez bağımlı olan her zaman bağımlı olarak kalır.

Maskemi yüzüme yerleştirip, “Yaralandın mı?” diye sordum.

“Sadece burası,” derken göğsüne, tam kalbinin üzerine vurdu.

Tanrım. Onun gibi yetişkin bir adamın böyle acı çektiğini görmek çok üzücüydü. Çocukluğumuzda ve ergenlik yıllarımızda her zaman çok hayat doluydu. Onu böyle kırık dökük, ruhen yaralı görmek koruyucu tarafımı ortaya çıkarıyordu.

Cal’in bu dünyaya sunacağı çok şey vardı ama kendine olan nefreti, yıkıcı travmaları her seferinde yoluna çıkıyordu. Bir yanım ayrı geçirdiğimiz altı yılda onun mutluluğu bulmuş olmasını umuyordu.

Başkasıyla değil, *kendisiyle*.

Gittiği gün ne kadar berbat hâldeyse hâlâ öyle.

Daha fazla dökülüp etrafa yayılmaması için votka şişesini kaldırdım. Cal’in eski hokey kupalarından birkaçı, eski bir Ulusal Hokey Ligi forması ve birkaç açık kutuyla birlikte yere dağılmış durumdaydı.

İçmesine şaşmamalıydı. Bu tür anılara –en zirvede ve en dipte olduğun günlerden kalanlara– bakmak herkesi üzerdi. Sadece Cal’in bu üzüntüyle başa çıkma yöntemi çok kötüydü.

“Ne oldu?” Sesim bu sefer çok daha yumuşak çıkmıştı.

Tavana bakarak gözlerini kırıştırdı. “Düştüm.”

“O kadarını anladım. Ama nasıl?”

“Şişeyi almaya çalışırken dengemi kaybettim.” Kelimeler ağzında yuvarlanıyordu. İçkinin çoğu yere dökülmüş gibi görünse de Cal ayakta duramayacak ve doğru düzgün konuşamayacak kadar içmiş olmalıydı.

Ağırlığı altında homurdanarak valizlerden birine yaslanması için ona yardım ettim. “Peki düşmeden önce ne oldu?”

Ona soru sormayı kes ve buradan ayrıl.

Tam gitmeyi düşünüyordum ki Cal’in göğsüne vurup canının yandığını söylemesi aklıma geldi.

Karşımdaki bu sarhoş adam için değil, bir zamanlar her şeyden çok sevdiğim adam için yanında kaldım.

Votka şişesini yerden kapmaya çalışırken yanında duran açık kutunun üzerine devirdi.

“Dur!” Yarattığı hasara bakmadan önce şişeyi elinden alıp ulaşamayacağı bir yere koydum. “Ah, hayır.” Elim ağzıma bastırdım. “Ne yaptın?”

Votka, Kane ailesinin yüzlerce fotoğrafının arasına sızdı. En üstteki fotoğraf kameraya bakıp gülümseyen annesine aitti. Sarı saçları altın gibi parlıyordu, Cal’in saçlarından biraz daha açık bir sarıydı. Babası kolunu annesinin etrafına dolamıştı. Ardında bir şeyler gizlendiğini ima eden simsiyah, sert bakışlı iri gözleri tıpkı hatırladığım gibi görünüyordu. Üç kardeş de kameraya gülümserken Cal’in boyu Declan’dan birazcık daha uzundu. Rowan en küçükleriydi, fotoğrafta muhtemelen on yaşında falan olmalıydı.

“Kimin umurunda? Nasılsa hepsi mahvoldu.”

Tişörtümün eteğiyle votkayı silip bazı fotoğrafları kurtarmaya çalıştım. “Bunlar hatıralar.”

“Neyin hatıraları? Artık var olmayan bir ailenin mi?” diye tersledi.

Elimden geldiğince çok fotoğraf kurtarmak için var gücümle silmeye devam ettim. “Üzgünsün, anlıyorum.”

“Sen ne anlarsın?” Kaşlarını çatı.

“Annesi ölen tek kişi sen değilsin. Şartlar aynı olmayabilir ama sevdiğin birini kontrol edemediğin bir sebepten kaybetmenin nasıl bir his olduğunu anlıyorum.”

Donuk bakışlarıyla hareketlerimi takip etti. “Annem yaşasa şu an benden utanırdı.”

Hayretle ona baktım. “Efendim? Neden böyle bir şey söyledin şimdi?”

“Şu hâlime bir bak.” Bir kupayı alıp geriye doğru fırlattı. Yere düşmeden önce bir koli duvarına çarptı.

“Keş şunu!”

“Neden? Bunların hiçbirinin bir anlamı yok artık.” Bir başka kupayı alıp aynı şeyi tekrarladı ancak bu sefer bir duvara çarpıp ikiye ayrıldı.

“Yeter!” Onları da yok etmeden önce diğer iki kupayı kenara ittim. “Öfkelen, bağır, çağır ama sakın şiddete başvurayım deme. Sen böyle biri değilsin.”

Ellerini havaya savurdu. “Gerçekten değil miyim? Yoksa şiddet yanlısı birine dönüşeceğim zamanı mı bekliyorum?”

Kimden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu çünkü zaten biliyordum. Yüzünden okunuyordu.

Göğsüm sıkıştı, aldığım her nefes acı veriyordu. “İkinizin tek ortak noktası bağımlılık sorunlarınız.”

“Haklısın. Çünkü benim aksime babam başarılı biri. Onun arkasında bırakacak bir mirası var. Peki benim neyim var?”

“Öncelikle sevmeyi bilen bir kalbin var.”

Kaşlarını çattı. “Peki bu kimin umurunda? Geriye dönüp baktığımda bir kalbim olması bana ne kazandırdı? Acıdan, sefaletten, hayal kırıklıklarından başka?..” Bir iç çekişle tavana baktı. “Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyorum. Tüm hayatım birbiri ardına başarısızlıklarla geçti ve lanet olsun, bu beni rahatsız etmiyormuş gibi yapmaktan o kadar çok yoruldum ki.”

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı akarken Cal tam o anda kırık kalbimin bir parçasını çaldı. Bugün ona karşı duyduğum son öfke zerresini de alıp götüren bir gözyaşı damlası...

Evin içinde sarhoş olduğu için ona yarın kızacaktım.

Ama bugün...

Bugün bir arkadaşın desteğine ihtiyacı vardı.

Onu kollarıma alıp gözyaşını sildim ve sanki hiç yaşanmamış gibi bir daha akmasına engel olmaya çalıştım. "Sen her şeyde başarısız olmadın."

"Başarısız olmadığım tek bir şey söyle."

Kısacık bir an durup düşündükten sonra, "Ulusal Hokey Ligi'ne girdin," dedim.

Alaycı bir tavırla, "Birkaç yıl içinde de tüm kariyerim mahvoldu," diye cevap verdi.

"Ne olmuş yani? Pek çok insan oynamanın hayalini kursa da senin kadar ileri gidemiyor."

"Tek bir şampiyonluk bile kazanamadım." Sesi o kadar zayıf çıkıyordu ki. Çok güvensiz. *Yaralı.*

O kadar hayat dolu ve neşeli birinin bu kadar öz güvensiz hâle gelmesi içimi parçalıyordu.

Bazen sesi en çok çıkanlar en çok mücadele edenlerdir.

"Bu, başına gelen olaylara nereden baktığınla ilgili. Sen kendi bakış açını değiştirene kadar hiçbir şey düzelmeyecek, maalesef hep böyle kalacaksın." Votka şişesini ona uzattım.

Şişeyi yaşaması ona bağılıymış gibi sımsıkı kavradı.

Bu görüntüyü aklımın bir köşesine kazıdım ve kendime Cal'le yan yana olmamızın ikimiz için de hiç iyi sonuçlar doğurmayacağını hatırlattım. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen kendini değiştirmek için hiçbir adım atmamıştı.

Ben onu ne kadar seversem seveyim, en başta o kendini sevmediği sürece benim sevgim asla yeterli olmayacaktı.

Bundan kesinlikle emindim.

Cal dün sarhoş kafayla çılgınca alışveriş yapmış olmalıydı çünkü ertesı gün öğleden sonra kapımın önünde beliren on paketin başka hiçbir açıklaması olamazdı. Kutuların üzerindeki etiketler Amerika'nın en pahalı lüks mağazalarından, bırakın tanımayı isimlerini dahi telaffuz edemediğim bazı Fransız markalarına kadar uzanıyordu.

Kargocu bana bir belge uzatıp, "Burayı imzalayın lütfen," dedi.

Evrak işi tamamlanıp kargocu gittikten sonra hemen Cal'e mesaj attım.

Lana

Sana bir sürü kargo geldi.

Cal

Hemen geliyorum.

Harika. En azından dün olanlar hakkında konuşabilir ve bir şeyleri düzeltebilirdik.

Bu öğleden sonra tavan arasını toplamak için geldiğinde onunla konuşmayı planlamıştım ama ben işten eve geldikten sonra bile uğramamıştı.

Havalı arabasıyla garaj yoluna girmesi uzun sürmedi. Kutuların hepsini bagajına nasıl sığdırmayı planladığından emin değildim ama bunu denerken şansa ihtiyacı olacağı kesindi.

"Selam," derken yüzünde gözlerini görmemi engelleyen güneş gözlüğü vardı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Selam."

Sıkıntılı bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Dün... benimle ilgilendiğin için teşekkürler."

Kaşlarımı çatıp suratımı astım. “Bir daha evimin içinde sarhoş olmanı istemiyorum.”

“Tamam.”

“Ciddiyim. Seni bir daha o hâlde bulursam, eşyalarını kobilemesi için bir nakliye şirketini ararım.”

Başını önüne eğdiğinde güneş gözlüğü burun kemerinden aşağı kayarak kan çanağı gözlerini ortaya çıkardı. “Üzgünüm.”

“Sorunu çözmeye niyetin yoksa özür dilemenin bir anlamı kalmaz.”

Ellerini iki yanında kenetledi. “Haklısın.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

Başını kaldırıp baktığında çenesindeki seğirmeyle içime bir sıkıntı çöktü.

Onu incitmek istemiyordum ama düşünmem gereken bir kızım vardı. Cami’nin Cal’i sarhoş ve duygularını kontrol edemez bir hâlde evde tökezlerken görmesini istemiyordum.

Cami bundan daha iyisini hak ediyordu.

“Benim bir sorunum var, farkındayım. Ben bir *bağımlıyım*.”

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama konuşmasına fırsat vermek için beklemeye karar verdim.

“Alkolün zaafım olduğunu biliyorum, rehabilitasyonda ve Adsız Alkolikler toplantılarında bana çok şey öğrettiler. Ama altı yıl öncesine göre katettiğim gelişmenin yeterince iyi olmasından ne kadar utandığımı görmezden gelemem.”

Gözlerim akamayan gözyaşlarımla yanmaya başlamıştı.

Derin bir nefes aldı. “İçkiyi henüz tamamen bırakamıyorum ama senin için kendimi kontrol altında tutacağım. Seni daha fazla incitmek istemiyorum, tavan arasında olanlar kabul edilemez ve acınasıydı.”

Aman Tanrım. Göğsümün her yeri sızlıyordu.

“Anlaştık mı?” diye sordu.

“Anlaştık,” dedim kısık bir sesle.

Yığından en büyük koliyi alıp arabasına dönmeden önce rahatlamış gibi derin bir nefes verdi. Bagajının ve arka koltuğunun küçük olması nedeniyle arabaya yalnızca üç kutuyu sığdırabildi.

Beklemek yerine içeri girip geri kalan kolilerini almasını ve tavan arasındaki anılarıyla içmeden nasıl mücadele edeceğini düşünmesine izin verdim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Alana

Tavan arasındaki olaydan sonra Cal'in bir emlak uzmanıyla toplantı ayarlaması yalnızca iki gününü aldı. Hayır deme şansım yoktu, Cal özellikle her şeyi okuldaki ders programıma göre planlamak için elinden geleni yapmıştı.

Cami bu akşam ona pizza ısmarladığım sürece üst kattaki odasında kalıp oyuncaklarıyla oynayacağına dair bana söz vermişti. İş birliği için ödenmesi gereken adil bir bedeldi. Bana ev hakkında sorular sormasına hazır değildim, özellikle de planımın başarısız olma ihtimali varken.

Ön kapıya yaklaşırken Violet'in planını sorguladıkça içime bir kuşku düşmüştü, yaptığımız planın tıkr tıkr işleyeceğine dair güvenim azalmıştı.

Tek yapman gereken Cal'in evi satmasını mümkün olduğunca zora sokmak.

İçimde hep en olmadık zamanlarda ortaya çıkan düşmanca ses, *söylemek yapmaktan daha kolay*, diye cevap verdi.

Omuzlarımı dikleştirip kapıyı açtım. "Merhaba."

Karşımdaki yaşlı adam, "Merhaba. Ben Bay Thomas," diyerek kendini tanıttı. Kemik çerçeveli gözlüğünden pantolon askısına kadar ilginç bir tarzı vardı, Cal'in bu adamı nereden bulduğunu merak ettim. İnce çizgili takım elbisesine ve siyah beyaz, ucundan arkaya doğru üzerinde küçük delikler olan ayakkabılarına bakılırsa 1920'lerden gelmiş gibiydi.

Bay Thomas gözlüğünü burnunun üzerinde geriye doğru itti. "Siz Bayan Castillo musunuz?"

"Evet, benim."

Bir kaşını kaldırıp elindeki dosyaya baktı. "Bay Kane burada mı?"

Bir saat önce tavan arasına doğru giderken gözden kaybolduğundan beri onu görmemiştim.

Aklıma aniden bir fikir geldiğinde rolüme girip surat astım. "Aslında Cal bugün gelemeyecek, bu yüzden görüşmeyi başka bir tarihe erteleseک daha iyi olabilir."

"Ah. Peki o hâlde. Tekrar ne zaman görüşebiliriz?"

"Aralık ayı sizin için uygun mu?"

Telefonundan takvime baktı. "Bu yılki aralık ayı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bir sonraki yıl."

Bay Thomas sorgularcasına tek kaşını havaya kaldırdı. "O kadar ileri bir tarihe randevu veremiyorum maalesef."

"Tüh. O zaman Cal'in sizi önümüzdeki yıl içinde mutlaka aramasını sağlayacağım."

Tam da kendisinden bahsetmişken Cal merdivenlerden aceleci adımlarla ikişer ikişer inince ayak sesleri kavisli tavanda yankılandı. "Onu dinlemeyin. Sadece şaka yapıyor." Bay Thomas'ın önünde durup elini uzattı. "Lütfen bana Cal de."

"Sonunda seninle tanıştığıma sevindim." Bay Thomas Cal'in elini sıktı. "Şimdi senin için sakıncası yoksa hemen başlamak istiyorum. Evin ve arazinin büyüklüğüyle birlikte sıkışık programım göz önüne alındığında bir sonraki randevumdan önce acele etmeden mülkü incelemek istiyorum."

“Tabii, sorun değil.” Cal arkasındaki kapıyı kapatıp merdiveni işaret etti. “Üst kattan mı yoksa alt kattan mı başlamak istersin?”

“Mümkünse alt kattan başlayalım.” Bay Thomas ceketinin iç cebinden bir kalem çıkardı.

O, dosyaya bir şeyler karalarken Cal kulağına eğilip, “Ya uslu durursun ya da...” diye fısıldadı. Ses tonundaki şehvet içimi titretti.

Ona doğru dönüp ters ters baktım. “Ya da *ne?*”

“Beni kışkırtma, Alana.” Gözümü korkutmak için elinden geleni yapsa da başarısız oldu. Declan gibi bir abiyle büyüdükten sonra Cal’in şimdiye kadar korkutucu görünme sanatında ustalaştığı düşünülebilirdi.

Kendi kendime kıkırdadım, bu da Cal’in bir kez daha bana ters ters bakmasına neden oldu.

“Sizin için bir sakıncası yoksa tek başıma etrafa hızlıca göz atacağım.” Bay Thomas kaşlarını çatarak bize baktı.

“Elbette.” Ona gergin bir şekilde gülümsedim.

Bay Thomas koridorda gözden kaybolurken Cal’le ikimiz bakışlarımızı yerden ayırmamıştık.

Kollarını göğsünde kavuşturduğunda bakışlarım kendiliğinden gömleğini kıvrıdığı yere odaklandı. Bronzlaşmış kolları her zaman zaafım olmuştu.

“Senin sorunun ne?” diye çıkıştı.

“Gayet açık değil mi? Sana evi satmak istemediğimi söylemiştim.”

“*Ben* de sana istesen de istemesen de satılacağını söylemiştim.”

“Göreceğiz bakalım.” Kendimden memnun bir şekilde pis pis sıırıttım.

Bakışları dudaklarıma kaydığında ürpermeme neden oldu. “Ne planlıyorsun?”

“Sürprizi bozarak işin tüm eğlencesini kaçırayım mı?”

“Sürprizlerle ilgili ne hissettiğimi çok iyi biliyorsun.”

“Tıpkı palyaçolara olan hislerin gibi. Yani *bayılıyorsun*.”

Cal’in sirkte ağladığı fotoğrafı asla atamamıştım. Boktan bir gün geçirdiğimde Cami’nin kucaklamaları ve taze hamur işlerinden sonra beni neşelendiren birkaç şeyden biriydi.

“Beni çok iyi tanıyorsun,” diye yanıtladı kayıtsız bir ses tonuyla.

“Şimdi izin verirsen gidip sevgili Bay Thomas’a baksam iyi olacak. Kış bahçesiyle salon arasında bir yerde kaybolmasını istemem.”

Arkama dönmek üzereyken Cal’in dirseğimi tutmasıyla olduğum yerde donup kaldım. Sözleri ne kadar sert olsa da tutuşu nazikti. “Her ne yapmayı planlıyorsan bir an önce vazgeç. Bu sadece süreci uzatacaktır.”

Amacım da bu zaten...

Başını yana eğip yüzümü dikkatle inceledi. “Sakın deneme bile.”

Topuklarımın üzerinde ileri geri sallandım. “Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.”

Bana doğru bir adım yaklaştı. Etkileyici kokusu beni bir kucaklama gibi sararken aramızdaki çekim yüzünden başım dönmeye başladı. “Bir işler karıştırıyorsun. Bunu ılık ılık parlayan bakışlarından rahatlıkla anlayabiliyorum. Beni sonunda pişman olacağımı bildiğim bir şeyi yapmaya zorlamadan hemen önce gözlerinde gördüğüm ışıltının aynısı bu.”

“Meydan okumalarım karşılık vermen benim suçum değil.”

“Sen meydan okumak için yaptığımı sanıyordun, bense sadece acınası bir şekilde seni etkilemeye çalışıyordum. Bu uğurda birkaç kemiğimin kırılması ya da sabıka kaydına bir suç eklenmesi ihtimali umurumda bile değildi.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. “Sen...” Cal’in itirafını sindirmeye çalışırken vereceğim cevap zihnimdeki karmaşada yok olup gitti.

Cal alçak sesle küfretti. “Bu söylediğimi unut.”

Tabii unutturdum. Sanki sözlerinin yaralı kalbimde bıraktığı izi silme şansım varmış gibi.

İlk kez başını belaya sokan da bu hislerindi.

Cal bakışlarını benden kaçırıp Bay Thomas'ın gittiği yöne doğru koridorda gözden kayboldu.

Evi ve araziyi incelerken ikisine eşlik etmeden önce kendime gelmek için biraz oyalandım. Cal'ın söylediklerine odaklanmak yerine tüm zamanı emlak uzmanına ev ve çevredeki arazi hakkında sorular sorarak geçirdim. Yüzüme doğal bir ifade yerleştirirken imalı bakışlardan ve sinsi sırıtışlardan kaçınmaya çalıştım. Cal bu ani ilgimin altında planlı bir şeyler olduğundan şüphelendiği için adam gidene kadar gözlerini benden ayırmadan tuhaf bakışlar attı.

Çeneni kapalı tutmalıydın.

Artık geri dönüşü yok.

Bay Thomas'ın notlarına göre evin birçok sıkıntısı vardı. Sızdıran çatıdan böceklerin bodrumda neden olduğu hasara kadar evin detaylı bir tadilattan geçirilmesi gerekiyordu. Sorunsuz görünen tek yer konukeviydi çünkü daha on yıl önce inşa edilmişti.

Evin tadilata ihtiyacı olduğunu her zaman biliyordum ama şimdiye kadar *ne boyutta* bir tadilat gerektiğini fark etmemiştim. Hepsini halletmek bir ömür sürecekti gibiydi.

Emlak uzmanı bize bakmadan önce dosyasına birkaç not daha karaladı. "Sonuç olarak herhangi bir alıcının bu eve bir milyon dolardan daha fazla vereceğini sanmıyorum."

Cal umursamazca omuz silkti. "Bu fiyat, dedemin burayı satın aldığı anda ödediğinden fazla."

Ona ters ters baktım. "Bu evi yalnızca bir milyon dolara satmamızın imkânı yok."

"Bodrumda ciddi bir hasar, tamamen yeniden yapılması gereken bir çatı, elli yıllık acilen değiştirilmesi gereken pence-

reler ve bir müteahhidi bütün yıl meşgul etmeye yetecek kadar küçük tadilat işleri var.”

“Peki bütün bu işlerin maliyeti nedir?” diye sordum.

“Sanırım aşağı yukarı iki yüz bin doları bulur. Sözleşmeli tadilat işleri yapan bildiğiniz bir şirket varsa ve iyi bir fiyatta anlaşırsanız rakam değişebilir.”

“Sorun değil. Bu işi sadece maliyetine yapacak bazı kişiler tanıyorum.” Ve tüm bunlar süreci istediğim kadar uzatmama imkân sağlayacaktı ki benim için büyük bir kazanç olacaktı.

Cal bakışlarını yüzümden ayırmıyordu. “Evi yenilemeyeceğiz.”

Onunla yüz yüze gelmek için döndüm. “Eh, gölün etrafındaki evlerin çoğu bunun üç katına satılırken burayı bir milyon dolara satışa çıkarmayacağımız da kesin.”

“Onlar buraya kıyasla yeni açılmış lüks otele benziyor.”

“O zaman biz de buraya daha küçük çaplı bir onarım yaparız.”

“Hangi parayla?”

Ona ters bir bakış attım. “Birden para konusunda cimri olmaya mı karar verdin?”

Bir kahkaha patlattı. “Yani onarım için para vermemi mi bekliyorsun? Tabii, veririm.”

Bay Thomas’ın bakışları sanki bir tenis maçı izliyormuş gibi ikimizin arasında gidip geliyordu.

“Tadilatın maliyetini bölüşebiliriz,” dedim.

“Parayı nereden bulacaksın?”

“Burayı satınca alacağımız paradan düşebilirsin.” *Ama asla satılmayacaktı.*

Başkası olsaydı onu bu çılgın planın içine sürüklediğim için kendimi suçlu hissederdim ama söz konusu Callahan Kane’di. Güven fonu, torunun torunlarını bile küçük milyarderler yapmaya yetecek kadar çok parayla doluydu. İki yüz bin dolar onun için çok önemli bir tutar değildi.

Emlak uzmanı ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Teoride, hanımefendi haklı." *Bunlar duymaktan çok hoşlandığımız sözcükler değil miydi?* "Bir mülke ne kadar çok yatırım yaparsanız satış fiyatı da o kadar yüksek olur. Bunun gibi eşsiz bir evin yeniden elden geçirilmesi kâr marjını büyük ölçüde artıracaktır. Özellikle de çevre kasabalarda masrafsız, oturmaya hazır yazlık ev arayan çok sayıda insan olduğu düşünülürse."

Cal'e bakıp adamı işaret ederek, "Gördün mü?" dedim.

Cal sakalları hafif uzamış çenesini ovuşturdu. "Sen ne zamandan beri kâr etmeyi düşünüyorsun? Burayı satmak bile istemiyordun."

"Cami'yle geleceğimizi düşünüyorum, Callahan. Zor olduğunu biliyorum ama beni de anlamaya çalış."

Sinirden biraz hızlı nefes alıyordu. "Ben de geleceği düşünüyorum. Yalnızca benim düşünme şeklim daha gerçekçi."

Bay Thomas'a dönüp, "Evi önerdiğiniz fiyattan daha yükseğe satabilir miyiz?" diye sordum.

Bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Teknik olarak, evet. Evin herhangi bir borcu olmadığı ve üzerinde ipotek bulunmadığı için istediğiniz fiyata satabilirsiniz."

Cal, "Bu gerçekçi bir cevap değil," diye homurdandı.

"Duymak istediğin yanıtın bu olmaması onu daha az gerçekçi yapmaz." Elimi kalçama koyup ona baktım.

Cal beni duymazlıktan gelip ona doğru döndü. "Ne kadarlık bir artıştan bahsediyoruz?"

Adam dosyasına ilıstirdiğı sayfaları çevirdi. "Mülkle ilgili göze batan en önemli sorunları çözerseniz muhtemelen fazladan bir milyon daha kazanabilirsiniz."

Başımı iki yana salladım. "Üç milyon dolara satmak istiyorum."

Emlak uzmanının rengi soldu. "Üç milyon mu?"

"Elbette. Yolun aşağısındaki komşumuz arazisi bizimkinden daha küçük olan evini bu fiyata satabiliyorsa biz neden satamayalım?"

Cal karşısında durup sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarken, "Çünkü onların evi yepyeniydi ve evin içindeki her şey son teknolojiye uygun yapılmıştı," dedi.

Belki de gerçekten aklımı kaçırmıştım.

Durgun göle bakan pencereden dışarıyı izledim. "Daha büyük bir arazimiz ve çok daha güzel göl manzaramız var. Eminim birisi tüm bunlar için üç milyon dolar ödemeyi kabul edecektir."

Bay Thomas sanki onu boğuyormuş gibi kravatını çekip tirerek düğümü çözdü. "Şey... mülkü en uygun olduğunu düşündüğünüz fiyata satmak sizin tercihiniz elbette."

Çenemi kaldırıp başımı dikleştirdim. "Mükemmel."

Cal gözlerini kısarak şüpheci bakışlar atarken, "Buraya o parayı verecek birini bulabileceğimizi ciddi ciddi düşünüyor olamazsın," dedi.

"Elbette bulabiliriz. Tek ihtiyacımız olan doğru alıcıyı bulmak." Tekrar adama dönüp, "Yanılıyor muyum?" diye sordum.

"Teknik olarak evet, haklısınız. Fiyatı çok yüksek tutmak bazı alıcıları kaçırır da..."

Sözünü yarıda keserek, "Harika. Duymak istediğim şey de buydu," dedim.

Homurdanarak gözlüğünü düzeltti. Başka bir durumda bu kadar açık sözlü ve kaba olmazdım ama konuşmasına izin vermek planlarımın bozulmasına neden olabilirdi.

Cal düşünürken çenesini ovuşturdu. "Şimdi ne yapmak istediğini anladım."

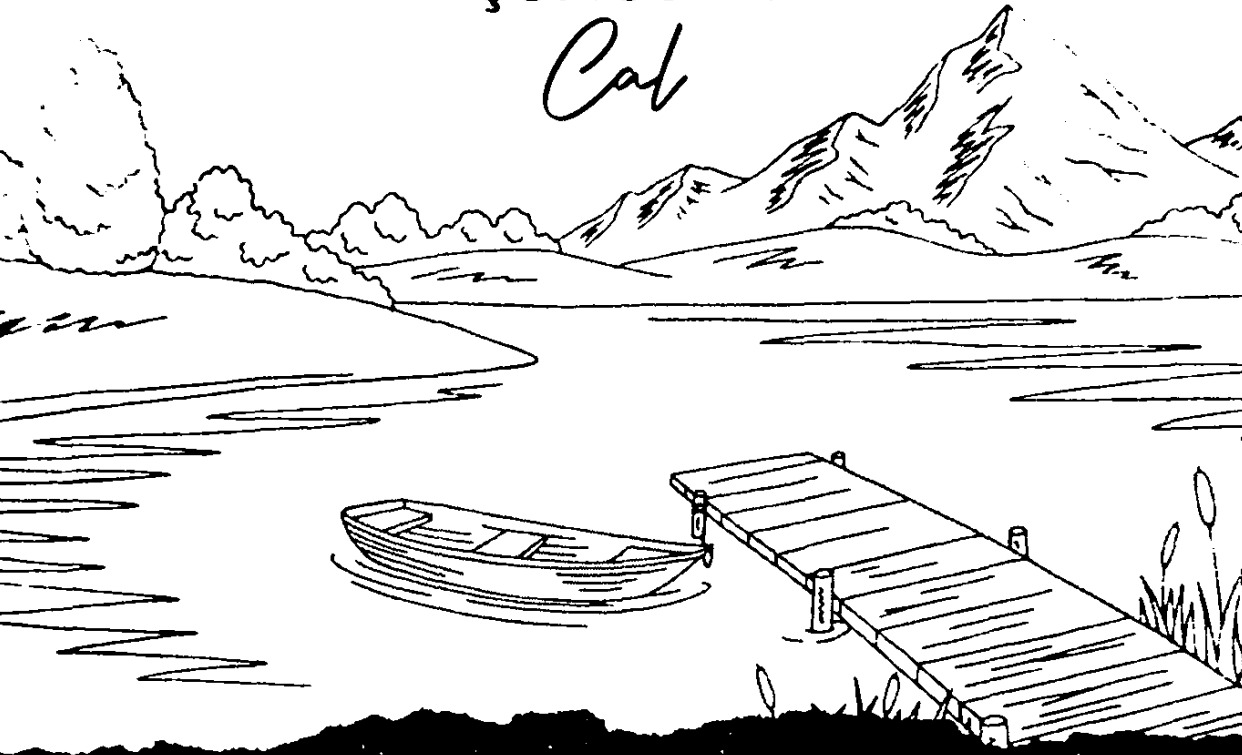
Çaktırmadan göz ucuyla ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ardı ardına yönelttiğin sorularının, evi tadilata sokmak-taki ısrarının ve bu kadar yüksek bir fiyat belirlemek istemenin nedenini anladım."

Lanet olsun. Tahmin ettiğimden daha erken yakalanmışım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cal

Lana'yı mutfakta bırakıp emlak uzmanını kapıya kadar geçirdim. Geri döndüğümde göle bakan pencerenin önünde durduğu yerden kıpırdanmadığını gördüm. Önündeki manzaraya dalmış parmaklarıyla tezgâhta ritim tutuyordu.

Fark ettirmeden onu baştan aşağı süzme fırsatını kaçırmadım. Onu bir hale gibi çevreleyerek saçlarının sıcak tonunu ve kıvrımlarını vurgulayan güneşin altın rengi parıltısı, Lana'nın cennetten gelmiş gibi görünmesini sağlıyordu.

Ölümüm olacak o lanet kıvrımları.

Vücudu en doğru yerlerde kıvrımlı ve dolgundu. Mutfakla ilgili her şeye, özellikle de pastacılığa olan sevgisi, sımsıkı kavramak istediğim kalçalar ve tapılacak kadar mükemmel bir popoyla vücudunu bir sanat eserine dönüştürmüştü.

Şu anda kışını düşünme.

Çok geçti. Bakışlarım kendiliğinden aşağıya kayarak dolgun kıvrımlarına odaklandı.

"Kışım ilginin ne kadar takdir etse de işime dönmem gerek. Yarına kadar not vermem gereken bir sürü ödev var."

Bakışlarımı yavaşça Lana'nın bacaklarından yüzüne doğru çıkarken bunun yanlış olduğunu kanıtlarcasına dilim damağım kurudu. Yüzüne ulaştığımda soru sorar gibi kaşlarını kaldırmış bana baktığını gördüm. Her zaman ne söylemek isterse hiç çekinmeden konuşan biri olmuştu; bu, şimdiye kadar gerçekten takdir ettiğim bir huyuydu.

Onu hayranlıkla izlediğimin ne kadar zamandır farkındaydım?

Son zamanlardaki şansına bakılırsa en başından beri farkında. Kardeşlerimin dalgın olmamla Cins Cal diyerek dalgınlıklarımızın bir nedeni vardı. Biri bana seslenip gerçekliğe döndürene kadar dalıp gitme ve nerede olduğumu unutmak gibi bir huyum vardı.

Boğazımı temizleyerek derin derin nefes aldım. "İstesen de istemesen de bu evi üç ay içinde bir milyon dolara satıyoruz."

Bana doğru yaklaşarak alanımı işgal etti. "Aa, neden? Sen böyle istiyorsun diye mi?"

"Hayır, tek seçeneğimiz *bu* olduğu için. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen süreç o kadar kolay geçecektir."

Gözlerini kırpıştırarak, "Ya da bir avukat tutabilirim," dedi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. *Siktir.* "Ama öyle bir şey yapmayacaksın."

Çenesini kaldırmasıyla tavrı iyice küçümser bir hâl aldı. "Senden emir almıyorum."

"Ah, çok yazık. Bir zamanlar ne yapacağını söylemem için yalvardığını hatırlıyorum." Başparmağımı alt dudağında gezdirerek derin bir nefes almasına neden oldum.

Bir an için dokunuşuma doğru eğilse de hemen kendini gelip başını sallayarak beni göğsümden itti. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Neden dikkatini dağıtayım ki? Sırtımdan bıçaklamaya çalıştığın için mi?"

Gözleri *parladı.* "Sadece korkaklar insanı sırtından bıçaklar."

Zaten biraz aklımı kaçırdığımı düşünmeseydim pis pis sırtarak beni tehdit ettiğinde aletimin sertleşmesi yüzünden akıl hastanesine kontrole gidebilirdim.

Bakışlarımla onu olduğu yere çiviledim. “Evi kimse almasın diye değerinden daha pahalıya satmak istiyorsun, değil mi?”

“Affedersin ama neden öyle bir şey yapmak isteyeyim?” Gözlerindeki parıltı ve dudaklarındaki küçük gülümseme masum rolü yapma girişimini mahvediyordu.

“Gerçekten aklım almıyor. Burayı kurtarmak için neden bu kadar çabaladığını anlayamıyorum. Burası tam bir çöplük.”

Bir anda geri çekildi. Gözlerindeki oyuncu bakış ölmüş, yerini alev alev yanan bir bakışa bırakarak tek bir hedefe odaklanmıştı.

Siktir.

Burun delikleri öfkeyle genişledi. “Sen çöplük olarak görüyor olabilirsin ama ben burayı bir ev –*benim* evim– olarak görüyorum ve *evimden* savaşmadan vazgeçmemin imkânı yok. Bu yüzden sıkıyorsa bir avukat tutup beni mahkemeye ver, pislik herif.” Mutfaktan hızla fırlayıp çıktı ve beni konuşmanın birdenbire nasıl bu kadar ters gidebildiğini anlamakla boğuşurken bıraktı.

Sıçayım böyle işe.

Üzerinde Smithsonian Müzesi yazan kutuya Viktorya dönemine ait bir tabanca daha koydum. Tanrının cezası tavan arasında bulduğum üçüncü silahtı bu. Burada ne kadar uzun süre kalırsam dedemin gerçek kişiliğini o kadar çok sorguluyordum.

Belki de Lana dedemi sandığım kadar iyi tanımadığımı söylerken haklıydı.

Lana’ya tavan arasında bir daha asla sarhoş olmayacağıma dair söz verdiğimden beri, dedemin eşyalarının olduğu tarafta kalarak tüm eski eşyalarımın ve hokey hatıralarımın durduğu

köşeden kaçınıyordum. Birkaç yudum votka içebilmek için konukevine yaptığım ziyaretler dışında malikânenin *içinde* içki içmeme sözümü tutmaya devam ediyordum.

Telefonum arka cebimde titrediğinde çıkarıp dedemin sandıklarından birinin üzerine oturdum. Iris'e bir saat önce mesaj atmıştım ve ancak şimdi cevap yazmıştı. Gün geçtikçe daha yoğun oluyordu, bu da evlenmeden önceki kadar sık konuşmamızı zorlaştırıyordu.

Iris

Selam. Nasıl gidiyor?

Cal

Ufak bir sorunumuz var.

Iris mesajlaşmaktan vazgeçip hemen aradı.

"Neler oluyor?" diye sordu. Arka planda çalan araba kornası köpeği Ollie'nin havlamasına neden oldu.

"Lana beni avukat tutmakla tehdit etti, bu yüzden ya evi üç milyona satmayı kabul edeceğim ya da bu mahvolduğumun resmidir."

Bir süre Iris'ten hiç ses çıkmadı.

"Orada mısın?" Hat mı kesildi diye telefonumu kontrol ettim.

Sonunda öksürdüğünde hâlâ hatta olduğunu anladım. "Evet, sadece bana gönderdiğin fotoğraflara dayanarak durumu anlamaya çalışıyorum. Manzara güzel olabilir ama *o kadar da* güzel değil."

"Taşıyıcı yapı sağlam."

"Declan da yeni evimiz için aynısını söyledikten sonra evi komple yıktırmıştı."

"Declan sabırsız olduğu ve eski yapının çıkaracağı sorunlarla uğraşmak istemediği için öyle yaptı."

Iris bir an için hatta olduğumu unutarak Ollie'ye sincapları kovalamayı bırakması için bağırdı. "Alana neden bu fiyata satmak istiyor?"

Sinirli ruh hâlim ufak bir gülümsemeyle bölündü. "Çünkü evin fiyatını değerinden fazla yükseltirse kimsenin burayı satın almayacağını düşünüyor." Yüksek bir fiyat istemeyi mantıklı hâle getirmek için evi tadilata sokmak istemesi de dâhil Lana'nın bütün planını anlattım.

Iris ıslık çaldıktan sonra, "Vay canına. Bu kadar çabalamasına saygı duyuyorum," dedi.

"Kimin tarafındasın sen?"

Pis pis kıkırdadı. "Çabasını takdir etsem de her zaman senin tarafındayım. Seninle bu kadar dişli bir mücadeleye girmeye razıysa o evi gerçekten çok fazla istiyor olmalı."

"Keşke ona aptal vasiyetten bahsedebilseydim." Şakağımı ovuşturdum.

"Ne yazık ki yapamazsın, bu yüzden daha iyi bir plana ihtiyacımız var."

"Ne gibi?"

Boğazını temizleyip, "Daha yüksek bir fiyata satmak istiyorsa o zaman sen de dediğini yap," diye önerdi.

"Şaka mı yapıyorsun?"

Iris kıkırdadı. "Bir düşün. Evi tadilata sokarsanız en kötü ne olabilir ki?"

"Declan'la saatlerce boya rengi ve fayans örnekleri üzerine tartışmalarınızı düşünürsek çok şey olabilir." İkisi derz dolgununun ne renk olması gerektiğine kadar her ayrıntıya kafa yormuşlardı.

"Aslında eğleneliydi, gerçi Declan'a kalsa bütün ev simsiyah olurdu."

Ben eğlence aramıyordum. Kolay bir çıkış yolu arıyordum. Basit. *Güvenli*. Çünkü Wisteria Gölü'nde ne kadar uzun süre

kalırsam geride bıraktıklarımı hatırlayarak kendimi çok fazla riske atıyordum.

Sahip olabileceğim hayatı.

Sevdiğim tek kadını.

Bağımlılığım yüzünden çöpe attığım geleceğimi.

Bu kasabadan daha fazla yara almadan çıkmak istiyorsam o zaman bu evi bir an önce satmam gerekiyordu.

Evin satış fiyatına karar vermeden önce civardaki diğer evler hakkında bilgi sahibi olmak istiyordum. Sonraki iki günü, son beş yılda gölün çevresinde satılan her mülkü araştırmakla geçirdim. Satışa çıkan yetmiş evden on tanesi üç milyon doların üzerinde bir fiyatta satın alınmıştı. Geri kalan altmış mülkse emlak uzmanından aldığımız fiyattan daha fazlasına, ortalama bir buçuk milyon dolara satılmıştı.

Sonuç olarak Lana'nın satmak istediği fiyatta başarılı olma şansım iki şeye bağlıydı: Mükemmel bir tadilat planı ve bunu üç ay içinde gerçekleştirmeye yetecek kadar para.

Kasabadaki tek inşaat şirketini aradım ancak onlara kim olduğumu söylediğimde beni başlarından savdılar. Görünüşe göre beş yıllık bekleme listelerine bile beni eklemeye tenezzül etmemişlerdi.

Senden nefret eden insanlarla dolu bir kasabadan ne bekliyordun ki?

Yakınlarda başka bir kasabayı aradığımda da durum bir öncekinden farksızdı. Bekleme listeleri daha kısa olmasına rağmen ne kadar para ödemeye razı olursam olayım altı aylık bekleme süresini öne çekmek istemediler.

Hayal kırıklığına uğramıştım, daha fazla sinirden delirmeden önce kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıkmaya karar verdim.

Yürüyüş yoluna çıkarken malikânenin yanından geçtiğimde garaj yolu boştu, yani Lana hâlâ işte olmalıydı.

Kaldırımında durup etrafı inceledim. Her ev kendi özel araba yoluyla birbirlerinden ayrılmış dönümlerce uzanan arazilerden oluşuyordu. Çocukluktan hatırladığım evlerin hepsi gitmiş, yerini ışıltılı göle bakan devasa araziler üzerine kurulu lüks malikâneler almıştı.

Gerçek, attığım her adımda yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Dedemin malikânesi eskisi gibi kalırken diğer evlerin çoğu satılmış ve tamamen yeniden inşa edilmişti.

Lana satmadan önce tadilat yapılması gerektiğinden bahsederken çok da haksız sayılmazdı.

On beş dakika kadar yürüdükten sonra etrafı tahta panel-lerle çevrilerek yoldan tamamen ayrılmış bir şantiye alanına rastladım. Tahta panelin üstünde büyük bir reklam tabelasında Lopez Luxury yazıyordu.

Şirketin adını Google'da hızlıca aratınca Michigan merkezli, on yıldan az bir süre önce kurulmuş yeni bir şirket olduklarını gördüm.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Numarayı arayıp üç ay içinde tamamlanacak bir tadilatı yaptırabilmem için yardımcı olabilecek biriyle konuşmak istediğimi söyledim. Bu kez kim olduğumu söylediğimde hiçbir soru sormadan doğrudan şirket başkanı Julian Lopez'e aktardılar.

Julian Lopez derinden gelen bir ses tonuyla, "Merhaba, Bay Kane," dedi.

"Merhaba, Bay Lopez."

"Lütfen bana Julian deyin. Duyduğuma göre üç ay içinde bitmesini istediğiniz önemli bir tadilat işiniz varmış."

"Bu konuda bana yardımcı olabilir misiniz?"

Fırsatı hiç kaçırmadan, "Siz de bana yardımcı olmaya istekliyseniz neden olmasın," diye cevap verdi.

Elbette bir karşılığı olacaktı. "Peki ne istiyorsunuz?"

“Şirketinize ait bir projede birlikte çalışmak.”

“İşlerinizi konaklama sektörünü kapsayacak şekilde genişletmek mi istiyorsunuz?”

“Öyle de diyebiliriz.” Boğuk gülüşü tıpkı kişiliği gibi sıcaklıktan yoksundu.

Brady'nin avukatı kardeşlerimin evin satışına karışamayacağını söylemişti ama yardım etmesi karşılığında birine şirketle iş yapmayı teklif etmekten hiç bahsetmemişti.

Şu hâline bak, yasal boşluklar bulmaya çalışıyorsun.

Kardeşlerimin Bay Lopez'le küçük de olsa bir iş bağlayacaklarını biliyordum. “Ekibiniz evimi üç ay içinde yenileyebilirse o zaman...”

“Oldu bilin. Asistanım en iyi müteahhitlerimden biriyle toplantı ayarlamak için sizinle iletişime geçecektir.”

Adam hoşça kal deme zahmetine bile girmeden telefonu kapattı. Bay Lopez, sert tonu ve gereksiz saçmalıklara girmeyen tavrıyla bana Declan'ı hatırlatmıştı.

Planımın bir parçası daha tamamlanınca yavaş yavaş kendime güvenim arttı. Declan başarısız biri olduğumu düşünebilirdi ama ona ve benden şüphe duyan herkese yanıldıklarını kanıtlamayı planlıyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alana

"Anne! Bak!" Cami arkasında ekmek kırıntıları bırakır gibi mektupları düşürerek mutfağa koştu.

"¡Cuidado¹⁷!" Açık olan dolap kapağına çarpmadan önce onu yakaladım.

Elindeki zarfı havaya kaldırdı. "Bana mektup gelmiş!"

Logoyu anında tanıdım. Cami birkaç ay önce Şikago'dan buraya taşınan zengin ailelerin çocukları için açılan ve seçkin bir özel okul olan Wisteria Hazırlık Okulu'nun giriş sınavına girmişti. Birkaç arkadaşı oraya geçiş yaptığından Cami de başvurmak için yalvarmıştı. Müdür birinci sınıflar için sadece iki kişilik kontenjanları olduğunu söylese de sınava girmesine izin verdim.

Kızımın tanıdığım en zeki çocuk olduğunu düşünüyordum ama bu tür yerlere genellikle torpil ve hatırı sayılır tanıdıklarınız vasıtasıyla girilebilirdi. Kabul edilme ihtimali çok azdı.

Şimdi de yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorundasın.

Zarfı havada sallayarak yerinde zıplarken, "Artık açabilir miyiz? Lütfen?" diye sordu.

"Dur açayım." En azından kendimi buna hazırlamak ve ona haberi nasıl vereceğimi düşünmek için biraz zamanım olabilirdi.

Önlüğüme sildiğim ellerim titriyordu, parmaklarımdaki unu temizlemeye çalışarak kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalıştım.

"Anne! Acele et!" Zarfı önümde salladı.

"Pekâlâ, ver bakalım."

Cami zarfı, uzattığım elime tutuşturdu. Tereyağı bıçağıyla açtıktan sonra kalın kâğıdı çıkardım.

"Ne yazıyor?" Ağırlığını bir ayağından diğerine verdikçe spor ayakkabılarındaki ışıklar yanıp sönüyordu.

"Bir saniye, okuyorum." Kâğıdı açıp ilk satırı okudum.

Camila Theresa Castillo,

Okulumuza kabul edildiğinizi bildirmekten...

"Kabul edilmişsin." Sözcükler ağzımdan boğuk bir fısıltı hâlinde çıktı.

"Ne?! Aah!" Koşmaya ve avazı çıktığı kadar çığlık atmaya başladı. "Arkadaşlarımla aynı okula gideceğim!" Koridorda gözden kaybolurken sesi üç metre yüksekliğindeki tavanda yankılandı.

Mektubu okumaya devam ettim, en alttaki yıllık öğrenim ücretini görünce kalbim tekledi.

"Otuz beş bin dolar mı? Yalnızca birinci sınıf için mi?"

Bir şekilde ücret gittikçe daha da artıyordu. Fiyatlar otuz beş binden başlayıp on ikinci sınıfta neredeyse elli bin dolara kadar çıkıyordu. Mektup ayrıca Wisteria Hazırlık Okulu'nun sanatı teşvik ettiğini ve öğrencilerin en az bir okul sonrası etkinliğe katılması gerektirdiğini vurguluyordu. Ve bunun ücreti de çocuğun hangi etkinliği seçtiğine bağlı olarak ayda beş dolardan bin dolara kadar değişebiliyordu.

Oda etrafımda dönmeye başladı. Cami sınav için başvurduğunda bunun kısa süreliğine de olsa onu mutlu edecek boş bir hayal olduğunu düşünmüştüm ama şimdi gerçek olmuştu.

Midem bulanıyordu. Cami'nin alacağı bursu hesapladıktan sonra bile okulun yıllık ücretini kendi maaşımla karşılamamın hiçbir yolu olmadığını anladım.

Bacaklarım güçsüzleşince ayakta zor duracak hâle geldiğimden tezgâha tutundum.

“Hey, bu bağırışlar da ne... Ah, iyi misin?”

Bu minik çöküş anımda yanımda olabilecek onca insan arasından...

Ev konusundaki kavgamızdan beri ondan uzak duracak kadar şanslıydım ama bu kaçışın uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Kısa ve nazik bir konuşma olsun yeter.

Derin bir nefes alıp Cal'e baktım. Gömlek pantolondan oluşan her zamanki günlük kıyafetlerinin yerini bir eşofman ve yakası terden sırılsıklam olmuş bir tişört almıştı.

“Üzerindekiler ne öyle?” Yüzüne odaklanmak için elimden geleni yapsam da daracık tişörtünün sardığı karın kaslarına bakmaktan kendimi alamadım.

“Çılgılığını duyduğumda tavan arasını topluyordum.”

“Ah.” Resmen karın kaslarına doğru konuşmuştum.

Kısık sesli gülüşü beni utanç verici çaresizliğimden kurtardı.

Dolaptan bir bardak alıp su doldurdu. Vücut sıcaklığım yükselmeye başlamıştı, dudaklarının kenarından kayan damlayı yalamak için dilini çıkarınca kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Ah, bu hareketi bizzat yapmak için neler vermezdim...

“Neler oluyor?” diye sordu, cevabı beklerken içtiği her yudum suyla âdemelması hareket ediyordu.

Lanet olsun.

Burası çok mu sıcaktı yoksa ben kriz mi geçiriyordum? Sıcaklayan yanaklarımı serinletmeye çalışarak yüzümü Cami'nin mektubuyla yelpazeledim.

Cal ona bakışımı yakalayınca çapkınca göz kırptı.

Off. Basit bir göz kırpışı bile vücudumun heyecanla titremesine neden oluyordu.

Elimdeki kâğıdı işaret ederek, "O ne?" diye sordu.

"Cami'nin kabul mektubu."

"Ne için?"

"Main'de yeni açılan bir özel okul için. Oraya kabul edilmek oldukça zor, bu yüzden arkadaşlarıyla birlikte aynı okula gideceği için biraz heyecanlandı. Yılın yarısını olumsuz cevap alacağını düşünerek onu hazırlamakla geçirdim, oysa şimdi kabul edildi ama..."

"Endişelisin," dedi sakın bir ses tonuyla. Son altı yılı bir-birimizden uzakta yaşamış olmamıza rağmen beni iyi okuma yeteneğini kesinlikle kaybetmemişti.

Başımı öne eğerek mahcup bir tavırla, "Evet," dedim.

"Neden?"

"Çünkü hepimiz milyarder değiliz." Cami'yi desteklemek ve istediği her şeyi elde etmesi için elimden geleni yapıyordum. Dans dersleri, jimnastik dersleri, okul sonrası sanat programları. Onu mutlu etmek, vaktini keyifli geçirmesini sağlamak kişisel fedakârlıklar yapmamı gerektirse de ablamın asla yapamayacağı şekilde onu büyütmekten mutluydum. Yine de elimden daha fazlası gelebilirmiş gibi hissediyordum. Daha çok çalışabilir, ek bir iş yapabilir ve daha fazla para kazanmanın bir yolunu bulabilirmişim geliyordu.

Bir seçeneğin var.

Yakıcı bir sıcaklık göğsümü ateşe vermiş gibiydi.

Cal'in alnı şaşkınlıkla kıvrıldı. "Dedem öldükten sonra sana biraz para bırakmadı mı?"

Ateşim yükselmeye başladı ve kendimi toparlamak için derin nefesler almaya çalıştım. En çok kime kızdığımdan bile emin değildim; miras konusunu açtığı için Cal'e mi yoksa bana kalan mirasın büyük bir kısmını boşa harcayan ablama mı?

Cal'in bakışları sertleşti. "Dedem sana biraz para *bıraktı*, değil mi?"

Dişlerimi o kadar çok sıkıyordum ki çenem ağrıdı.

“Ne ol...”

Cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden, “Hepsi bitti,” dedim.

“Sana ne kadar bırakmıştı?”

Tırnaklarımı avucumun içine batırdım. “Ne fark eder?”

Yüzü içtenlikle yumuşadı. “Çünkü sen bir şey olmadıkça parayı havaya savuracak türde bir insan değilsin.”

“Biliyor musun? Söylediğim her şeyi unut gitsin.” Gelen postaların geri kalanını tezgâhın üzerinden alıp paranın nereye gittiğini sormasına fırsat vermeden mutfaktan ayrıldım.

Cal yıllar önce beni ablam konusunda uyarmıştı ama onu dinlememiştim. Yaptığım hataları öğrenirse çok kızardı.

Bana değil.

Başıma gelenlere.

Böyle bir tepki verdiğinde ne hissedeceğimi ve bunu riske atamayacağımı tüm kalbimle biliyordum, bu yüzden Cal’in her zaman en iyi yaptığı şeyi yaptım.

Kaçtım.

“Senin bu gece neyin var böyle?” Violet omzumu dürttü. “Bay Jeffries’in barda Bayan Reyes’e asılmasıyla ilgili yorum bile yapmadın.”

“Bay Jeffries, Bayan Reyes’ten mi hoşlanıyor? Ne zamandan beri?” Okulda ikisiyle de yıllarca çalışmıştım, STEM rekabetlerine dayanarak birinin diğerinden hoşlanıyor olabileceğini asla tahmin etmezdim.

“Öyle görünüyor! Ama Bayan Reyes’in onu hemen geri çevirmesine bakılacak olursa duyguları karşılıklı değil gibi.”

“İzlemek içimi parçaladı.” Delilah ellerini kalbinin üzerine bastırdı. “Ama aynı zamanda garip bir şekilde eğlenceliydi de. TV’de yayınlanan evlilik programlarından birini izlemek gibiydi.”

“Bazı insanlar müstakbel eşlerini o programlarda nasıl bulabiliyorlar anlamıyorum.” Last Call’de etrafıma bakındım. Bar eski ve köhneydi ama turistlerin uğrak yeri olmadığı için kasaba sakinleri burayı seviyordu. Doğru noktasına vurduğunuzda çalışan bir müzik kutusu bile vardı.

“Normal seks *fazla samimi* geldiği için anal takıntısı olan bencil, borsacı bir pislik havasındaysanız Dale Mayberry Yolu’ndaki şu turist tuzağı bar da var.” Violet fazla samimi sözünü havada tırnak işareti yaparak söylemişti.

İçtiği maden suyu Delilah’nın boğazına kaçtı. “Bekâr olmadığım için çok mutluyum.”

Violet, “Hepimiz hayatımızın aşkını lisede bulacak kadar şanslı değiliz,” dedikten sonra ona dil çıkardı.

Delilah gülümseyerek yüzüğüne bakınca göğsüm sıkışmaya başladı, bu his başımı döndürüyordu. Delilah’yı kıskanmıyordum. Onunla kocası için mutlu olmaktan başka bir şey hissetmiyordum ama yine de içimde tuhaf bir his vardı.

Belki de kıskanıyorsun.

Bir anda bu düşünceyle midem bulandı.

“Ben tuvalete gidiyorum.” Yerimden kalkıp hızla tuvalete yürüdüm.

Yolda birkaç kişi selam vermek için beni durdursa da barın arka kısmına geçerken havadan sudan konuşmaktan mümkün olduğunca kaçındım.

Kapıyı kapatıp kilitlediğimde etrafımdaki gürültü yok oldu. Midemdeki bulantı hissi hâlâ devam ediyordu, kendimi toparlamak için birkaç derin nefes aldım.

İlk hissettiğim şey her zaman suçluluk duygusu oluyordu. Bu his bütün mantıklı düşünlerimi ayaklar altında eziyor, Delilah ve Wyatt’ı kıskandığım için kendimi boktan bir insan gibi hissetmeme neden oluyordu. Sahip oldukları şeyi istemek ve hayatındaki özel insanı bulan kişinin ben olmasını dilemek kendimi suçlu hissettiriyordu.

Suçluluk duygusu geldiği gibi bir anda kaybolurken yerini göğsümdeki boşluk hissi aldı, bu akşam eve gidip tek başıma yatağa gireceğimi düşündüğümde hissettiğim duyguyla aynıydı.

Yalnız ve güvende olmak, bir ilişki yaşayıp sürekli endişe etmekten daha iyidir.

Kendimi toparlamam ve beni alt üst eden mide bulantısının geçmesi birkaç dakikamı aldı. Döndüğümde Delilah'yla Violet daha güvenli bir sohbete geçmişlerdi ve artık göğsümdeki boşluk hissi yok olmuştu.

Bu hâle ancak bir barın tuvaletinde beş dakika derin nefes aldıktan sonra gelebildin.

Sonraki bir saat boyunca aklım başka yerlere sürüklendi. Bir yerden sonra bardağımın dışında oluşan buğuyla şursuzca desenler çizmeye başladım.

Delilah, “Ne düşünüyorsun, Alana?” diye sordu.

“Efendim?” Gözlerimi kırptırdım.

“Az önce söylediklerimin tek kelimesini duymadın değil mi?”

Yüzümü buruşturarak, “Üzgünüm,” dedim.

Violet bana dönerek, “Sorun ne gerçekten?” diye endişeli bir şekilde sordu.

“Sanırım evi satmak zorunda kalacağım.” İki gündür okuldan gelen mektubu düşünüp durmama rağmen hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyordu.

“Ne? Neden?” Delilah şaşkınlıkla nefesini tuttu.

“Cami Wisteria Hazırlık Okulu'na kabul edildi.”

“Biliyordum! Onu kabul etmemeleri aptallık olurdu.” Delilah sevinçle ellerini çırpı. Yüzümdeki ifadeyi fark edince heyecanı hızla söndü. “Bekle. Okul masraflarını karşılamak için mi evi satacaksın?”

Boğazımdaki kocaman yumrudan kurtulmaya çalıştım. “Başka seçeneğim yok.”

“Burs konusu ne oldu?” Violet kaşlarını çatı.

“İyi bir burs verecekler ama o bile her şeyi karşılamaya yetmiyor.”

“Ama sen o evi çok seviyorsun.” Suratı iyice düştü.

“Evet ama Cami’yi daha çok seviyorum.” Sesim çatladı. “Kabul edildiğini öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmeliydin.” Üzgün olsam da mutluluğunu hatırladığımda gülümsedim. “Bütün sabah kendinden büyük kızlarla bale yapmak için hazırlıklı olmak istediğinden dans hareketleri üzerinde çalıştı. Onu böyle gördükçe *hayır* deme şansım yok.”

Delilah elimi tutup sıktı. “Bundan emin misin?”

Hayır, emin değildim ama umarım evi satacağımız zaman kalbimin bir parçasını kırmak pahasına da olsa evden ayrılmaya hazır olabilirdim.

Boş vitrinin önünde durarak camdaki yansıma baktım.

Violet Delilah’yla birlikte cehennemden çıkma komşusu hakkında konuşurken ikisi yokluğumdan habersiz kaldırımda yürümeye devam ettiler. “Bana gidip kulak tıkacı almamı söylediğine inanabiliyor musun? Sabahın üçünde bir porno yıldızı gibi sikiştiğini duymak istemiyorum diye anormal olan benmişim gibi. Yemin ederim bir gün eve birini getireceğim ki nasıl bir hismiş anlasın... Sen ne dersin... hey!” Violet durduğumu fark edince geri geri yürüyerek yanıma geldi.

Delilah’ysa bugün eklem iltihabı yüzünden yaşadığı ağrılar iyice artmış olsa da destek amaçlı kullandığı bastonuyla Violet’in peşinden koşup yanımızda durdu.

“Üzgünüm.” Buruk bir gülümsemeyle onlara baktım. “Dikkatim dağıldı.”

Delilah omzumu dürttü. “Bu sefer hangi hayallere daldın?”

Gözlerimi kapatıp rengârenk süslenmiş ve cam pasta stantlarıyla dolu bir vitrin hayal ettim. “Yaz temalı bir vitrin. Göze

çarpan capcanlı parlak renkler ve mevsim meyveleriyle hazırlanmış tatlılar.”

Violet iç geçirdi. “Kulağa rüya gibi geliyor.”

Çünkü gerçekten bir rüya.

Delilah bastonuyla vitrini işaret ederek, “Sence en çok satan ürünün ne olurdu?” diye sordu.

Bakışlarımı penceredeki yansımalarımızdan başka bir yere çevirdim. “Dee...”

Parmağını bana doğru salladı. “Hayır, hayır. Oyunun nasıl oynandığını biliyorsun.”

Violet dileğimi öğrendiğinden beri üçümüz bir hayal kurma oyunu oynayıp duruyorduk. Henüz dileğim gerçek olmamıştı ama bu, arkadaşlarımdan tekrar tekrar denemesine engel değildi.

Beni yanımdan dürtüp, “Bu kadar düşünmeyi bırak ve aklına gelen ilk şeyi söyle,” dedi.

Cevabımı düşünerek dudağımı ısırdım. “Pekâlâ... yaban mersinli kekime herkesin nasıl deli olduğunu biliyorsun.”

Violet sırtıttı. “Bir sürü insanın kalan bir avuç kırıntı için kavga ettiğini hiç görmemiştim. Geçen yılki 4 Temmuz barbeküsünde Şerif Hank bile kavgaya girmeye hazırdı ki son zamanlarda sakinleştirici kullanıyordu.”

O kadar çok güldüm ki nefesim kesildi.

İkisi arasında daha yumuşak huylu olan Delilah kolunu omzuma dolayabilmek için bastonunu sol eline aldı. “Biliyorsun ki evi satarsan burayı satın alıp Michigan’ın en iyi pastanesine çevirecek paran olur.”

Başımı o kadar sert bir şekilde salladım ki görüşüm bulanıklaştı. “Bunu yapamam.”

Violet araya girdi. “Bir düşün. Hayalini gerçekleştirmek için düzenli maaş aldığın işinden ve sağlık sigortandan vazgeçme riskini göze almayacağını söyleyen sendin. Ama göl evini satarsan yeni bir iş kurmak için tüm masraflarını karşılayacak kadar paran olacak.”

Başımı iki yana sallayarak, “İmkânı yok. O para benim için değil,” dedim.

Violet başını yana eğdi. “Okula ödeyeceğin ücreti düşsen bile hâlâ evin satışından gelecek paranın yarısından çok daha fazlası sana kalacak.”

“Geri kalan parayı harcamak istemiyorum, birikim yapmalıyım.”

Delilah omzumu daha sıkı kavradı. “Biraz bencil olman ve arada bir kendini düşünmen sorun değil. Cami de senin mutlu olmanı ister.”

“Ya bu işte yeterince iyi değilsem?” diyerek en çok korktuğum şeyi yüksek sesle dile getirdim. Geceler boyu uykularımı kaçıran bu his, yıllardır derinlere kök salarak kendi değerimi sorgulamama neden olan hisle aynıydı. Babam eşyalarını toplayıp bir daha geri dönmek üzere gittiğinden beri hayatımın çoğunu bu endişeden uzak durmaya çalışarak geçirdim.

“Peki ya hayatının geri kalanını eline geçen bu fırsatı değerlendirmedeğin için pişmanlık duyarak geçirirsen?” Violet, Delilah’ınkinin üzerine kolunu atarak bana sarıldı.

Delilah, “Ya bu dükkânı Missy kiralarsa ve sonunda kasabanın en sevilen pastacısı o olursa?” diye dalga geçti.

Düşüncesi bile nefesimin kesilmesine neden oldu. “Çabuk lafını geri al.”

“Bilemiyorum artık. Birinin tacı senden çalması mümkün olabilir. Missy’nin 4 Temmuz’daki pastacılık yarışması için bir *tres leches*¹⁸ tarifi üzerinde çalıştığını duydum.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Geçen ay markette peşime takılıp en sevdiğim konsantre süt markasıyla ilgili sorular sormaya başladığında bir şeylerden şüphelenmeliydim.”

18 (İsp.) *Trileçe* –ç.n.

Violet yan tarafımı çimdikleyerek beni güldürdü. “Bu işi *yaparsan* başına gelebilecek olumsuzluklara odaklanmak yerine *yapmazsan* ileride yaşayacağın pişmanlığı düşün.”

“Bu kadar anlamlı konuşabileceğini kim bilebilirdi?”

Hafifçe şakağına vururken, “Tekila beni bilge biri hâline getiriyor.”

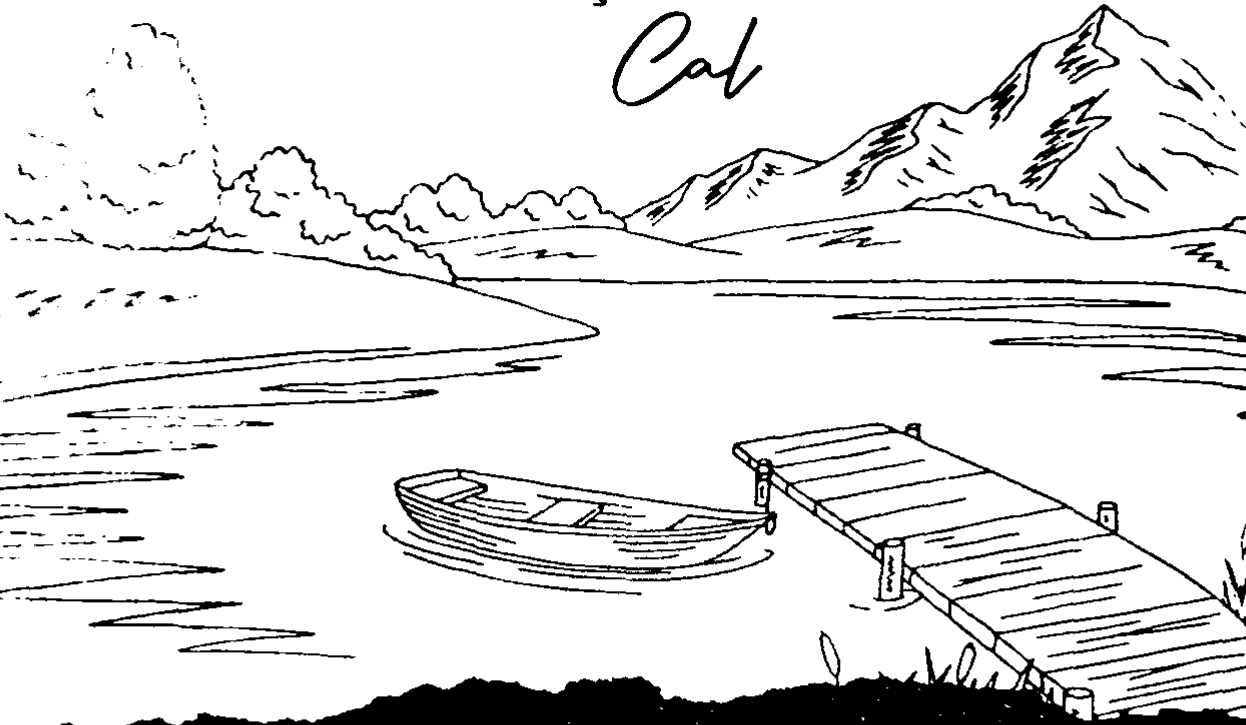
Delilah, “Ve azgınlaştırıyor,” diye bitirince kaburgalarına bir yumruğu hak etti.

Kollarımı arkadaşlarıma dolayıp onlara kocaman sarıldım. “İlk iki müşterim olacak mısınız?”

Delilah gülümsedi. “Sanki başka bir seçeneğimiz varmış gibi.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Cal

Lana mutfak masasının üzerindeki kâğıt yığınının bir sayfa alıp sessizce okurken kırmızı kalemıyla sayfayı işaretliyordu. Kendime olan saygımı yapay yollarla şişirecek içkim olmadığı için bir yandan kalbim hızla çarparken bir yandan Lana beni fark etmeden mutfaktan kaçma dürtüsü tüm benliğimi ele geçirdi.

Sorunlarından kaçmaya çalışırken kendini uyuşturmak için votkaya güvenmemen iyi bir başlangıç.

Ever, herhangi bir zorlukla karşılaşana kadar alkol tüketimimi azaltmak her zaman iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Bu kez yarım bırakmayacaksın ve bu işi bitireceksin.

Başparmaklarımı ceplerime soktum. "Bir dakikan var mı?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Sınav kâğıtlarını okumakla meşgulüm."

"Cuma gecesi mi? Çok heyecanlı."

Bana ters bir bakış attı. "Evin satışı konusunda yenilgiyi kabul etmek için gelmediysen hiç zahmet etme."

"Uzlaşma kelimesini tercih ederim."

“Eminim kaybeden herkes kendini daha iyi hissetmek için böyle söylüyordur.” Gözlerindeki ışıltı aklımla oynuyordu. Ya da daha açık konuşmak gerekirse sikimle.

Sen kafadan sikilmişsin zaten.

Aynen öyleydim. Hayatım boyunca arkadaşşımdan çok terapistim olmuştu ve sorunlarım göz önüne alındığında ikisi de uzun süre bana dayanamıyordu.

Karşıısına bir sandalye çekip oturdum. “Sana bir teklifim var.”

“Ah, bu iyi bir şey olmalı.” Tüm dikkatini bana vermeden önce kalemını kenara bıraktı.

“Hayır demeden ya da yasal işlem başlatmakla tehdit etmeden önce beni düzgünce dinlemenı istiyorum.”

Devam etmem için işaret etti.

Ağır silahları ortaya çıkarma zamanı geldi. “Evi iki buçuk milyon dolara satmama izin ver, satıştan gelen bütün para sana kalsın.”

Yüzünün rengi soldu. “*Hepsi mi?*”

“Son kuruşuna kadar. Hatta bütün tadilat masraflarını kendim karşılayacağım, bu da demek oluyor ki bu eve ne kadar harcarsak harcayalım satıştan gelen tüm para senin olacak.”

Şaşkınlıkla bana bakarken, “Ama neden böyle bir şey yapasın ki?” diye sordu.

“Evi satmak benim için hiçbir zaman parayla ilgili olmadı. Bu evden mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istiyorum, bu uğurda birkaç milyon dolar kaybedecek olmam dert değil.”

Bakışlarındaki pırıltının bir anda solması benim açımdan iyiye işaret değildi. “Ah, tabii. Eminim senin gibi bir milyarder için bu büyük fedakârlıktır.”

Sıktığım yumruklarımı bacaklarıma bastırırken, “Güzel bir teklif yaparak ikimize de yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedim.

“Senin yardımına *ihtiyacım* yok,” diye çıkıştı.

“Haklısın, yine de Cami’yi o havalı özel okula göndermek güzel olurdu.”

Gözlerini kısmış bana bakıyordu. “Şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun.”

Pis pis sırtırken göz kırptım. “En sevdiğim taktik. Peki işe yarıyor mu?”

“Çok az. Kendini beğenmiş sırtışının da benim için pek işe yaradığını söyleyemem.”

Yüzümdeki gülümsemeyi hemen yok ettim. “Anlaşalım işte.” Ne kadar mantıklı bir teklif olduğunu vurgulamak için dizlerimin üzerine çökecek seviyeye gelmemiştim. “Bu kadar çok para herkesin hayatını değiştirebilir.”

“Sen nereden bileceksin ki? Daha doğduğun gün milyarder oldun.”

“Ama hayattan tamamen kopmuş değilim. Paranın ne kadar değerli olduğunu farkındayım.”

“Para harcamayı bilmen, onun kıymetini bildiğin anlamına gelmez.”

Dişlerimi birbirine bastırdım. “Paranın değerini bilmek onu nasıl harcayacağını değil, *nereye* harcayacağını bilmek demektir.”

“Şu bilgece hâllerine de bak.”

“Ben güzel bir yüzden daha fazlasıyım, Lana. Benim de bir beynim var.”

“Kim sana güzel yüzün var deyip yalan söyledi?” Kirpiklerini kırıştırdı.

“Sen dedin... ben bacaklarının arasındayken ve dilim ihtiyaçla sızlayan amının derinlerindeyken.”

Kendin kaşındın, küçük cadı.

Şaşkınlıktan nefesi kesildi. “Tanrım.”

“Lütfen, yatak odası dışında bana *Tanrım* demene gerek yok. Egomu şişirmekten başka bir işe yaramıyor.”

Küfür kavanozunu buzdolabının üzerinden alıp önümdeki masaya çarptı. “Parayı alayım.”

Cüzdanımdan yüz dolar alıp kavanoza attım. “Her kuruşuna değdi.”

“Cami’nin üniversite fonu yardımların için minnettar.”

Elimi uzatıp bileğini kavradım, teninin sıcaklığı dokunduğum yerden vücuduma yayıldı. “Evi satmayı kabul edersen artık bir küfür kavanozuna ihtiyacın olmaz.”

Bakışlarını kaçırıp benden uzağa baktı.

Neredeyse zaferin tadını alabiliyordum, bu yüzden joker kartımı oynamaya karar verdim. “Hep hayalini kurduğun o pastaneyi açabilirsin.”

Bakışlarını başka tarafa çevirirken titrek bir nefes verdi ve sanırım Wisteria Gölü’ne geldiğimden beri ilk kez kazanmak üzereydim.

Yalnızca hayallerini ona karşı kullandığın için.

Yaptığım şey gerçekten bu muydu? Yoksa ona yıllar içinde unuttuğu bir şeyi mi hatırlatıyordum?

Başını iki yana sallayıp daldığı düşüncelerden sıyrıldı. “Hayır. Riske girmeyip parayı içinde yaşayabileceğimiz bir ev için harcamayı ve kalanını ileride Cami’nin ihtiyaçlarını karşılamak üzere biriktirmeyi tercih ederim.”

“Riske girmemek mi? Önce harekete geçip sonrasında sonuçlarını düşünen kıza ne oldu?”

“Büyüdüm, Cal.” Küfür kavanozunu alıp tekrar buzdolabının üzerine yerleştirdi.

“Ee, ne olmuş? Büyümek hayallerinden vazgeçmek demek değildir.”

“Vazgeçmedim. Bir başkasının hayalini gerçekleştirmeyi kendiminkinden daha çok istediğimi fark ettim.”

“Bu ne demek şimdi?”

Kâğıt destesini kollarının arasına sıkıştırıp kırmızı kalemını aldı. “Senin gibi birinden beni anlamasını beklemiyorum.”

Kalbim paramparça olmak üzereydi. “Benim gibi biri mi?”

“Her zaman kendini düşünen biri.”

Sanki sözleri ruhuma yeterince zarar vermemiş gibi yüzündeki ifade öldürücü darbeyi indirdi.

Derin bir nefes aldı. “Teklifini bir şartla kabul ederim.”

“Ne istersen.”

“Evi kimin alacağı konusunda son kararı ben vermek istiyorum.”

Burnumdan güldüm. “Neden? Birinin evi satın almasını imkânsız hâle getirmek için mi?”

Gözlerime bile bakamıyordu, bu da göğsümdeki boşluk hissinin gitgide büyümesine neden oluyordu.

“Çünkü burayı her kim alacaksa yeni sahibinin evimi benim kadar sevdiğinden emin olmak istiyorum.”

Onun hakkında en kötüsünü düşündüğüm için kendimi pislik gibi hissettim. “Lana...”

Burun delikleri genişledi. “Evet mi hayır mı, Callahan?”

Yine Callahan olduk.

Harika.

Başımınla onayladım. “Potansiyel alıcıları sebepsiz yere geri çevirmediğin sürece son kararı sen verebilirsin.”

Umarım sonunda seçimimden dolayı pişman olmazdım.

Lana

Alışveriş bağımlılığın var mı diye merak etmeye başladım.

Verandada duran kolinin fotoğrafını gönderdi. Kanepeden fırlayınca Merlin'i korkutarak TV sehпасının altına saklanmasına neden oldum.

Cal

Birkaç dakika içinde orada olurum.

Arazide ilerleyip malikâneye doğru giderken attığım her adımda heyecanım artıyordu. Lana verandada durmuş uzaklaşan kızıl saçlı postacıya el sallıyordu. Basamakları çıkarken, “Onu tanıyor musun?” diye sordum.

“Ernie’yi mi? Evet. Isabelle’in oğlu.”

Hayretle kaşlarımı kaldırırken, “Paketlerimin hasarsız gelmesine şaşırdım,” dedim.

“Ben de. Yalnızca son birkaç günde buraya getirdiği otuza yakın paket göz önüne alındığında senden pek hoşlanmıyor.”

“Bu şimdiye kadar gelenlerin arasında en iyisi.” Ağır koliyi kaldırıp kucakladım.

Karton kutuya bakarak, “Nedir o?” diye sordu.

“Bir Kees van der Westen Speedster.”

Neden bahsettiğimi anlamıyormuşçasına kaşlarını çatı.

“Bir espresso makinesi,” diye açıklığa kavuşturdum. Kafein, Adderall¹⁹ ve ben genellikle iyi bir üçlü değildik ama şimdi geç saatlere kadar çalıştığım için öğleden sonraları ilacımın etkisi geçince biraz toparlanmaya ihtiyacım oluyordu.

Burnundan güldü. “Kulağa araba adı gibi geliyor.”

“Ee ödediğim de uygun fiyatlı bir araba parası kadar zaten.” Koliyi sevgiyle okşadım.

Gözlerini iri iri açarak, “Buna ne kadar ödedin?” diye sordu.

“Tam tutarı hatırlamıyorum. Aşağı yukarı yirmi bin. Neden? Sen de bir tane ister misin?”

Yüzünün rengi attı. “Bir *espresso makinesine* yirmi bin dolar mı harcadın?”

“Buna ihtiyacım vardı, Lana.”

“Benim de bir şeylere ihtiyacım oluyor ama bu yıllık masımın yarısından fazlası eder!”

19 Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu tedavisinde kullanılan amfetamin içeren ilaç. —e.n.

Spor ayakkabılarımın üzerinde ileri geri sallandım. “Kulağa aşırı pahalı geldiğini biliyorum...”

“Çünkü öyle.”

“Hayattaki güzel şeylerin tadını çıkardığım için beni affet.”

“Para senin, ne istiyorsan onu yap. Birinin bu kadar parayı bir kahve makinesine harcamasına şaşırdım sadece.” O zaman konukevindeki yeni yatağa, nevresimlere ve kanepeye ne kadar harcadığımı duymamasını umuyordum.

“O kadar da önemli değil. Satın aldığım son teknoloji mangalı görene kadar bekle.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Sadece birkaç ay burada kalacağını bile bile bir de mangal mı aldın?”

“Elbette. Belki bugünlerde annenin *carne asadasını*²⁰ yapman için seni ikna edebilirim diye düşündüm.”

Ağzı açık bakakaldı.

“Harika özellikleri olan, çoğu şefin ağzının sularını akıtacak şık bir mangal. Yemin ederim çok seveceksin.”

Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama hemen sonrasında şaşkınlıkla kapattı.

Ensemi ovuşturdum. “Ben de senin için yemek yapabilirim ama yarısı kadar bile iyi olacağını sanmam.”

“Benim için yemek mi yaparsın?”

“Sana ve Cami’ye,” diye düzelttim.

Gözlerinde bir şey parlar parlamaz hemen söndü.

“Sen... Biz...” Küçük daireler çizerek şakaklarını ovuşturdu. “En iyisi ne yapacağım biliyor musun, bütün bu konuşmayı hafızamdan sileceğim.”

“Ne dedim ki şimdi?” Eline uzandım ama tutma şansı bulamadan benden uzaklaştı.

20 *Taco ya da fajitaya benzeyen, sığır etinin uzun süre ızgarada pişirilmesiyle yapılan geleneksel bir Meksika yemeği. —ç.n.*

“Hiçbir şey. Gitmeliyim, Cami’yi dans dersine hazırlamam gerek.” Lana evin içinde gözden kaybolurken bu sefer yanlış olabilecek ne söyledim diye düşündüm.

Hayatımın özeti.

Cal

Çok sıkıldım.

Iris’in mesajıma cevap vermesini beklerken tenis topunu tavana atıp tuttum. Müteahhit ve ekibi çatıyı, dış cephe kaplamasını ve eski pencereleri değiştirmek de dâhil olmak üzere evin dışını yenilerken vakit öldürmek için yapacak başka bir şeyim yoktu.

Wisteria Gölü’nde eğlenceli bir şeyler yapmak için çok fazla seçeneğim yoktu. Bir film izlemek için arabayla yarım saatlik mesafeye gitmediğim sürece ya tek başıma bowling oynayacaktım ya gölün diğer ucundaki parkta takılacaktım ya da günümün geri kalanını internetten alışveriş yaparak geçirecektim.

Telefonum kanepenin üzerinde titreşti.

Iris

Kendine yeni bir hobi bulmayı denedin mi?

Cal

Aynada kendime bakmam dışında mı?

Iris

Bazen ciddi misin değil misin anlayamıyorum.

Cal

Bu aramızda bir sır olarak kalsın.

Iris

Örgü öğrenmeye ne dersin?

Cal

Yok artık.

Iris

Tığ işi?

Cal

...

Iris

Kitap okumak?

Hımm... Çocukluğumdan beri pek okumamıştım ama bu, bir yumak iple bir şeyler örmeye çalışmaktan daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Cal

Bir önerin var mı?

Iris

Zahra'ya soralım.

Iris ikisinin de olduğu bir grup açarak mesajlaşmaya devam etti.

Iris

Cal için bir kitap önerin var mı?

Zahra'nın cevap vermesini beklerken topu tavana fırlattım.

Zahra

Ne tür kitapları seversin?

Cal

Senin okuduklarının tam tersini.

Zahra

Romantik sevmiyorsun yani. Anladım.

Telefonum gelen kitap önerileriyle biplemeye başladı. Konukevinden ayrılmadan önce not uygulamasını açıp önerilerini yazdım.

One More Chapter Kitabevi'nin önüne park ettiğim sırada Zahra kitap okumaya başlamamdan ne kadar mutlu olduğuna dair cesaretlendirici bir mesaj gönderdi.

Küçük dükkân Lana'yla en son ziyaretimizden bu yana hiç değişmemişti. Duvarlar yüksek ahşap raflarla çevrelenmişti, en tepeye kadar satın alınmayı bekleyen kitaplarla doluydu.

“Merhaba. Size nasıl yardım edebilirim?” Annem beni ve kardeşlerimi buraya getirdiği zamanlardan beri dükkânın sahibi olan yaşlı kadın Meg arkamda belirdi.

“Birkaç kitap arıyorum.” Ona döndüm.

Yüzündeki gülümseme soldu. *Her zamanki gibi.* “Ah. Hangisi?”

Telefonumu çıkarıp Zahra'nın tavsiye ettiği üç kitabın adını söyledim. Meg benim için kitapları çabucak bulup kasadan geçirdi.

Kitaplarla dolu poşeti bana uzatarak, “Buyurun,” dedi.

Kapının üstündeki zil çınladığında omzumun üzerinden bakıp Violet'ın Delilah'yla birlikte içeri girdiğini gördüm.

Lanet olasıca küçük kasabalar.

Onları altı yıldır görmemiştim. Violet'ın saçları doğal sarı rengine dönmüşken Delilah sol elindeki yüzük ve destek aldığı baston dışında hâlâ aynı görünüyordu.

Violet'ın bakışları benimkilerle buluştu. “Burada ne halt ediyorsun?”

Poşeti kaldırıp “Belli değil mi?” dedim.

Burnunu kırıştırdı. “Sen ne zamandan beri kitap okuyorsun?”

“Alışmam otuz yılımı aldı.”

“Bütün bunların şaka falan olduğunu mu sanıyorsun?” Violet üzerime atıldı.

Meg bir kitap yığınının ardına geçerek gözden kayboldu ve beni eskiden arkadaşlarımdan biri olan bu kırmızı suratlı kadınla baş başa bıraktı.

Sesimi duygusuz tutmaya çalıştım ve kasabada nereye gidersem gideyim söylemek zorunda kaldığım cümleyi tekrarladım. “Buraya sorun çıkarmaya gelmedim.”

Violet parmağıyla göğsümü dürterken, “Alana da öyle diyor ama ben buna inanmakta güçlük çekiyorum,” diye çıkıştı.

Delilah arkadaşının kolunu çekiştirirken kaşlarını çatı. “Hadi ama, Violet. Onu rahat bırak.”

Violet arkadaşına göz ucuyla baktı. “Bir saniye.” Başını korku filminden fırlamış gibi yavaşça bana doğru çevirdi. “Buraya yine Alana’yla uğraşmak için geldiysen...”

Sözünü kesip, “Bunun için gelmedim,” dedim.

“Hâlâ içiyorsun,” dedi.

“Bu bir suç mu?”

“Zavallıca,” diye tersledi. Bu, daha önce duymadığım bir şey değildi ama yine de bir zamanlar arkadaşım olan birinin bana bunları söylemesi beni itiraf edebildiğimden daha çok üzüyordu.

Sen bir zavallısın.

Göğsüme baskı yapan bir ağırlık nefes almamı imkânsız hâle getirdi.

Üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. “Söz verip asla tutmayan ablasından farkın yok.”

Poşeti tutan elimi tırnaklarım tenime batana kadar sıktım. “Biliyorum. Yıllar önce neden gittiğimi sanıyorsun?”

Gözleri kocaman açıldı.

“Şimdi kusura bakmazsan eğer ben gidiyorum.” Sanki biri ayaklarıma iki örs bağlamış gibi hissediyordum, attığım her adım bir öncekinden daha da ağırdı.

Alabama atlayıp doğruca ana caddenin sonundaki Last Call’a gittim. Burası kasaba sakinlerinin mekânı olduğundan

içeri girer girmez bardaki herkesin fısıltılarının ve bakışlarının hedefi oldum.

Kasabadan tanıdığım birkaç kişinin tam karşısına, barın sonundaki boş tabureye yerleştim.

Koyu saçlı barmen kaşlarını çatarak yanıma geldi. O zamanlardan beri yüzü dolgunlaşmış, vücudu kas yığınınına dönmüş olsa da onu Lana'nın doğum günü partilerinden hatırlıyordum.

Henry başını iki yana salladı. "Buraya gelmemeliydin."

"Votka tonik, lütfen." Onu duymazlıktan gelip tezgâha elli dolar bıraktım.

Kaşlarını çatışı derinleştirdi. "Hayır."

"Cidden mi?"

Kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Isabelle bizi senin hakkında uyardı."

Tanrı aşkına. Benim hakkımda belediye meclisini de toplamışlar mıydı?

"Ne dedi?"

Kollarındaki damarlar belirginleşti. "Sana hizmet etme iznim yok."

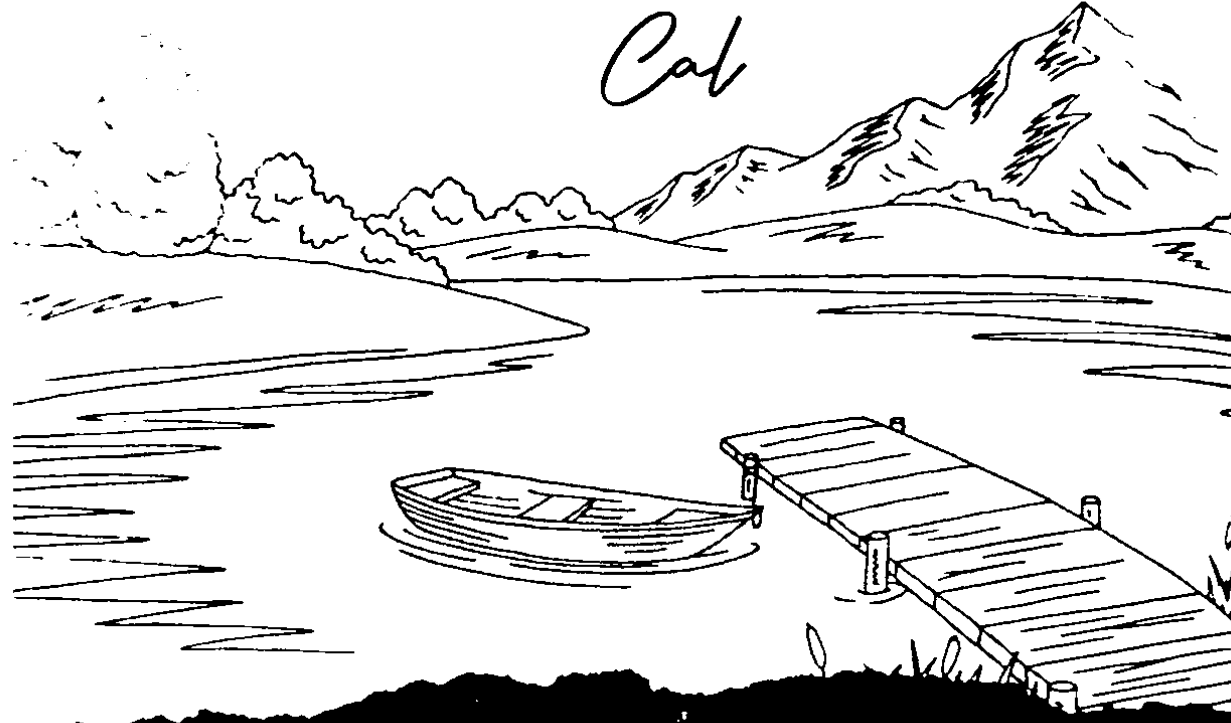
"Elbette yoktur. Sorun değil. Paramı başka yerde harcarım." Parayı alıp cebime attım. Eminim yakınlardaki bir kasabada paramı almaktan mutluluk duyacak ve bir daha böyle bir konuşma yapmak zorunda kalmayacağım bir yer bulabilirdim.

Barın karşısından biri, "Cehenneme kadar yolun var!" diye bağırdı.

Oysa benim zaten cehennemde olduğumu bilmiyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Cal

Sonunda işler benim açımdan yolunda gitmeye başlamıştı. Lana hafta sonu için planları olduğundan evine girmem konusunda bana bir kez daha güvenerek anahtarlarını verdi.

Kolileme işi bile geçen hafta boyunca sorunsuz şekilde geçmişti. Dedemin eşyalarının çoğu tavan arasından kaldırılmış, geriye yalnızca eski odamı toplamak kalmıştı. Odam evin en uzak köşesinde, ikinci katın diğer ucundan yankılanan çocukça kıkırdamalardan çok uzaktaydı.

Çocukluk odama girdiğimde doğrudan geçmişe ışınlanmış gibi hissettim. Bir köşeye yığılmış ağzı bantlı birkaç koli dışında hiçbir şeye dokunulmamış gibi görünüyordu. Lana'yla yirmi yıldan fazla bir zaman önce tavana yapıştırdığımız karanlıkta parlayan yıldızlar bile hâlâ duruyordu, yalnızca birkaç tanesi eksilmiş ya da bir ucundan sarkmıştı. Tıpkı yıllar önce bu odayı kendime seçtiğim o gün olduğu gibi yine ilk dikkatimi çeken şey göle bakan pencere oldu.

Kardeşlerim neden evin en uzak köşesindeki en küçük odayı istediğimi hiçbir zaman anlamamışlardı ama bir dakikalarını

ayıp cumbalı pencereden dışarı baksalardı cevabı bariz bir şekilde görebileceklerini düşündüm.

Altı yıl aradan sonra buraya dönmek garip geliyordu. Dedem ve Señora Castillo'nun odaya neden hiç dokunmadıklarını bilmiyordum, oda sanki zamanda hapsolmuş gibi görünüyordu.

Diğer üç duvarı kaplayan yerden tavana kadar olan raflarda, yazları burada yaptığım maket gemiler diziliydi. İlk yelkenli teknemden *Titanik*'in mini versiyonuna kadar her gemide Wisteria Gölü'nde geçirilen bir yazın güzel anıları vardı. Lana'yla çalışma odasında geç saatlere kadar kalıp maketleri yaptığımız günlere dair anılar gibi.

Sakatlandığım yaz yapmaya başladığımız son gemiye barken boğazım düğümlendi. Lana'nın doğum günümde aldığı *USS Constitution* en alt rafta, gövdesi yukarı bakacak şekilde tamamlanmamış hâlde dururken terk edilmiş görünüyordu.

Asla birlikte tamamlama şansınız olmadı.

Eskileri düşündükçe göğsüm sızlamaya başladı.

“Vay canına.”

Arkamı döndüğümde Cami'nin kocaman açılmış gözlerle raflara baktığını gördüm. “Bunu sen mi yaptın?” Kimse yanlışlıkla devirmesin diye en yüksek rafta duran *La Candelaria*'nın tıpatıp aynısı maketi gösterdi.

Boğazım düğümlendi. “Evet.”

“Gerçekten mi?” Bana garip garip bakıyordu.

Başım la onayladım.

“Peki ya bu?” Pencerenin üzerindeki rafta duran, gövdesini kaplayan toz ve örümcek ağları nedeniyle ahşabın matlaştığı Elizabeth Donanması Rowan savaş gemisi maketini işaret etti.

“Ev-vet!”

“Ya o?” Viking gemisini incelerken gözlerine anlamlı bir parıltı yayıldı.

“Bütün bunları annenle birlikte yaptık.” Umarım bu, sormaya hazırlandığı bütün soruları yanıtlardı.

Nefesi kesildi. "Annem mi? Ama nasıl?" Gergin ifadesiyle alını kırıştı.

Çok erken konuştun.

Durumu en iyi nasıl açıklayacağımı düşünerek elimi sakallarımda gezdirdim. "Hiç legolarla oynadın mı?"

Gülümseyerek başını sallarken, "Evet!" diye cevap verdi.

"Aynen onun gibi ama bu biraz daha zor."

"Neden?"

Süreci anlatmak yerine telefonumu çıkarıp ona yelkenli maketi yapan birinin hızlandırılmış videosunu gösterdim. İlk kez beş dakika boyunca sessiz kaldığını görüyordum, bu yüzden zafer kazandığımı düşündüm. Ben bile kendimi maket yapımının aşinalığına ve terapi gibi gelen tekne inşasına kattığımı fark ettim.

İşte bu yüzden kardeşlerin seninle sürekli inek diye dalga geçerlerdi.

Video bittiğinde yüzünde kocaman bir gülümsemeye bana baktı. "Güzelmişşş!"

Şöyle bir geri çekilip ona baktım. "Gerçekten mi?"

Başını onaylarcasına salladı. "Ben de yapmak istiyorum."

Yüzü, gözü, saçı Lana'yı andırmıyor olabilirdi ama hareketleri ve diğer her şeyiyle tamamen ona benziyordu.

"Öyle mi?"

"Evet! Biz de birlikte bir tane yapabilir miyiz?"

Biz demesine odaklanarak ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne?"

"Lütfen birlikte bir tane yapabilir miyiz, Cow-l? Lütfen, lütfen, lütfen." Parlak gözleri irademi delip geçerek beni evet demek için kışkırtıyordu.

"Şey..."

Kirpiklerini kırıpıştırarak, "Sonsuza kadar en iyi arkadaşın olurum," dedi.

Sakin bu laflara düşeyim deme.

Umut dolu, ısı ısı bir gülümsemeyle bana bakarken buna düşmemek oldukça zordu. Onun hevesini kırma düşüncesi mi-
demin yanmasına neden oldu.

Güçlü ol.

“Maket yapmak zordur.” Zayıf bir bahane olabilirdi ama en azından dürüsttüm. İlk maketime onun iki katı yaşındayken başlamıştım ama o zaman bile dedem devreye girip yardım edene kadar elimdeki parçalarla mücadele etmiştim.

“Ben kolay kolay pes etmem,” dedikten sonra çenesini kaldırdı.

Beni evet demeye zorlama şekline bakarsak öyle olduğuna emindim. Sırf hevesi yüzünden ona kanmak üzereydim ama bir şey bana engel oluyordu.

“Önce annenden izin almalısın.”

“Peki, bir tane yapabilir miyiz?” Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

“Eğer annen evet derse...” Lana kesinlikle hayır diyecekti ki onu hiç suçlayamazdım. Bu, ayrılmadan önce bizim beraber yaptığımız bir şeyimizdi. Cami’yle birlikte maket yapmamızı isteyeceğine hiç ihtimal vermiyordum.

Cami sözümü kesip bir ciyaklamayla odamdan fırladı ve doğru kararı verip vermediğimi sorgulamama neden oldu.

Artık dönüşü yok.

Günün geri kalanını maket gemilerimin her birini dikkatli bir şekilde ayrı ayrı taşıma kutularına yerleştirerek geçirdim. En sonunda bütün öğleden sonra çöpe atmakla saklamak arasında kararsız kaldığım, Lana’yla hiçbir zaman bitiremediğimiz makete sıra geldi.

Kararımı tekrar gözden geçirmeden önce bitmemiş bölümlerini ve kutusunu birlikte koliledim.

Telefonum, Declan'la kavga ettiğimizden beri görmezden geldiğim aile grubundan gelen bildirimlerle birkaç kez öttü. Eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacağımı biliyordum ama görevimi tamamen bitirdiğimde yüzleşmek istiyordum.

Son koliyi bantlayana kadar telefonumu kontrol etmedim.

Lana

Bana Cami'nin son iki saatini neden
YouTube'da gemi maketi videoları
izleyerek geçirdiğini açıklamak
ister misiniz?

Boş ver. Sonunda cevabımı
kendisinden aldım.

Ona verecek bir cevap bulmam birkaç dakikamı aldı.

Cal

Ne dedi?

Lana

Ona birlikte bir tekne maketi yapmayı
teklif ettiğin doğru mu?

Göndere basmadan önce parmaklarım ekranda gezindi.

Cal

Daha çok bunun için kandırıldım diyelim.

Lana

O zaman sen Cami'yi dert etme...

Siktir. Cami'nin isteği her ne kadar gerilmeme sebep olsa da heyecanını gördükten sonra onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Çaresizlik içinde, ikinci kez düşünmeden hızlıca mesaj yazdım.

Cal

Kabul edersem sonsuza dek en iyi arkadaşım olacağını söyledi. Özellikle bu kasabada bu kadar çok düşmanım varken hayır demek aptallık olurdu.

Yazdığını gösteren üç nokta işareti bir görünüp bir kayboldu. Ekranımda yeni bir mesaj belirmeden önce iki kez tekrarlandı.

Lana

Beni buna pişman etme.

Cal

En kötü ne olabilir ki?

Lana

Endişeli biriysen seçenekler sonsuz.

Cal

Bir sorun olursa beni paramparça edeceğini her zaman göz önünde bulundururum.

Lana

Ben en azından tutarlıyım.

Ayrıca ters gülen yüz ve omuz silken kadın emoji gönderdi. Gülümseyerek orta parmak emojiyle cevap verdim.

Günü, mesajlaşmamız bittikten çok sonra bile yüzümde aptal bir gülümsemeyle geçirdim. Göğsümdeki baskı yerini bir süredir hissetmediğim bir hafifliğe bıraktı ve kişisel eşyalarımı kolilerken her zamanki içme isteğimden eser yoktu.

Benim gibi bir bağımlı için küçük bir zafer olabilirdi ama kabul etmeliydim ki sonuçta yine de zafer sayılırdı.

Son koliyi garaja bırakmaya giderken oturma odasının önünden geçtim. Cami korsan kostümü içinde kanepeye yayılmış mışıl mışıl uyuyordu. Yerde boş meyve suyu kutusunun hemen yanında, yetişkin ölçülerinde bir kaptan şapkası duruyordu.

Bu çocuk aşırı sevimliydi. Lana'nın benimle tekne maketi yapması için ona hayır diyememesine şaşmamalıydı. Kim hayır diyebilirdi ki?

"Of, hayır ya. Yine akşam yemeğinden önce uyuyakaldı."

Arkamı döndüğümde Lana'nın hemen yanımda durduğunu fark ettim.

"Onu uyandıracak mısın?" diye sordum.

"Tabii ki hayır."

Alçak sesle güldüm. "Onu uyurken burada bırakmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman ne için bekliyorsun?"

Avucunu Cami'nin sırtına bastırdı. "Onu merdivenlerden yukarı taşıdıktan sonra yarın hissedeceğim acıya zihinsel olarak sırtımı hazırlıyorum."

"İstersen yukarı ben taşıyabilirim," dedim hiç düşünmeden.

Sürpriz. Sürpriz.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak, "Taşıyabilir misin?" diye sordu.

Koliyi yere koydum. "Muhtemelen ağırlığı... yirmi kilo falandır?"

"Biraz daha az ama evet, çok ağır değil."

"Merak etme. Onu ben çıkarırım." Cami'nin yanına gidip kollarımı başının ve bacaklarının altından geçirerek kucakladım. Lana geriye düşen başını, yanağını göğsüme bastıracak şekilde

düzeltilti. Cami gömleğime doğru iyice sokulmadan önce alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

Göğsümde hissettiğim garip bir çekiştirme hissiyle bakışlarımı Cami'nin yüzünden ayırıp doğrudan Lana'ya baktım. Aynı anda Cami'den bana dönen bakışları yumuşadı.

Hızlı bir şekilde göz temasını ilk kesen o oldu. "Sana odasını göstereyim."

Merdivenlerden yukarıya, Rowan'ın eski odasına doğru Lana'nın peşinden giderken Cami'yi uyandırmamaya özen gösterdim. Koyu renkli ahşap mobilyalar ve laciverte boyanmış duvarlar gitmiş, yerini eflatun duvarlar ve prenses arabası gibi beyaz sayvanlı bir yatak almıştı.

Dreamland temalı yorganı görünce gülümsedim. "Sevimli..."

"Sakın." Gergin ses tonu gözlerini devirmesini tamamlıyordu. Kumaşın üzerinde Dreamland'in en ünlü filmlerinden birkaç prenses vardı, hepsi tavana doğru sırtıyordu. Lana bana yer açmadan önce yorganı açtı.

Yatağa yatırırken Cami'yi uyandırmamaya özen gösterdim. Kıpırdamayınca bir adım geri çekilip Lana'nın üzerini örtmesine izin verdim. Cami'ye bir şeyler fısıldadıktan sonra alnını öperken ayaklarım zemine çakılıp kaldı.

Göğümdeki çekme hissi bu kez daha güçlü bir şekilde geri gelmişti ve bir kement gibi kalbimi sararak beni kaçırmaya zorluyordu.

Ve ben de kaçtım.

Uzaklaşma havasında olduğum için spor kıyafetlerimi giyip koşuya çıkarak esintili akşam havasından faydalandım. Yiyecek ve zihnimi meşgul edecek bir şeyler aramak için ana caddeye ulaşana kadar koşmaya devam ettim.

One More Chapter'ın pencerelerinden yansıyan sıcak ışık beni kitapçıya yönlendirdi.

“Bakıyorum da yine siz.” Meg içini çekerek kitabını kapattı.

“Yeni bir kitaba ihtiyacım var.” Terli yüzümü tişörtümün ucuyla sildim.

“Ne çabuk? Daha birkaç gün önce üç tane aldınız.”

Ellerimi ıslak saçlarımda gezdirdim. “Buradayken okumaktan başka yapacak pek bir şeyim yok sanırım.”

“Bu sefer ne tür kitaplar bakıyorsunuz?”

Zahra'nın listesine bakmak için telefonumu çıkardım ama onun tavsiye ettiği tüm kitapları aldığımı hatırladım. “Şey...” Kaşlarımı çatarak, “Sizin bir tavsiyeniz var mı?” dedim.

Aklı karışmış gibi, “Sizin için mi?” diye sordu.

Boş dükkâna göz gezdirdim.

“Geçen sefer aldıklarınıza benzer bir şey mi arıyorsunuz?”

“Ya da siz ne tavsiye ederseniz onları alabilirim.”

Gözleri ilk kez parladı. “Gerçekten mi?”

“Tabii ki? Sadece benden hoşlanmıyorsunuz diye boktan bir kitap satmayın yeter.”

Kıkırdaması kendimi daha iyi hissetmemi sağlamasa da o, yüzünde bir gülümsemeyle dükkânda gezinip kitapları başımın üzerini geçecek bir yığın hâlinde dizerken tedirginliğim azaldı.

Kasaya geçmem için işaret etti. “Bunlar sizi bir süre meşgul eder.”

“Ya da bir hafta,” diye mırıldandım alçak sesle.

“Çok boş vaktiniz varsa Çilek Festivali'nden sorumlu ekibin hâlâ gönüllü aradığını duydum.”

“Ne için?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum ama ilgileniyorsanız Belediye Binası'na uğrayıp kaydolabilirsiniz.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.” Ellerimi ceplerime soktum.

Tek kaşını kaldırarak, “En kötü ne olabilir ki? Kasabalıların sizden tekrar hoşlanmaya başlaması için bir nedeni mi olur?” dedi.

Şimdi böyle söyleyince...

Geri kalan zamanımı, burada bulunduğum süre boyunca hayatımı acınası hâle getirmek için uğraşan kasabalılar olmadan Wisteria Gölü’nde huzur içinde geçirmeyi tercih ederdim. Bu huzurun bedeli hafta sonu bir festivalde gönüllü olmaksa ben de seve seve olurdum. En kötü ne olabilirdi ki?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Alana

Öğrencilerimden birinin ebeveynleri, çocuğu başarısız olduğu için toplantıda beni payladıktan sonra neredeyse gözyaşlarına boğulduğumda bugünün kötü bir gün olacağını anlamalıydım. Ardından iki öğrencim dersim sırasında okuldan kaçarken yakalanmıştı.

Tanıdık bir numaranın aramasıyla da tepem attı. Ablamın telefonunu görmezden gelmeyi düşündüm ama vicdanım buna izin vermedi.

Ablam *dışında* hayatımdaki herkese sınırlar koymak konusunda çok iyiydim. Bu zaafımı çok güzel kullanmış, onu kendi kendini yok etmekten kurtarmaya çalışırken Brady'nin mirasının büyük bir kısmını kaybetmeme neden olmuştu.

Telefon elimde titredi.

Cevapla da bitsin bu iş.

Telefonu açmadan önce sınıfımın kapısını kilitledim. "Alo?"

"Alana!" Ablamın aşırı heyecanlı sesi hoparlörümün cızırdamasına neden oldu.

“Antonella.” Hızlanan nabzıma rağmen ses tonumu sakın tuttum.

“Seni özledim. Nasılsın?”

“Çalışıyorum.”

Güldü. “Elbette. Okuldaki işin nasıl gidiyor?”

“Aynı.”

“Ya Cami?”

Vücudum gerildi, ablam benden bir şey istemedikçe Cami’nin hâlini hatırlarını sormazdı. “Ne istiyorsun?”

Sıkıntıyla ofladıktan sonra, “İnsanın kız kardeşini araması için bir nedene ihtiyacı mı olmalı?” diye sordu.

“Diğer insanların olmalı mı? Hayır. Ama senin kesinlikle bir nedenin vardır.” Antonella genellikle iki şey isterdi: para ya da kalacak yer. Artık ikisi konusunda da ona yardımcı olamazdım. Bu hatayı annem öldükten hemen sonra bir kez yapmıştım, sonucunda neredeyse Cami’nin kalbi kırılıyordu. Küçük parlayan yıldızım, Anto’nun annesi olduğunu bilmese bile sürekli gördüğü ablama bağlanmış, çekip gittiğinde de çok üzülmüştü.

Aptallık edip umutlanarak hata etmişim.

Artık hata yapmak yok.

“Geçen seferki vedamızdan hoşlanmamıştım,” dedi, sanki en son görüşmemizin üzerinden iki yıldan fazla zaman geçmemiş gibi.

“Aradan iki yıl geçti, aramak yeni mi aklına geldi?” Telefonu biraz daha sert kavradım.

“Biraz zor durumdayım ve bana yardım edersen diye umuyordum.”

“Hayır.”

“Ama...”

“Artık sana yardım etmeyeceğim.” İyi niyetli yaklaşımlarım geçmişte işe yaramadı, bu yüzden belki biraz sert davranmak gerekiyordu. Ayrıca ablama yardım etmek istesem bile yapamazdım. Annemin hastane faturalarını ödemek, Cami’yi büyütmek

ve ardından Antonella'yı düştüğü bataktan kurtarmak derken bütün param suyunu çekmişti.

"Ama bu sefer gerçekten ayıgım. Hem de senin sayende."

Daha çok kasamdan çaldığın nakit sayesinde.

Gözlerimi yumdum. "Ne güzel."

Kafamdaki şüpheli ses, *gerçeği söylüyorsa tabii*, diyerek beni uyardı. Ablama güvenmemem gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişim. Sadece bu sonuca varmadan önce yüzlerce kez hayal kırıklığına uğramam gerekmişti.

"Bu evinde kalmama izin vereceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, ama senin adına sevindim."

Anlaşılmaz bir ses çıkardı. "Hadi ama Alana. Hayatımı yoluna sokmam için bana birkaç hafta ver. Trent taşındığından beri kiramı ve faturalarımı ödemekte zorlanıyorum. Bana biraz zaman tanımak için haziran ayının sonuna kadar kendi payını ödedi ama ondan sonra bir başımayım."

Trent'in kim olduğundan ya da ablamla ilişkisinin ne olduğundan emin değildim ama en azından kiranın kendine düşen payını ödeyecek kadar sorumluluk sahibiydi. Genelde ablamın takıldığı erkeklerin çoğu için böyle bir şey söz konusu olmazdı.

Beni ikna etmeye çalışarak konuşmaya devam etti. "Hazirandan sonra burada kalamam, gidecek başka yerim de yok. Hysteria Gölü'ne dönmeye bayılmıyorum ama başka seçeneğim yok. Uzun süre kalmayacağım zaten, söz veriyorum."

Göğsüm sıkışıyordu.

Sakin onun her zamanki saçmalıklarına kanma. Cami'yi düşün.

"Üzgünüm, Anto. Berbat bir durum..."

"Ama bana yardım etmeyeceksin." Sesi bu kez daha sertti. Ablam hep böyleydi, istediğini elde edemeyeceğini anladığı an tatlı tatlı konuşmaları bir kenara bırakırdı.

Başımı iki yana salladım. "Cami'ye haksızlık bu."

"Gerçekten mi? Yoksa sana mı haksızlık?"

Derin bir nefes aldım. “O ne demek şimdi?”

“Geri dönersem Cami’nin artık seni istemeyeceğinden korkuyorsun işte.”

Acı bir kahkahayı bastırdım. “Senden korkmuyorum. Yapabileceğin veya söyleyebileceğin hiçbir şey benim onun annesi olduğum gerçeğini değiştiremez.” Anto ebeveynlik haklarından feragat ettiği o imzayı attığı gün, beni erken doğum sayesinde neonatal yoksunluk sendromundan²¹ kurtulmayı başaran prematüre bir bebeğin annesi yapmıştı.

“Ben olmasaydım onun annesi bile *olamazdın*, biraz minnettarlık göstersen ölmezsin.”

Anto’nun sert sözleri karşısında şaşırmamalıyım ama yaşadığım büyük hayal kırıklığı beni hassas noktamdan vurmuştu. Artık bu tür yorumlarına alıştığımı sanıyordum. Yine de yıllar içinde kendi kendime yaptığım tüm moral konuşmalarına rağmen ablamın sözleri herhangi bir bıçaktan daha çok canımı yakabiliyordu.

Bizi en çok incitenler daima en çok sevdiklerimizdir.

Anto’nun bu hâllerini gördükçe ağladığımda gözyaşlarımı silen, fırtınalı gecelerde korktuğum için bana sarılan o kişi olduğunu kabullenmekte zorlanıyordum. Birlikte büyüdüğüm ablam benimle asla böyle konuşmazdı, bu konuşma şeklinin tek bir nedeni olabilirdi.

İddia ettiği gibi ayık değildi. Sarhoştı.

Kalbimde filizlenen acı, işler daha da kötüye gitmeden bu konuşmayı bitirmem için bana baskı yapıyordu. “İşe dönmeliyim. Üzgünüm ama sana yardım edemem.”

“Tanrım, senin ne kadar taş kalpli bir sürtük olabileceğini unutmuşum. Erkeklerin her zaman senden kaçmasına şaşma-

21 Gebelik sırasında annenin kullandığı ve fetüsün maruz kaldığı uyuşturucu gibi bağımlılık yapan maddelerin doğum sonrası aniden kesilmesiyle ortaya çıkan yoksunluk sendromudur. -e.n.

malı.” Sözleri beni bir füze gibi delip geçerken kontrolümün son zerresini de paramparça etti.

“Hoşça kal, Anto.” Aramayı sonlandırıp telefonumu masamın alt çekmecesine koydum. Gözlerim yanıyordu, gözyaşlarıma hâkim olabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Gözlerimi hızla kırptıstırdım. Hiç kırptıstırmadan durmaya çalıştım. Elimle yüzümü yelpazeleyip yaşlar düşmesin diye başımı geriye doğru attım.

Tüm çabalarımına rağmen bana ihanet eden tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü. Öfkeli bir şekilde parmaklarımla sildim.

Onun için bir daha tek damla gözyaşı dökmeyeceksin.

Bu sözler bir ilahi gibi içime yerleşti. Birkaç derin nefes alıp göğsüme baskı yapan ağırlığın bir kısmını hafifletmeye çalıştım.

Sen en doğru kararı verdin.

Yine de bunu kendime kaç kez söylersem söyleyeyim, asla doğru olanı yapmışım gibi hissetmiyorum. Ve beni en çok yaralayan da buydu.

Böylesi berbat günlerde Cami uykuya dalınca iskelede tek başıma takılırdım. Çocukluğumdan beri tahtaların üzerine uzanıp ahşap direklere çarpan suyun sesini dinlemenin üzerimde sakinleştirici bir etkisi olurdu.

Sandaletlerimin altındaki tahta gıcırdadı ve iskelenin ucunda kara ayı büyüklüğünde bir gölge hareket edince ne olduğunu anlayamayarak korktum. Birdenbire kalkmaya çalışıp sendele-yince ayakkabımın ucu yarısı dışarıda kalan bir çiviye takıldı.

Sertçe yeri boyladım. Bebek telsizi elimden fırlayıp gümbürtüyle iskeleye çarptıktan sonra göle düştü. Avuç içlerim tahtaya çarparak düşüşümü hafifletse de yere inişimin ağırlığıyla ellerim

ileri doğru kaydı. Derimi delip geçen kıymıkların yarattığı yakıcı his gözlerimin yaşarmasına neden oldu.

“Off.” *Tam da bugünün daha kötü olamayacağını düşündüğün anda başına gelene bak.*

“Kahretsin! İyi misin?” Cal’ın bana doğru geldiğini görünce içimden inledim.

“Burada ne halt ediyorsun sen?” Avuçlarımı kontrol etmekten korktuğum için olduğum yerde kaldım. Neyse ki giydiğim tayt darbenin şiddetinden ağrıyan dizlerimin de avuçlarımla aynı kaderi paylaşmasını engellemişti.

Ağır adımlarının altında eski tahtalar gıcırdadı. Tam karşıma geldiğinde ellerimin ve dizlerimin üzerinde dururken ona baktım.

Eh, yakalanma ihtimali olan tüm pozisyonlar arasında bu en kötüsü olabilir.

Loş ışık kızaran yanaklarımı gizliyordu.

“Ayağa kalkmayı düşünüyor musun yoksa...” Sesinden alaycılık akıyordu. Gölgeler çenesinin keskin kenarlarına ortaya çıkararak dikkatimi yüzüne çekti.

“Sanırım böyle iyiyim. Bana kalp krizi geçirttikten sonra konukevine dönmek istersen hiç çekinme.”

Hırıltılı kahkahası midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Umutsuz vakasın, Alana. Kesinlikle umutsuz.

“Seni korkuttuğum için özür dilerim.”

Topuklarımın üzerine otururken dişlerimin arasından, “Seni ayı sandım,” diye söylendim. Avuçlarıma kaç tane kıymık battığını bilmiyordum ama yüzlerce kıymık varmış gibi acıyordu.

“Ellerine ne oldu?”

Kahrolası Cal ve onun benimle ilgili her şeyi fark etme yeteneği.

“Yok bir şey. Sadece birkaç kıymık.”

“Birkaç mı?” Elimi tutup avuç içim yukarı bakacak şekilde çevirdi.

Elimi hemen geri çektim. “Yapma!”

“Sadece bakacağım.”

Ya zorluk çıkarmayı seçecek ya da bana yardım etmesine izin verecektim, ne yazık ki başka birinin yardımı olmadan o kıymıkları çıkarmamın imkânı yoktu.

“Tamam.” Kıymıklara bakması için ona elimi uzattım.

Telefonunu çıkarıp feneri açtı. “Hımm.” Avucumun yumuşak derisi üzerinde parmaklarını nazikçe gezdirerek kollarımdaki rüyelerin ürpermesine neden oldu. En az on kıymık farklı yerlerden elime batmıştı. Cal yanlışlıkla bir kıymığa dokununca derin bir nefes aldım.

“Üzgünüm. Annen ne derdi? *Sana, sana, colita de rana*²²?”

Yüzümde gülümsemeyle, “*Si no sanas hoy, sanarás mañana*²³,” diyerek onun yerine bitirdim.

Annem herhangi bir yaralanmayı bile tatlı bir şarkı eşliğinde tedavi ederek insana kendini on kat daha iyi hissettirirdi. Cal’in bunu hatırlıyor olması...

Göğsümde sıcak ve yakıcı bir şey hissettim.

Bakışlarını elimden yüzüme çevirdi. “İçeride cımbız ve iğne var mı?”

Bu fikirden hiç hoşlanmamıştım. “Hayır.”

Buruşturduğum burnumun üzerine dokunmak için uzandığında keskin bir nefes aldığımı görünce sırtıttı. Tıraş losyonunun kokusunu alacak kadar yaklaşıp, “Yalancı,” diye fısıldadı. Yakınlığı her hücremi harekete geçirerek bir elektrik prizine takılmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

Başını iki yana sallayıp uzaklaştı. “Sen korkaklığın yüzünden enfeksiyon kapmadan önce şu kıymıkları çıkaralım.”

22 (İsp.) *Uf uf olmuş küçük kurbağacık.* –ç.n.

23 (İsp.) *Bugün iyileşmezse yarın iyileşir kurbağacık.* –ç.n.

Kollarımı göğsümde kavuşturup çenemi dikleştirdim. “Ben korkak değilim.”

“Bir keresinde *kâğıt kesigi* yüzünden ağlamıştın.”

Kulaklarımın uçları ısındı. “Dürüst olalım, gerçekten derin bir kesikti.”

“Haklısın. Hafızam beni yanıltmıyorsa neredeyse ölümcül bir kesikti. O Hello Kitty yara bandı olmasaydı hayatta kalamayacağından eminim.”

Kullandığım yara bandına kadar en ince detayları bile hatırlaması karşısında karnımın alt kısmı ısınsa da ona hareket çektim.

“Bu da küfür sayılır mı? Kavanozu getireyim mi?” Kocaman sırtışı kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Cal’in yanından geçip eve girerken alçak sesle, “Pislik,” diye mırıldandım.

“Mutfakta bekliyor olacağım.” Kıymıkları çıkarırken gerekecek malzemeleri almam için beni bırakarak gözden kayboldu. İhtiyacım olan her şeyi banyoda buldum. Annem ellerimden bu işin ne kadar acı verici olduğunu öğrenmeme yetecek kadar çok kıymık çıkarmıştı.

Mutfağa döndüğümde Cal’i orada olduğumun farkına bile varmadan ada tezgâhta oturmuş, kıymıkların en acısız şekilde nasıl çıkarılacağını anlatan bir YouTube videosu izlerken buldum. Videonun bir bölümünü tekrar izleyince kendinden memnun bir şekilde başını sallayarak devam etti.

Yüzündeki yoğun konsantrasyonu görünce göğsüm sıkıştı. Aramıza mesafe koymak istememin nedeni *buydu*. Çünkü Cal’in yaptığı en küçük şeyler –çoğu insanın fark edemeyeceği ya da pek umursamayacağı şeyler– bile beni her seferinde derinden etkiliyordu.

Ayık Cal tam anlamıyla rüya gibi biriydi. Esprili, çekici ve karşı koyması neredeyse imkânsız. Kabullenmekte zorlandığımsa

sarhoş hâliydi. Sarhoşken iç karartıcı, kızgın ve sevilmesi son derece zor biri oluyordu.

Ve bu hâline yıllar sonra bile hâlâ kızgındım.

Tüm malzemeleri tezgâhın üzerine bıraktım.

“Hazır mısın?” Gülümseyerek başını kaldırdı.

Gülümsemesine karşılık kaşlarımı çattım. “Lütfen bana işkence etme konusunda biraz daha az heyecanlı görünmeye çalış.”

“Sana işkence etmekten zevk alacağım başka yollar var, senin de heyecan duyacağın yollar.”

Aklımdaki tüm tutarlı düşünceler yok oldu.

Şaşırdın mı? Onun flörtöz biri olduğunu hep biliyordun.

Bilmek ve deneyimlemek çok farklı şeylerdi. Yanındaki bar taburesine hafifçe vurarak işaret ettiğinde kalp atışlarım hızlandı ve yeni doğmuş bir tayın zarafetiyle gösterdiği yere oturdum.

Cal ayağa kalkıp ameliyata hazırlanan bir doktor gibi ellerini yıkadıktan sonra cımbızla iğneyi alkolle iyice temizledi. Ellerimi avuç içleri yukarı bakacak şekilde tezgâha koyarken gözlerimi yumdum.

İlk kıymık cımbızla çektiğinde derimden çıkarken irkil-meme neden oldu.

“Geceleri iskelede oturmaktan hâlâ hoşlanıyor musun?” diye sordu Cal.

Dikkatimi dağıtmaya çalışmasını takdir ettim. “Evet.”

“Peki ya Cami nerede oluyor?”

“Düşmeden önce yanımda bir bebek telsizi vardı.”

Dudaklarını sarkıtıp kaşlarını çattı. “O iskele bir ölüm tuzağı.”

Tenimde hissettiğim başka bir acıyla dişlerimi sıktım. “Öyleyse *sen* neden oradaydın?”

“Çünkü ikimizden birine adına denge dediğimiz bir yetenek bahşedildi.”

Ona kötü bir bakış atmak için tek gözümü açtım. “Beni korkuttuğun için ucu dışarı çıkmış bir çiviye takıldım.”

“O iskele bir gün birinin başına iş açacak.” İcini çekerek başını iki yana salladı ve ellerimdeki kıymıkları çıkarmaya döndü.

“O kadar da kötü değil.”

“Derine batan yaklaşık yirmi kıymık seninle aynı şeyi söylemiyor.”

Sesindeki kızgınlığın elimdeki kıymıklardan mı yoksa hepsini çıkarabilecek tek kişinin kendisi olmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

“Bir tane çıktı. Kaldı on dokuz tane.”

Aşâğılık herif.

“İşte. Hepsi bitti.” Cal ellerimi alkolle silerek cehennemdeki yerini sağlamlaştırdı.

“Bana yaşattığın bir saatlik işkenceden sonra teşekkür etmek yanlış geliyor ama teşekkür ederim.”

“Abartma, en fazla yirmi dakika sürdü, seni koca bebek.” Henüz ellerimi bırakmak için bir girişimde bulunmamıştı.

“Çığlık attığımda gülümsedin, seni psikopat.”

“Bir anda eski güzel anıları hatırlattı.”

Göğsüne bir şaplak attım ama elim daha çok ağrıyınca irkildim. “Ah.”

“Bu da fiziksel şiddetin asla bir çözüm olmadığı konusunda sana ders olsun.” Burnuma bir fiske vurdu.

“Bunu bir şerif yardımcısını boğmaya çalışan adam mı söylüyor?”

Burun delikleri genişledi. “Yine mi bu konuya döndük?”

“Yaşadığım sürece bu konunun kapanmasına izin veremeyeceğim.” Telefonumu çıkarıp Isabelle’in bana gönderdiği fotoğrafı gösterdim.

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Bunu sana o mu gönderdi?”

“Ev-vet! Telefonundan silmeye söz vermeden hemen önce.”

“Yani elinde fotoğraf olan tek kişi sensin?” Öne doğru bir adım attı.

“Hayır.” Onun dibime kadar girmesine o kadar konsantre olmuşum ki burnumun seğirdiğini fark etmedim bile.

Kahretsin.

Elini uzatarak, “Telefonuna bakayım,” dedi.

“Olmaz.” Bir adım gerilerken telefonumun yanındaki ekran kilitleme düğmesine bastım.

“Alana.”

“Callahan.”

“Telefonu bana ver.”

“Hayır.” Popom tezgâha çarptı.

Cal’in gülümsemesi genişledi. Sola kaçıyormuşum gibi yaptım ama ne yapmak istediğimi tahmin edip telefonu elimden kolayca kapıverdi. “Yakaladım seni.”

“Cal!” Telefona almak için atıldım.

Başımın üzerinde ulaşamayacağım yüksekliğe kaldırdı. “Bir dakika.”

Onun boyuna denk olmadığım için sefil bir şekilde telefona ulaşmak için yerimde zıplıyordum. Bir anda göğüslerim dikkatini dağıttı ve sanki hayatında hiç meme görmemiş gibi uzun uzun onlara baktı.

“Gerçekten mi?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Umursamazca göz kırptıktan sonra üçüncü denemesinde telefonumun kilidini açtı.

Ağzım açık bakakaldım. “Şaka yapıyorsun?”

“Parolanın benim doğum günüm olması çok hoş.”

“Ben...” 0720.

Ah, kahretsin. Kesinlikle haklıydı.

“On altı yaşımdan beri aynı şifreyi kullanıyorum.” Kendimce mantıklı bir açıklama sundum.

“Tabii, haklısın.”

“Hatırlaması kolay oluyor.” Bu durumda boşuna uğraşıyordum.

Fotoğrafı bulup sildi ve gülümseyerek telefonumu geri verdi. “Al bakalım.”

Alçak sesle, “Violet’in tavsiyesine uyup bunu dedikodu dergilerinden birine göndermeliydim,” diye mırıldandım.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle uzaklaşırken, “Gerçekten yazık oldu,” diye seslendi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alana

*E*rtesi sabah Lopez Luxury'den bir grup adamın eski iskelede yaptıkları tamirat seslerine uyandım. Eski tahtalar gitmiş, yerine yenileri çakılıyordu.

Bu kadar gürültünün arasında nasıl uyudun?

Cami bana seslendi ama ben aklımdaki şeye o kadar odaklanmıştım ki arka kapıdan çıkmadan önce ona sadece hızlı bir sabah öpücüğü verebildim. Çimlerin üzerinde aceleyle yürüdüm, ciğerlerim düzensiz nefesimle inip kalkıyordu.

“Durun!” Ellerimi havada salladım.

İşçilerden biri başını kaldırıp baktı ve sonra diğerlerine işaret etti. Birkaçı çekiçlerini bırakırken diğerleri kendi aralarında konuşmaya başladı.

“Eski iskele nerede?” Nefesimi düzenlemeye çalışarak elimi göğsüme bastırdım.

“Bize onu sökmemiz gerektiği söylendi.”

Kahretsin, Cal. “Tahtaları nereye götürdünüz?”

“Elemanımız yarım saat önce damperli kamyonla götürdü.”

Midem bulanıyordu. “Götürdü mü?”

Adamı başını evet anlamında salladı.

Hayır, olamaz.

Cal arkamdan, "Hemen içeri gir," diye emrettiğinde sırtımda bir ürperti hissettim.

Hışımınla ona döndüm. "İskeleyi yok etmişsin."

"Kıçını kaldırıp eve girmezsen çok daha fazlasını yapacağım." Sesi ta içimde hissettiğim boğuk bir gürlleme şeklinde çıkmıştı.

Ona baktığımda tüylerim diken diken oldu. "Sorun ne?"

"Ne değil ki?" Bakışları vücudumda gezinerek imasını vurguladı.

Aşağıya baktım, bu sabah ilk defa pijamalarımın farkına vardım.

Koşarken memelerimin ağrımına şaşmamalıydı. Delirmiş bir kadın gibi çimlerin üzerinde koşmadan önce sütyen giyme zahmetine bile girmemiştim. "Hassiktir."

"Aynen, hassiktir. Hadi gidelim." Bana önden yürümemi işaret etti.

Daha birkaç adım atmıştık ki biri arkamızdan ısıklık çaldı. Kim olduğunu görmek için omzumun üzerinden baktım. Lenslerim olmadan bile kasabanın kızıl saçlı ve meraklı postacısı Ernie Henderson'ın elinde bir koliyle bana doğru geldiğini görebiliyordum.

Bana el sallamak için durdu. "Çok hoş görünüyorsun, Castillo! Benim için biraz daha koşmak ister misin?"

Seni küçük...

Ernie kadınlarla ilgilenmese bile sırf Cal'i kışkırtmak için bana asılma fırsatını kaçırmazdı. O da tıpkı annesi gibiydi.

Ah, Isabelle.

Ona hareket çekeyim derken pijama üstümün eteği havaya kalktı. Taze bir esinti açıkta kalan popoma değdiğinde Cal homurdanarak kapüşonlu *sweatshirt*ünü çıkarıp üzerime geçirdi ve bunu yaparken de saçlarımı karıştırdı.

Kokusu bir pelerin gibi etrafımı sardığında bir kez daha içime çektim ve Cal'in kısık gözleriyle karşılaştım.

"Ne?"

"İçeriye gir. *Hemen.*"

Yeterince hızlı hareket etmemiş olmalıyım ki kıcıma bir şaplak indirdi, avucunun bıraktığı izle tenim yandı.

Minik tepeye tırmanırken aniden durdum. "Bu ne içindi şimdi?"

"Öylesine."

"Az önce kıcıma *öylesine* şaplak atmak mı istedin?" Cal'in popomun sol tarafında bıraktığı kızarıklığı görmek için kapüşonlu *sweatshirt*ünü kaldırdım.

Gözleri kararırken, "Diğer tarafa da aynısını yapmamı ister misin?" diye alçak bir sesle sordu.

"Hayır." Kalbim yalanımı yutmayarak Cal'in teklifi karşısında atışlarını hızlandırdı. Geçmişte hiç böyle bir şey denememiştik ama bu fikir beni heyecanlandırmaya yetmişti.

Kıcıma bir hafta boyunca doğru düzgün oturamayacak hâle gelene kadar şaplak atacak biri miydi yoksa usul usul keyfine varacak biri mi...

Alana Valentina Castillo!

Uyarılmanın kalıcı etkisi devam etse de fantezim dağılıp gitti. Sırtım kapıya dayalı hâlde beni kollarıyla hapsedene kadar Cal'in beni içeriye sokup kapıyı kapattığını fark etmedim bile. Üzerime eğilerek kalbimin göğsümde çılgınca atmasına neden oldu. Parmak uçlarımda yükselsem dudaklarımız birbirine değecekti. Bu düşünceyle dudaklarım kendiliğinden aralandı.

Bakışları dudaklarıma kaydıkdan sonra hızla gözlerime döndü. "Böyle giyinmiş dışarı çıkarken aklından ne geçiyordu?"

"İskeleyi kurtarmam gerekiyordu."

"İskeleyi kurtarmak mı? O şey paramparça olmuştu."

"Ama..." Omuzlarım düştü. "Orada benim için önemli bir tahta vardı."

Ne demek istediğimi anladığında gözleri kocaman açıldı.
 “Bunun için mi çıktın?”

Demek o da *hatırlıyordu*.

Nasıl unutabilirdi ki? Her şeyin başlangıcıydı.

Cal’le birlikte göl kenarında takılarak güzel bir gün geçiriyorduk, ta ki koca ağzımı açıp bu gece Wisteria Lisesi’nin yıldızı Johnny Westbrook’la çıkacağım randevudan bahsederek atmosferi mahvedene kadar.

Cal’in keskin çenesi kasıldı. Üniversitenin ikinci sınıfına başlamadan önceki yaz göl evine geldiğinden beri her şey farklıydı. O farklıydı. İlk yılında neler yaşadığını bilmiyordum ama artık birlikte büyüdüğüm o çocuk gitmiş, yerine başkası gelmişti. Yüzünün hatları daha belirgin ve vücudu eskisinden daha kaslıydı, bu da tişörtünü küçülmüş gibi gösteriyordu.

Bu Cal, senin en yakın arkadaşın. Her zamanki gibi kendi kendime aynı sözleri tekrarlardım ama bugün aynı etkiyi yaratmıyordu. Belki de gölün gözlerine vuran yansımasıyla ya da söylediği bir şeye güldüğümde bana bakıp gülümsemesiyle bir ilgisi vardı.

“Gerçekten bu gece o herifin seni öpmesine izin mi vereceksin?” Sorusu suçlayıcı çıkmıştı.

“Ne olmuş? Neredeyse on yedi yaşındayım.” Sınıfımdaki diğer herkes daha önce öpüşmüştü, ben de bir grup kediyle ömrümün sonunu getirmeden önce vaktimin gelmesini bekliyordum.

“Burun deliklerine saman sapları sokup bir mors gibi davranan çocuk değil miydi o?”

Ona ters ters baktım. “O zaman altı yaşındaydı.” Artık bu anı sonsuza dek beynime kazınıp kalacaktı.

Kahretsin, Cal. İddiasına varım bunu bilerek yapmıştı.

Ellerini iki yanına yumruk yaptı. “Planı iptal et ve burada takılalım.”

“Ne? Hayır!”

"Neden? Pizza da sipariş ederiz. Sevdiğin tüm o iğrenç soslardan bile almaya razıyım."

Başımı iki yana sallamadan önce çok kısa bir süre düşündüm. "Kulağa çok cazip geliyor ama hayır."

"Onunla çıkmaya gerçekten bu kadar hevesli misin?"

"Sen bu kadar karşı olunca daha da hevesleniyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, bu hareketim göğüslerimi daha da ortaya çıkardı. Bakışları hızla vücudumda gezindi.

Midemin kasılması için tek bir bakışı yetmişti.

Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarını kaçırdı. "Gerçekten çok olgunca."

"Bir derdin varsa söyle."

Hiç duraksamadan, "Beni öpmen için sana meydan okuyorum," dedi.

Kelime dudaklarımdan dökülmeden önce gözlerimi iki kez kırptırdım. "Ne?"

"Beni duydun. Beni öpmen için sana meydan okuyorum." Arka cebinden İsviçre çakısını çıkarıp yıllar önce iskeledeki tah-taya oyduğu L harfinin altına çizdiği dört dikey çizginin üzerine çaprazlamasına tek bir çizgi attı. L'nin altındaki beş çizikle karşılaştırıldığında onun tarafında en az on çizik vardı ve her biri meydan okumalarımın anısını taşıyordu.

Kucağımdaki ellerim titredi. "Ciddi misin?"

"Sen bu randevuya çıkma konusunda ne kadar ciddiysen ben de o kadar ciddiylim."

"Ama..."

Alaycı bir ifadeyle sırıtarak, "Sakın bana korktuğunu söyleme," dedi.

"Korkmadım." Ben sadece... şok olmuştum. Cal aramızdaki ilişkiyi her zaman platonik tutmuştu.

Altı üstü bir öpücük, evlenme teklifi değil. Bunu bu kadar büyötmeyi kes.

"Peki." Gözlerimi kapatıp öne eğildim. Geri çekilmeden önce dudaklarım hafifçe onunkilere değdi. Öpücüğü başladığı gibi sona ermişti ama dudaklarına temas eden dudaklarım hâlâ karıncalanıyordu.

Gözlerini kıstı. "Onu böyle mi öpmeyi planlıyordun?"

Yanaklarım ısınırken utancım hızla öfkeye dönüştü. "Öpücüğümün nesi..."

Bir anda dudaklarıma değen dudaklarıyla söyleyeceklerim yarım kaldı. Dudaklarımız birbirine karışırken aramızdaki havada kıvılcımlar çıktı.

İlk öpücüğüm her şeyiyle harikaydı. Karnımın altından bir titreşim yükseldi. Onu daha yakına çekebilmek için kollarımla boynuna sarılırken nefesi hafifçe değişti. Parmakları saçlarıma gömülmüştü, öperken beni kendine hapsediyordu, sanki tüm hayatını bunu hayal ederek geçirmiş gibiydi.

Cal her an ortadan kaybolacağımdan korkar gibi öpüşüyor, bu yüzden de öpücüğü uzatmak istiyordu.

Parmaklarım ensesinde saçıyla gömleği arasındaki tenine temas etti. Derin bir nefes alarak alnını benimkine yaslamak için öpüşmeye ara verdi. "Lana."

"Lana." Cal'in sesi tamamen farklı geliyordu. Daha derinden. Daha kaba. Daha seksi.

Daha sert bir sesle, "Hey Lana," dedi.

Siktir.

Anı göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Cal'e bakarken elimi dudaklarıma bastırdım.

"Tahtayı neden saklamak istedin?" Sorusu bu kez yumuşak bir tonda çıkmıştı.

Bakışlarım öz güvenimle birlikte yerlerdeydi. "Aptalcaydı."

"Olsun, sen yine de söyle," diye üsteledi.

Ağzım açıldı, gerçekten söylemek istediklerim dilimin ucuna gelmişti.

Çünkü hayatımızda ne değişirse değişsin, o tahta parçasına dair anıların kalbimde daima özel bir yeri olacak.

O tahtanın benim için ne anlama geldiğini ona söylemek kendime ve yıllardır tutunduğum öfkeye ihanet etmek gibi geliyordu.

Artık bir önemi yok. Sonuçta tahta parçası sökülüp götürüldü.

Boğazımı temizledim. "Neyse. Zaten o kadar önemli değil. Sadece aptal bir tahta parçasıydı."

Yüzünü buruştururken kollarının arasından sıyrılıp onu az önce olduğum noktaya bakar hâlde bıraktım.

Sanki telefonum şahsi olarak beni gücendirmiş gibi ekrana çat çat vurarak Cal'e yeni bir mesaj yazdım.

Lana

Bir paketin daha var.

Cal anında yanıtladı.

Cal

Bu seferki senin için.

Ağzım açık kaldı.

Lana

Benim için bir şey mi sipariş ettin?

Cal

Dün gece seni korkuttuğum için
özür dilemek istedim.

Paketi açmakla kutuyu garajda çürümeye bırakmak arasında karar vermekle boğuşuyordum. Merakım sağduyuma galip geldiğinde mutfaktan bir makas kapıp kutuyu açtım.

Kutudan yeni bebek telsizini çıkarırken ellerim titriyordu.

Aman Tanrım.

Kalbim o anda bana ihanet ederek göğsümde acı verecek şekilde çarpmaya başladı.

Bu sadece bir bebek telsizi, diyerek mantıklı düşünmeye çalıştım. Ama bu hâlimin bebek telsiziyle ilgisi yoktu; bu, Cal'in suya düşen telsizi değiştirecek kadar beni önemsemesi gerçeğiyle ilgiliydi.

Dürüst olmak gerekirse beni önemsemeyi bir an olsun bıraktığını düşünmemiştim.

Böyle düşünceli şeyler yapan bir adamdan nasıl nefret edebilirdim?

Ondan asla nefret edemeyeceksin, bunu biliyorsun.

Hayır, ama en azından ondan nefret etme fikri kontrolün elimde olduğunu hissettiriyordu.

Yine de bu his... Kalbimin göğsümde çılgınca atmasına ve onunla ilgili her düşüncenin başımı döndürmesine neden olan bu his...

Bu lanet şeyi *bir an önce* susturmalıyım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Alana

"Por Dios, no empieces conmigo²⁴." Bu akşam el mikserimin tepesine beşinci kez vuruyordum. Fazla kullanmaktan eskimişti ve aşırı ısınıyordu, motoru hâlâ çalıştığı için şanslıyım.

Bunu annem aldığı için ondan ayrılamıyordum ama şu anda o havalı mikserlerden birine sahip olmak için canımı verirdim. Bir zamanlar onlardan bir tane bende de vardı ama maalesef kırıldı ve Cami'nin ihtiyaçlarının eksiksiz karşılamak için paramın çoğunu ona harcadığımdan yenisini almaya hiç fırsatım olmadı.

Keşke bir mikser maaşımın yarısından fazlasına mal olmasaydı.

"Esta vaina²⁵." Mikserin yan tarafına vurmaya devam ettim.

Birinin güldüğünü duyup başımı kaldırdığımda Cal'in mutfak kapısında gülümseyerek durduğunu gördüm. "Her şey yolunda mı?"

24 (İsp.) *Tanrı aşkına, yine başlama.* -ç.n.

25 (İsp.) *Kes şunu.* -ç.n.

“Hayatımın en mutlu anını yaşıyorum, sorduğun için teşekkürler.”

Elimdeki mikseri işaret ederek, “Yardım lazım mı?” diye sordu.

“Ben hallederim.” Son bir ihanetle demir çırpıcı uçları iki kez döndükten sonra durdu. Pişman olacağım bir şey yapmamak için tezgâhın diğer tarafına koydum.

“İstersen bir göz atabilirim,” diyerek miksera uzandı.

“Boş ver. Son birkaç keki süslemeye yetecek kadar kremam var.”

“Bu guava kreması mı?” Cal’in sesi ender duyulan bir tizlikte çıkmıştı. Parlayan gözlerle yanımdaki karıştırma kabına uzandığında eline vurarak uzaklaştırdım.

Somurttuğunda bana fazlasıyla Cami’yi hatırlattı. “Hadi ama. Sadece birazcık tatmama izin ver.”

“Hayır. Hiç hijyenik değil.”

Gözlerini devirdi. “Kimse bilmeyecek.”

“Öğrencilerim bilmeyebilir ama ben bileceğim.”

“Ee, ne olmuş yani? Bunlar her gün toz toprak yiyen çocuklar değil mi?”

“Bu yalnızca bir kere yardımcı öğretmenlik yaparken oldu.”

Gülümseyerek tezgâha yaslandı. “Şimdi ne öğretiyorsun?”

“İspanyolca.” Dikkatimi yeniden önümde duran keki süslemeye verdim. Belki Cal onunla konuşmak istemiyormuşum gibi davranırsam giderdi.

“Seviyor musun?”

“Kazancım güzel.” Tüm Wisteria Gölü’ndeki tek İspanyolca öğretmeni olmanın avantajları vardı, özellikle de çocuklar ileri düzey yerleştirme sınavları ve finaller için özel derse ihtiyaç duyduğunda.

“Soruma tam olarak bir cevap vermedin.”

Lanet olsun, Cal.

“İdare eder.” Elbette hayalimdeki iş değildi ama çocuklar sevimliydi ve öğleden sonra üçte evde olmak gibi bir artısı vardı.

Tezgâha şöyle bir göz atıp yaptığım yüz tane kadar minik keki inceledi. “Neyi kutluyoruz?”

Gidecek gibi durmuyordu.

Krema poşetini tutan elimi sıkınca yarısı süslenmiş kekin üzerine kremayı boca edip süslemeyi mahvettim.

“Okulun son haftası olmasını kutluyoruz.” İşaret parmağımla kekin üzerindeki bozulan kremayı sıyırıp elimi yıkamak için lavaboya yöneldim.

Cal elimi tutup beni lavabodan uzaklaştırarak kendine doğru çekti. Göğsüm onunkine çarpınca nefesim kesildi.

Onu uzaklaştırmaya çalışarak, “Ne yapıyorsun?” dedim.

“Karşı koyamayacağım bir şey.” Gözlerindeki parıltının bir uyarı işareti olduğunu anlamalıydim.

Hayır.

“Cal...” Adını nefes nefese söylemem onu cesaretlendirmiş gibiydi.

Sanki ben bir çocukmuşum gibi *dilini şaklattı*. “Annen bize yiyecekleri israf etmememiz gerektiğini öğretti.” Elim ağızına götürdü. Dudaklarını kremayla kaplı parmağımın etrafına sararken gözleri beni büyüleyerek esir aldı. Dili tenime değdiği anda vücudumdaki her hücre patlamayla sarsıldı.

Cal acele etmeden parmağımı tamamen yalayarak kremanın her bir zerresini temizledi. Dilinin her dokunuşuyla vücudumda şok etkisi yaratıyordu.

Bu hayatımın hem en uzun hem de en kısa beş saniyesiydi.

Bileğimi elinden kurtarmaya çalıştığım da başarısız oldum. Bileğimi sıkıca kavradıktan sonra serbest bıraktığında elim bir sarkaç gibi yanıma düştü.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” Onu göğsünden ittim.

İğrenç bir şekilde dudaklarını yalamaya kalkışsa da bir santim bile kıpırdamadı. “Tadın hatırladığımdan daha iyi.”

Senin. Kremanın değil. Senin.

Sözleri karşısında boğulur gibi oldum, aniden aldığım nefes öksürmememe neden oldu.

“İyi misin?”

Bir adım gerileyip aramıza biraz mesafe koydum. “Hayır, iyi değilim.”

“Sinirlendin.”

Ellerimi havaya savurdum. “Tabii ki sinirlendim! Sen az önce...”

“Ben ne?” Resmen *sırıttıyordu*.

Pisliğe bak.

“Parmağımı emdin!”

Cal kahkahayı koyverdi, başını geriye atıp o kadar çok güldü ki bir an hiç bitmeyecek sandım.

Parmağımı emdin?!

Bunu ifade edebilecek onca aptalca kelime varken... Yanaklarım daha çok pembeleşirken Cal’in kahkahası işe yaramanın aksine utancımı daha da artırıyordu.

Kaşlarını oynatarak, “İzin verirsen parmağını seve seve tekrar emerim,” diye dalga geçti.

Bir an için ona ters ters baktıktan sonra keklerden birini o aptal ağzına fırlattım. Ama tamamen ıskalayarak yanağına çarptı.

Aniden kahkahası kesildi ve gözleri kocaman açıldı. “Sen az önce bana kek mi fırlattın?”

Kek yanağından aşağı kayıp yere düşmeden önce sakalında yağlı krema izi bırakırken cevabım içimde kaldı. Ciğerlerimin yanmasına ve gözlerimin sulanmasına neden olan bir kahkaha krizine girdim.

Başparmağıyla yanağındaki kremayı sildi. “Yerinde olsam şu an kaçmıştım.”

“Neden kaçıyormuşum?”

Başparmağını ağzına sokarken gözleriyle beni süzdü. “Bir...”

Gözlerimi devirdim. “Cidden, kes şunu. İşe dönmem gerek.”
Krema sıkılması gereken kekleri işaret ettim.

“İki...” Tupperware’dan kreması sıkılmış, hazır bir keki
alıp elinde çevirdi.

“Buna cesaret edemezsin.”

Yüzündeki gülümseme bedenimin heyecandan titremesine
neden doldu. “Bana meydan okuduğun zamanlarda ne oldu-
ğunu biliyorsun.”

Yok artık.

Dikkatim dağıldığında bundan faydalanıp bana saldırdı.
Beni yakalayamadan önce kaçıp mutfaktan dışarı fırladım.

Cal ve ben yakalamaca oyununda mükemmelleşmek için
yıllarımızı harcamıştık, bu yüzden artık ondan nasıl kaçılacağı
konusunda uzmandım. Malikâne uzun koridorlar ve odalardan
oluşan bir labirent gibiydi. Sola dönmeden önce ana koridorda
ilerlerken nefes nefese kaldım, evin içinde koşarken kalp atış-
larım gittikçe hızlandı.

Çoraplarım yüzünden dengemi sağlayamayıp köşeyi dö-
nerken parke zeminde kaydım.

Ben daha zeki olabilirdim ama Cal de daha hızlıydı, kur-
tulma çabalarımın rağmen bana yetişmeyi başardı. Kolunu belime
doladığı gibi ben daha ne olduğunu anlayamadan beni kaldırıp
duvara doğru sıkıştırdı.

“Annen bize yiyeceklerle oynamanın hiç hoş bir şey olma-
dığını öğretmedi mi?” Sırıtişi kalbimin çılgınca çarpmasına
neden oldu.

Gözlerim incecik iki çizgi olana kadar kısıldı. “Sen başlattın.”

“O zaman yine benim bitirmem gerek,” diyerek minik keki
yüzüme doğru kaldırdı.

“Callahan Percival Kane, yemin ederim eğer...”

Şeytani bir sırıtışla keki yanağıma bastırdı.

“Senden nefret ediyorum!” Tenimden aşağı doğru sürükleyip
kekin üzerindeki kremayı yüzüme bulaştırdığında çığlık attım.

“Bir de intikamın tatlı olmadığını söylerler.”

“Seni öldüreceğim,” diye bağırdım.

“O zaman bunu hayatımı kaybetmeye değer hâle getireyim.”

Cal’in gözleri meydan okumam karşısında karardı, mavi renk yavaş yavaş siyaha yenik düştü.

“Ne...” Eğilip dilini yanağımı kaplayan kremada gezdirince cümlem yarım kaldı.

Beni hayata döndürecek birine ihtiyacım olacaktı çünkü bundan sağ çıkmamın imkânı yoktu. Dizlerimin bağı çözülürdü ama Cal kolunu kemer gibi belime dolayarak düşmemi engelledi.

Dudaklarındaki açık pembe kremayı yalamak için duraksadı. Gözlerini bir saniyeliğine kapatmasını fırsat bilerek yanağımdaki kremayı alıp aptal sırtıtışının üzerine sürdüm.

Gözleri birden açılıverdi.

“Haklısın. İntikam *tatlıymış*.” Öyle kocaman sırtıyordum ki yanaklarım acıyordu.

Bakışları ağızma kaydı, dudakları benimkilere çarpmadan önceki tek uyarısı bu oldu.

Hassiktir.

Öpüşmemizle ilgili her şey umutsuz geliyordu. Tutkulu. *Tanıdık.*

Dudakları âdeta bir fitildi ve vücudumu ateşe vererek yılbaşı kutlamalarındaki gece göğü gibi aydınlatıyordu. Vücutlarımız birbirine yapıştığında kollarımı boynuna doladım. Kalçamı tenimde iz bırakacak şekilde kavradı.

Ellerimi saçlarına daldırıp nefesinin kesilmesine neden olacak kadar sertçe çekiştirdim. Dudaklarındaki kremayı tatmak için dilimi çıkarınca Cal inleyerek dilini ağızma soktu. Sertliğinin yarattığı baskıyla karın kaslarım gerildi. İç çektiğimde bundan faydalanarak dilini ağızımın içine daldırdı ve ben bir inilti yumağına dönüşene dek benimle oynamaya devam etti.

Öpüşmemizin tek tatlı yanı dilinde kalan kremanın tadıydı. Dizginlerini tamamen saldıığında gerçek Cal ortaya çıktı.

Beni becerircesine öperken parmaklarını saçlarımin arasına iyice bastırdı. Aklında tek bir düşünce olan vahşi bir adam gibi davranıyordu.

Boşalmamı sağlamak.

Sanki aklımı okumuş gibi eli tişörtümün ucuna gitti. Parmakları karnıma sürtündüğünde ağzımdan kaçan keskin nefesi içine çekti. Parmak uçları tenimin diken diken olmasına neden oluyordu...

“Anne?” Yakınlardaki bir kapı çarpmadan önce Cami’nin sesi yüksek tavanlarda yankılandı.

Gözlerim aniden açıldı. Cal geriye doğru sıçrayarak yerdeki keki ayakkabısıyla ezdi. Ağır bir nefes verdikten sonra boş koridora döndü.

“Anne, neredesin?” Cami’nin sesi bu sefer daha yakından geliyordu.

Cal’in ifadesi aniden değişti, bakışlarındaki sıcaklık hızla başka bir şeye dönüştü.

Pişmanlık.

Bu işaretleri daha önce de görmüştüm. Sıkıdığı yumruklarını. Göz temasından kaçınmasını. Sanki tadımı dudaklarından silebilirmiş gibi elini ağzına götürmesini.

Kalbim sızladı.

Onu öptüğünde ne olacağını düşünmüştün?

Ama onu öpmemiştim.

Eh, onu öptüğün ortada.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Alana...”

Beni en çok neyin tetiklediğinden emin değildim: Biraz mesafeli görünmek için tam adımı kullanması mı yoksa bunu söylerken gözlerime bakamaması mı? Kalbimin böyle bir duruma dayanabileceğinden emin olmadığımından onu bahane bulma zahmetinden kurtardım. “Bu hiç olmamış gibi yapalım.”

“Ama...”

“İkimiz de bir an kendimizi kaybettik. Büyütmeye gerek yok.”

“Doğru.” Derin bir oh çekerken kalbimin ortasında bir delik açtı.

“Kek alabilir miyim?” Cami’nin sesi bu sefer daha yakından geliyordu.

İç çekerek yerdeki parçalanmış keke baktım. “Gitsem iyi olur...”

Bir şey söyler umuduyla acınası bir şekilde oyalandım.

Ama söylemedi.

Orada durup asla gerçekleşmeyecek bir olasılığı beklemek yerine arkamı dönüp uzaklaştım. Ondan uzaklaştıkça göğsümdeki boşluk büyüdü.

Beni ilk terk ettiği zaman içimde oluşan boşluğu doldurmaya çalışarak yıllarımı harcamıştım ve bir öpücüğün tüm çabalarımı mahvetmesine izin vermeyecektim.

Öpücük ne kadar muhteşem olursa olsun.

Cal konukevine geri dönerek öpüşmemizi kafamda yüzlerce farklı şekilde tekrarlamam için beni yalnız bıraktı. Cal’in tadını guava kremasının tadından ayıramadığım için görev çok daha az eğlenceli hâle gelse de bir şekilde kalan kekleri bitirdim.

Her düşüncem utanca dönüşüyor, öpücükten bu kadar etkilenen tek kişinin ben olup olmadığımı sorgulamama neden oluyordu.

Tabii ki o da etkilendi.

Sadece etkilenmemiş olmayı isterdi.

En sevdiğim dizilerden birinin yeni bölümünü izleyerek bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştım. Yaklaşık on dakika işe yaradı. Çift öpüşmeye başladığında diziye dair tüm ilgimi

kaybettim. Bunun yerine hemen son birkaç yıldır takip ettiğim suç dizisine geçtim.

Hiçbir şey akıl almaz seri katiller kadar huzur verici olamazdı.

Schpanın üzerindeki telefonum titredi, kilidini açıp kızlarla olan grup sohbetine Delilah'nın gönderdiği mesajı okudum.

Delilah

The Last Rose'un son bölümünü benimle birlikte kimin izlediğine baksanıza.

TV önünde Wyatt'la yüzlerinde güzellik maskeleri olan bir fotoğrafını göndermişti. Böyle programlardan hoşlanmıyordum ama hayatımda benimle en sevdiğim programı izlemek isteyen birinin hayali göğsümü sızlattı. Delilah'nın hayatı, tek başıma televizyon izlediğim yalnız akşamlarımdan çok farklıydı.

O zaman bu konuda harekete geç.

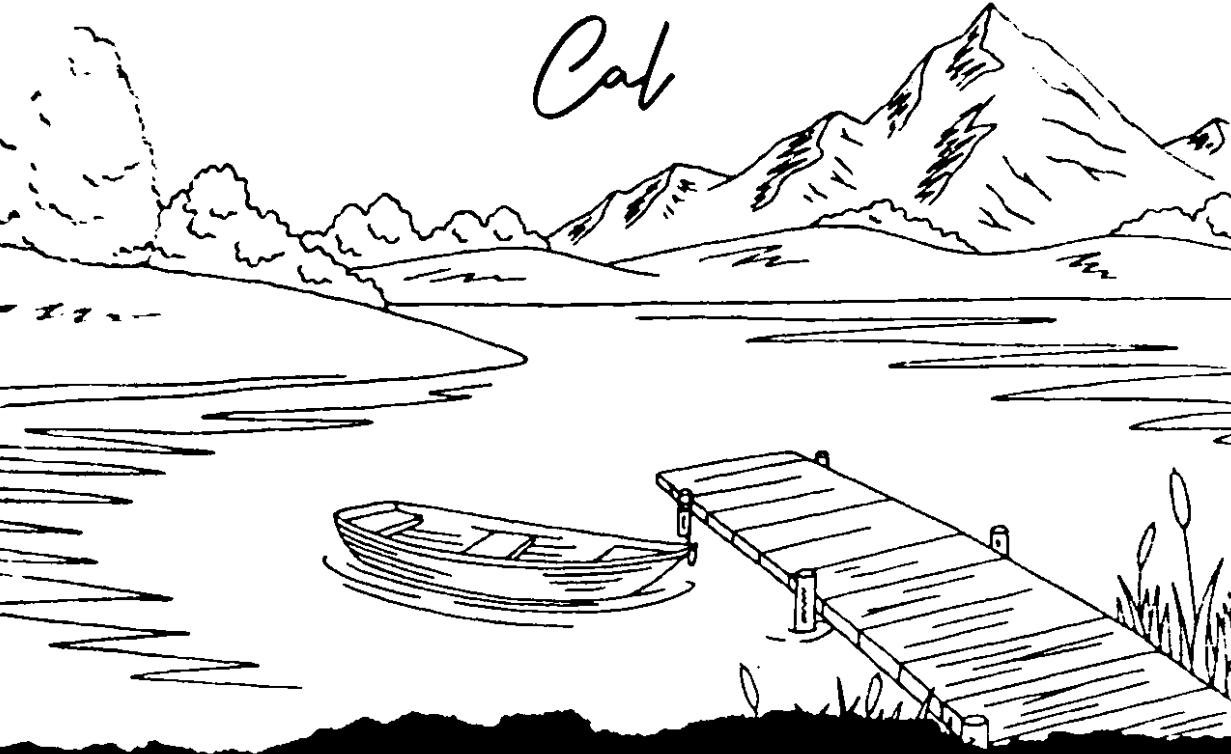
Biriyle çıkma düşüncesi beni en az yalnız kalma fikri kadar korkutuyordu. Ama ya bir şeyler ters giderse korkusuyla yaşamaya devam edersem hayatımın geri kalanını tek başıma, bir TV programının her repliğini ezbere bilerek geçirecektim.

Bundan daha fazlasını hak ediyordum ve hak ettiğim şeylere erişmeyi planlıyordum.

Sadece ne zaman olacağını bilmiyordum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cal

*K*apalı votka şişesini hışımila tezgâha koyup titreyen ellerle kona baktım. Bir yandan Lana'nın tadını dilimden silene dek içmek istiyordum, diğer yandansa onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi geliyordu.

İçip içip sızmak hiçbir şeyi çözmez.

Gerçeklerden kaçmak için oturup kitap okumak da çözmeyecekti. Hepimizin olaylarla baş etme yöntemleri farklıydı ve benimki ne tesadüftür ki bir şişenin dibini bulmaktı.

Tereddütle kendime bir içki doldurdum.

Lana'ya onun için alkolü azaltacağını söyledin.

Eh, sonuçta bunlar çaresizce her şeyi göze aldığım zamanlardı.

Bardağı bırakıp doğrudan şişeden içtim. İlk yudum Lana'nın guava kremasının tadını dilimden silmek içindi. Alkol zayıf bir yedek oyuncuydu ancak tadı ağızımdaki tatlı tadın tüm izlerini sildi. İkinci yudumu Lana'nın dudaklarını dudaklarıma bastırışını unutmaya çalışmak ve bu konuda başarısız olmak için içtim. Yaşananlar çok doğru geliyordu. Dudaklarının benimkilere değmesiyle canlanan anılar. Bu sefer bizi bölecek

bir çocuk sesi olmadan öpücüğü baştan sona tekrarlamak için duyduğum arzu.

Gecemin geri kalanı biraz puslu geçti. Göz açıp kapayınca da dek şişedeki votkanın büyük bir kısmı bitmiş, güneş çoktan yükselmeye başlamıştı.

İstediğim duygu *buydu*; uyuşmak. Düşüncelerimin sessizleşmesi. Bir süreliğine karanlığın içinde kaybolmak ve sorunlarımdan kurtulmak.

Ertesi gün saat ikide şiddetli bir baş ağrısıyla uyanıp ne kadar içtiğimi fark ettim.

“Kahretsin.” Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Boş midem savaş ilan etmeden önce ancak bir saat daha uyuyabildim. Yataktan kalktıktan sonra tüm gözeneklerime nüfuz eden alkolü arındırmak için hızlıca duş aldım.

Tavan arasındaki işleri bitirmeyi planlamış olsam da bugün göl evinden uzak durmak daha iyi olur diye düşündüm.

Yalnızca korkuyorsun.

Aynen öyle, korkuyordum. Dün olanlardan sonra yapmak istediğim son şey Lana’yla yüzleşmekti, özellikle de akşamdan kalma bir hâlde.

Bu yüzden malikâneye gitmek yerine arabama atlayıp yiyecek bir şeyler bulmak için merkeze sürdüm. Güzel mekânların çoğu yeni gelen yazlıkçılarla dolu olduğundan seçeneklerim kahveci ve Early Bird Diner’la sınırlıydı.

Wyatt’la olan olaydan sonra Isabelle’den uzak durmak istesem de onunla eninde sonunda yüzleşmem gerekecekti. Sadece restoranında sebep olduğum olaydan hemen sonraya denk gelmesi kötü olmuştu. Ayrıca yazın geri kalanını her gün kendime yemek pişirerek geçirmek istemiyordum.

Başım dik, yüzümde gülümsemeyle restorana girdim.

Isabelle, kapıyı açarken tepemde çalan zili duyunca döndü ve beni gördüğünde kaşlarını çatı. “Demek geçen seferden sonra buraya gelecek kadar cesaretin varmış.”

Elkerimi teslim olurcasına kaldırdım. “Barış yapmaya geldim.”

Sağ kaşını havaya kaldırdı. “Kasabanın kahramanını boğmava çalışan birinin bu kelimenin anlamını bildiğinden emin değilim.”

Wyatt’a övgüler dizmesi karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Buraya son gelişimde olay çıkardığım için özür dilerim. İş yerinde böyle bir sorun çıkarmam hataydı ve yemin ederim bir daha tekrarlanmayacak. İzci sözü.” Üç parmağımı kaldırdım.

Bakışlarıyla beni olduğum yere mihlayarak sessizliğini korudu.

“Lütfen bana ve boş mideme biraz merhamet et.” Dua eder gibi avuçlarımı birbirine bastırıp yalvardım.

Gözlerini devirdi. “Beni kötü biri gibi göstermeden önce ezikliği bir kenara bırak ve otur.” Elini hafifçe salladığında ana caddeye bakan pencerenin yanındaki bölmeye geçtim. Her sokak lambasına, aptal gibi gönüllü olduğum ve hızla yaklaşmakta olan Çilek Festivali’ni hatırlatan afişler asılmıştı.

Isabelle masama bir menü bırakıp bana portakal suyu getirmeye gitti.

Iris’e mesaj atmak için telefonumu çıkarmadan önce menüye göz atıp hindili sandviç yemeye karar verdim.

Cal

Ne yapıyorsun?

Iris

Kendini meşgul edecek bir şeyler bul.

Gözlerimi devirdim.

Cal

Çok tatlısın, Declan. Iris’in mahremiyetini
hep böyle ihlal eder misin?

Iris

Sadece kestirdiği zamanlarda ona mesaj attığında.

Cal

Iris ne zamandan beri kestirmeye başladı?

Iris

Kendini iyi hissetmiyordu.

Cal

Onu sonra ararım.

Beni eğlendirecek bir Iris olmayınca, Isabelle siparişimi alacak kadar değerli olduğuma karar verene dek Candy Crush oynamak zorunda kaldım.

“Ne istiyorsun?” Elini kalçasına yerleştirdi.

Ona menüyü verdim. “Bir hindili sandviç, yanına da patates kızartması lütfen.”

Gitmeden önce küçük defterine siparişi not etti.

Koltuk değneği olan beyaz saçlı bir adam ön kapıyı açmakla mücadele ettiğinde ona yardım etmek için yerimden fırladım.

“Sensin,” diye söylendi.

Gülümsemem genişledi. “Şerif Hank. Sizi görmek ne güzel bir sürpriz.”

“Aynı şeyi senin için söyleyemem.” Gözleri kısıldı.

“Sakın Alana’yla şerif arabasında yaşadığımız olaydan sonra bana hâlâ kin beslediğinizi söylemeyin.” Yan aynamla arabasını azıcık çizdiğim için beni asla affetmemişti.

Koltuk değnekleriyle topallayarak restorana girerken onun için kapıyı açık tuttum.

Başını iki yana salladı. “Buralara gelmemeliydin. O kız sen ve Victor yüzünden yeterince şey yaşadı zaten.”

Gülüşüm soldu. “Victor mı?”

Hank kaşlarını çatarken çenesini kapattı.

“Victor da kim?” diye sordum alçak sesle.

Last Call’un önünde Lana’yı öperken gördüğün kişi o muydu?

Hank yanımdan geçip gitmeye çalıştı ama önüne çıktım. Kızgın bir ifadeyle bana baktı. “Çekil önümden.”

“Bana Victor’ın kim olduğunu ve Alana’yla alakasını söyleyene kadar olmaz.”

Onun kim olduğunu zaten biliyorsun.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. Hank oflayıp puflayarak yoluna devam etmeye çalışsa da her seferinde onu engelledim.

Bakışları beni delip geçiyordu. “Kes şunu yoksa karakoldan birini çağırıp seni toplumu rahatsız ettiğin için tutuklatırım.”

“Bu sefer kelepçe konusunda nazik olmalarını söyleyin.” Ellerimi yüzünün önünde havaya kaldırdı.

“Gerçekten de bilmek mi istiyorsun?”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Evet.”

“Peki. Victor, annesi öldükten sonra Alana’nın birkaç ay çıktığı adam.”

İşte aldın cevabı.

Midem bulanmaya başladı. Kahretsin. “Peki onunla ilgili sorun neydi?”

“Ne değildi ki? Adam tam bir yürüyen kırmızı bayraktı, çok geç olana dek hiçbirimizin dikkatini çekmedi.”

Asit gırtlığıma yükseldi. “Nasıl yani?”

“Anlatmak bana düşmez.” Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı.

“Öyleyse neden ondan bahsettin?”

“Çünkü Alana’yla yine uğraşırsan sen de tıpkı Victor gibi bu kasabadan kovulursun.”

Boğazımdaki büyük yumruyu yutkunmaya çalıştım. “Bura ona uğraşmak için gelmedim.”

“Umarım bu doğrudur, yoksa...”

“Yoksa ne?”

“Dua et de bunu asla öğrenmek zorunda kalma.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Alana

Topuklarımın üzerinde sallanmadan önce patlak tekerleğe tekme attım. Kollarım savrulsa da kığımın üzerine çöküp dün akşam Cami'nin mezuniyet töreni için yaptığım koca bir Tupperware dolusu *cocadayı*²⁶ düşürmeden önce dengemi yeniden sağladım.

“İyi misin, anne?”

Burnumdan derin bir nefes aldıktan sonra dönüp Cami'ye baktım. Yan duran mezuniyet kepi ve arkasında bir gelinlik gibi yerde sürüklenen minyatür cüppesiyle çok sevimli görünüyordu. Annemin dikiş konusundaki tavsiyelerini dikkatle dinlemiş olsaydım belki etek ucunu boyuna uygun ayarlayabilirdim.

Göğsümde sabahtan beri var olan ağırlık hissi annemi anınca daha da arttı.

*Te extraño muchísimo, Mami*²⁷.

26 Latin Amerika'nın birçok bölgesinde tüketilen Hindistan cevizi şekeridir. -ç.n.

27 (İsp.) *Seni çok özledim, anne.* -ç.n.

“Birini arayıp bizi almaya gelmesini isteyeceğim.” Hiçbir şekilde kendi başıma lastik değiştiremezdim.

Yüzündeki gülümseme soldu. “Geç mi kalacağız?”

Telefonumdan saate baktım. “Kalmamak için elimden geleni yapacağım.” Her zaman her yere erkenden gitmeyi sevdiğimden son dakikada çıkabilecek acil durumlar için yeterli zamanım hep olurdu. Cami’yle yaşamaya başladıktan sonra öğrendiğim bir şey vardı ki o da her an her şeyin olabileceğiydi. Meyve suyu dökülebilir. En sevdiği çorabı kaybolabilir. Birden tuvalete gitmesi gerekebilirdi.

Önce Delilah’yı aramayı denedim. Arama doğrudan sesli mesaja düşünce operatörümle ilgili bir sorun olduğunu düşünerek onu yeniden aradım. Tekrar sesli mesaja düştü.

“Kahretsin,” diye söylendim.

Cami şok içinde nefesini tuttu.

Titreyen parmaklarımla çantamı açıp ona bir dolar uzattım. “Neden parayı benim için kavanoza atmıyorsun?”

“Tamam!” Parayı elimden kapıp eve koşarken neredeyse cüppesinin eteğine takılıp düşecekti.

Acil durum listemdeki sonraki kişi, yani Wyatt da doğrudan sesli mesaja düşünce çaresizce son şansımı deneyip cevap vermesini umarak Violet’ı aradım. Delilah ve Wyatt gibi ona da ulaşamadım.

“Neden kimse telefonuna cevap vermiyor?” Lastiğe tekrar tekme atarak bir küfür savurdum.

Herkese başlama saatinden yarım saat kadar önce orada olmalarını söyledim...

Bir dakika ya!

Alnıma vurdum. Wisteria Gölü’nde elliden fazla kişinin bir araya geldiği bir etkinlik olduğunda, muhtemelen tek baz istasyonu aşırı yüklenme nedeniyle cep telefonu sinyali konusunda ölü bölge hâline geliyordu. Her yıl düzenlenen Çilek Festivali’nden önce böyle olurdu.

“Kahretsin.” Saçımı çekiştirdiğimde acıyla yere çöktüm.
“Ne yapacağım ben şimdi?”

İşe sakın kalmayla başlayabilirsin.

Araç paylaşımı uygulamamı açıp Cami'nin okulunun koordinatlarını girdim. En yakın sürücü başka bir kasabadaydı ve buraya gelmesi yarım saatten fazla sürerdi.

Panik göğsümü tırmalıyor, her nefes bir meydan okumaya dönüşüyordu.

Cal'in parlak arabasının tavanından yansıyan güneş ışığı gözümü aldı.

Hayır. Ciddi olamazsın.

Keşke olmasaydım. Cal'den uzak durmak Olimpik bir spor olsaydı ben kesin bu dalda altın madalya kazanırdım. Birkaç gün önceki öpüşmemizden beri ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Başka bir yol bul.

Başka yolu yoktu. O, yardım isteyebileceğim son kişiydi ama başka seçeneğim kalmamıştı. Bizi götürmezse Cami'nin törenine zamanında yetişemezdik.

Garaj yolundan eve doğru yürürken topuklarım çakıllara gömüldü. Cal'i bulmak bir saniyeden fazla sürmedi, özellikle de Cami'nin kıkırdadığını duyunca. Seslerini oturma odasına kadar takip ettim ve onu Cami'nin yamuk kepinin düzeltirken buldum.

“İşte. Şimdi daha iyi oldu.” Gülümseyerek kepinin kenarına hafifçe vurdu.

“Teşekkürler, Cow-!”

Cami kollarını Cal'in omuzlarına dolayıp kepinin püskülünü suratına çarptığında göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

Alçak sesli kıkırtım Cal'in dikkatini çekti. Bakışlarımız buluştuğunda gözleri büyüdü.

“Ne?” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Çok güzelsin.” Sesi derinleşti.

“Vayyyy. Demek annemin güzel olduğunu düşünüyorsun!”
Cami'nin parlayan bakışları benden Cal'e kaydı.

“Kahretsin, bence o dünyadaki en güzel kadın.”

Midemdeki kelebekler geri dönmüştü ve bitmek bilmeyen kanat çırpışlarıyla alt tarafımda bir hareketlilik yaratıyorlardı.

“Gerçekten mi?” Cami'nin kulakları sağır eden sesi, gözlelerinden fışkıran kalplerle birleşerek beni kendime getirdi.

Cal, “Kesinlikle,” derken gözlerini benden ayırmadı.

Göz temasını kesip etrafa bakındım. “A-ah, Cal kötü bir kelime söyledi.”

Benimle göz temasını kesmeden yüz dolarlık bir banknot uzatınca Cami keyifle ciyakladı ve Cal'le beni yalnız bırakarak mutfağa doğru koştu.

Bakışları vücudumda gezinirken gözleri kararınca göğsümdeki sıcaklığı âdeta cehennem ateşine çevirdi. Cami'nin bu özel günü için göğüslerimi harika gösteren çiçekli bir yazlık elbise ve çok uzun süre ayakta durursam canıma okuyacak en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giymeye karar vermiştim. Baldırlarıma dolanan iki ince süet ip ayaklarıma giden kan akışının çoğunu kesmişti. Güzelliğin bedeli acı oluyordu.

Buna kesinlikle değer. Cal'in bana bakışını görünce on parmağımın her birinin morarmasını göze alabileceğimi fark ettim.

Gözleri ayakkabılarıma odaklanınca, “Siktir,” dedi.

“Ne?” Ayaklarıma baktım ama herhangi bir sorun göremedim.

“O ayakkabılar ayağındayken bacaklarını belime dolaman için yapmayacağım şey yok.” Gözlerimin içine baktı.

Aman. Tanrım.

Aramızdaki boşluğu kapatarak önümde diz çöktü.

“Ne yapıyorsun?” Kalbim göğüs kafesimde çarparken nabzımın atışları kulaklarımda çınlıyordu.

“Onları bu kadar sıkarsan bayılacaksın.” Parmakları şişmiş baldırlarımdan birinin üzerinde gezindi. Dizimin arkasına hafif

bir dokunuşuyla bile yalpalayınca elimi omzuna koymak için uzandım.

Parmaklarını bacağıma hafifçe değdirmesi iniltimi bastırmak için yanağımanın içini ısırmama neden oldu. “Sorun olmaz.”

Cal seçimi bana bırakmayarak ilk ipi dikkatlice çözdü. İpler dağınık bir yığın hâlinde ayaklarımın yanına düştü.

Kaşlarını çatarak bacaklarımdaki kırmızı izleri ovuşturdu. “Acıtmıyor mu?”

“İyi göründükleri sürece kimin umurunda?”

Parmaklarıyla küçük daireler çizip sonuçtan memnun kalana dek baldırlarıma masaj yaptı. Nefes almak imkânsız hâle geliyor, bacaklarımda arasında büyüyen sızı her geçen saniye şiddetleniyordu.

İlk ayakkabımı yeniden bağlamayı bitirdiğinde omzunu sımsıkı kavradım.

“İyi misin?” Bana gülümsedi.

Gözlerim kısıldı. “Ne yaptığının gayet farkındasın.”

Ne yaptığının farkında olsa da Cal’in bunu *neden* yaptığını bilmiyordum. Öpüşmemizden sonra hızlıca geri çekildiğinde kendine hâkim olacağını ve gelecekte herhangi bir hata yapmamaya özen göstereceğini düşünmüştüm.

Çok yanlış beklentiye girmişsin.

Parmağını diken diken olan tenimin üzerinde gezdirirken sırtışı genişledi. Gülümseyen aptal suratını ittiğimde az kalsın dengemi kaybedip kığımın üzerine düşecektim.

Ben nefes nefese kalana kadar aynı şeyi diğer bacağımda da tekrarlardı. Aramızdaki gerilim devam ederse aklımı kaybedecektim.

İşte tam da bu yüzden ondan uzak durmalısın.

Önümde diz çökmüş hâli sonsuza dek rüyalarımda yaşayacak olsa da ayağa kalktı. Bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada parkeye çarpan spor ayakkabı sesleri onu durdurdu.

Cami koşarak oturma odasına geri döndü. “Biri bizi almaya geliyor mu anne?”

“Hayır.”

Yüzü düştü. “Neden?”

Cal’e bakarak, “Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?” diye sorarken titreyen ellerimi arkama sakladım.

Kaşlarının ortasında bir çizgi belirdi. “Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

İlk ihtiyacım bir akıl sağlığı kontrolü olabilirdi.

Düşünceyi uzaklaştırdım. “Arabamı ödünç almamın bir sakıncası var mı? Lastiğim patladı ve kimse aramalarım cevap vermiyor, araç paylaşım uygulamasını denedim ama...”

Gözleri kocaman açıldı. “Arabamı mı sürmek istiyorsun?”

“Şey aslında...” Boğazımdaki yumruyu görmezden gelerek ön cebinde görünen matarayı işaret ettim.

“Saat daha dokuz,” dedi alçak sesle.

Aman Tanrım. Ona âdeta hakaret ettin.

“Doğru, şey...”

Elini kaldırdı. “Tamam. Her neyse. Sürebilirsin.”

“Yaşasın!” Cami ellerini cıırttı.

Omuzlarım düştü, gerginlik bastırđığım adrenalinle birlikte akıp gitti. “Teşekkür ederim.”

Cal bana anahtarlarını uzattı. “Senin için her şeyi yaparım.”

Beş kelime. On hece. Karnıma yumruk gibi indi.

Sözlerinin beni nasıl etkilediğini belli etmemeye çalıştım. Ama beni can yeleği olmadan geçmişe fırlatmış ve aynı beş kelimeyi tekrar tekrar söylediği anılarda boğulmaya terk etmişti.

Uçurtmamı ağaçtan indirmeye çalışırken kolunu kırıdığında da, *Senin için her şeyi yaparım*, demişti.

Soyadının aksine tam bir pislik olan Pete Darling'le²⁸ ilk randevumdan erken ayrılmak zorunda kaldığımda beni almaya geldikten sonra da, *Senin için her şeyi yaparım*, diye homurdanmıştı.

Uyuşturucu ve alkolün canı cehenneme diyerek ona bir kez daha direnecek kadar güçlü olamayacağımı bilerek Wisteria Gölü'ne asla geri dönmeyeceğine dair söz verdirdiğimde de, *Senin için her şeyi yaparım*, diye fısıldamıştı.

Oysa gerçek bunların aksine boktan bir şeydi, gözlerim akmayan yaşlarla yandı.

O, geçmişti. Bu da şimdi.

Duygularımı bir kenara itip şimdiki zamana odaklanmama ihtiyaç duyan kızım için koşturdum.

Ben çocuk koltuğunu kurarken Cami terlemesin diye içeride bekledi. Cal'in arabasının arka koltuğu çok dar olduğundan ben emniyet kemerini deliklerden geçirmek için uğraşırken vücudumun belden aşağısı arabanın dışında kaldı.

"Her şey yolunda mı?" Boynuma değen nefesinin sıcaklığıyla tenim karıncalandı.

"Her şey yolunda." Emniyet kemerinin tokası parmak boğumlarıma çarptığında küfrettim.

"İzin ver sana yardım edeyim." Emniyet kemerini takmama yardım etmek için vücudumun üzerinden eğilen Cal göğsünü sırtıma bastırdı. Vücutlarımız iki mıknatıs gibi birbirine çekilirken bu his göz ardı edilemeyecek kadar baskındı.

Tüylerim diken diken olurken derin bir nefes aldım. Başparmağının ucunu tenimde gezdirdiğinde keskin bir nefes daha aldım.

"Şunu yapmayı kes." Emniyet kemerini çözüp halletmesi için ona bıraktım.

28 Yazar *Darling* kelimesinin İngilizcede cana yakın ve sevimli anlamında kullanılmasına gönderme yapmış. -ç.n.

Bana kollarının arasından çıkmak için boşluk bırakmayarak vücutlarımız yapışmış hâlde kemeri takmaya çalıştı. Koltuğu ayarlaması çok uzun sürmedi.

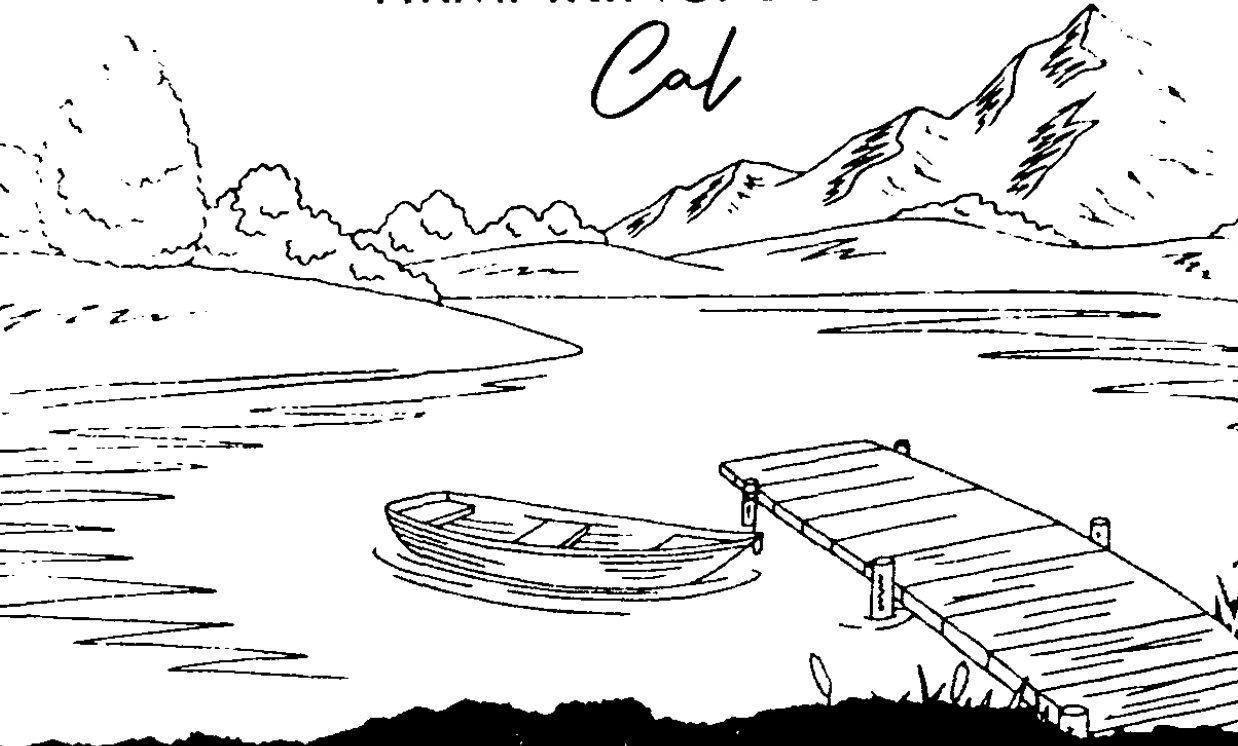
“Tamamdır.”

Sesiyle yerimden sıçradığımda popom kasiğına çarptı. Keskin bir nefes aldığımda gözlerim kocaman açıldı.

Hassiktir.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Cal

Lana beni uzaklaştırmaya çalışsa da bedenlerimizin konumu yüzünden poposu penisime çarptı. Zar zor duyulabilen bir iç çekişle altımda donup kaldı.

Evde yaşananlardan dolayı zaten yarı sert olan aletim temasına tepki verdi. Kan doğrudan en yeni sorunumun kaynağına pompalandı.

“Sen...” Cümlesini bitirmekte zorlandı.

“İlk randevumuzda giydiğin elbiseyi giymişsin,” diye yanıtladım, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Elbise her nasılsa üzerinde eskisinden daha iyi görünüyordu ve bugün ona bakacak her herifi şimdiden kıskanmaya başlamıştım.

“Ben...” Omzunun üzerinden bana bakıp kaşlarını çatı.

“Bir dakika. O gece ne giydiğimi hatırlıyor musun?” Haplara ne kadar bağımlı olduğum göz önüne alındığında ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum.

“Her şeyi hatırlıyorum.” Bakışlarım dudaklarına kaydı. Öpüşmemizin anısıyla dudaklarım karıncalandı.

Dilini çıkarıp alt dudağında gezdirdiğinde dilinin yerine benimkini koyma isteğiyle karşı karşıya kaldım.

Geçen geceki öpüşmemiz kafamın içinde kira ödemedен yaşıyordu. Ne kadar dikkatimi dağıtmaya çalışırsam çalışayım hep zihnimin en ön sıralarında yer alıyordu.

Kalsaydım ne olurdu?

Peki kaçmak yerine olanları konuşarak çözüydük?..

Pişmanlıkların canı cehenneme diyerek onu tekrar öpseydim?..

Bunun yerine eve dönüp onu fiziksel olarak tekrar öpeme-yecek hâle gelene kadar içmiştim.

“Anne! Hazır mısın?”

Geri sıçradım. Lana beni tekrar iterek bedenimi arabadan ve dudaklarının cazibesinden uzaklaşmaya zorladı.

Muhtemelen herkes için en iyisi bu.

“Hadi seni yerleştirelim.” Cami’ye gelmesini işaret eden Lana’nın sesi her zamankinden daha da boğuk çıktı. O Cami’yi koltuğuna yerleştirirken ben de *cocadaların* olduğu kabı bagaja koydum.

Lana’yla aramdaki tuhaf gerilim arabaya bindiğimizde iyice yoğunlaştı. Kimsenin arabamı kullanmasına izin vermezdim, oysa şu an ona kardeşlerime bile yasak olan şeyi yapması için izin veriyordum.

Sırf direksiyon başına geçmene güvenmediği için.

Dikkatimi göğsümde yoğunlaşan dayanılmaz baskıdan uzaklaştırmak için sefil bir çabayla parmaklarımı bacaklarıma vurdum.

Onun ve Cami’nin hayatını asla bu şekilde riske atmazdım, bu yüzden aksini düşünmesi...

Lanet olsun ki *canımı yakmıştı.*

Lana garaj yolundan çıkarken karanlık düşünceler aklımdan uçup gitti. Ani bir fren sesiyle başka bir araba kornaya basarken Lana geçiş hakkının kendisinde olduğunu söyledi, oysa geçiş hakkı onda falan değildi.

O, şhirde ilerlerken hayatımda ilk kez kapının kulpuna asıldım. Çok fazla dur işareti ya da trafik ışığı yoktu ama her birinde daha sonra acısını çekeceğim şekilde sert bir frenle durmayı başarıyordu.

Kalbim göğüs kafesimde çarpıyordu. “Deli gibi araba kullanıyorsun.”

Kıkırdadı. “Işığın bu kadar hızlı bir şekilde sarıdan kırmızıya dönmesi benim suçum değil.”

“Sarıya döndüğünde kırkla gidiyordun!”

Umursamazca omuz silkti.

Terle ıslanan alnımı sildim. “Nasıl hâlâ ehliyet sahibisin anlamıyorum?”

“Muhtemelen senin Wyatt’ı boğduktan sonra hapiste olmamanla aynı sebepten.”

Ağzım açık kaldı. “Senden korkulur.”

“Hiç kaza yapmadığım için ehliyetim hâlâ duruyor.”

“Muhtemelen kasabadaki herkes sen araba kullanırken trafiğe çıkmamaları gerektiğini bildiği içindir.”

Parmaklarını şıklattı. “Aslında düşününce mantıklı geldi. Hiçbir zaman yoğun trafiğe yakalanmamama şaşmamalı.”

“İnsanların aceleci olmalarının sebebi sen olduğun için.”

Yanakları pembeleşene ve gözleri sulanana kadar güldü. Sesiyle olduğu kadar, bana döndüğünde yüzünde oluşan muhteşem gülümsemesiyle de beni büyüledi.

Kesinlikle sefil durumdasın. İnlememi bastırmak için yanağımın içini ısırdım.

Lana sonunda arabayı Cami’nin okulunun önüne park ettiğinde bana bir bakış attı. “Arabayı ödünç verdiğin için teşekkürler.”

“Senin için her şeyi yaparım.” Ona yarım yamalak bir selam verdim.

Birdenbire tüm vücudu gerildi.

İkidir böyle oluyor. Neden?

Lana kapısını açıp arabadan inerken yanlış olabilecek ne söylediğimi düşünmem için bana zaman tanımadı. “Hadi Cami. Cal’e teşekkür et.”

“Teşekkür ederim!” Arka koltukta ellerini çırpı.

“Hadi seni oradan çıkaralım.” Ben Cami’ye yardım ederken Lana bagajdan kapları aldı. İki kapılı spor arabaların çocuklarla uyumlu olmadığını anlamam için Cami’yi arabadan indirirken iki başarısız girişimde bulunmam ve mezuniyet kepinin köşesinin neredeyse gözümü oyması yetmişti.

Cami sonunda arabadan indiğinde cüppesi kırıış kırıştı ve kepi yine yamulmuştu. Beş dakikalık araba yolculuğu boyunca üzerindikileri nasıl bu hâle getirdiğinden emin değildim ama garip bir şekilde etkilenmiştim.

Cüppesi kırışmış olsa da kepinin düzeltmek için elimden geleni yaptım.

“Bana anneni hatırlatıyorsun,” dedim dalgın bir şekilde.

Cami kocaman mavi gözleriyle bana baktı. “Gerçekten mi?”

“Ah, evet. O da senin gibi vahşi bir çocuktı.” Göz kırptım.

Cami kıkırdadı, bu masum ses göğsümün ısınmasına, kalbimin sıkışmasına neden oldu. Bana yüzünde şapşal bir gülümsemeyle baktığında gülümsemesine karşılık verdim.

Yüzümde bir karıncalanma hissettiğimde Lana’nın garip bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

“Her şey yolunda mı?”

Boğazını temizledi. “Evet. Az önce kamerayı unuttuğumu fark ettim.” Kızına döndü. “Öğretmenin endişelenmeden gitsek iyi olur.”

“Sen de geliyor musun?” Cami tutmam için elini uzattı.

Hiçbir şey söyleyemeden eline öylece baktım.

Lana ben daha düşünmeye bile fırsat bulamadan, “Hayır. Cal meşgul,” diye yanıtladı.

Ona baktığımda çenesinin kasıldığını gördüm.

“Haklısın. İşiniz bittiğinde sizi almaya geleyim mi?”

Başını iki yana salladı. “Teşekkürler, gerek yok. Wyatt ve Delilah bizi eve kadar bırakır.”

“Peki ya araba koltuğu?” dedim.

“Senin için sorun olmazsa yarın alırım.”

“Elbette.”

Onlar uzaklaştığında rahatlayacağımı düşündüm ama bunun yerine göğsüm sızlıyordu. İçime derin ve yasak bir özlem duygusu hâkimdi. *Yıllardır* hissetmek için kendime izin vermediğim türden bir özlem.

Böylesi daha iyi.

Peki o zaman Cami ve Lana okula doğru gözden kaybolurken burada bir yabancı gibi onları izlemek neden bu kadar boktan geliyordu?

Çünkü sen bir yabancısın.

Bu duyguyu üzerimden atıp arabama binmeye niyetlendim ama kapıya ulaştığımda tereddüt ettim.

Bir yanım onlarla gitmek istiyordu. Bunu isteyen küçük bir yanımdı ama yine de beni çok korkutuyordu. Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yaptım.

Oradan hızla uzaklaştım.

Kafede erken bir öğle yemeğiyle kitapçıdan yeni bir kitap almak gibi ayık aktivitelere bağlı kalmak için elimden geleni yapsam da hiçbir şey göğsümdeki baskıyı hafifletmiyordu.

Şehrin diğer ucunda turistlerin uğrak yerlerinden olan barlardan birine giden yolun nasıl bittiğini anlamadım bile, tıpkı daha sonra duygularımı uyuşturmak için içtiğim tüm votka tonikler gibi.

Alkol tüketimini azaltmıştın, evet.

Elimden geleni yapıyordum ama iş, alkol ve aşırı stres altında kendimi kontrol etme konusuna geldiğinde zayıflığım ortaya çıkıyordu. Görüşüm bulanıklaşıp kafam sakinleştğinde nihayet huzur bulabildim.

Artık Lana'yı düşünmüyordum.

Artık Cami'yi düşünmüyordum.

Artık altı yıl önce her şeyi mahvetmiş olmasaydım hayatımın nasıl olabileceğini düşünmüyordum.

Sadece ben, hoparlörlerden sızan müziğin sabit ritmi ve sorunlarımın çaresi olan alkol vardı.

Dünyam sanki biri onu kırk beş derecelik bir açıyla eğmiş gibi geliyordu. Araç paylaşımından bulduğum arabadan tökezleyerek çıktım ve garaj yolunda yüzüstü düşmeden yürümeyi başara-bildim. Üçüncü denemede ancak kapıyı açabildim. Evin zifiri karanlığında ayaklarım birbirine dolandı.

Bir duvara tosladım ama o duvar aslında benim ağırlığımla sallanıp devrilen bir masaydı. Üzerinde ne varsa paramparça olurken ortamda korkutucu bir ses yankılandı.

İrkildim. "Siktir." Işığı açarsam ortaya çıkacak görüntüden korkarak karanlıkta öylece durdum.

Işığı *bulabilirsem* tabii.

Sanki ev aklımı okuyormuş gibi bir anda aydınlandı. Her renkten, şekilden ve boyuttan çiçek, binlerce cam kırığıyla birlikte parke zemine saçılmıştı.

"Aman Tanrım." Lana merdivenlerin başında duruyordu. "Hayır. Hayır. Hayır."

"Lana!" diye bağırdım. "Seni özledim!" Ben ince düşünceli bir adam değildim.

Yüzündeki şok ifadesi öfkeye dönüştü. "Sarhoş musun?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece biraz kafam güzel."

"Burada ne yapıyorsun? Konukevinde kalman gerekiyordu."

"Merhaba demek istedim." Elimi kaldırıp tam bir ezik gibi el salladım.

Derin bir nefes aldı. "Hareket etme. Aşağıya inmeden önce gidip ayağıma bir ayakkabı giyeyim."

“Anlaşıldı, bebeğim.” Onu selamladığımda karşılığında bana ölümcül bir bakış attı.

Spor ayakkabılarını giymesi ne kadar sürdü bilmiyorum ama o gelene kadar bu pisliğin içine nasıl düştüğümü sorgulayarak duvarı izledim.

Lana. Cami. Mezuniyet.

Alnıma vurdum. “Tabii ya.”

“Buna inanamıyorum.” Lana merdivenlerden inerken kaşlarını çattı. Etrafa yayılan döküntüleri incelerken kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti.

Yüzümü buruşturdum. “Kazayla kırıldı.”

Avizenin altında gözleri parladı. Kırık cam parçalarına bakarken yüzünde oluşan ifadeden en az aramızdaki sessizlik kadar nefret ettim.

“Sana yenisini alacağım. Söz veriyorum.”

“Yenisini istemiyorum. Ben onu istiyordum,” diye tersledi.

“Üzgünüm.” Alt dudagım sarktı. Bir defasında Cami’nin böyle yaptığını ve otomatik olarak Lana’da işe yaradığını görmüştüm, bu yüzden ben de şansımı denedim. “Bu bir kazaydı.”

“Kazalar olabilir ama sarhoş olmak bir tercihtir.”

“Haklısın. Kötü bir tercih.”

“Yine de aynı tercihi yapmaya devam ediyorsun. Tanrım Cal, otuz üç yaşındasın. Artık yaşının adamı gibi davransan.” Durduğum yeri işaret etti. “Orada kal.”

Gözden kaybolduktan kısa bir süre sonra bir süpürge, faras ve çöp kutusuyla geri döndü. Ben orada işe yaramaz hâlde sessizce dururken o, yerdeki cam kırıklarını karşıdaki köşeye süpürdü. Öfkesi bir ateş gibi odadaki tüm oksijeni emiyordu.

“Çiçekler kimden?” Yere saçılmış kır çiçeği yığınını işaret ettim. “Bir erkekten mi?”

Harika, Cal. Lana bundan asla şüphelenmez.

Başını iki yana sallayıp süpürmeye devam etti. “Seninle şu an bunu konuşmayacağım.”

“Neden? Söylediğim doğru diye mi?”

“Çünkü sarhoşsun ve önemsiz biri için kıskanç bir aptal gibi davranıyorsun?”

“Kıskanç bir aptalsam ne olmuş?”

“Neden beni kıskanasın?”

“Çünkü...”

“Çünkü ne?” Bana keskin bir bakış attı.

Bu gece büyük bir kısmını kaybettiğim haysiyetimin son kırıntısını korumak için yanağımın içini ısırdım. Lana cevap vermemi beklemekten vazgeçip daha sert hareketlerle süpürmeye başladı, parke zeminde birkaç cam parçası havaya uçtu.

“Tekrar rehabilitasyona gitme zahmetine girdin mi?” diye sordu, uzun bir sessizliğin ardından. Sorarken sesi sakindi ama süpürürken omuzlarının gergin olduğu fark ediliyordu.

Gülerek, “Elbette. Nasıl sonuçlandığını tahmin etmek ister misin?” dedim. Reverans yapar gibi eğilmeye çalıştım ama dengem yerinde olmadığı için neredeyse yere seriliyordum. Bu sefer beni kurtaracak bir masa olmadığından dengemi yeniden kazanmak için kollarımı havaya savurdum.

Sefilsin, Cal. Kesinlikle sefilsin.

Damarlarımda dolaşan aşırı alkolden anlam veremediğim bir ifadeyle bana baktı.

“Sana acımak istemiyorum ama acıyorum.”

“İşte her erkeğin sevdiği kadından duymak istediği şey.”

Gözlerini kırptırdı. Ardından bir kez daha kırptırdı. Bir cümle kurmadan önce *üçüncü* kez kırptırdı. “Ve aynı zamanda yatağa gitmen gerektiğinin işareti.”

“Yatakta bana katılacak mısın?”

Kolumu tutup kendi kendine İspanyolca bir şeyler söylenerek beni merdivenlerden yukarıya, eski odama götürdü. Beraber yatağıma doğru yürüdük. Spor ayakkabımın ucu yere takılınca dengem bozuldu ve beraberinde Lana da dengesini kaybetti.

“Hay aksi. Benim hatam,” diyerek gülüp geçtim.

Derin iç çekişi göğsümü sızlattı. Başka bir olay yaşanmadan beni yatağa götürdü. Kırım güvenli bir şekilde şiltenin üzerine yerleştğinde bir adım geriledi ama benden uzaklaşmadan bileğini kavradım.

Parmaklarımı bileğinin iç kısmında gezdirdiğimde yumuşak bir şekilde nefes aldı. “Üzgünüm,” dedim.

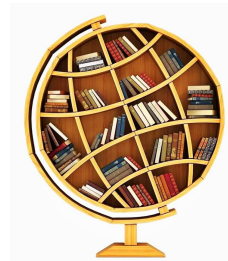
Elini kurtarmaya çalıştı ama tutuşumu sıkılaştırdım. “Şu kelimeyi tekrarlamayı kes.”

“Neden?”

“Çünkü kelimelerin anlamları vardır ve eylemlerin onları ucuzlaştırıyor.”

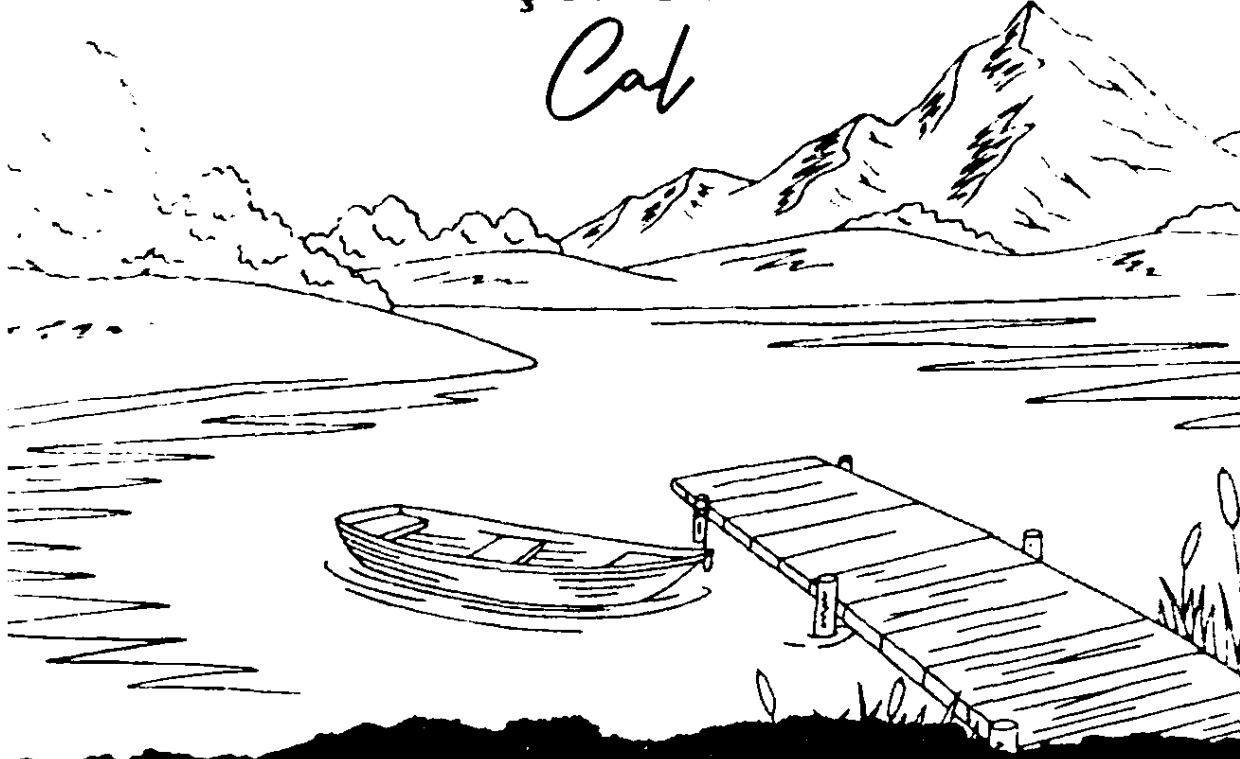
Bileğini kavrayan elim gevşediğinde bunu fırsat bilip benden kurtuldu. Göğsümdeki çatlak genişleyerek içimdeki boşluğu ortaya çıkardı.

Yatak odamın kapısını kapatmadan önce söylediği son şey, “Uyuyup alkolü bünyenden at,” oldu ve beni şeytanlarımla baş başa bıraktı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cal

Ertesi sabah şiddetli bir baş ağrısı ve dün gecedan sonra Lana'dan saklanma isteğiyle uyandım. Babamın aksine ben içi kokuşmuş bir sarhoş değildim, sadece çenesini kapalı tutmayı başaramayan bir aptaldım.

İşin kötü yanı Lana'nın vazosunu kırmış, bir de üzerine ona temizlik yaptırmıştım. Öfkeli homurtumu bastırmak için başımın üzerine bir yastık kapattım.

Davranışından dolayı kendinden başka kimseyi suçlayamazsın.

Odamın kapısı gıcırdayarak açıldı. Kapı eşiğinde Lana'yı bulmayı umarak başımı yastığın altından çıkardım.

Cami, "Merhaba!" diye bağırdı.

Başım sessiz bir cevap gibi zonkladı. "Lütfen sessiz konuşalım."

"Üzgünüm," dedi biraz daha alçak sesle bağırarak.

İdare eder. "Annen nerede?" Ve günün geri kalanında ondan nasıl saklanırım?

"Öğle yemeği hazırlıyor."

Öğlen mi olmuştu? Ne kadar süredir uyuyordum?

“Peki sen burada ne yapıyorsun?” Yatakta doğrudum. Üs-
tümde hâlâ dün gecedan kalma, çamaşır sepetinin dibinde bir
hafta beklemiş gibi görünen kıyafetlerim vardı.

“Annem biraz hasta olduğunu söyledi.”

Başım yastığa geri düştü. “Öyle mi dedi?”

“Evet. Telefonda Dee teyzeye senin sarkık olduğunu söy-
lerken duydum.”

Kahkahalara boğuldum ama başım zonklayınca anında
bunu yaptığımı pişman oldum. “Sanırım sarhoş olmayı kas-
tediyorsun.”

Aralık dişlerini göstererek şapşal şapşal gülümsemesine yavaş
yavaş alışıyordum. “Sarhoş olmak ne demek?”

*İşte bu çocukların yakınlarında bulunmana izin verilme-
mesinin nedeni.*

Boğazımı temizledim. “İnsanların geceleri kötü kararlar
alıp ertesi gün hasta uyanmasına denir.”

Söylediklerimi düşünürken alnını kırıştırdı. “Çok fazla
çikolata yiyip sonra karnının ağrması gibi mi?”

“Aynen, ufaklık. Aynen.” Keşke sorunlarım çok fazla çi-
kolata yemekten kaynaklansaydı. Çok daha az zararlı ve çok
daha eğlenceli olurdu ki bu da benim kitabımda iki pozitif
şey demektir.

“Nasıl iyileşeceksin?”

Derin bir iç çektim. “İyileşip iyileşmeyeceğimden emin
değilim.”

“Neden?”

“Çünkü çok sık hastalanıyorum.” O kadar sık ki bunu
kabul etmek beni üzüyordu.

Cami’nin bakışları yargılayıcı değildi. “Sarhoş olarak mı?”

“Evet.” İçkiye dayanıklı olmam ertesi gün etkilerine karşı
bağışıklığım olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece bu etkileri
idare etmekte ustalaşmıştım.

Ve onları gizlemekte.

“Ah. Bekle! İşe yarayacak bir şey biliyorum! Burada kal, Cow-l.”

“Cal. Sadece *Cal*,” diye vurguladım.

“Peki Cal,” dedi ama yine daha çok *cow* gibi çıkmıştı. Belki sonunda anlardı, sadece bugün o gün değildi.

Cami kapıyı ardına kadar açık bırakarak odadan çıktı. Koridorda koşarken çıplak ayakları ahşap zeminde sesler çıkarıyordu.

Sırf bu çocukla başka bir sohbetten kaçınmak için buradan ayrılmayı düşündüm. Başımın zonklama şekline bakılırsa belki de en iyisi buydu.

Ya da dün gece olanlardan sonra kibarlık edip Lana’nın kızıyla biraz eğlenceli vakit geçirebilirsin.

Lana’dan bir iki puan kazansam fena olmazdı. Çocuklarla iyi anlaşılan biri olmamama rağmen Cami’yi mutlu edecekse –ki onun mutluluğu da Lana’yı mutlu edecekti– bir süre iyi anlaşmaya çalışabilirdim.

Bu yüzden vücudumdaki her bir hücre bana Cami’den uzak durmamı söylese de odamda kalıp ayaklı küçük belanın beni iyileştireceğini düşündüğü şey her neyse onu getirmesini bekledim. Umarım bir şişe Advil ve bir bardak suyla gelirdi.

Kapımın çalınmasıyla kafam sesin geldiği yöne doğru döndü. Kalbimin hızlı atışı kulaklarımda çınlıyordu.

Lana kapının çerçevesine yaslanmıştı. “Bir dakikan var mı?”

Boğazımdaki büyük yumruyu yutkunmaya çalıştım. “Tabii.”

Odama girerek kapıyı arkasından kapattı. Duygusuz ve kararlı bakışları dün gece barda yediğim her şeyi kusmak üzereymişim gibi hissetmeme neden oldu.

“Dün gece olanlar bir daha asla tekrarlanmayacak.”

Başım önüme düştü. “Hayır. Öyle bir şey gerçekten yaşanmamalıydı.”

“Fazla tepki veriyor olabilirim ama anahtarını geri aldım.”

Yumruklarımin arasındaki yorganı sıktım. “Anlıyorum.”

“Böyle bir şey nasıl oldu anlamıyorum.” Sesi bir bıçaktan daha keskindi.

Karnımdaki bulantı hissini görmezden gelerek ona odaklandım. “Vazo...”

“Ne olmuş vazoya?” Buz gibi bir sesle sormuştu.

“Bugün sana yeni bir vazo alacağım.”

“Gerçekten yeni bir vazo alarak annemin vazosunu paramparça etmeni telafi edeceğini mi düşünüyorsun?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Annenin mi?”

Onca şey arasından tabii ki gidip annesine ait bir şeyi kıracaktın...

Titrek bir nefes verdi. “Burada yaşamayı kabul etmenin bir hata olduğunu biliyordum. Hukuksal olarak şansımı denemeli ve bu işi bir hâkimin kararına bırakmalıyım. Belki biraz sağduyu sahibi olur ve kendine çeki düzen verirsin diye düşünmüştüm ama belli ki senden çok fazla şey bekliyordum. O kadar geç saatte eve girerek ne yapmayı düşünüyordun?”

Saçlarımla oyalandım. “Tam olarak düşünebildiğim söylenemez.”

“Sana o anahtarı asla vermemeliydim.”

“Lana...”

“Hayır. Sakın bana *Lana* diyerek bunların silinip gideceğini düşünme.”

“Bir şeyleri silmeye çalışmıyorum. Özür dilemeye çalışıyorum.”

“Pekâlâ, özrünü alıp kustuğun diğer boklarla birlikte kırına sokabilirsin.” Daha özür dilememe fırsat vermeden kapıyı çarpıp çıktı.

“Ben geldim!” Cami bir torpido gibi odama daldı. Kapı duvara çarpınca tavandan bir parça sıva düştü.

Çok umut verici görünüyor.

İrkildim. “Sessiz oluyorduk, unutma.”

“Doğru. Özür dilerim.” Bir o ayağının bir bu ayağının üzerine zıpladı.

“Ne oldu?”

“Kendini daha iyi hissetmen için sana bir şey yaptım.” Katlanmış bir kâğıdı göğsüne bastırıyordu.

“Neymiş o?”

Parmağıyla yaklaşmamı işaret etti. Eğilmeyi düşündüm ama diz çökmenin daha iyi olacağına karar verdim.

Kâğıdı açarken Cami’nin yüzü aydınlandı. “Tadaa!”

Beynime saplanan keskin ağrıyla yüzümü buruşturdum.

“Beğenmedin mi?” Cami’nin gülümsemesi soldu.

“Sadece başım ağrıyor.”

“Ah, üzgünüm.” Alt dudağı titredi.

Kâğıda hızlı bir şekilde göz attığımda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oldu. Sayfanın büyük bölümünü kaplayan kocaman eğri bir kalple aslında basit bir çizimdi. Kırmızı kalbin içine iki sarışın çöp adam çizmişti. Birinin kolları büyük dalgalar hâlindeyken, kısa olanın elbiseyi temsil eden üçgen şeklinde bir gövdesi vardı. Kalbin altında da Cami’nin bana yazdığı mesajı vardı.

Geçmiş olsun, Cow-l.

Parmaklarımı isminin üzerinden gezdirirken bir kahkaha patlattım. Daha önce ismimi böyle yazan birini hiç görmemiştim. “Bayıldım.”

Cami’nin yüzü parlak ve görmezden gelinmesi imkânsız bir havai fişek gösterisi gibi aydınlandı. “Gerçekten mi?”

“Şimdiye kadar aldığım en iyi kart.” Dudaklarım samimi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Birinin derin bir nefes aldığını duyup başımı kaldırdığımda Lana’nın kocaman açılmış gözlerle bize baktığını gördüm.

“Selam.” Ona hafifçe gülümsedim.

“Burada neler oluyor?” Odaya girdi.

“Kendini daha iyi hissetmesi için Cow-l’e bir kart yaptım.” Cami kâğıdı göstermek için annesine döndü.

“Öyle mi?” Lana’nın sesindeki gerginlik katı tavrına uyuyordu. “Cal’in nesi varmış?”

Cami’nin yanakları pembeleşti. “Sarhoş olmuş.”

Lana kızı bu kelimeyi öğrendiği için tek suçlu benmişim gibi ters ters baktı.

Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. “Telefonda sarkık olduğumdan bahsettiğini duymuş, bu yüzden sakın beni suçlama.”

Lana Cami’ye dönüp, “Çok düşüncelisin tatlım,” diyerek kızının başını hafifçe okşarken birbirine dolanmış buklelerini daha çok karıştırdı.

“Daha iyi hissediyor musun?” Cami iri mavi gözleriyle bana bakıyordu.

“Kesinlikle. Şimdiden daha iyi hissetmeye başladım.” Baş ağrısı ve mide bulantısının geçmesi biraz zaman alacak olsa da uyandığımdan beri göğsüme baskı yapan ağırlık hissi hafıflemişti.

Cami kartı göğsüne bastırırken kâğıdı buruşturarak ciyakladı. “İşe yarayacağını biliyordum!”

Tiz sesi yüzünden gözlerim seğirdi. Başımdaki baskıyı azaltmak için dikkatli bir şekilde şakaklarımı ovdum.

“Neden yüzmeye gidip Cal’i rahat bırakmıyoruz?”

Cami heyecanla ciyaklayarak odadan çıktı.

“Teşekkürler.” Ayağa kalktım.

Lana Cami’nin peşinden gitmeden önce tükürürcesine, “Senin için yapmadım,” dedi ve beni sessizlikte kendi hâlime bıraktı.

Kendimi tavan arasındaki diğer şeyleri düzenleyerek oyalamaya çalıştım. Pencerenin ardında yankılanan gürültülerle dikkatim kolayca dağılınca girişimim başarısız oldu.

Göğsümdeki sıkışma Cami ve Lana’nın göl kenarında takıldığını görünce daha da yoğunlaştı. Lana’yla aynı şeyi yap-

uğımız günlere dair yüzlerce anı gün yüzüne çıktı, gerçi Lana o zamanlar suyun dışında değil de içinde zaman geçirirdi.

İskelede oturduğu yerde üzerine güneş vuruyor, bronz tenine sıcak bir ısıltı yansıtıyordu. Gözlerini siper ederek Cami'ye yıllardır görmediğim kocaman, parlak bir gülümsemeyle baktı.

Dünkü özlem duygusu bu sefer öncekinden çok daha güçlü bir şekilde geri dönmüştü. Aşağıda onlarla birlikte olmak *istiyordum*.

En son sahip olmaman gereken bir şeyi istediğinde neler olduğuna bir bak.

Bu düşünce beni kendime getirdi, oradan kaçıp konukevine dönmeyi seçtim. Ama dışarı çıkar çıkmaz Lana'nın arabasının lastiği patlak hâlde hâlâ garaj yolunda olduğunu fark ettim. Vazgeçmeden önce Lana'nın anahtarlarını alıp patlak lastiğini değiştirmeye giriştim. Lastik değiştirme konusundaki tek tecrübemin, pazar günleri Declan ve Iris'le Formula 1 yarışları izlemekle sınırlı olduğu göz önüne alındığında bu oldukça cesurca bir hareketti.

Kavurucu güneş altında TV'deki lastikçilerin elektrikli somun sıkma aleti ve hızlı krikosuyla işi kolaylaştırdığını fark etmem yalnızca beş dakikamı aldı. Canlı yayındaki adamların aksine gerçek hayatta bu iş pek seksi ve hızlı değildi.

Başlangıçta pek beceremedim ama YouTube, Adderall ve lanet bir lastik tarafından alt edilemeyecek kadar becerikli olmam sayesinde patlak lastiği Lana'nın bagajında bulduğum yedek lastikle değiştirdim.

Güneşin altında bir saat vakit geçirdikten sonra başım ağrıyıp midem bulansa da Lana'nın arabasını tamirciye götürmeye karar verdim. Güvenlik nedeniyle onu sorunlu bir arabayla bırakmak istemediğimden kendi arabamı almak için kasabaya gidip göl evine geri döndüm. Tamirciye gitmeden önce de ona arabaya ihtiyacı olursa diye bir not, anahtarlarımı ve Cami'nin çocuk koltuğunu bıraktım.

Tamirciye girdiğimde, “Merhaba. Lastiklerimi değiştirmek istiyorum,” dedim.

Adam bana bir kez baktıktan sonra televizyondaki Kore dizisini izlemeye geri döndü.

“Bana yardımcı olacak mısınız?” Tezgâhın önünde durdum.

“Elbette. Ama bugün hepimiz doluyuz, istersen yarın sabah yine gel. *Daha erken saatlerde.*” Bu sefer bakışlarını televizyondan ayırmadı bile.

Arkasındaki kâğıtta yazılı olan çalışma saatlerine gözlerimi kısarak baktım. “Yarın açık mısınız peki?”

“Evet.”

Arkasındaki kâğıdı işaret ettim. Kâğıdı çöpe atmadan önce onu buruşturup bir top hâline getirme cüretini gösterdi.

Dışlerimi sıkarak, “Bugün yapamaz mısınız? Ne kadarsa ödemeye hazırım,” dedim.

Bana baktığında kafasındaki çarklar dönmeye başlamıştı. Tekrar dizisine dönüp başını iki yana salladı. “Üzgünüm, Sal. Keşke sana yardım edebilseydim.”

“Ama etmeyeceksin.”

Lana’nın anahtarlarını tezgâhın üzerine koydum. “Dışarıda tamir edilmesi gereken araba Alana’nın. Bana inanmıyorsan kendin bak.”

Kırılaşan kaşları çatıldı. “Öyle mi? Bunu daha önce neden söylemedin?”

Gözlerimi devirip ona en iyi kalite lastiği seçmesini söyledim. Lana’nın anahtarlarıyla birlikte ortadan kayboldu, on dakika sonra geri geldiğinde diğer üç lastiğinin kullanılmayacak hâle geldiğini ve motor yağının değiştirilmesi gerektiğini belirtti. Lana ve Cami’nin güvende olması için gerekli ne varsa her şeyi elden geçirmesi için onay verdim. Garaja dönmeden önce bana tuhaf bir bakış attı.

İki saat sonra upuzun bir fatura ve göğsümde günler sonra hissettiğim rahatlama hissiyle dükkândan ayrıldım. Eve dönüş

hızlı oldu. Garaj yoluna girip kapı zilini çalmadan önce Lana'nın arabasını her zamanki yerine park ettim.

Sıktığı yumruğunun arasındaki anahtarımın dışarı çıktı. Gergin çenesi, kollarını göğsünde kavuşturması, araba tamir edilmiş olsun ya da olmasın başımın belada olduğunu işaret ediyordu.

Derin bir nefes aldı. "Notunu aldım. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Dün yaşananlardan sonra en azından bunu yapabilirim diye düşündüm."

"Peki, teşekkür ederim." Minnettarlığını yüksek sesle dile getirmek sanki büyük bir sorun yaratacakmış gibi alçak sesle söylemişti.

"Sorun değil. Yağmurda yıpranmış lastiklerle araba kullanmanı istemediğim için tamirciye götürüp diğer üçünü de değiştirttim."

"Öyle mi?" Bakışlarını arabadan yüzüme çevirdi.

"Ev-vet! Ayrıca yağını değiştirdi ve sileceklerini yeniledi."

Elini ağzına kapattı.

Belirsizlikle kafam karıştığı için, "Sorun değildir umarım?" diye sormaya mecbur kaldım.

Başını iki yana salladı, parlayan bakışları hâlâ arabaya sabitlenmiş hâldeydi.

Anahtarları ona verdim. "Ben gideyim, yeterince vaktini aldım."

Birbirimize anahtarları verirken parmak uçları avucumun içine değdiğinde vücudum elektriklendi.

"Teşekkürler. Araba konusunda yardım etmen büyük incelikti." Ben ona cevap vermeye fırsat bulamadan içeri girerek kapıyı kapattı.

Dün geceki olaydan sonra ondan çok bir şey beklemiyordum ama bir yanımda hâlâ daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasının tam olarak ne olduğundan pek emin değildim. gerçi. Tek bil-

diğim, önceki öz güvensizliğimin yerini yeni bir boşluk hissinin aldığıydı. Ancak bu sefer onu alkolle boğmamayı seçtim. Lana'nın üzülmesine neden olduğum için kendime verdiğim bir cezaydı bu.

O gece yatağa sarhoş ve uyuşmuş hâlde girmedim. Gayet kendimde ve geçen sefer burada kalsaydım düşeceğim duruma şu anda girmeme sebep olduğu için dedeme kızgın olarak uykuya daldım.

Kırdığım vazoyu tamir edemezdim. Denemek bile boşunaydı ama sarhoşken başıma gelen kazayı telafi edecek bir şeyler bulma umuduyla pazar sabahı gölden bir saat uzaklıktaki yerel alışveriş merkezine gittim.

Bir vazo bulmak kolaydı. Seçenekler sınırsız olunca en güzelini, en pahalı olanı seçtim. Lana fiyat etiketini umursamazdı ama en azından çabam gözden kaçmaz diye umuyordum.

Kasiyer aldığım vazoyu kırılmaması için özenle paketlerken mağazayı dolaştım. Üst raflardan birinde duran kiraz kırmızısı parlak bir mikser gözüme çarptı. Lana ve onun bin yıllık eski el mikseri aklıma geldiğinde görevliyi çağırıp aynı mikserden benim için bir tane paketlemesini ve ödemesini yapacağımı söyledim.

Beni affetmesi için Lana'ya hediye almaya çalışmıyordum.

Sadece hayallerini –artık hayal kurmasa bile– gerçekleştirmesi için ona hediye almak istiyordum.

Sarhoş olduğum gece Lana anahtarımı elimden aldığı için zili çalıp kapıyı açması için bekledim. Bir süre sonra ağır mikserin

olduğu paketi verandaya koymak zorunda kaldım ve o aheste aheste kapıyı açmaya gelirken sabırsızca olduğum yerde kıpırdanıp durdum.

Kapı gıcırdayarak açıldığında Lana gözlerini kırıştıtarak bana baktı. “Ne istiyorsun?”

“Hatamı telafi etmeye geldim.” Vazonun olduğu paketi ona uzattım.

“Hediyelerle mi?” Kaşlarını çatarak elimdekine baktı.

Ona göre sevgisini gösterirken hediyelerin bir öneminin olmadığı söyleyebilirsin.

Mikserle ilgili heyecanımla birlikte umudum da ölmüştü. O görmeden mikserin olduğu paketin önüne geçtim ama hâlâ vazonun bulunduğu diğer paketi elimde tutuyordum. “Kırdığım şeyi yerine koyamayacağımı biliyorum ama yine de sana yeni bir vazo almak istedim.”

Uzanıp almadı bile. “Ne anlamı var ki?”

“Sadece sebep olduğum sorunu düzeltmeye çalışıyorum, amacım daha fazla sorun çıkarmak değil.”

“O zaman burada asıl önemli olan sorunu düzelt. Ve sana ipucu vereyim, bu sorun vazo değil.”

“Ben...” Cümlenin geri kalanı ağzımdan çıkmadı.

“Yeniden içmeye başlayacaksan rehabilitasyona gitmenin ne anlamı vardı?”

Biri sanki kalbimi hayatın acımasız bıçağıyla ikiye ayırmış gibi hissettim. “Yeniden içmeye başladım çünkü ayık kalma sebebimi kaybetmiştim.”

Kaşları çatıldı. “Neyi kaybettin? Paranı mı? Hokey kariyerini mi? Normal bir hayat yaşama isteğini mi?”

“Sen, Lana. Seni kaybettim.”

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alana

Başımı iki yana öyle bir salladım ki görüşüm bulanıklaştı. “Karşıma dikilip bağımlılığın için beni suçlayamazsın.”

Çenemi kavrayıp beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Seni suçlamıyorum. Geçen sefer olanlar hakkında dürüst davranıyorum.”

“Geçen sefer derken ne demek istiyorsun?”

Çenemi tutan parmakları sıkılaştı. “Buraya geri geldim. Bir daha asla dönmeyeceğime yemin etsem de döndüm çünkü aptal, umut dolu ahmağın tekiydim.”

Derin bir nefes aldım. “Ne zaman?”

“Dedem solunum cihazından çıkarılmadan hemen önce.”

“Ama bu...” *İki yılı aşkın bir süre önceydi.*

Hayır, olamaz.

Yüzündeki ifade kalbime görünmez bir hançer sapladı.

“İlk başta inanmadım.” Bakışlarını yere çevirdi. Omuzlarından gerginlik akıyordu, gömleğinin altındaki kasları kaskatı kesilmişti. “Ama sonra seni o adamla gördüm, Last Call’un önünde Victor’la öpüşüyordunuz.”

Gözlerimi kısarak, “Sana Victor’dan kim bahsetti?” diye sordum.

Üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. “Önemli mi?”

Daha fazla yüzüne bakamadığım için bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Göğsü derin derin aldığı nefesle inip kalkıyordu. “Biliyor musun? Önemli olmamalı çünkü söylemek istediğim bu değil.”

Gözlerim kendiliğinden kapandı. “Öyleyse nedir?”

“O gece seni son bir kez daha hayal kırıklığına uğrattım.”

Başımı, beynimi çınlatacak kadar şiddetle iki yana salladım. “Nasıl yani? Kasabada olduğunu bile bilmiyordum.”

“Çünkü o gece senin için –bizim için– savaşmak yerine kolay yolu seçtim. Aşına olduğum yolu. *Yanlış* yolu. Sorunlarımın başa çıkmak yerine daha fazla acı hissetmeyecek hâle gelene kadar alkolle boğulmak istedim. Ta ki beynimin seni başka bir adamın kollarında gören kısmını uyuşturana kadar. Ayık olmak için verdiğim onca çabadan sonra bu yaptığımın boktan bir şey olduğunu biliyorum ama içimde kendime engel olacak gücü bulamadım. Bulmak *istemedim*. İyileşmemin asıl sebebi elimden alınmıştı, dedemin olacağını öngördüğü şey de tam olarak buydu.”

Bana tamamıyla ruhunu açarken şu anda ona kızmam imkânsızdı.

“Daha büyük bir şeye dönüşebilme şansımızı mahvettiğimi biliyorum. Geçen sefer nasıl bir ruh hâlinde olduğumu ve bir araya gelmemizin arkadaşlığımızı mahvedeceğini bildiğim hâlde, bir ilişki yürütmeyi denemem bile bencilceydi.”

“O zaman neden riske girdin?” Takıntılı olduğum bu soru kendimi savunma duygusuyla birlikte ağızımdan kaçırverdi.

Derin bir nefes aldı. Midem düğüm düğüm olmuş, kaslarım canımı yakacak kadar gerilmişti.

Bakışları benimkilere kilitlendi. “Her zaman için birlikte olmamızın kaderimizde yazılı olduğunu düşünmüştüm. Zaman-

lamayı biraz bok etmiş olsam da bu, dünyada senden daha çok istediğim hiç kimse olmadığı gerçeğini değiştirmiyor.”

Nefes almak gittikçe daha da zorlaşıyordu.

“Daha öncesinde doğru ânın gelmesini bekliyordum çünkü bizim için hiçbir zaman doğru an olmamıştı. Üç yıl artık o kadar uzun gelmiyor ama o zamanlar bir ömür gibi geliyordu. Sen on sekizine bastığında ben çoktan rehabilitasyona girmiş, yirmi bir yaşında bir eziktim. Ben bombok biriydim ve sen...” Duraksadı.

“*Bakireydin* derseni seni döverim.” Eskiden Cal benimle bu konuda çok fazla dalga geçerdi. Ta ki bir gece konunun çok uzadığını düşünüp sinirle şehir dışından gelen biriyle yatana kadar. Benimle bir hafta boyunca konuşmamıştı, onun böyle davranmasına hiç alışkın değildim.

“Mükemmel. Sen *mükemmeldin*.” Elinin arkasıyla yanığımı okşadı.

Kelebekler yine ortaya çıkmıştı.

“Senin bir sürü hayalin vardı, aynı şekilde benim de. İkimizden biri diğerinin hayatına razı olmak zorunda kalacaktı ve ben, bunu yaşamamızı istemedim. Büyüdüğümüzde bunun için bana kızmanı göze almak istemedim.” Gülümsemesi soldu. “Geriye dönüp bakınca sanırım bu aptalca bir sebepti.”

“Sana *kızmam*. Sadece ciğerlerine giden hava akışını kesmek ve ara sıra yüzünün morarmasını izlemek isterim.”

“Doğru şartlar altında bu fantezinde seve seve rol alırım,” diyerek göz kırptı.

“Elbette. Güvenli kelimemiz de *daha fazla* olabilir.”

Ağzından samimi, hafif bir kahkaha kaçtı. Bana şey gibi bakıyordu...

Eskisi gibi.

“İşte *bunu* çok özledim.” Gülümseyerek aramızdaki boşluğu işaret etti. “Geri dönüp buradan ayrılmadan önce yaptığım hataları değiştiremeyeceğimi biliyorum. Kulağa boktan bir şey

gibi gelse de bu süreçte seni kaybetmiş olmama rağmen yaşadıklarımın pişman değilim. Çünkü sana hiç sahip olmamaktansa bir yaz boyunca bu duyguyu yaşamamanın nasıl bir his olduğunu bilmeyi tercih ederdim.”

Kalbim özellikle söylediği son cümlesiyle patlamaya hazır hâle geldi.

“Bu yaz zor bir başlangıç yaptık ama umarım tekrar arkadaş olabiliriz. En azından ben burada olduğum sürece.”

“Arkadaş mı?” Zemin ayaklarımın altından kaydı.

En sevdiği kitapmışım gibi yüzümdeki ifadeyi okuduğunda, “Dün fena hâlde sıçtığımın farkındayım,” dedi.

“Hem de *çok fena*.”

“Çok fazla şişen egomu indirmek için yanımda olmana minnettarım.”

“Bunu topluma yaptığım bir katkı olarak düşün. Michigan Gölü büyüklüğünde egosu olan senin gibi birinin kasabada dolaşmasına izin veremeyiz.”

“Hâlâ rekabet edebileceğim Superior Gölü²⁹ varken benim için biraz umut kalmış olmalı.”

Gülümsememi gizlemek için nafîle bir çabayla dudaklarımı birbirine bastırdım.

Derin bir iç çekip konuya geri döndü. “Bak. Tekrar arkadaş olmayı istemekle biraz ileri gitmiş olabilirim...” *Evet, çünkü beni daha bir hafta önce kendinden geçercesine öptün.* “Ama ben buradayken iyi geçinmenin bir yolunu bulabileceğimizi umuyorum.”

Teklifini düşünürken alt dudağımı çiğnedim. Arkadaş olmak bir beklenti yaratırdı. Aramıza aptalca bir şey yapmamızı önleyeceğini umduğum birkaç sınır çizebilirdi.

Doğru. Çünkü burada bulunduğu son kez bu çok işe yaramıştı.

29 Kanada'yla ABD arasında yer alan Superior Gölü, dünyanın yüzölçümü bakımından en büyük tatlı su gölüdür. -c.n.

Artık akıllanmıştım. O zamanlar birlikte olmanın heyecanı sağduyumun önüne geçmişti. Ama artık her şeye hazırlıklıydım. *Değişmiştim.* Ona karşı beslediğim öfkeyi bir kenara bırakmak olgunluk işareti sayılabilirdi.

Ona ve bağımlılıklarına güvenmemek olgunlaşmadığının işareti değil, yaşadığın tecrübelerin yansımasıdır.

Sadece onunla da değil, ablamla yaşadığım tecrübelerin de. Bağımlılıkları yüzünden acı çeken sevdiklerimle yaşamak hakkında bana bildiğim her şeyi öğreten türden tecrübelerdi bunlar.

Arkadaşlık teklifini reddetme niyetiyle ağzımı açtım ancak hemen dudaklarımı birbirine bastırdım. Arkadaşlığımızı özleyen tek kişi o değildi.

Ben de özlemiştim.

Topuklarımın üzerinde ileri geri sallandım. “Yeniden arkadaş olmak istiyorsan bazı sınırlar koymamız gerek.”

“Mesela?”

“Bir daha mezuniyet gecesindeki gibi sarhoş olursan bu iş biter. Sonsuza kadar.”

Güçlkle yutkunduğu gözümden kaçmadı. Hiç beklemeden, “Tamam,” diye cevap verdi.

Ah, lanet olsun. Biraz olsun tereddüt edeceğini düşünmüştüm.

“Ve bir daha öpüşmek yok.” Kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

Dudakları seksi bir sırıtişla kıvrıldı. “Zor olacak ama deneyebilirim.”

“Denemeden uzun süre hayatta kaldın, bu yüzden başarabilirsin bence.” Geçen hafta yaşananların anısıyla yanaklarım ısındı.

“O öncedendi,” derken sesi derinleşmişti.

“Neden önce?”

“Altımda olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamadan önce.” Parmak boğumlarını yanağımda gezdirdi. Aramızdaki hava elektriklenirken tüylerim diken diken oldu.

Arkadaş olmaya çalışabileceğimize inanmak bile aptalcaydı. Bunu başarmamın hiçbir yolu yoktu, elinin basit bir dokunuşuyla bile vücudum böyle tepki verirken imkânsızdı. Bu durumdan hem nefret etmişim hem çok hoşuma gitmişti. Ne olursa olsun bir daha yaşanmasına asla izin vermemeliydim.

Başımı hızlıca iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım. “Biliyor musun? Unut gitsin. Senin arkadaşın olamam.”

Geri çekilerek sıcaklığını ve omurgam boyunca azalarak yok olan karıncalanma hissini beraberinde götürdü. “Neden olamazsın?”

“Benimle flört etmeden durmaya beş dakika bile dayanamazsın.”

“Senin yanımdayken beş dakika bile dayanabileceğimi düşünüyorsan çok yanılıyorsun.”

Onu baştan ayağa süzerek şöyle bir baktım. “Hayal kırıklığına uğradım ama çok da şaşırmadım.”

Saniyeler içinde yüzü kıpkırmızı oldu. “Demek istediğim bu değildi.”

“Utanmana gerek yok. Artık yaşlandın, durumunu anlayabiliyorum. Doğru hapi kullanarak bu sorunun çabucak çözülebileceğinden eminim.”

Bana bir adım daha yaklaştı. “Utanmadım. Daha çok sinirlendim diyebilirim.”

Alaycı bir şekilde iç çeker gibi yaptım. “Ah, erkeklerin ne kadar hassas olduklarını unutmuşum.”

“*Lana.*”

Bir kelime. Dört harf. Boynumu kavrayıp beni göğsüne doğru çekerken tenimden âdeta binlerce kıvılcım saçıldı. Dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta dururken nane kokan nefesinin sıcaklığı yüzüme çarptı.

Votka değil.

Ellerim göğsüne doğru kıvrıldı.

Parmaklarını boynuma bastırırken, “Onurumu korumalıyım,” dedi.

“Hâlâ korunacak bir onurunun olmasına şaşırdım doğrusu.”

Gözleri gökyüzünde aynı anda parlayan binlerce yıldız gibiydi.

Ona doğru çekildiğimin farkındaydım, kafamın içindeki ses bunun sonunun iyi olmayacağını haykırırsa da içimde kendime engel olacak gücü bulamıyordum.

Cal elini saçlarıma dolayıp başımı yana eğdi ve göğüslerimizi birbirine bastırana kadar beni kendine doğru çekerek şaşırttı. Burnunu hafifçe değdirerek boynumda gezdirdi. Tek bir dokunuşunun tüm vücudumu alevler içinde yanıyormuş gibi hissettirmesi çok erotikti. Bu duygudan kaçmak isteyecek kıpırdandığım anda tam aksine hiç istemediğim bir yerine sürtündüm.

Hassiktir.

Sertliğinin her bir santimi karnıma baskı yapıyordu. Bu hisle derin bir nefes aldığımda alçak sesle güldü.

“Şey... Tam da bundan bahsederken...” Sesinin eskisinden daha sert çıkması titrememe neden oldu. Ne için titrediğimden ben de pek emin değildim. Uyarıldığım için mi? Heyecanlandığım için mi? Yoksa *çaresizlikten* mi? Seçenekler sonsuzdu ve her biri bir öncekinden daha tehlikeliydi.

“Sertleşmişsin.”

“Her zamanki gibi fazla akıllısın.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Neden sertsin peki?”

“Çünkü yanımda sen varsın.” Bakışları kalbimi saran buz tabakasını delerek kendine bir yol açtı.

Ruhuma damgasını vuran görüntüyü silmeye çalışarak başımı iki yana salladım. “Bunu yapmamalıyız.”

Parmakları saçlarıma daha sıkı kavradı. “Biliyorum.” İç çekerek kulağımın altındaki hassas noktayı öptü. Yutkunmaya fırsat bulamadan ağızımdan titrek bir nefes kaçtı.

“Bu çok yanlış.” Kalbim aksini iddia edercesine göğsümde daha güçlü bir şekilde atmaya başladı.

Gözleri kapanmadan önce içinde yanıp sönen acıyı yakalamıştım. “Bizimle ilgili gerçekten böyle mi hissediyorsun?”

“Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.” Bu ağzımdan çıkan otomatik bir cevaptı ama etkisi açıkça yüzünden okunuyordu.

Onu incitmek beni fiziksel olarak hasta etse de başka seçeneğim yoktu. Onunla herhangi bir şekilde yakınlaşmak burada uzun süre kalmayı bile planlamayan biri için kalbimi yeniden riske atmak demekti.

Başka bir kalp kırıklığından sağ çıkabileceğimi sanmıyordum. Korkarım bunu bir kere daha yaşarsam sonunda onarılamayacak şekilde paramparça olacaktım.

Elini saçımdan çekerek ölü bir ağırlık gibi yanına düşmesine izin verdi. “O zaman sınırı aştığım için özür dilerim. Ben...” Sözlerinin devamını getiremedi. “Bir anlığına kendimi kaptırdım.”

Onu böyle görünce göğsüm sızlıyordu. Midemdeki bulantı hissi iyice şiddetlenirken yakıcı asit boğazıma kadar yükselip titreyen bedenimden kurtulmaya çalışıyordu.

Kendime engel olmadan önce ona bir zeytin dalı uzatım. Pişman olacağımı bildiğim ama geri alamayacağım aptal bir zeytin dalı.

“Eğer arkadaş olmak istiyorsan –gerçek arkadaş– bana böyle şeyler yapamazsın.”

Yüzündeki ifade kayıtsız bir hâl almıştı. “Arkadaşım olmak istemediğini sanıyordum.”

“Eh, fikrimi değiştirdim.”

“Neden?”

“Çünkü kasabadaki tek arkadaşın beş yaşındaki kızım ve açıkçası bu biraz üzücü.”

Ona baktıkça ifadesiyle içimdeki boşluk genişliyordu. “Bana acıyan bir arkadaşına ihtiyacım yok.”

“Tüh, çok kötü oldu. Bu, bir alana bir Castillo bedava kampanyasıydı.”

Yüzüne gerçek bir gülümseme yayıldı, gözlerine düşen gölgeler geri çekildi. “Bu, maket gemi yapımında bize yardım edeceğin anlamına mı geliyor?” Heyecanı bağımlılık yapıyordu, kendimi ona *evet* derken buldum. Anında pişmanlık hissinin gelmesini bekledim ama bunun yerine ikisiyle birlikte özel bir şey yapacak olmanın göğsümde yarattığı karıncalanmayı hissettim.

Belki de böyle bir aktivite bize iyi gelirdi. Belki son altı yıldır yüzeyde meydana gelen tüm saçmalıklara son verip yolumuza bakabilirdik.

Geri adım atmadan önce bir süre daha gözlerimin içine baktı. “Gitmeliyim. Yarın sabah erkenden müteahhitle işimiz var.”

Neden bahsettiğini anlamamışçasına yüzüne bakarken birkaç kez göz kırptıktan sonra kendime geldim. “Ah, doğru.”

Arabasına dönmeden önce vazounun olduğu paketi tekrar bana uzattı. Gidişine o kadar odaklanmışım ki ana yola dönene kadar verandada duran ikinci paketi fark etmemiştim bile.

Eve girip daha küçük paketi merdivenin yanındaki masanın üzerine koyduktan sonra diğerini almak için dışarıya çıktım.

“Bu da ne böyle?” Paketi kaldırırken ağırlığı karşısında homurdandım. Masanın yanında yere bırakırken kollarım titredi.

Önce vazoyu açtım. Sade, zarif ve tam da annemin seçeceği türden bir şeydi. İkinci paket tam bir sürprizdi. Yere diz çöküp paketlenmiş kutuyu açmaya başladım. Ambalaj kâğıdının üzerine beyaz bir zarf yapıştırılmıştı, zarfı yırtıp içindeki kartı çıkardım.

Belki de başka birinin hayallerini gerçekleştirmek istemekle ilgili sözlerinde haklıydın.

C.

Titreyen parmaklarımla ambalaj kâğıdını yırtıp içindeki profesyonel mikseri çıkardım. *Asla benim olamasa da bakarak kendime işkence edebileceklerim* listemde olan bir markanın ürünüydü.

Gözlerim yaşlarla doldu. Beni allak bullak eden mikserin kendisi değil, hediyenin altında yatan anlamdı.

Kartı tekrar okuduğumda midemdeki kelebekler bu kez daha şiddetli bir şekilde harekete geçti. Bu duygunun gece boyunca bir şeyler pişirme dürtüsüyle ilgisi yoktu, asıl sebebi bana bu heyecanı yaşatan adamdı.

Korkup vazgeçmeden önce telefonumu çıkarıp Cal'e bir mesaj attım.

Lana

Mikser için teşekkürler.

Cal

En sevdiğim hamur işini yaparak bana teşekkür edebilirsin.

Lana

Anlaştık.

O gece haftalardır hiç olmadığım kadar iyi hissederek yüzümde aptal bir gülümsemeyle yatağa gittim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Alana

Ertesi sabah heyecanla uyandım, müteahhitle tanışmaya hazırdım. Artık Cal'le aram düzelmeye başladığına göre evde onunla birlikte çalışmak sorun olmayacaktı.

Cami'yle yarışır bir enerjiyle sabah rutinini hızla atlattım. Yaz kampına başlama konusundaki coşkusunu bana da bulaştırmıştı, araba yolculuğunun tamamını yeni izlediği Dreamland prensesi filmindeki en sevdiği şarkıyı söyleyerek geçirdik.

Yıllar önce Kanelere ve onların peri masalı imparatorluğuna karşı savaşım da pes etmişim. Özellikle Cami'nin tüm arkadaşları Dreamland'e ve onların prenses filmlerine takıntılıyken bu anlamsız bir mücadeleydi. Filmlerin çok sevimli olduğunu ben bile kabul ediyordum hatta Cami'yle Kolombiyalı karakteri olan bir film çekmelerinin çok güzel olacağı konusunda hemfikiridik. Bir de ailem gibi Barranquilla'dan gelirse bizim için daha da güzel olurdu.

Eve döndüğümde ruh hâlim gayet yerindeydi.

"Neye gülümsüyorsun böyle?" Cal başını mutfak kapısından uzattı.

Durulamakta olduğum tavayı tekrar köpüklü suya bırakıp tezgâhın üzerindeki portatif hoparlörden gelen müziği kapattım. “Yaz tatilinin ilk günü.”

“Ah, harika. İlk önce ne yapmayı planlıyorsun?”

Bulaşıkları işaret ederek, “Müteahhit gelmeden bu işi bitirmem gerek,” dedim.

Keten gömleğinin kollarını sıvamaya başlayarak kaslı kollarını ortaya çıkardı. “Sen yıkarken benim kurulamama ne dersin?”

Gözlerimi kollarından çekip yüzüne baktım. “Neden?”

“Çünkü tavan arasındaki işleri bitirdim ve müteahhit gelene kadar yapacak başka bir işim yok.”

“Tavan arasını bitirdin mi?”

“Evet.” Fırının üzerinde asılı duran bir havluyu alıp omzuna attı ve bana döndü.

Ona bakarken gülümsemeden edemedim. “Evcimen olmak sana çok yakışıyor.”

Dudakları seğirdi. “Belki de Iris’in planı buydu.”

Duyduğum isim karşısında sırtım kaskatı kesildi. *Iris de kim?*

Daha önce bu isimden bahsettiğini hiç duymamıştım ama yalnızca ismi anıldığında bile gözlerinin parlamasına bakılırsa onu fazlasıyla önemseydiği belliydi.

Bulaşık telini alıp tavada kalan yumurtaları temizlemeye başladım. Cal yanımda durmuş az önce yıkadığım tencereyi kuruluyordu. Sessizlikte bulaşık telinin metale sürtünme sesi kulaklarımı tırmaladı.

Beni dirseğiyle dürterek, “Ne oldu?” diye sordu.

“Yok bir şey.”

“Iris de kızgın olduğunda aynı şeyi söyler.” Sesi daha keyifli geliyordu, başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerinin parladığını gördüm.

Ne pislik ama.

O kadar sert ovuyordum ki telin bir parçası kopup havaya fırladı.

“Bir sorun olmadığından emin misin?” diyerek şaka yollu sordu.

“Evet.”

“Sen öyle diyorsan. Arkadaşlığımızda şimdiden sorun çıksın istemem.”

“Al bakalım.” Tavayı durulayıp sussun diye eline verdim.

Kulağıma fısıldamak için eğilerek, “Yengemi kıskanman çok hoş ama buna gerçekten gerek yok,” dedi.

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. “Yengen mi?”

“Iris Elizabeth Kane. Bir başka deyişle Declan’ın eşi.”

“Declan evlendi mi?”

Gülümseyerek başını evet anlamında sallarken, “En yakın arkadaşım la hem de,” dedi.

Pekâlâ, şimdi kim aptala benzemiyormuş bakalım?

“İkinizin yakın olması güzelmiş,” diyerek burnumu kıristırdım.

Burnuma hafifçe dokundu. “Declan aynı fikirde gibi görünmüyor.”

Kahkaham boğazımda düğümlendi. “O nasıl?”

“Her zamanki gibi tahammül edilmez.”

“Çok yazık. Umarım sonunda mendebur ifadesini ortadan kaldıracak o ameliyatı olmuştur.”

Cal başını geriye atıp güldü. Gülümsemesiyle pencereden sızan ışığın birleşimi onu güneşe rakip yapıyordu. Sadece Cal’in sağlayabileceği sıcaklığa sığınmak için umutsuzca ona yaklaştım.

“Tanrım, seni özledim.” Kolunu etrafıma dolayarak beni kendine doğru çekti. Hareketinin tamamen platonik olması gerekiyordu ancak baştan ayağa hissettiğim karıncalanma hiç de öyleymiş gibi gelmiyordu. Cal’in bakmadığımı düşünerek yaklaşıp saçımı koklaması da pek yardımcı olmuyordu.

Kalbim yüksek sesle çıldırmış gibi atarak beni âdeta sağır etti.

Yalnızca arkadaş olmamızın ilk günü iyi gidiyordu. Gelecek günler için sabırsızlanıyordum.

Lopez Luxury'den müteahhidi Ryder Smith çantasından bir metre çıkardı. "Evi gezmeye başlayalım mı?"

Cal gözlerine ulaşmayan gergin bir gülümsemeyle bana baktı. "Hazır mısın?"

Sağ gözüm seğirse de, "Elbette," diye cevap verdim.

Cal'le birlikte Ryder'a evi gösterirken aramıza epey bir mesafe bırakmaya özen gösterdik. Yanlışlıkla birbirimize dokunduğumuz her seferinde ikimizden biri aniden irkiliyordu. Arkadaş olmayı önerdiğinde Cal'in aklından geçen bu muydu bilmiyorum ama umarım bu tedirgin ruh hâinden kurtulabilirdik.

Ryder aramızda olanları fark etmemiş gibi görünüyordu. Bize cevabını bile bilmediğim bir sürü soru sorarken defterine notlar almaya devam etti.

Parkenin vinil döşemeyle birleştiği mutfak girişinin yanında çömeldi. "Vinilin altında parke devam ediyor mu?"

Cal sanki cevabı bilmem gerekiyormuş gibi bana baktı.

"Annemin önceki ev sahibinin mutfaktaki yerleri parkeyle kapladığını söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden sanırım orijinal ahşap döşeme evin her tarafında var."

"Adamlarımdan birine baktırıp bunu teyit etmesini sağlayabilirim. Eğer orijinal ahşap döşemeyse sadece ufak bir onarım ve yenilemeyle sorunu çözeriz, bu da yeni zemin döşemesi yapmaya kıyasla bize çok zaman kazandırır."

"Bu kadar yüksek bir satış fiyatı belirlemişken alıcılar daha modern bir şey beklemez mi? Mermer gibi mesela?" Cal kollarını göğsünde kavuşturarak damarlı kollarını mükemmel bir şekilde gözlerimin önüne serdi.

Karşımdaki kol pornosu dikkatimi fazlasıyla dağıttığı için söylediklerini neredeyse kaçırıyordum.

"Mermer mi?" diye sordum.

“Mermerin nesi var?” Cal kaşlarını çattı.

“Evin tarzına uymuyor.”

“Satış fiyatı da uymuyor ama bu sana engel olamadı.” Bana sırıttı.

Tek tanığım Ryder’ken onu tam olarak burada hiç düşünmeden boğabilirdim. Belki de yeterince ödeme yaparsam adam bana beton ayakkabılar bile yapardı.

Ryder’ın kara gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Bu büyüklükteki bir ev için mermer zemin istiyorsanız tedarikçimize bağlı olarak en az altı aylık bir bekleme süresi olur.”

Cal elini havada salladı. “O zaman boş verin. Orijinal zemini yenileyelim.”

Ryder mutfığa giderken Cal’le onu takip ettik. Kendi kendine konuşarak etrafı karıştırıp defterine notlar karalıyordu. Bazı söylediklerinde haklı olsa da bir kısmı kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Kullanışlı, minik bir alet çıkarıp kahrolası duvarı delmeye başladığında yüzü düştü. Bize dönmeden önce içinden bir küfür mırıldandı. “Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersiniz?”

Cal gülümseyerek adaya yaslandı. “Bu evle ilgili iyi bir haber mi varmış? Kesinlikle çok şaşırdım.”

Yan tarafını çimdikledim. “Önce kötü haberi duyalım lütfen.”

“Duvarlarda asbest var.”

Ah, hayır.

“Şaka yapıyorsun,” derken Cal kaşlarını çattı.

“Bu dönem inşa edilen evlerde sık sık karşılaşılır. Mineral lifi duvarlardan, zeminden ve yalıtımdan dikkatlice çıkarmak için bizimle birlikte çalışan bir asbest temizleme ekibiyle iletişime geçmemiz gerek.”

Cal benim panik içindeki nefes alışverişlerimi tamamen duymazlıktan gelerek telefonunu çıkarıp araştırmaya koyuldu.

“Duvarları yıkmak zorunda mı kalacaklar?”

“Muhtemelen. Şu anda uygun ekipman olmadan incelemek için daha fazla delik açamayacağım.”

“İyi haber ne?” Şakağımı ovuşturdum.

“Bir ekibin burayı ne kadar çabuk temizleyeceğine bağlı olarak üç haftadan uzun sürmez. Döndüğünüzde bütün asbest temizlenmiş olur, o zaman tadilata başlayabiliriz. Takvimimizde bizi biraz geriye atar ancak bu süreyi tadilat malzemelerini seçmek için kullanabilirsiniz.”

Dünya, sanki bir dönme dolaptan inmişim gibi etrafımda dönüyordu. “Ne? Bir dakika. Ne demek döndüğünüzde? Nereye gidiyoruz?”

Ryder kaşlarını çattı. “Asbest bulduğumuza göre temizlenene kadar burada kalmanızı tavsiye etmem.”

“Neden?” diye panikle sordum.

Cal konuşmaya daldı, çenesi gerilmişti. “Çünkü kansere neden olabilecek bir şeyin ortasında yaşamana asla izin veremem.”

“Kanser mi?” Gözlerim kocaman açıldı.

“Valizlerini topla, sen ve Cami konukevinde benimle kalacaksınız.”

Ryder gittikten sonra asbestin oluşturduğu sağlık riskleriyle ilgili kendi kapsamlı araştırmamı yaptım. Bu sırada Cal kontrolü ele alıp ben eşyaların geri kalanını topladıktan sonra cuma günü temizlik işlemine başlaması için bir ekipten randevu aldı.

Geçici olarak kalabileceğim sadece iki yer vardı. Bunlardan biri anında elenmişti çünkü Violet’ın şu anda zaten iki ev arkadaşı varken Cami’yle benim için fazladan odası kalmamıştı. Kalan tek seçenek Delilah ve Wyatt’ın iki yatak odalı eviydi. İştten çıkınca Delilah’yı arayıp ona sormam gerekiyordu.

Cal konukevinde kalmaktan kaçmaya çalışmamdan hoşlanmamış gibi görünüyordu. Tüm öğleden sonra peşimden ay-

ılmadı, bu hem can sıkıcı hem de boyumun yetmediği yerlere ulaşmam konusunda faydalı olmuştu.

Cal'ın taşıma şirketi için üst üste istiflediği koli yığınlarına çarpmamaya dikkat ederek garajda yolumu buldum. Cal'ın varlığı bir anda dikkatimi dağıtınca tökezledim. Kolilerin üzerine yüzüstü düşmeden önce dirseğimden tutarak beni yakaladı.

"Peşimde dolanmayı keser misin?" Kolumu çekip elinden sıyrıldım.

"Bu gece evde kalmamayı kabul edene kadar olmaz."

"İyi!" Ellerimi pes edercesine havaya savurdum. "Zaten burada uyumayı planlamıyordum."

Kaşları çatıldı. "Yani konukevine mi geleceksin?"

"Hayır." Ayak parmaklarımın ucunda yükselmeme rağmen üst raftaki valize ulaşmakta zorlandım.

Cal üzerimden uzanıp benim için raftaki valizi indirdi. Göğsünün sırtıma değmesiyle ürperdiğimi belli etmemeye çalışmıştım ama tek bir parmağıyla sırtımdan aşağı okşayarak inmesine bakılırsa vücudumun verdiği tepki dikkatinden kaçmamıştı.

"Peki nerede kalacaksın?" Sorusunda belli bir ima vardı.

Bu kadarı yeter ama.

Topuklarımın üzerinde döndüğümde göğüslerimiz birbirine değdi. "Bilmiyorum ama konukevinde seninle kalmam imkânsız."

"Neden?"

Ellerimi havaya savurdum. "Çünkü bu korkunç bir fikir!"

"Yanımdayken kendini kontrol edemeyeceğinden mi korkuyorsun?" Ona has gülümsemesi tüm gücüyle ortaya çıkarak dünyamı alt üst etti.

Burnumdan güldüm ama alaycı tavrım her zamanki cesaretinden yoksundu. "Kendimi kontrol edebilirim."

"Öyle mi?" Başparmağının ucu alt dudağımın kıvrımında gezinerek omurgamdan aşağıya bir enerji dalgası gönderdi. Başım acınası bir şekilde ona doğru eğildi.

Acınası kısmını özellikle vurgulamak isterim.

Zayıf bir hamle olsa da iterek onu kendimden uzaklaştırdım. Sırf dokunuşunun yarattığı heyecanı yeniden hissedebilmek için parmaklarım gömleğini kavrayıp onu kendime çekmek için can atıyordu.

İşte bu yüzden onunla yaşayamazsın.

Beni kollarıyla sıkıştırdığı kafesten sıyrılıp Cal'in melodik gülüşü eşliğinde valizleri arkamdan sürükleyerek oradan ayrıldım.

Günün geri kalanını Cami ve kendim için gerekli eşyaları toplayarak geçirdim ki bu başlı başına yorucu bir çabaydı. Asbest temizleme ekibi gelmeden önce diğer eşyaları toplamaya pek de hevesli değildim.

Anısı olan çok fazla eşyam yoktu. Sahip olduğum en değerli eşyam hatıralarla dolu bir ayakkabı kutusuydu. Giysi dolabımdaki merdivene tırmanıp kutuyu üst raftan aldım. Birkaç yıl önce ağacın altına koymayı unuttuğum eski bir Noel hediyesinin arkasına, ulaşılamayacak bir yere gizlenmişti.

Titreyen elimi üzerinde gezdirdikten sonra tozlu ayakkabı kutusunun kapağını açtım. Birçok fotoğrafa, bilete, Cal'in benim yüzümden yaralandığı için hastanede yattığı zamanlardan kalma birkaç hasta bilekliğine, Cami'nin en sevdiği emziğine ve hayatımın diğer hatıralarına göz atarken elimin titremesi iyice arttı. Yirmi dokuz yıllık anıların tek bir ayakkabı kutusuna sığması ne kadar acıydı. Bir zamanlar geleceğimde bu kasabadan çok daha farklı yerlerde olacağımı hayal ederdim. Wisteria Gölü'nü seviyordum –gerçekten seviyordum– ama burası asla hayalimdeki macera değildi.

Son varış noktam olmalıydı.

Artık nihayet hayallerini gerçekleştirme şansın olacak.

Evin satışından elde edeceğim parayla artık beni dünyayı dolaştırmaktan ve burada kendi pastanemi açmaktan alıkoyan hiçbir şey kalmayacaktı.

Şey, kendimden başka hiçbir şey tabii. Kendimden şüphe etmem çirkin yüzünü hep en kötü zamanlarda gösterir, başarılı olmak için gereken özelliklere sahip olup olmadığımı sorgulamama neden olurdu.

Denemezsen asla bilemezsin.

“Anne!” Cami odaya daldı.

Ayakkabı kutusu elimden kayıp baş aşağı düştü.

“Ah, hayır! Özür dilerim.” Cami dizlerinin üzerine çöküp kutuyu kaldırıncı içindekilerin hepsinin dökülmesine neden oldu.

Merdivenden inerken, “Ben alırım. Sen endişelenme,” dedim.

Kocaman gülümsemesiyle elinde bir fotoğraf tutuyordu.

“Bak! Sen ve Cow-l el ele tutuşuyorsunuz!”

Onca fotoğrafın arasında altı yaz önceki Çilek Festivali’nde Cal’le çektiirdiğimiz fotoğrafı bulmuştu.

“Hı hımm.” Fotoğrafı elinden alıp kutuya koydum.

Başını yana eğip bana bakarken, “Ondan hoşlanıyor musun, anne?” dedi.

“Biz eskiden arkadaştık.”

“Arkadaş gibi arkadaş mı yoksa birbirini öpen arkadaşlar mı?”

*Por el amor de Dios*³⁰. “Sadece arkadaş.”

Yüzü düştü ki bu onda ender görülen bir şeydi.

“Ne?”

“Yok bir şey,” diye cevaplasa da ses tonu tam tersini söylüyordu.

Cami’nin yanındayken Cal konusunda daha dikkatli olmalısın.

Bizimle ilgili ümitlenmesi gereken son kişi Cami’ydi. Daha önce Cal’le aramızda olan her şey geride kalmıştı.

Diğer bir deyişle *geçmişte*.

30 (İsp.) *Tanrı Aşkına*. –ç.n.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Alana

Bunun verilecek en mantıklı karar olduğunu ne zaman anlayacağını merak ediyordum.” Cal kapıyı sırtarak açmıştı. Gözlerimi kısarak ona baktım. “Bir şartım var.”

“Ne istersen.”

“Cami’nin yanında içki içmeyeceksin.”

Gülümsemesi anında soldu. “Tabii ki içmem.”

Hissettiğim rahatlamayla tuttuğum nefesimi bıraktım.

“Teşekkür ederim.”

“Merhaba!” Cami arkamdan fırladı.

“N’aber ufaklık?” Önünde diz çöktüğünde Cami kollarını boynuna dolayınca Cal’in gözleri kocaman açıldı, yüzü kıpkırmızı olana kadar boynuna sıkıca sarıldı.

Onların kucaklaşmasını izlerken lanet olası kalbim deli gibi çarparak bana ihanet etti.

Cal ayağa kalkarken, “Delilah ve Wyatt’la kalacaktınız, ne oldu?” diye sordu.

“Delilah’nın babaannesi bir aylığına onları ziyarete gelmiş,” diye homurdandım.

“Peki ya Violet?”

“Küçücük bir apartman dairesinde iki ev arkadaşıyla beraber yaşıyor.”

“En son tercih olmaktan daha çok sevdiğim hiçbir şey yoktur.” Valizime uzanıp içeriye sürükledi. Oturma odasının her yerine dağılmış kitap yığınlarına bakarak onu takip ettim.

“Sen ne zamandan beri kitap okuyorsun?”

Başparmaklarını kot pantolonunun ön ceplerine sokarken boynu kızarmaya başladı. “Aklımı meşgul etmeye çalışıyorum.”

“Bunların hepsini son birkaç haftada mı okudun?” Odada etrafa dağılmış en az elli kitap olmalıydı.

Başını sallayarak onayladı.

“Vay canına.”

Bakışları üzerimde gezinirken, “Eşyalarının geri kalanını getirmek için yardıma ihtiyacın var mı?” dedi.

“Ne için gönüllü olduğuna dikkat et.”

“Yapacak başka bir işim yok.”

Cal sonraki bir saat boyunca eşya dolu kolilerle çantaları taşımama yardım etti. İşimiz bittiğinde oturma odasının zemini oyuncaklarla kaplanmıştı. Mutfak dolapları yiyecek ve yemek pişirmek için taşıdığım aletlerle, yatak odasıysa komodine sakladığım vibratörüm de dâhil olmak üzere geride bırakma riskini almak istemediğim kişisel eşyalarımızla dolmuştu. Yabancı insanların gireceği evde bunları etrafta bırakmamın imkânı yoktu.

Ben Cami’nin yeni odasını prensesli nevresim takımı, kelebekli lambası ve LED ışıklarıyla evdeki odasına benzetmeye çalışmak için elimden gelenin en iyisini yaparken Cal ortadan kayboldu.

İşim bittiğinde tuvalete gitmem gerekti. En yakın banyonun kapısını açtığımda Cami tuvalete oturmuş hâlde karnının ağrıdığını söyleyerek bana bağırdı. Bu uyarıdan sonra onu tuvaletten çıkarmak artık söz konusu değildi.

Koridorun sonundaki ikinci banyonun kapısının altından ışık sızıyordu. Kolu çevirdiğim hâlde kapı açılmadı.

“Bir dakika.” Kapı Cal’in tok sesini boğdu.

Kapı açıldığında eşikte yalnızca beyaz bir havluyla duran Cal’in etrafını buhar bulutu sarmıştı. Havluyu beline sarmaya odaklandığından dilimin ağzımdan sarktığını fark etmedi.

Nereye bakacağımı bilemiyordum. Göğsü baştan çıkarıcı görünse de bir ok gibi doğrudan aşağıya doğru inen karın kasları dikkatimi hemen dağıttı. Penisi sertleşmemiş olsa da havlunun altından şeklini rahatlıkla seçebiliyorum.

Erkekler, kadınların fantezilerini gerçekleştirmek için Tanrı tarafından yaratılmış varlıklardı.

Daha çok senin fantezilerini gerçekleştirmek için.

Cami’nin tabletinin uzaktan gelen sesiyle bir anda kendime geldim.

“İçeri gir.” Onu banyoya itip kapıyı arkamızdan kapattım.

“Ne oldu?” Ayakları birbirine dolanıp tezgâha çarptı.

Raftan bir havlu daha alıp yüzüne fırlattım. “Dışarı çıkmadan önce üzerini ört.”

Elini karın kaslarının kıvrımlarında gezdirerek, “Bunu mu örteyim? Neden?” derken dudaklarının kenarı kıvrıldı.

“Bu evde bir çocuk var!” diye alçak sesle çıktım.

“Sakin ol. Dalga geçiyordum.” Havluyu aldıktan sonra bir mummyaya dönüşene dek vücudunun üst kısmını sardı. “Böyle iyi mi?” Yüzüne düşen ıslak saçlarıyla gülünç görünüyordu.

“Hayır, değil.” Yüzüne nemli bir el havlusu attım. “İşte, böyle daha iyi.”

Gülerek havluyu yüzünden kaldırdı. “Bu durum için özür dilerim. Cami’nin burada kaldığını unutmuşum.”

“Ah, sadece ben olsam evin içinde el kadar havluyla dolaşmak sorun olmayacak yani?”

“Sadece sen olsaydın el kadar havluyu da kullanmazdım,” diyerek göz kırptı.

Cal'i karşımda o hâliyle dururken hayal edince ağzım sulandı.

"Hoşuna giderdi, değil mi?" Boğuk sesi karnıma bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu.

"Hayır." Burnumun seğirdiğini çok geç fark ettim.

Parmağını göğsünden kaydırarak bedenime hoş bir ürperti yaydı. "Emin misin?" Elleri havlunun kenarına uzandı.

Havluyu açmaya başladığında kalbim göğsümde öyle güçlü atıyordu ki duymamı imkânsız hâle getirdi.

"Hayır!" Onu durdurmak için havluyu tutmaya çalıştığım sırada elim aletine değdi.

Ben şaşkınlıkla yüzüne bakarken o pis pis sırıtıyordu.

Serçe parmağım elimin altında hissettiğim şeyi doğrulamak için kendiliğinden uzunluğu boyunca hareket etti. Cal'in titreyip dişlerini sıkarak verdiği nefes bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

"Başladığın işi bitirmeyi düşünmüyorsan bunu bir daha yapmamanı öneririm." Elimi itti.

Parmaklarımı etrafına dolanmak için can atıyordum. Bu dürtüyü inkâr etmek canımı yakıyordu, özellikle de bana böyle bakarken.

"Bana böyle bakmaya devam edersen yanlış bir fikre kapılırım." Sırıtarak havlunun üzerinden penisini kavradı.

Şerefsiz...

Bacaklarımın arasındaki baskının tuvalet ihtiyacıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen berbat bir arkadaşsın. Declan'ın karısıyla yakın arkadaş olmandan hoşlanmamasına şaşmamalı." Yüzündeki gülümsemeyi öpmek gibi aptalca bir hareket yapmadan önce onu banyodan dışarıya itip kapıyı kilitledim.

Cep telefonu şarj aletimi yatağımın arkasındaki görmediğim prize takmaya çalışmaktan vazgeçtim. Dizlerimin üstüne çökmeden oraya ulaşmamın imkânı yoktu, bu yüzden ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp cep telefonumun fenerini kullanarak karanlık alana ışık tuttum.

Yüksek sesli bir tıslamayla kıcımların üzerine düştüm ve korku filminden fırlamış gibi kan donduran bir çığlık attım. Kori-dorda koşan hızlı, ağır ayak sesleri kalbimin düzensiz atışlarına uyuyordu. Kapım hızla açılarak duvara çarptı.

“Ne oldu?” Cal elinde tuttuğu lambayla ve gözlerinde vahşi bakışlarla odaya bakındı.

Elimi göğsüme bastırıp deli gibi atan nabzımın sakinleşmesini bekledim. “O elindekiyle ne yaptığını sanıyorsun?”

Yanakları hafifçe pembeleşti. “Elime ilk geçen şeyi kaptım.”

Senin tehlikede olduğunu düşündüğünden zaman kaybetmek istemedi.

Boğazım düğümlendi, konuşma yeteneğimi kaybettim.

Bu sırada Cami odaya daldı, karate dersinde öğrendiği dövüş hareketiyle küçük ellerini havaya kaldırmıştı. “Seni kurtaracağım!” Elleriyle havayı kesip tekmeler savurdu. Ayakları halının üzerinden kayıp dengesini kaybedince düşmemek için çırpındı.

Cal lambayı fırlatıp onu yere çarpmadan önce yakaladı. Cami’yi havaya kaldırdığında kıkırdamasına neden oldu.

Hain kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Cal onu tekrar havaya fırlatıp yüksek sesli bir kahkaha daha atmasına neden olurken bu manzaraya tepki vermemek imkânsız hâle geldi.

Cal bana baktığında Cami’yle arasındaki bu samimi etkileşimi izlediğimi fark etti. “Ne oldu?”

Titreyen parmağımla yatağın altını işaret ettim. “Yatağın altında bir şey var.”

“Ne var?”

“Bilmiyorum. Bana tısladığında iyice bakma şansım olmadı.”

"Ah, kesin Merlin'dir." Bana elini uzatırken Cal'in gözleri parladı. Bacaklarım hafifçe titredi, korkudan çok herhangi bir yerim yaralandı mı diye vücudumu baştan aşağı tarayan Cal yüzündendi.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. "O şey senin kedin miydi?" Cami'nin soluğu kesildi. "Senin bir kedin mi var?"

Başıyla onayladığı an Cami bizimle konuşmayı bırakıp yatağa yöneldi.

"Cami, hayır! O pek kibar bir kedi değil." Üstüne çullanıp onu geri çektim.

Cal başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil. Merlin korkutucu görünebilir ama zararsızdır. Yemin ederim. Benden önceki sahibi bir psikopat olduğu için tırnakları bile yok, bu yüzden sizi incitmesinden endişelenmeyin. Yaptığı en kötü şey tüy dökmek ve bunun için de bir robot süpürgem var."

Yüreğim sızladı. "Tırnaklarını mı sökmüşler?"

"Evet ve maalesef daha kötü şeyler de yapmışlar."

Yüce Tanrım. Sokak hayvanlarına olan zaafım en kötü anlarda ortaya çıkıyordu.

"Onu sevebilir miyim? Lütfen!" Cami kirpiklerini kırpıştırarak bana bakınca ben de onayını almak için Cal'e baktım.

"Benim için sorun yok."

Teslimiyetle iç çektim. "Tamam, sevebilirsin." Cami'nin parlayan gözlerine bakınca gecenin sonunda Merlin'e bağlanacağını söyleyebilirdim.

Cami dirseklerinin üzerinde yatağa doğru sürünerek sevgi dolu bir tonla Merlin'in adını seslendi. Dışarı çıkmayınca kışlarını çatarak, "Benden hoşlanmadı galiba," dedi.

Cal gülümsedi ve başını iki yana sallayarak yanına diz çöktü.

Bu gece ikinci kez, başka hiçbir niyeti olmaksızın tam da öyle biri olduğu için Cal'in çocuğuma şefkatli davrandığına tanık oluyordum.

"O biraz utangaçtır," derken elini yatağın altına uzattı.

Artan heyecanı yüzünden Cami yerinde duramıyordu.

Birkaç dakika sonra Cal'in ısrarlı oluşu ve Cami'nin sabrı sayesinde sıska kara kedi yatağın altından sürünerek çıktı. Cal'in hacaklarına sürtünürken elini omurgasında gezdirdiğinde kuyruğunu ileri geri salladı.

"Onu yavaşça okşa." Denemesine izin vermeden önce Cami'ye bir kez daha nasıl yapması gerektiğini gösterdi.

Cami Merlin'in tüylerine dokunmak için elini uzattı ama kedi ona fırsat vermeden odadan fırladı.

Cami'nin yüzü asıldı. "Benden nefret ediyor."

"Sadece huysuzluğu üzerinde ama bir numaram var." Cal doğruldu ve Cami'yi de ayağa kaldırdı.

Ona gizli kedi nanesi zulasını ve Merlin'in en sevdiği oyuncacı gösterdi. Cami, ip bağlı oltayı ona vermeden önce ucundaki oyuncığa kedi nanesi doldurushunu hayranlıkla izledi.

Cal'in talimatı doğrultusunda oltanın ucundaki balığı Merlin'in altında saklandığı kanepenin önünde salladı. Merlin'in patisi tüylü balığı yakalamak için dışarı çıktığında Cami ciyaktı. Cal'le aynı anda onun tepkisine güldük.

Aralarında geçen bu etkileşimden hem büyülenmiş hem de korkmuş bir hâlde geri çekilip onları izledim. İkisi birlikte zaman geçirdikçe Cami'nin Cal'e bağlanacağından endişe ediyordum. Callahan Kane tarafından kalbinin kırılmasının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Ardında ne kadar uğraşırsan uğraş doldurulamayacak bir boşluk bırakıyordu.

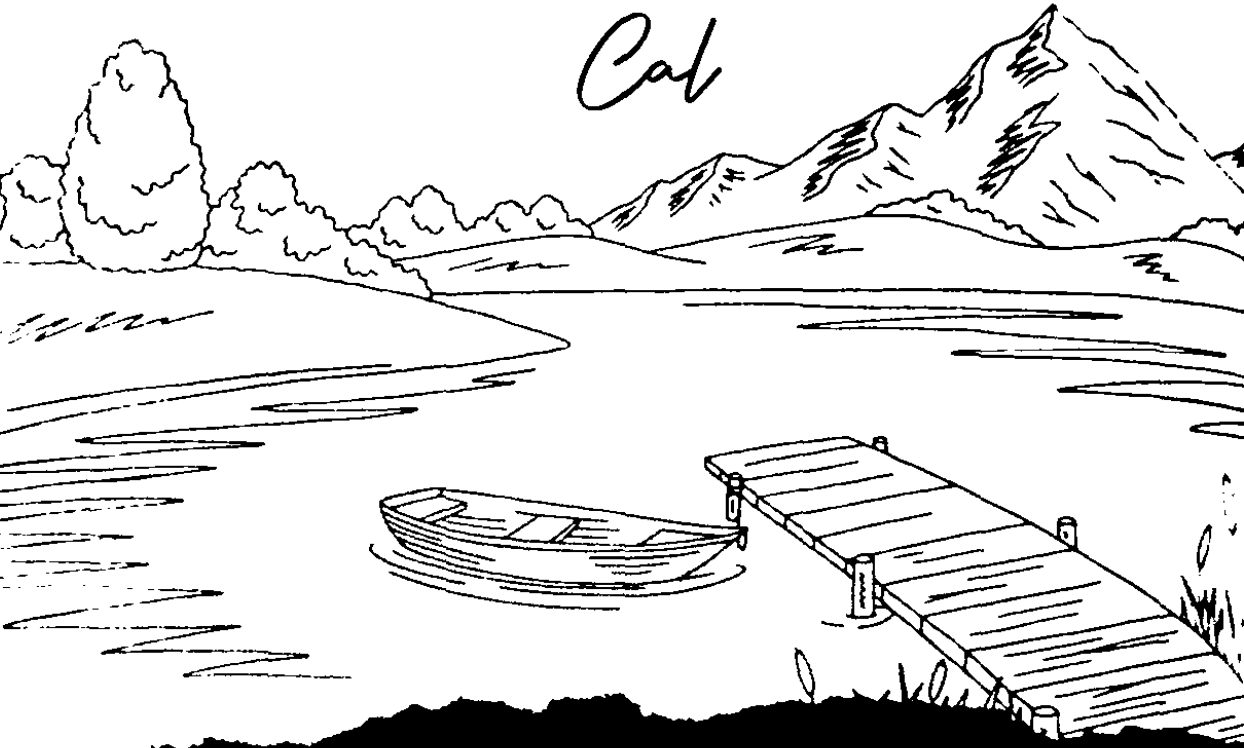
Pek çok hata yapmıştım ama kızımın onun büyüüne kapılmasına izin vererek acaba şimdiye kadarki en büyük hatamı mı yapıyordum? Eğer biraz bana benziyorsa birlikte vakit geçirdikçe Cal'i sevmemesi imkânsızdı. Ne yazık ki en sonunda Cal gidecek ve ben yine kırdığı parçaları toplamakla uğraşacaktım.

Ancak bu sefer kırdığı benim kalbim olmayacaktı.

Kızımınki olacaktı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Cal

Lana ve Cami'yle yaşamak tavan arasını temizlerken onlarla ara sıra karşılaşmaktan tamamen farklı bir deneyimdi. Öncelikle tüm ev oyuncaklarla doluydu. Kutular dolusu oyuncak. Tüm oturma odası Legolar, prenses bebekler ve Cami'nin öğretmencilik oynamasına yetecek kadar pelüş hayvanla dolu bir mayın tarlası gibiydi.

Annesinin İspanyolca dersini canlandırırken sürekli İngilizce ve İspanyolca arasında geçiş yaparak konuşması çok tatlıydı, mutfakta akşam yemeği hazırlayan Lana da ara sıra onu düzeltiyordu.

Cami bir kâğıt havlu rulosuyla üzerine yazı yazdığı minik beyaz tahtayı işaret ederek, "*Vamos a aprender español*³¹," dedi.

"*Vamos a aprender español*³²."

Cami annesinden una bulanmış bir başparmak onayı kazanmadan önce cümleyi tekrarladı.

31 (İsp.) *Hadî İspanyolca öğreneyim.* -ç.n.

32 (İsp.) *Hadî İspanyolca öğrenelim.* -ç.n.

Alçak sesle gülünce kitap okuyormuş gibi yaptığım gerçeğini açık ettim.

“Cal, benimle oynamak ister misin?” Cami bana doğru koşup elimi çekiştirdi.

Lana kesme tahtasından başını kaldırıp, “Sanırım Cal meşgul,” diye seslendi.

Eve taşındığından beri son birkaç gündür oldukça soğuk davranıyordu. İçmemeye çalışmam bile ortamı yumuşatmaya yetmemişti. Beni Cami’yle pek fazla yalnız bırakmamaya dikkat ediyordu ki daha önce böyle davranmazdı.

Ne değişmişti?

Dürüst olmak gerekirse bilmemek beni biraz sinir ediyordu. Arkadaş olmamızı teklif ettikten sonra ne olduğunu anlayamıyordum. Kafasından her ne geçiyorsa iyi bir şey olmadığı kesindi ve onu köşeye sıkıştırıp cevabını almak için can atıyordum.

Belki Cami uyuduğunda sorardım.

“Lütfen?” Cami uzun kirpiklerini kırıştırarak bana baktı.

“Elbette. Çok isterim ufaklık.” Lana bana ters ters bakarken ayağa kalkıp gözleri parlayan Cami’yi takip ettim.

Sonraki yirmi dakikayı öğrenci rolüne bürünüp Cami’nin bana İspanyolca kitap okumaya çalışmasını izleyerek geçirdim. Kelimelere takıldığında ona yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum, Lana da bazen yanlış telaffuz ettiğim kelimeleri düzeltmek için araya giriyordu.

Ara sıra boynum ve omurgam karıncalanıyordu. Arkama baktığımda Lana’nın mutfakta bir şeylerle meşgul olduğunu gördüm.

Neler oluyor?

“Camila, akşam yemeği vakti.” Lana önlüğünü başından çekip çıkardı.

Fırından gelen kokular karşısında gerçekleşmeyeceğini bile bile beni de davet etmesini diledim.

Cami elime yapışıp çekiştirdi. “*Vamos a comer*”³³.”

Lana bir şey söylemese bile aramızdaki sessizliğin iyiye işaret olmadığını anlayabiliyordum. Şu anda ev yapımı bir Kolombiya yemeği yeme fikri muhteşem gelse de Lana’ya bana kızması için bir başka neden vermek istemiyordum. Başımı iki yana sallayarak, “Maalesef gelemem,” dedim.

“Neden?”

“Planlarım var.”

“Ne planı?” Bu çocuk kesinlikle kişisel sınırlardan habersiz ya da sosyal beceriden yoksundu.

Daha beş yaşında. Üstüne gitme.

“Ben restoranda yiyeceğim.”

Yüzü aynı Lana’nınki gibi buruştu. “Öfff.”

Tam da seçimlerim daha fazla aşığılanamaz diye düşünürken beş yaşında bir çocuk tarafından alay konusu olmuşum.

Harika.

Lana Cami’ye doğru yürüyüp omuzlarını sıkarak, “Belki başka zaman,” diye oyalamaya çalıştı.

“Aynen.”

“Ama annem dünyadaki en iyi aşçıdır.” Işıldayan gülümsemesi göz ardı edilemez bir güçtü. Ben kızıyla konuşurken bana yandan dik dik bakan Lana olmasaydı ona hayır deme şansım olmazdı.

“Biliyorum çünkü yemek yapmayı dünyadaki en iyi ikinci aşçıdan, yani annesinden öğrendi.”

Cami’nin nefesi kesildiğinde anında yanlış bir şey söylediğimi anladım.

“Abuela’nın yemeklerinden yedin mi? Ne zaman?” Cami kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu.

33 (İsp.) *Hadi gidip yemek yiyelim.* –ç.n.

Tekrar yanlış bir şey söylemeden önce onay almak için Lana'ya baktım. Bana hafifçe başını salladığında rahat nefes aldım.

"Ben küçükken yazları göle geldiğimde o burada çalışıyordu. Yediğim en güzel yemekleri pişirirdi, annenden sonra tabii."

Cami'nin gözleri o kadar iri açılmıştı ki biraz daha zorlarsa neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu. "Gerçekten mi?"

Lana bakışlarını ikimizden uzaklaştırdı, aldığı her derin nefeste göğsü inip kalkıyordu.

"Ev-vet!"

Cami'nin sırtışı daha da büyüdü. "Onu sever miydin?"

"Sevmemek imkânsızdı. Onu tanıyan herkes severdi." Söylediğim her kelimede samimiydim. Señora Castillo insanları etrafına toplayan bir enerjiye sahipti. Yemek ve temizlik yapmayı, ayrıca ikisini yaparken hikâyeler anlatmayı severdi; benim için bu, yanlarında büyüdüğüm dadılara kıyasla çok hoş bir değişiklikti.

Kardeşlerim göl evine gelmeyi pek sevmese de yazları burayı ziyaret etmeyi sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

"Onu özlüyor musun?"

Cami'nin sorusu göğsümde rahatsız edici bir sıkışmaya neden oldu. "Evet özlüyorum. Keşke veda edebilseydim."

Lana Cami'nin omuzlarını daha sıkı kavradı.

Cami, "O zaman nerelerdeydin?" diye sorarken kaşlarını çatı.

Lana başını iki yana salladı. "*Por favor, no más preguntas. Me has hecho suficiente por hoy*³⁴."

"Ama..."

"Ben Cal'le konuşurken sen neden sofrayı kurmuyorsun?"

34 (İsp.) Daha fazla soru sormak yok. Bugün beni yeterince sorguya çektin. -ç.n.

“Tamam!” Cami oyuncaklarına yer açmak için köşeye ittiğimiz küçük mutfak masasına doğru yürüdü.

“Bizimle yemek yemek istersen kalabilirsin.” Önlüğündeki unu silkeledi.

“Zahmet vermek istemem.” *Sen çok pis bir yalancısın.*

Midem Lana’nın duyabileceği kadar yüksek sesle guruldayarak bana ihanet etti. Yüzünde hafif bir tebessümle bana baktı. Günlerdir ilk kez bana karşı sıcak davranıyordu, gülümsemesini güneş ışığına hasret kalmış bir bitki gibi içime çektim.

“Ben *arepa*ları getirirken sen masaya geç.”

“*Arepa* mı?”

“Yanında da *chorizo*³⁵.”

Ağzım sulandı. “*Chorizo* mu? Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Teşekkürler ama senelerdir kimsenin yardımı olmadan yemek pişiriyorum, bu yüzden kendi başıma gayet iyi idare edebileceğimi düşünüyorum.”

“Bir erkeğe kendini arada sırada işe yarıyormuş gibi hissettirmekten zarar gelmez.”

Kirpiklerini kırıştırdı. “Değişmesi gereken bir ampul bulmamı ister misin?”

Omzundan hafifçe ittiğimde gülmekten iki büklüm oldu. Sesi sanki damarlarıma saf serotonin enjekte edilmiş gibi bir etki yarattı.

Fırının zamanlayıcısı öterek benden Lana’yı ve yaşadığım kısa süren mutluluk heyecanımı çaldı.

Cami’nin yanına oturup mutfakta yemek hazırlayan kadına duyduğum çekime aldırış etmeden dikkatimi ona verdim.

Lana tabağımı önüme koyduğunda geri çekilmesine fırsat vermeden elini tutup hafifçe sıktım. “Teşekkür ederim. Beni davet ettiğin için minnettarım.”

35 İspanya ve Portekiz’de yaygın olarak tüketilen, domuz etinden yapılan acılı İspanyol sucuğu. –ç.n.

Lana'nın yemek yaparken sarf ettiği efordan zaten pembe şan vanakları kıpkırmızı oldu. "Rica ederim."

Başparmağımla hafifçe tenini okşadım. "Yemeklerini özledim." Yemeklerinden çok daha fazlasını özlemiştim ama şu anda bunu dile getirmek pek güvenli bir yol gibi gelmiyordu. Ben onu bırakmadan önce sessizce onaylarcasına elimi sıktı.

Lana buzdolabından meyve suyu almaya giderken Cami masanın üzerine eğilip kulağıma, "Annemden hoşlanıyorsun," diye fısıldadı.

Gözlerim kocaman açıldı.

"Sır tutabilirim." Cami dudaklarına fermuar çekip görünmez bir anahtarı omzunun üzerinden fırlatıyormuş gibi yaptı.

Lanet olsun, bu çocuk çok zekiydi. Ya öyleydi ya da Lana'ya olan ilgim o kadar belli oluyordu ki beş yaşındaki çocuk bile fark edebiliyordu.

Muhtemelen ikisi de doğruydu.

Arepanın kokusu burnumu dolarak ağzımı sulandırdı. Cami yemeğine yumulup lokmalarının arasında bugün yaz kampındaki havuzda nasıl yüzdüklerini anlattı. Cami'nin hikâyeleri ve Lana'nın soruları arasında yemeğin tamamı kahkahalar, sahte şaşkınlık ifadeleri ve Lana'nın Cami'yi tartışma amaçlı saçma sorularla kışkırtmasıyla geçti.

Sessiz geçen tek bir an bile olmaması çok hoşuma gitmişti.

En son ne zaman böylesine basit bir şey yaparken bu kadar keyif aldığımı hatırlamıyordum. Elbette ailemle akşam yemeği yiyordum ancak etrafım birbirlerini seven iki çiftle çevriliyken göğsümdeki boşluk hissi daha da güçleniyordu. Oysa bu gece o his uzaklara gitmişti.

Hayatımın bir noktasında bu kadar tamamlanmış hissetmenin mümkün olmadığını düşündüğüm zamanlar olmuştu. Ama bu gece kendimi tamamlanmış hissediyordum.

Uzun zaman sonra ilk kez umut etmeye başladım. Bu hayatta benim için kronik yalnızlıktan ve ortama uyum sağlama

çaresizliğinden daha fazlası olduğuna inanmaya, çaba gösterdiğim sürece ayık ve mutlu olabileceğime dair umudum vardı.

Ya da en azından öyle olmasını diliyordum.

Bulaşık makinesinin uğultusu sessizliği doldururken mutfak tezgâhını temizledim.

Lana Cami'nin yatak odasından çıkarak kapıyı arkasından usulca kapattı. Cami bir saattir yatmaya hazırlanıyordu; önce banyoda on dakika daha fazla kalmayı ve daha fazla masal dinlemeyi istemişti, sonrasında da yatmadan önce Lana'yı ona ninni söylemesi için ikna etmişti. Kulak misafiri olmamaya çalışsam da evin küçüklüğü düşünüldüğünde bu imkânsızdı.

Garip bir ifadeyle bana bakarken, "Bulaşıkları yıkamışsın," dedi.

"Sen yemeği hazırladın ben de en azından bunu yapabilirim diye düşündüm."

Başını yana eğdi. "Bulaşıkları yıkamaya devam edeceksen seni her gece bizimle yemek yemeye davet edebilirim."

"Anlaştık," dedim çabucak, sesimden çaresizlik akıyordu.

Konuşmadan önce alt dudaklarını ısırıp ön dişlerinin arasında tuttu. "Güzeldi."

Kalbim göğsümde daha hızlı çarpmaya başladı. "Güzel olan nedir?"

"Bizimle yemek yemen. Sanki..." Sesi alçaldı.

Söylemek istediğini açıklamadan bundan sıyrılmasına izin veremezdim. "*Sanki* ne?" diye üsteledim.

"Bizi tamamlamış gibiydin." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak çıplak ayaklarına baktı.

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. Her ne kadar onunla aynı fikirde olduğumu dile getirmek istesem de bunu yaparsam olacaklardan korkuyordum.

Sırkeciyeklerinden endişelenseydi bu konuyu açmazdı.

‘Yemek boyunca bir an için ben de öyle olmayı diledim.’
Kaşları çatıldı. ‘Ne?’

‘Umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak omuz silktim ama omuzlarımın gerginliğine bakılırsa nafile bir çabaydı. ‘İkinizle vakit geçirmek hoşuma gidiyor. Cami bana o yaşlardaki hâlimi hatırlatıyor.’

Dudaklarından belli belirsiz bir tebessüm geçti. ‘Kendi akıl sağlığım için bunu hiç duymamışım gibi davranacağım.’
‘O kadar da kötü değildim.’

‘On yaşına geldiğinde üç kemiğin kırılmıştı, bir kez beyin sarsıntısı geçirmiştin ve on dakikadan fazla hareketsiz oturamaz hâldeydin.’

‘Bu, onun da benim gibi olacağı anlamına gelmez.’

‘Umarım öyledir. Sağlık sigortası ödemelerim zaten boyumu aşıyor.’ Bıkkınlıkla ellerini havaya savurdu.

Sonunda gülmeye başladığımda dudaklarının büzülmesine neden oldu.

‘Ben ciddiylim!’

‘Evi sattığımızda milyoner olacaksın. Bundan sonra birkaç kırık kemiğin masraflarını ödeyebileceğine eminim.’

‘Haklısın.’ Yüzündeki tebessüm kaybolurken keyfi kaçmış gibiydi.

‘Bana ev konusundaki kararını sorguladığını söyleme sakın. Bir anlaşma yaptık sanıyordum.’

Kaşlarını çatmış öfkeli bir ifadeyle bana bakıyordu. ‘Hayır, kararımı sorgulamıyorum.’

‘Öyleyse sorun ne?’

‘Yok bir şey. Ben yatmaya gidiyorum.’ Odasına gitmek üzere koridora yöneldi.

‘Konuşuyorduk, neden gidiyorsun?’ diyerek peşine takıldım.

‘Yorgunum.’ Benimkinin tam karşısındaki yatak odasına yürüdü.

Lana kapı koluna uzandığında elini tutup kendime doğru çevirerek onu durdurdum.

“Ne dedim ben şimdi?”

Derin bir nefes alırken omuzları kalkıp indi. “Sorun söylediklerin değil, aklıma getirdiği şey canımı sıktı.”

Elini daha sıkı kavradım. “Neymiş o?”

Diğer elini havaya kaldırıp parmağıyla etrafı göstererek daire çizerken, “Bütün bunların yakında sona erecek olması,” dedi.

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. “İstedğin bu değil miydi zaten?”

Yüzünü buruşturduğunda onun da aklının karışık olduğu tüm yüzüne yansımıştı. “Ne istediğimi bilmiyorum, belki de benim sorunum budur.” Ağır bir nefes verdi. “Nasıl bir his olduğunu unutmuşum...” Dudaklarını birbirine bastırarak cümlesini tamamlamadı.

“*Neyin* nasıl bir his olduğunu unuttun?”

Bakışlarını yere eğdi. “Bir kez olsun böylesine yalnız hissetmemenin.”

Göğsümdeki baskı arttı. “Lana...”

“Şimdi yüksek sesle söylediğimde kulağa daha da acınası geldi. Hiçbir şey söylemediğimi farz et.” Elini çekip kurtardı ve daha ben ona başka bir şey sormadan odasına girdi.

Odama gidip yatağa yattım. Merlin yatağa zıpladı ve ayakucuma kıvrılıp sessizliği alçak sesli mırıltılarıyla doldurdu.

Lana’nın ne istediğini bilmemesiyle ilgili sözlerini düşündüm. Her şeyin sona ereceğinin kendisine hatırlatılmasından nasıl da hoşlanmadığını.

Odasına kaçmasaydı benim de aynı şeyi hissettiğimi söyleyecektim. Ayrıca felç edici bir yalnızlıkla ve göğsümdeki kronik boşluğu doldurma arzusuyla da mücadele ettiğimi anlatacaktım.

Sadece evi satana kadar burada kalacağıma dair kendime söz vermişim. Özellikle istenmediğimde daha fazla burada kalmanın bir anlamı olmadığını düşünmüştüm.

Ama ya...

Hayır. Bana bir şans vermesinin imkânı yoktu.

Değil mi?

Wisteria Gölü'ne geri dönmekle ilgili tüm varsayımlarımın arasında Lana'nın benimle ilgilenme olasılığını hiç düşünmemiştim. Umutlanmamak için aklımın ucuna dahi getirmemiştim.

Ama ya birlikte yeni bir şeyler denemeye sıcak bakarsa? Uyuşturucu, depresyon ya da acıdan başka bir şey hissetmek için çaresizlikle verilen kötü kararların gölgelemediği bir şey?

İkimizin de çektiği yalnızlığı azaltmaya yardımcı olabilirdim. Onunla yeniden arkadaş olmak çok kolay olurdu. Arkadaş. Ya da *sevgili*.

Zihnim harekete geçip şu âna kadar yaşadığımız etkileşimleri düşünerek bir plan oluşturmaya başladı. Lana'nın kafası karışıysa ona karşı hislerimden başlayarak birkaç şeyi açıklığa kavuşturmanın vakti gelmiş demekti. Her şeyin yanıtını bilemiyor olabilirdim ama bir şeyi biliyordum.

Lana sevdiğim tek kadındı ve artık öyleymiş gibi davranmaya başlamamın zamanı gelmişti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alana

Wisteria Gölü'nde Noel'den sonra yılın en sevdiğim zamanı Çilek Festivali'ydi. Kasabadaki herkes sezonu kutlamak adına festivali kasabanın en iyi etkinliklerinden biri hâline getirmek için elinden geleni yapıyordu. Dört bir yandan insanlar Kent Meydanı yakınlarındaki parkı ziyarete gelir ve mevsim meyvelerinden ilham alan karnaval geçidinin, yarışmaların ve muhteşem yemeklerin tadını çıkarırdı.

Cami kolumu çekiştirerek, "Anne! Bak!" diye bağırdı.

Cami'nin işaret ettiği yöne döndüm. "Ne var?"

"Bu Cow-l!" Daha iyi görebilmek için parmak uçlarında zıplayarak çilek desenli elbisesinin uçuşmasına neden oldu.

"Cal burada değil ki." En azından ben burada olacağını düşünmüyordum çünkü birlikte yediğimiz yemeklerde festivale geleceğinden hiç bahsetmemişti.

Festival alanının girişini işaret ederek, "İşte bu o!" dedi.

İlk başta Cami hayal görüyor olmalı diye düşündüm ama sonra çilek kostümü giyen kişi dönüp kocaman gözlerle bize baktı.

Aman. Tanrım.

Yok artık.

Yeşil yapraklı başlığından büyük boy beyaz eldivenlerine, kırmızı çilek şeklindeki gövdesinden yeşil pantolonuna kadar Cal çizgi filminden fırlamış bir karakter gibi görünüyordu.

Bu görüntü karşısında kahkahamı tutamadım. Cami elimi bırakıp ona doğru koştu.

Genelde bu kostüm ebeveynleri tarafından cezalandırılması gereken asi bir gence ya da girdiği bir iddiayı kaybetmiş yetişkine atılırdı. Cal'in neden bunu giymeye karar verdiğinden emin değildim ama onu ikna eden kişiye şahsen teşekkür etmeliydim.

Telefonumu çıkarıp fotoğrafını çektim. Cal Cami'yi havaya fırlatıp kıkırdamasına neden olunca zaten yumuşamakta olan kalbim tamamen eridi.

İyi ki onun yanındayken etkilendiğini hiç belli etmiyorsun.

Onlara doğru yürürken akan bir damla gözyaşımı sildim. “Bunu giymen için sana ne kadar ödediler?”

Cami'yi ayaklarının üzerine indirdi. “Ne yazık ki gönüllü oldum.”

“Neden?”

Esinti başındaki yapraklardan birini gözüne savurdu. “Sıkılmıştım.”

“Onlar da sana bunu mu ayarladılar?” Gözlerinin önüne düşen yapraklardan birini çektim.

“Sanırım beni göt etmek istediler. Ne şaşırtıcı değil mi?”

Cami hayret dolu bir ses çıkardı.

Eğilip ona baktı. “Küfür kavanozuna para atmam gerektiğini daha sonra hatırlat, olur mu?”

Cami cevap olarak ona göz kırpmaya çalıştı ancak sonunda her iki gözünü birden kırptı.

Cal'den öğrendiği başka bir şey daha.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Festivalde gönüllü olmam için Belediye’ye gitmemi öneren Meg’di.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Hayır ya.”

“Ev-vet! Onurumu korumak zorunda olduğumdan işte buradayım.”

“Bunu giydikten sonra geride biraz onurun kalmasına şaşırdım.”

Omzunu silktiğinde yapraklardan oluşan başlığı sallandı. “Ne diyebilirim ki? Votka öz güvenimi yerine getiriyor.”

Gülüşüm soldu.

Ne söylediğinin farkına varıp gözlerini kapattı. “Bekle, Lana. Öyle demek isteme...”

Göğsüm sıkışınca nefes almakta zorlandım. “Sorun değil. Nasıl olduğunu anlayabiliyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun.” Kolumu tutmak için uzandı ama büyük boy eldivenler kavramasına izin vermiyordu.

Biraz geri çekilip ondan uzaklaştım. “Gitmeliyiz. Gidecek yerler ve buluşacağımız insanlar falan var.”

Oflayarak, “Önce açıklamama izin verseydin,” dedi.

“Zahmet etme. Nasılsa hiçbir şeyi değiştirmeyecek.” Açıklamasına izin vermeden önce Cami’nin elini tutup oradan uzaklaştım.

Ben arkadaşlarımla birlikte yakınlardaki piknik masasında otururken Cami’yle arkadaşları trambolinde zıplayarak gülüşüyordu.

Violet korkunç komik kostümü içindeki Cal’in fotoğrafını yakınlaştırdı. “Neden bizi bu konuda uyarmadın, Lana? Onu girişte gördüğümde neredeyse pantolonuma işeyecektim.”

“Benim de haberim yoktu.” İç geçirdim.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Sana bir şey söylemedi mi?”

“Hayır.” Bakışlarımı başka yöne çevirip çilek reçeli, tatlı ve yağda kızartılmış hamur işleri satan tezgâhların arasından ilerleyen insan kalabalığına odaklandım.

“Neden böyle bir şeyi giymeyi kabul etsin ki?” diye sordu.

“Çünkü aksini umursayamayacak kadar kafası güzel,” diye homurdandım.

“İçiyor mu?” Wyatt’ın çenesi kasıldı.

“Öyle diyor.” Birbirine kenetlediğim ellerime baktım.

“Gidip onunla konuşacağım.” Violet banktan kalktı ama Delilah kolundan tutup yerine oturttu.

“Rahat bırak onu.”

“Neden?” Violet kaşlarını çattı.

“Çünkü Dee haklı. Kimseyi rahatsız etmiyor, bunun için olay çıkarmanın anlamı yok.”

Violet omzumun üzerinden bir şeye baktı. “Gerçekten mi? O zaman neden şu anda buraya doğru geliyor?”

Gözlerim genişledi. “Bizi buldu mu?”

“Evet.” Dee çilekli *smoothies*ini höpürdetti.

Suratımı asarak, “Ama nasıl?” diye hayretle sordum.

“Muhtemelen her yıl burada takıldığımız içindir.” Violet içeceğinin geri kalanını kafaya dikti.

“Selam.” Cal’in sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Ben kucagımda sıkılı duran yumruklarımla donmuş hâlde beklerken Violet’la Delilah başımın üzerinden ona ters ters bakıyordu. Çenesinin hafif bir hareketiyle selam veren tek kişi Wyatt oldu.

“Lana, seninle biraz konuşabilir miyim?” Cal’in yumuşak ses tonu kaşlarımı çatmama neden oldu.

“Lana şu an biraz meşgul.” Violet ona bakıp suratını astı.

Cal sakın ses tonunu koruyarak, “Bence kendi adına konuşabilir,” diye cevap verdi.

Oturduğum yerden kalkarken, “Benim için Cami’ye göz kulak olur musunuz?” dedim.

“Elbette. Gidip ona ufak bir işin olduğunu söylerim.” Wyatt tramboline doğru yürüdü.

Arkamı döndüğümde Cal’in artık çilek kostümü giymediğini fark ettim. O devasa ve çirkin şeyi yaktı mı yoksa aldığı yere teslim mi etti emin olamadım.

“Teşekkürler.” Yüksek sesli müzikten uzaklaşarak parkı çevreleyen yürüyüş yoluna ilerledi. Tanıdığım birkaç kişi bize ters ters baksa da onların endişelerini küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim.

“Ee...” Bir taşa tekme attım.

“Yürürken konuşsak sorun olur mu?”

“Tamam.”

Cal yanımda yürürken aramızda mesafe bıraktı. “Daha önce olanlar hakkında konuşmak ve içimdekileri söylemek istedim.”

“Neden?”

“Düşündüğün gibi değil.”

“Ama öyle, değil mi? Buzdolabında sakladığın votka şişesini gördüm, bu yüzden içtiğini bilmediğimi sanma.” Gün geçtikçe berrak sıvının azaldığını fark etmiştim, bu yüzden alışkanlığının gayet farkındaydım.

Bakışlarını benden uzaklaştırdı. “Bununla gurur duymuyorum, biliyorsun değil mi?”

Midem kasıldı.

“Kaygılanırsam ya da sinirlenirsem diye yanımda hep matara taşımam gerektiğini bilmek kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Onsuz bir yere gitme düşüncesi bile paniğe kapılmama neden oluyor, özellikle de beni rahatsız eden bir durumun içine çekilmeye zorlandığımda.” Sıktağı ellerini arkasına sakladı.

Ağzımı açtım ama tek bir sözcük çıkarmakta bile zorlandım.

“Annenin vazosunu kırdığımdan beri sarhoş olmadım.” Göz ucuyla bana baktı.

“Ee? Ama hâlâ her gün içiyorsun.”

‘Başa çıkmak için gün boyunca birkaç yudum almakla götü başı dağıtmak aynı şey değil. Bana güven.’

‘İyi de ne olursa olsun ikisi de aynı sorunun parçası.’

‘Doğru. Ama azaltmaya çalıştığımı görmüyor musun?’
Nesi çatladı.

Başımı iki yana salladım. ‘Evet, ama yeni bir zorlukla karşılaştığında ne olacağını kim bilebilir? Bunu daha önce de yaşadık.’

‘Bu geçen seferki gibi değil.’

‘Elbette değil.’ Boğazımdan acı bir kahkaha yükseldi.

Gözlerimin içine bakmak için yürümeye ara verdi. ‘Öncelikle artık Oxy kullanmıyorum.’

Göz temasını ilk kesen ben oldum. ‘Biliyorum.’

‘O hatayı bir daha yapmayacağım. Bu kadarına söz verebilirim.’ Derin iç çekişiyle gerildim. ‘Bırakmam uzun zaman aldı. *Çok uzun zaman.* Ama yemin ederim bir daha asla o boka bulaşmayacağım, bulaşırsam sana beni vurma izni veriyorum.’

Dudaklarım seğirdi. ‘İstediğim herhangi bir yerden vurabilir miyim?’

‘Sadece sikime nişan almak istiyorsan önce kafama sıktığından emin ol.’ Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Göğsümdeki sızıdan kurtulmak için tekrar yürümeye başladım. ‘Hiç tamamen ayık olmayı düşündün mü?’

‘Son zamanlarda sürekli düşünüyorum.’

Ona inanmak istiyordum. Gerçekten. Ama adını koyamadığım bir şey bana engel oluyordu.

Ona güvenmiyorsun.

Hayır, güvenmiyordum. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bir daha güvenebileceğimden de emin değildim. Biri seni defalarca hayal kırıklığına uğrattığında bunu tekrarlama ihtimalinin yüksek olduğunu öğrenecek kadar çok hayat dersi almıştım.

Boğazımı temizledim. "Oxy'den kurtulduğun için seninle gurur duyuyorum. Bunun zor olduğunu da biliyorum."

"Kullandığım zamanlarda seni ne kadar incittiğimi kabullenmek kadar zor değildi," derken elimi tutup sıktı.

Elimi bıraktığında göğsüm sızladı. Cal yürümeye devam edince etrafımızı saran huzurlu sessizlikte ona ayak uydurdum.

Yanından geçtiğimiz biri ona ters ters baktığında sessizliği ilk bozan Cal oldu. "Artık o kostümle gazetenin manşetinde yer alacağıma göre insanlar benden biraz daha az mı nefret eder sence?"

Gülüşümü bastırdım. "Hayır. Ama yine de iyi denemeydi."

"Etrafında bana hayatı zindan edecek kadar seni önemseyen bu kadar çok insan olması güzel bir his olmalı." Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Öyle de diyebiliriz. Bazen aşırı korumacı olsalar da."

"Seni sevdikleri için." Sesi gözlerindeki samimiyeti yansıtıyordu.

Gözlerimi kaçırarak uzaklara baktım. "Biliyor musun, artık istenmeyen adam olmadığını kasabaya yayabilirim."

"Lütfen bana iyilik yapmak için karakterinden ödün verme. Buna çok farklı anlamlar yükleyebilirim."

Dirseğimle kaburgalarını dürttüm. "Pislik."

Kulaklarımda yankılanan bir kahkaha attı. "Eninde sonunda bana ısınmalarını sağlayacağım."

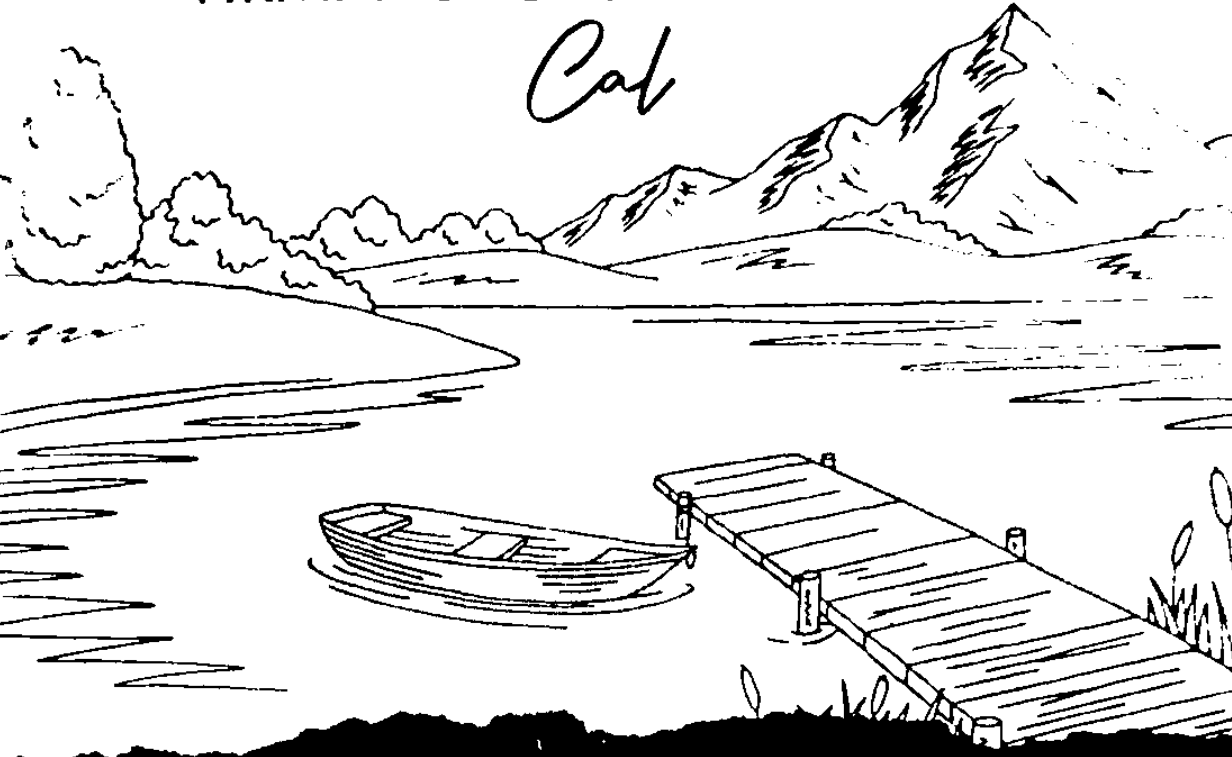
"Nasıl olacakmış o?"

"Ne kadar beklerlerse beklesinler seni hiçbir zaman incitmeyeceğimi kanıtlayarak."

Ve böylece Cal büyüyen koleksiyonuna eklemek için kalbimin bir parçasını daha çaldı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cal

Mutfaktan gelen kokular ve kıkırdamalar istediğimden çok daha erken uyanmama neden oldu. Tava sesleri duyan Merlin de benimle aynı fikirde olacak ki yatağın altına kaçıp beni yalnız bıraktı.

Gözlerimi ovuşturarak odadan çıktım. “Günaydın.”

“Günaydın!” Cami gelip bacaklarıma sarılmak için taburesinden atladı. Puantiyeli önlüğü parmaklarındakiyle aynı yapışkan kırmızı maddeyle kaplıydı ve eşofman altımda kocaman bir leke bıraktı. Dağınık saçları yüzünden uzak duracak şekilde kırmızı, beyaz ve mavi yıldızlı tokalarla toplanmıştı.

“Neler oluyor?” Esnerken ağzımı kapattım.

“Annem Missy’nin kışını tekmeleyecek.” Cami vurmam için yumruğunu uzattı.

Lana omzunun üzerinden ters bir bakış atarak, “Camila!” diye bağırdı.

Küçük kız umursamazca omuz silkti. “Ne dedim ki?”

“Sana bunu kimsenin yanında söyleme demiştim.”

“Ah, pardon.” Cami dilini dişlerinin arasındaki boşluktan dışarı çıkardı.

Araya girip, “Missy kim?” diye sordum.

Lana dikkatini yeniden ocağın üzerindeki işine verdi. “Rakibim.”

Cami yuhalama sesi çıkarıp başparmaklarını aşağıya çevirerek kendince gösteri yaptı.

Gülmekten boğuluyordum. “Hangi konuda rakip?”

Cami büyük bir kâsedan çilek çalarken annesinin yerine, “4 Temmuz Pastacılık Yarışması’nda,” diye cevap verdi. “Sen de geliyor musun?”

Siktir. Her yıl düzenlenen yarışmayı tamamen unutmuştum. Barbekü ve havai fişek gösterisi için göl kenarındaki parkta toplanan kasabalılarla beraber 4 Temmuz’u kutlamayalı uzun zaman olmuştu.

Elimi dağınık saçlarımın arasından geçirdim. “Gelebileceğimi sanmıyorum.” Geçen haftaki Çilek Festivali’nden öğrendiğim bir şey varsa o da kasabada vakit geçirmenin endişemi daha da artırdığıydı. Bu yüzden alkolü azaltmam ve Lana’yı mutlu etmek için stres faktörlerinden kaçınmam gerekiyordu.

“Ah.” Cevabın karşısından Cami’nin omuzları düştü.

Üzgünüm ufaklık. Böylesi daha iyi.

Ocağın yanına gidip Lana’nın omzunun üzerinden baktım. “Ne yapıyorsun?”

Çilek tenceresine bir damla kırmızı gıda boyası damlattı. “Çilekli *tres leches* tarifimi kopyalayıp bunun yanına kâr kalacağını düşünen Missy’yi pişman edecek bir şey.”

Ağzım açık kaldı. Kahretsin, rekabetçi Lana çok ateşliydi.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp parmaklarımı boynunun kıvrımında gezdirdikten sonra elimi geri çektim.

Nefesi kesildiğinde bir anlığına karıştırmayı bıraktı. “Teklifin için teşekkürler ama neredeyse bitirdim.”

“Ne zamandan beri ayaktasın?” Bardağa su doldurup bir yudum aldım.

“Sabah beşten beri.”

“Ciddi misin? Yarışma başlamadan uyuyakalacaksın.”

Bana sert bir bakış attı. “Öldüğümde uyurum.”

“Ödülünle birlikte gömülmek ister misin?”

Yüzünü bana çevirerek sırtıttı. “Kesinlikle. Ödülüm ve kaybettikten sonra Missy’nin gözyaşlarını silmek için kullandığı mendille.”

“Bu yanının çok seksi olduğunu düşünsem de aynı zamanda biraz ürkütücü.”

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı.

Lana yardımına ihtiyacı olmadığını söylese de lavabodan taştan bulaşıkları yıkamaya karar verdim.

Cami Lana’nın bakmadığını düşündüğü her an bir çilek çalarak sohbetine devam etti. Ağzının etrafındaki kırmızı meyve lekeleri onu ele verdiğinden annesi arkasını döndüğü an ben de sürekli ağzını sildim.

Kapı zilinin çalmasıyla üçümüz de başımızı kaldırdık.

Lana mikserini durdururken, “Kapı zilimiz mi vardı?” diye sordu.

“İlk defa duyuyorum. Birini mi bekliyordun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Ya sen?”

“Kasabanın çoğu benden nefret ettiği için *hayır* diyeceğim.”

Lana hâlâ karışması gereken kremasına baktı. “Kim olduğuna bakabilir misin?”

Cami, “Ben bakarım!” diye bağırarak taburesinden atladı.

“Camila!” Lana yakalamak için harekete geçti ama ben daha yakındım.

Cami sürgüye ulaşmak için parmak uçlarında yükselirken onu arkasından yakaladım. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Onu yakalamamdan pek memnun olmayan Cami somurttu.

Gözetleme deliğinden baktığımda Lana'nın ablası Antonella kapının önünde volta atıyordu. Bronz teni her zamankinden daha solgun görünürken ince telli saçları yüzünün etrafına dağınık şekilde dökülüyordu, yetersiz beslenme nedeniyle kemikleri sayılıyordu.

"Siktir."

Cami kollarımın arasında hayret dolu bir ses çıkardı.

Onu yere bırakıp, "Cüzdanım komodinin üzerinde. Tüm banknotları doğru sayarsan hepsini almana izin vereceğim," dedim.

Gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ama ben gelip seni alana kadar odamda kalacaksın."

"Tamam!" Cami ciyaklayarak yatak odama doğru koştu.

Lana kremayı bırakıp bana döndü. "Sorun nedir?"

"Ablan kapıda."

Lana'nın ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. "Antonella burada mı?" Yüzünün rengi soldu. "Aman Tanrım."

"Geleceğini bilmiyordun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Son telefon görüşmemizde onunla çok net konuştuğumu sanıyordum."

"Neden geldiğini sormamı ister misin?"

Sert bakışları kapıya takılı kalmışken, "Buraya ne için geldiğini zaten biliyorum," dedi.

Ne demek istediğini anlamadığımdan kaşlarım çatıldı. "Ama..."

Yenilgiyle omuzları çöktü. "En iyisi gidip onunla konuşayım."

Kapıyı açmasını engellemek için karşısına dikildim. "Lana." Gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdım. "Onunla konuşmak istiyor musun?"

Başını çok hafifçe iki yana salladı. "Yaptıklarından sonra..."

"Ne yaptı?"

"Mirastan elimde kalan son parayı aldı."

Hassiktir. "Parayı senden çaldı mı?"

Bakışlarını benden uzağa çevirip, "Evet," dedi.

"Bu yüzden mi döndü? Daha fazla para koparmak için?"
"Muhtemelen."

"Ona biraz para vermemi ister misin?"

Başını tekrar iki yana sallarken dişlerini alt dudağına bastırdı.

"O zaman ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Benimle telefonda konuşma şeklinden sonra... Onu bu şekilde görmekten nefret ediyorum. Mücadele ettiğini ve durumunu iyileştirmek için elimden hiçbir şey gelmediğini bilmekten o kadar nefret ediyorum ki." Cümlesini tamamladığında sesi çatladı.

Lana kalbimi avuçlarının arasına almış da sıkıyormuş gibi hissediyordum. "Ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptın."

"Öyleyse neden temiz kalmasına yetmedi? Her şeyi yaptım. Para verdim, dua ettim, yalvardım ama yine de o batağa geri döndü." Gözlerinde daha önce olmayan bir parlaklık vardı.

"Seninle ilgisi yok." Kollarımı ona dolayıp sarıldım.

Burnunu çekerek başını göğsüme yasladı. "İnsanların beni incitmesinden bıktım."

Göğsümdeki sıkışma dayanılmaz bir hâl almıştı. "Özür dilerim" Kendi adıma. Anto adına. Ve acı çekmesine neden olan herkes adına.

Kapı zili tekrar çaldı ve ardından sert bir şekilde vurulunca Lana kollarımın arasında irkildi.

Başına bir öpücük kondurdum. "Gidip onunla konuşmama izin ver."

"Ama..."

"Senin için bunu yapmama izin ver, lütfen." Vücudunu saran kollarımı indirdiğimde içini çekti. "İçeride kal." Açmak için kapının koluna uzandım.

"Cal?"

Omzumun üzerinden ona baktım.

Önlüğünün kumaşını kıvrırken, "Teşekkür ederim." dedi
"Senin için her şeyi yaparım."

Alt dudağı titredi. "Biliyorum."

Onu başımla onaylayıp dışarı çıktım. Antonella sanki te-
nündeki iğne izlerini gizleyebilirmiş gibi uzun kollu gömleğinin
kollarını çekti. Gömleğinin altından belli olan kemikler
ve neredeyse yuvalarından fırlayan kahverengi gözleriyle her
zamankinden daha zayıf görünüyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye beni tersledi.

"Antonella. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Alaycı bir şekilde burnundan güldü. "Sakın bana küçük
kardeşimin seni hayatına geri aldığı söyleme."

"Seni ilgilendirmez."

"Bok ilgilendirmez." Yanımdan geçip kapıya ulaşmaya ça-
lıştığında yolunu kapattım.

Sıktağı dişlerinin arasından konuşarak, "Yolumdan çekil,"
diye tersledi.

"Hayır."

"Alana'yla konuşmam gerek."

Başımı sertçe iki yana salladım. "Bunun iyi bir fikir ol-
duğunu sanmıyorum."

"Sen öyle diyorsun diye mi?" Kaşları çatıldı.

"Çünkü şu anda kafan güzel."

Boncuk gibi olmuş gözlerine bakmak benim için geçmişe
gitmek gibiydi. Antonella'nın yeni bir doz uyuşturucu için ver-
diği çaresiz mücadeleyi anlayan biri varsa o da bendim. Aynı
yoldan geçmek yüzeyin hemen altında iltihaplı bir hastalık gibi
patlamayı bekleyen karanlığın ve sonunda kendinden nefret
ettiğinin farkına varmamı sağlamıştı.

"Beni yargılayacak son insan sensin. Lana bana Oxy'yle olan
sorununu anlattı. Hayatındaki diğer herkes gibi sevdiği adam
da onu hayal kırıklığına uğrattığında kız kardeşim mahvoldu."

Darbesi tam da hedeflediği yere, kalbime inmişti.

Sen artık aynı adam değilsin.

Sakinliğimi kaybetmeden önce taktik değiştirdim. “Sana ihtiyacın olan yardımı sağlayabilirim.”

Gözlerinde bir kıvılcım çaktı. “Para gibi mi?”

“Rehabilitasyon, terapi ve temiz bir başlangıç için ihtiyacın olan şeyler gibi.” Ellerimi eşofmanımın ceplerine soktum.

Başını iki yana salladı. “Sadece kalacak bir yer ve ayaklarının üzerinde durmama yetecek kadar para istedim.”

“Motele gidip sana bir oda ayırtabilirim ya da seni bir rehabilitasyon merkezine götürüp masrafları karşılayabilirim ama sana nakit para vermeyeceğim.” Para vermek bağımlılığını tetikleyecek ve Lana’yı daha da fazla incitecekti, ikisi de benim için bir seçenek bile değildi.

Başını iki yana sallayarak saçlarının uçuşmasına neden oldu. “Tekrar rehabilitasyona gitmek istemiyorum.”

Kollarındaki izlere bakarken, “Bağımlılığını kontrol etmenin tek yolu bu,” dedim.

Tekrar kollarını çekiştirmeye başladı. Son bir kez daha şansımı denedim. “Fikrini değiştirirsen tek yapman gereken beni aramak, seni iyileşmene yardımcı olabilecek bir yere götürebilirim. Numaram hâlâ aynı.”

Başını iki yana sallayıp, “Buna hazır değilim,” diyerek teklifimi geri çevirdi.

“Anlıyorum.” Hem de kabullenmek istediğimden çok daha iyi anlıyordum. Bunu itiraf etmekten nefret etsem de Antonella’yı ve verdiği kararları Lana’nın asla anlayamayacağı şekilde anlıyordum. Bağımlılar için bırakın tedavi görmeyi, bağımlı olduğunu kabullenmek bile kolay değildi.

“Beni anlasaydın bana yardım ederdin.” Sesi yükseldi, bana Lana’nın sinirli hâllerini anımsatmıştı.

“Yardım etmeyi teklif ediyorum zaten. Sadece senin istediğin şekilde değil.”

Bakışları sertleşti. “Siktir git, Cal.”

Cevap vermeden dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tırnağının etlerini kopararak parmaklarının kanamasına neden oldu. "Kardeşimi görmeme izin ver. Ben... Kahretsin." Başını eğdi. "Buraya son geldiğimde çok kötü şeyler yaptım, ondan özür dilemek istiyorum."

"Bu şekilde olmaz, Antonella. Seni bu şekilde görmenin onu ne kadar üzdüğünü herkesten iyi biliyor olman lazım."

Bakışlarını benden uzağa çevirdi. "Peki."

"Sana motelde bir oda ayırtmamı ister misin?"

"İstemez. Birkaç kasaba ötede oturan arkadaşımın oturma odasında yatarım daha iyi." Başını o kadar sert sallamıştı ki saçları savruldu.

"Nasıl istersen. Söylediklerimde ciddi olduğumu bil yeter. Yardıma ihtiyacın olursa tek yapman gereken beni aramak. Ama temizlenmeden tekrar buraya gelersen kardeşini bir daha asla görmemeni garantilerim."

Hiçbir şey söylemeden tavanına kadar koli ve kişisel eşyalarla dolu hurda arabasına yöneldi. Hayatının ne hâle geldiğini görmek üzücüydü.

Ona yardım edebilmek isterdim ama her şeyden önce Lana'yı korumam gerekiyordu.

Cami'yi kontrol ettikten sonra elimle vurarak kilitli banyo kapısına çaldım. "Lana?"

"Gitti mi?"

"Evet. İçeri girmeden önce arabasının hareket etmesini bekledim."

"Teşekkür ederim." Hafifçe burnunu çekerek kaslarımın gerilmesine neden oldu.

Kapının kolunu tutup, "Kapıyı açar mısın?" diye rica ettim.

"Şimdi olmaz."

“Lütfen.”

Ağır iç çekişinin ardından kilidin sesi duyuldu. Kapıyı açtığımda Lana'yı kollarını bacaklarına dolamış hâlde yerde otururken buldum.

“Hey.” Yanında diz çöküp onu kollarımın arasına çektim. “Her şey yoluna girecek.”

“Şimdiye kadar buna alıştığımı sanıyordum.” Parmaklarıyla tişörtümün pamuklu kumaşını kavradı.

“Neye alıştın?”

“Hayal kırıklığına.” Çenesi titredi.

“Üzgünüm.” Sözcükler ağzımdan hızla çıkıverdi.

Bakışlarını banyonun zeminine çevirdi. “Antonella'nın bu hâlde olması senin suçun değil.”

“Hayır değil. Ama bencillik edip seni yüzüstü bırakan bir diğer kişi olduğum için üzgünüm.”

Derin bir nefes verirken kasları biraz olsun gevşedi.

“Ablanı o hâlde görmek... kahretsin. Onu ve içinde bulunduğu durumu anlıyorum ama aynı zamanda seni ve Cami'yi incittiği için ona çok kızıyorum.”

Tırnakları tenime saplandı. “Cami'den vazgeçtiği için minnettar olduğumu söylemek beni kötü biri yapar mı?”

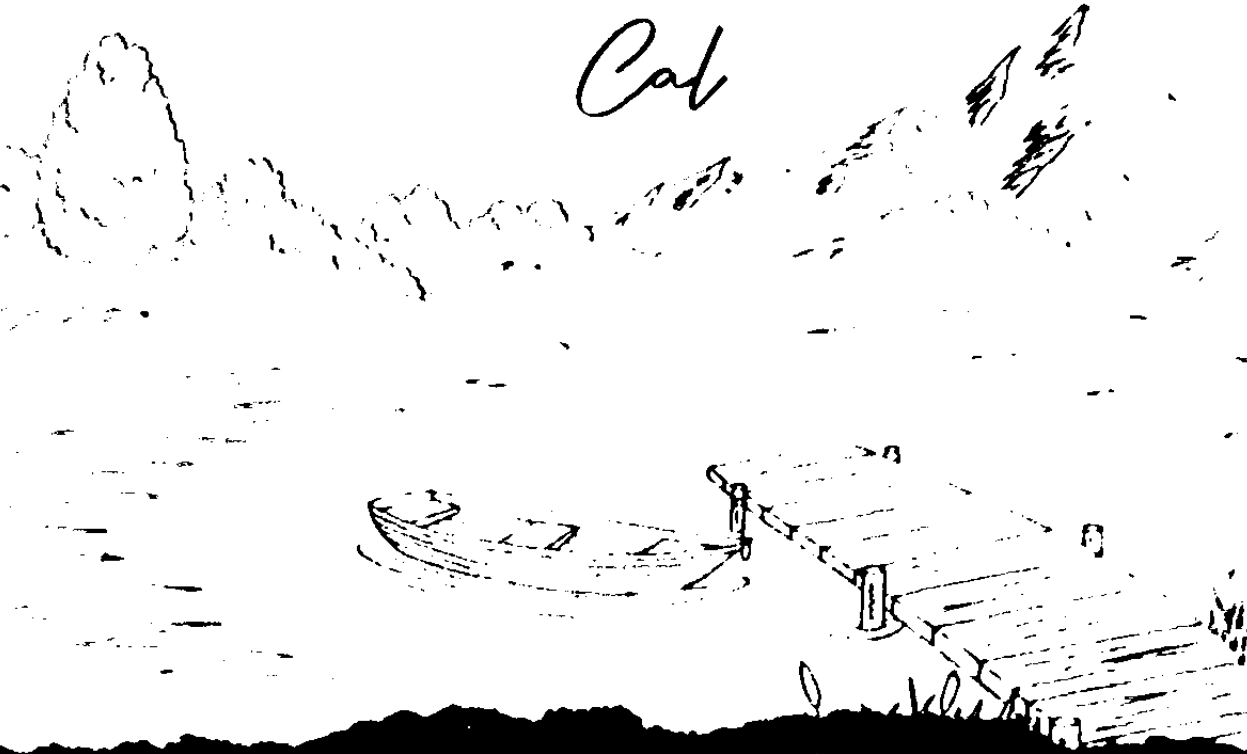
“Hayır, Lana. Bu seni insan yapar.” Onu kollarımla daha sıkı sardım. “Antonella bir çocuğa bakacak durumda değildi. Ve sen... sen tam anlamıyla o küçük kızın annesi olmak için doğmuşsun.”

Ağlamaktan ıslanan kirpikleri ve cam gibi parlayan gözleriyle bana baktı. “Öyle mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Hayatta hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Cal

*Tris, evi tamir ettir, dedi.
Eğlenceli olacak, dedi.
Bu tam bir saçmalıktı.*

Asbest temizleme ekibi tüm hızıyla malikânede çalışırken Lana'yla yenileme konusunda bazı zor kararlar vermek zorunda kaldık.

Beşinci dolap kapağı örneğini de bir kenara itince sehpanın üzerindeki beğenmediği diğer örneklerle doğru kaydı. "Hayır."

"Ne demek hayır?" derken sağ gözüm seğiriyordu.

Lana iki saat önce Cami'yi yaz kampına bıraktığından beri bu işle uğraşıyorduk ve pek ilerleme kaydettiğimiz söylenemezdi. Anlaştığımız tek konu hayuzun yeni şekliydi.

Bu gidişle evi yenilemek için gerekenleri seçmemiz üç yılımızı alacaktı. Bu da yetmez gibi Ryder son teslim tarihine yetişmesini istiyorsak malzemeleri bir an önce sipariş etmemiz konusunda baskı yapıyordu.

İstiyorsak diye bir şey yoktu. Dedemin vasiyetine yazdığı tarihe uymayı planlıyorsam mülkün ağustos sonuna kadar satışa çıkması *şarttı*.

“Ucuz görünüyor.” Alın kırıştı.

“Bu nasıl mümkün olabilir? Her bir dolabın maliyetine bin doların üzerinde fiyat çıkıyor.”

Gözleri kocaman açıldı. “Tek bir dolap için mi? Ama bizim bunlara...”

“Söylediklerimi unut gitsin.” Bugün yapmak istediğim son şey para konusunda da onunla tartışmaktı.

Sonelediği örneğe uzun uzun tekrar baktı. “Hayır. Hâlâ hoşuma gitmiyor, ayrıca çok pahalı.”

“Peki nasıl bir şey *hoşuna gider*?”

“Bilmiyorum.” Tavana bakarak bıkkın ve tatlı bir şekilde içini çekti.

Belki de sorunumuz seçeneklerin kötü olması değildi, Lana’nın ne istediğini bilmemesiydi.

“Dizüstü bilgisayarımı getireyim. Aklıma bir fikir geldi.”

Dizüstü bilgisayarında Pinterest’i açıp oturma odasına döndüm. Lana’nın karşısına geçmek yerine yanına oturdum ve ekranı görebilmesi için bilgisayarı bacaklarımın üzerine yerleştirdim.

Vücudunun ısısı tenime işliyordu. İçimden kolumu onun-kine değdirmek ve nefesinin kesilmesine sebep olmak gelse bile yine de kendimi tuttum.

Önce iş.

Hiç memnun olmadığı kaş çatmasından belliydi. “Pinterest mi? Gerçekten mi?”

“İris düğününün ve balayının çoğunu bu sitede planladığına yemin ediyor.”

Dolu dolu bir kahkaha attı. “Tabii ya. Keşke daha önce aklıma gelseydi. Öğretmenlik için yeni fikirleri panoma kaydetmeyi seviyorum ama ev için bunu yapmayı düşünemedim.”

“Bir kereliğine işe yaradım demek ki.” Yarım ağız güldüm.

Bacağıyla beni dürterek, “Sen de i e yarar biri olabilirsin,” dedi.

“Nasıl? D n ak amki gibi sana bir kavanoz spagetti sosu açarak mı?”

“Kapak çok fena sıkı mı tı. Sen olmasaydın halledebilir miydin bilmiyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Hayatımın amacı ev i lerine ve kol kaslarına indirgendiği için sevindim.”

“Eh, hep evde oturan bir baba olmayı istemekle ilgili  aka yapardın. Belki de kaderinde vardır.”

“Beni kışkırtma. Kurumsal hayat hakkında ne d   nd     m  biliyorsun.”

Başını yana e di. “Dokuz be  arası basit ofis i leri dışında başka i ler de olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.” Bu bana uygun bir i  bulabilece im anlamına gelmiyordu. Bir i e ihtiyacım olduğundan değil tabii ama kardeşlerime göre hayatın amacı bu gibi görünüyordu. Ya da en azından daha güzel bir şey bulana kadar öyle sanıyorlardı.

Yani *a kı*.

“Hokeyden sonra başka bir şey yaptın mı?”

Omuzlarım kaskatı kesildi. “Declan’ın asistanının yerine geçmek sayılır mı?”

 a kınlıktan ağzı açık kaldı. “Declan’ın asistanlığını mı yaptın?”

“Bu kadar  a ırma.” Burnuna hafifçe vurdum ve kalbimin acınası bir şekilde büyümesine neden olan nefes kesici bir k kırdamayla karşılık verdi.

“Hâlâ ya ıyor olmana  a ırdım.”

“O kadar da kötü değildi. Ona    yıl boyunca katlanmak zorunda kalan Iris’ti.”

“Iris onunla mı çalışıyordu?”

“Ev-vet!”

“Ve hâlâ ona   k mı? Vay canına.”

Vay canına doğru sözdü. Dedemin vasiyeti ve anlaşmalı evlilik şartı olmasaydı ikisinin bir araya gelebileceğinden o kadar da emin değildim.

“Declan çok şanslı biri çünkü Iris harika bir kadındır.”

Yüzü anlayış dolu bir ifadeyle yumuşadı. “Onu gerçekten önemsiyorsun.”

“Birine ihtiyacım olduğunda hep yanımda oldu.” Göz temasını keserek dizüstü bilgisayarımın ekranına odaklandım

Lana uzanıp elimi sıktı. “Kulağa harika bir arkadaş gibi geliyor. Yanında olabilecek birini bulduğuna sevindim.”

Boğazımdaki büyük yumruyu yutkunarak başımla onayladım. “Iris’i kız kardeşimmiş gibi seviyorum, yani asla senin yerini doldurmadı. Onunla aramızdaki ilişki seninle ilişkimden çok farklı.”

“Siz hiç...” Sorusu dilinin ucunda asılı kalırken sesi alçaldı.

“Bir kere öpüştük ama hepsi o kadar.” Elini tutup avucunu uyluğuma bastırdım.

“Arkadaşlığınız bizimki gibiyse o zaman bu durumu sorgulamam normal.” Şaka yollu sözlerine rağmen sırtı hâlâ gergindi.

“Hiçbir şey bizim ilişkimizle kıyaslanamaz ve hiçbir zaman da kıyaslanamayacak.” Elini dudaklarıma götürüp parmak boğumundaki solmuş yara izine bastırdım. Küçük bir iz olsa da çite tırmanması için aptal gibi ona meydan okuduğum günün daimî hatırlatıcısıydı.

Titrek bir nefes verdikten sonra, “Böyle konuşmayı ve bu tarz hareketler yapmayı kesmelisin,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü artık geçmişte yaşamıyoruz.” Elini elimden kurtarmaya çalıştı ama sıkıca tuttum.

“Güzel çünkü geleceğimize odaklanmayı tercih ederim.” Sıkıdığı parmaklarını aralayıp avucunun içini öptüğümde yumuşak bir nefes verdi.

“Bizim bir geleceğimiz yok.”

“Henüz öyle olduğunu düşünmesen de yanıldığını kanıtlamam için bana biraz zaman ver.” Hafiften kızardığında yanğını başparmağımla okşadım. “Bana inanmanı beklemiyorum, sadece seni önceden uyarıyorum.”

“Hangi konuda uyarıyorsun?”

“Daha önce de doğru şeyi yaptığımı düşünerek senden uzaklaştım. Bensiz daha iyi durumda olacağını, daha mutlu olacağını düşündüm. Benden beklenen bu olsa bile aynı hatayı tekrar yapmayı düşünmüyorum. Bir şeyleri batırsam da –kahretsin ki batıracağıma eminim– bir daha kaçmayacağım. Ne olursa olsun bizim için savaşıcağım.” Hiç istemesem bile elini bıraktım.

Ben yeniden bilgisayara odaklanırken aramızdaki gerilim arttı. Lana birkaç dakikalığına düşüncelere daldıktan sonra sanki konuşmamız hiç olmamış gibi ekrandakileri incelemeye devam etti.

Belki de en iyisi buydu. Yılların hatası ve üstesinden gelmem gereken güven eksikliği söz konusuysen niyetimi dile getirmenin bir anlamı yoktu.

Bugünden itibaren her hatamı düzeltmeye başlayacaktım.

Lana’yla öğleden sonranın geri kalanını Pinterest’te farklı fikirler arayarak geçirdik. Sevdiği fotoğrafları seçip birlikte evdeki her oda için birkaç farklı pano oluşturduk. Lana’nın fütüristik modern fikirlerden neredeyse benim 50’ler 60’lar tarzından nefret ettiğim kadar nefret ettiğini anlamam uzun sürmedi. Birlikte en iyi seçeneğin geçmişle geleceğin karışımı şık ve sade bir tarz olduğuna karar verdik.

“Sanırım âşık oldum.” Lana banyo için yaptığımız panoyu son bir kez incelerken kendi kendine iç çekti.

“İstedığımız tarza uygun bir şey bulabilmesi için bağlantıları Ryder’la da paylaştım.”

“Bu evi satın alacak kişiyi kışkırtıyorum. Bir evde istediğim her şeyin vücut bulmuş hâli olacak.”

Yüzündeki saf özlem ifadesi kalbimi sızlattı. “İstedığın evi alıp benzer şekilde tasarlayabilirsin.”

Söylediğim mantıksızmışçasına homurdandı. “Hangi parayla? Burayı bile senin sayende yapabiliyoruz.”

Bir şey söylememek için dilimi ısırđım.

İç geçirerek dizüstü bilgisayarımı kapattı. “Gidip Cami’yi yaz kampından alsam iyi olacak.”

“Sana eşlik etmemi ister misin?”

Kaşlarını çatıp, “Gelmek mi istiyorsun?” diye sordu.

Boş evi işaret ederek, “Elbette. Yapacak başka bir işim yok,” dedim.

“Eve dönerken markete de uğramam gerekiyor.”

“Peki?” Bunun beni caydırması mı gerekiyordu yoksa başka bir şey mi vardı?

Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. “Sen ciddisin.”

Ayağa kalkıp gözlerimi devirdim. “Benim arabamı mı yoksa seninkini mi kullanmak istersin?”

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Ne?”

Başını iki yana sallayıp, “Yok bir şey. Benimkini alalım,” dedi.

“Benim arabamın nesi var?”

“Çocuk için ideal ya da güvenli olmaması dışında mı?”
Mümkün olduğunca dimdik durduğunda bile başı zar zor çeneme ulaşıyordu.

“Okula arabayla gitmen gerektiğinde bunu sorun etmemiştin.”

“Çünkü çaresizdim ve Cami’nin mezuniyetini kaçırmak istemiyordum.” Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı.

“Arabayı sen mi kullanacaksın?”

“Elbette. Yirmi birinci yüzyıldayız. Kadınlar artık erkekleri arabayla gezdirebiliyor.”

Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.

Cami'nin yaz kampına giden kısacık yolu ağzımdan dökülen küfürlere gülererek geçirdi. Arabamı kullanırken sergilediği kendine hâkim tavırların hepsi gitmişti. Ana caddedeki 4 Temmuz süslerini kaldıran birkaç kişi ona el salladığında direksiyonu kırmadan önce korna çalıp selam verdi.

Sert bir şekilde sola dönerken kapının koluna yapışan elim kaydı. “Lastiklerinin kabaklaşmasına şaşmamalı. Polis kovalıyormuş gibi araba kullanıyorsun.”

Alçak sesle güldü. Onu umutsuz bir hayranlıkla izledim, mutluluğu karşısında kalbim bir sürü duyguyla dolup taşı.

Onun için tek istediğim buydu. Mutlu son şansımıza engel olan diğer şeyler beni çıkmaza sokarken onu bu denli mutlu edecek kişinin ben olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama bize engel olan tek şey kendimdim. Bağımlılığım değil. Kariyerim değil.

Sadece ben.

Çünkü günün sonunda hayatımla ilgili son kararları veren yine bendim.

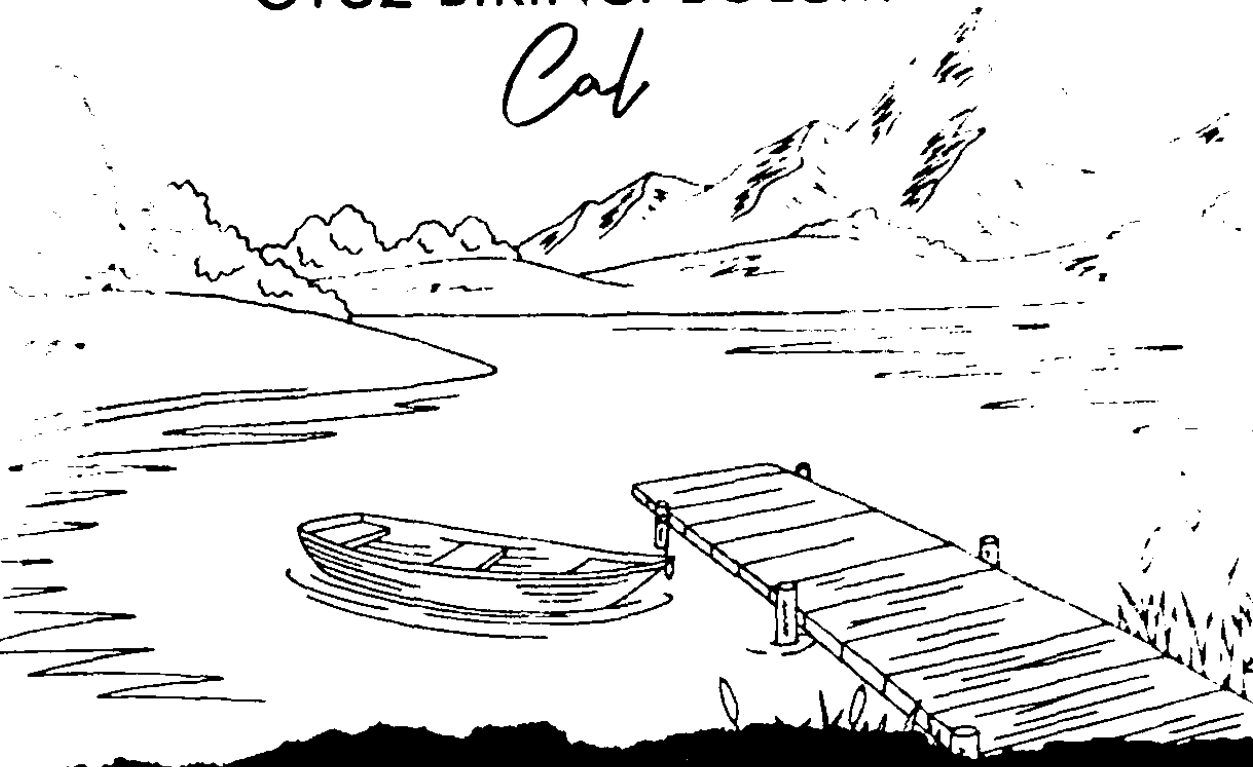
Geçen sefer onu bıraktığımda yanlış bir karar vermiştim. Bensiz daha mutlu olması gerekiyordu ama yalnızlığı bunun aksini kanıtlıyordu.

Lana mutsuz bir şekilde hayatına devam ediyordu ve ben bunun için yalnızca kendimi suçlayabilirdim.

Ama aynı hatayı bir daha yapmayı düşünmüyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Cal

Lana birkaç blok daha ilerledikten sonra arabayı kampın otoparkına çekti. Sokaklarda araba kullanmasına bakacak olursak şimdiye dek yaralanmamış ya da çok daha kötü bir duruma düşmemiş olması şaşırtıcıydı.

Lana arkasında seke seke gelen Cami'yle binadan çıktı. Yolcu koltuğunda oturduğumu gören Cami'nin bir anda yüzü aydınlandı.

"Merhaba!" arka koltuğa geçerken neşeyle şakıdı.

Beşlik çakması için elimi uzattım. "N'aber ufaklık?"

Cevap olarak günüyle ilgili upuzun bir hikâye anlattı. Cami markete giden kısacık yolculuğu yüzme havuzunda geçirdiği öğleden sonra hakkında konuşarak ve sorduğum soruları cevaplayarak geçirdi. "Hadi." Arabadan fırlayıp Lana'nın elini tuttu. Diğer eliyle de benimkini kavrayarak üçümüzü birbirine bağladı.

Kolunu kaldırdım ve aynısını yapması için Lana'yı dürttüm. O da benim gibi kolunu kaldırıncam Cami aramızda ayakları yere değmeden sallanmaya başladı. Çıkardığı kıkırtı karşısında

kalbim konfeti misali patlayacak gibi oldu. Lana'nın bakışları Cami'den bana kaydı. Bakışlarımda her ne gördüyse yüzünün yumuşamasına ve dudaklarına hafif bir tebessümün yerleşmesine neden oldu.

"Bir daha! Bir daha!" Cami beş yaşındaki bir çocuk için şaşırtacak kadar güçlü bir şekilde kollarımızı çekiştirdi. Lana'yla onu yeniden kaldırmaya mecbur kaldığımda karşılığında Cami'den tiz bir ciyıklama kazandık.

Kimin daha çok eğlendiğinden emin değildim: Cami mi yoksa biz mi? Markete girdiğimizde Cami'nin yüzü gülmekten kıpkırmızı olmuş, Lana'nın gözleriyse ıslıl ıslıldı.

Vay canına. Buna sebep olan kişi bendim.

Bu küçük başarı duygusundan sıyrılıp bir market arabası kaptım.

"Hayır. Ben bunu istiyorum." Cami çocuklara özel yapılan market arabasına bindi. Arabanın arka yarısı market sepetinden, ön yarısı ise çocuk arabasından oluşuyordu. Başı arabanın tepesine değerken bacakları oraya zar zor sığmış gibi görünüyordu.

"Emin misin? Orası sana biraz dar gibi görünüyor."

Markette değil de bir Formula 1 pistindeymiş gibi direksiyonu çevirdi.

"Bakıyorum da araba kullanma becerilerini annenden almışsın."

Lana kıcıma bir tane patlattı. "Hey."

"Sen az önce..."

Gözleri pırıl pırıldı. "Evet, kıcına şaplak attım." Onu yakalamaya çalıştım ama nefes nefese kalmış hâlde kahkaha atarak elimden kurtuldu.

Cami hareket etmemiz gerektiğini vurgularcasına kornaya bastı. Lana arabayı tutmak için hamle yapsa da ona fırsat vermeden araya girdim.

Cami'yi itip kakmamaya dikkat ederek arabayı yavaşça döndürdüm. "Bu şey görüldüğünden de ağır." "

Lana gergin kollarımı parmağıyla dürttü. “Bana o kasların sadece şov amaçlı olduğunu söyleme sakın.”

“Bu teoriyi test etmenin birkaç yolu var,” diyerek ona göz kırptım.

Elinde listesiyle önümde yürümeye başladı. Kalçalarının hareketi karşısında hipnotize olmuşum, attığı her adımla benim ısınıyordu.

“Hadi, hadi, hadi!” Cami dikkatimi çekmek için tekrar kornaya bastı.

Kasapla konuşan Lana’nın yanına gittim. Cami’ye gülümseydikten sonra bana ters ters baktı. Çabucak gülümseyip ona el salladım ama sahte sırıtışım yüzünden sağ gözüm seğirdi.

Alışverişin kalanı aynı şekilde geçti. Burada geçirdiğim yazlardan tanıdığım birkaç kişinin, varlığını karşısında şaşır-maktan düpedüz kızgınlığa kadar değişen bakışlarına maruz kaldım. Şimdiye kadar insanların bana nasıl davrandığına alış-malıydım ama görünen o ki henüz alışmamıştım. Hayatımın en kötü zamanlarını herkesin en ön sıradan izlemiş olduğunu bilmek can sıkıcıydı.

Bunun tek suçlusu sensin.

Beni buradan çekip gitmekten alıkoyan tek şey Cami’ydi. Her koridoru bir yarış pistine çevirip arabayı hızla sürerken patinaj sesleri çıkarıyordum. Cami bu oyuna bayılmıştı. Al-kışları ve tezahüratları arasında çevremizdeki herkesi tamamen unuttum. Mağazaya yayılmış olan stantların arasında bir parkur oluşturduğumda Lana bile kendine engel olamayarak sonunda gülmeye başladı.

Belki de küçük kasabalar o kadar da kötü değildi. Şikago’da kalabalık bir süpermarkette bu tür şeyleri asla yapamazdım.

Pasta malzemeleri reyonuna vardığımızda Cami bana ve oyunumuza olan ilgisini kaybetti. Arabadan inip beni yalnız bırakarak Lana’ya doğru yürümeye başladı.

Peşinden, “Cami!” diye seslendim.

Cami benden kaçmadan önce eksik dişinin arasından dil çıkardı.

Arabayı ikisine doğru ittim.

“Doğum günü pastan nasıl olsun?” Lana arabaya bir paket pudra şekeri attı.

“Çikolatalı!” Cami ellerini birbirine vurarak eğri duran atkuyruğunun sallanmasına neden oldu.

Lana biraz pastacı çikolatası alıp arabaya bıraktı.

Cami’ye bakıp, “Doğum günün ne zaman?” diye sordum.

Heyecanla sırtarak, “15 Temmuz’da,” dedi.

Küçük Cami’nin de benim gibi Yengeç olduğu ortaya çıkmıştı.

İkinizin bu kadar iyi anlaşmasına şaşmamalı.

“Yani bu cumartesi günü.”

“Evet.” Doğum günü mumlarını işaret etti. “Bunu beğendim, anne!”

“Umarım cuma gününe kadar dekorasyon malzemeleri gönderilir.” Lana mumları arabaya attı.

Üzerinde en yeni Dreamland prensesinin çizimi olan muma bakıp güldüm. “Prenses Marianna’yı seviyor musun?”

“Evet! En sevdiğim prenses.” Ellerini kalbine bastırarak kendi etrafında döndü.

“Ben de onu seviyorum. Tanıştığımızda bana çok kibar davranmıştı.” Göz kırptım.

Lana’nın gözleri kocaman açıldı ve başını iki yana sallamaya başladı.

Siktir. Yanlış bir şey mi söylemişim?

“Sen Prenses Marianna’yla mı tanıştın? *Ne zaman?*” Cami beni o kadar sert çekiştirdi ki neredeyse kolumu yerinden çıkaracaktı.

Önünde diz çöktüm. “Dreamland’de, kardeşimi ziyarete gittiğimde.”

Lana içini çekerek gözlerini kapattı.

"Dreamland'e mi gittin?" Cami'nin sesi şimdiye kadar duyduğum en yüksek perdeden çıkmıştı.

Çınlamasını gidermek için kulağımı ovuşturdum. "Evet?"

Gözleri o kadar kocaman açıldı ki yuvalarından fırlayacağından korktum. "Ne zaman?"

"Birkaç ay önce. Kardeşimin orada bir evi var."

"Dreamland'de mi?" Ağzı açık kaldı.

"Evet?"

Cami hayretle derin bir nefes aldığında Lana inledi.

"Biz de gidebilir miyiz?" Mavi gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. "Lütfen Cow-l. Lütfen, lütfen ama lütfen Dreamland'e gidebilir miyiz? Şimdiye kadarki en güzel doğum günüm olur." Bana o aralık dişli gülümsemesiyle bakınca dizlerimin bağı çözüldü.

Koca ağzını açarak kendini bu belanın içine soktun. Şimdi düzelt düzeltebilirsen.

"Annene sormalısın." Görünmez dinamit çubuğunu Lana'nın ellerine bırakmıştım.

Lana dudaklarını oynatarak *seni öldüreceğim* dedi.

En azından beş yaşındaki bir çocuğa hayatının en güzel doğum günü hediyesini verdiğimi bilerek bu dünyadan ayrılacaktım.

Cami annesine dönüp bacaklarına yapıştı. "Lütfen, anne?.. Bundan sonra her zaman oyuncaklarımı toplayıp tüm sebzelerimi yiyeceğime söz veriyorum."

Kıkır kıkır güldüğümde Lana bana ölümcül bir bakış attı. Tavana bakıp iç geçirdi. "Sanırım Dreamland'e gidiyoruz."

Cami ve Lana hangi dondurmadan almak istediklerini tartışırken Rowan'a hızlıca bir mesaj attım. Lana, Ben&Jerry's için diretirken Cami homurdanarak meyveli buz istediğini söylüyordu.

Cal

Bir iyiliğe ihtiyacım var.

Lana görmeden renkli meyveli buz kutusunu alıp arabaya atınca Cami'den kocaman bir sırtış kazandım. Zaten aldığımız her şeyi ödemeyi planladığımdan dondurma için tartışmaları anlamsızdı. Lana benim için akşam yemeği pişiriyordu, ben de en azından onlar için bunu yapabilirdim.

Bir dakika sonra telefonum titredi, Rowan için hızlı bir geri dönuştü. Programına sığdırdığı Dreamland toplantıları yüzünden telefonuna artık günde yalnızca birkaç kez bakabiliyordu.

Iris

Ne iyiliği?

Siktir. Rowan'a özelden yazmak yerine aile grubuna mesaj atmıştım.

Cal

Görmezden gel. Mesajı
Rowan'a atmak istemişim.

Dick-lan

En azından bizden biriyle konuşuyorsun.

Cal

Gruba eklediğiniz bu yabancı numara
kimin ve neden eklendi?

Declan bir orta parmak emojisi gönderdiğinde içten içe güldüm.

Iris

İkinizin kavga etmesinden nefret ediyorum.

Dick-lan

Olgun davranmaya çalışıyorum ama Cal,
ben özür dileme fırsatı bulamadan
kaçmaya devam ediyor.

Cal

Ben kaçmıyorum pislik. Sadece meşgulüm.

Dick-lan

Ne ile meşgulsün?

Cal

Ne zamandan beri umursuyorsun?

Dick-lan

...

Iris

Gerçekten bezdim.

Rowan daha sonra bana özelden mesaj gönderdi. Lana alışveriş listesini tekrar kontrol ederken ben de ona ihtiyacım olan şeyi açıkladım.

Rowan

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?

Cal

Uzun zamandır hiçbir şeyden
bu kadar emin olmamıştım.

Bunu birden farklı şey için ima etmiştim ama kardeşimin anladığını sanmıyordum. Cami ve Lana'yla vakit geçirmek yıllardır hiç hissetmediğim şekilde kendimi bir bütün hissetmemi sağlıyordu ve bunu korumak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım.

Rowan

Zahra, Cami'nin şimdiye kadar geçirdiği en iyi doğum gününü planlama işinin onda olduğunu söylüyor. Onun sözleri, benim değil.

Cami'ye en muhteşem Dreamland deneyimini yaşatacağına güvendiğim biri varsa bu kişi Zahra'dan başkası olamazdı. Şimdiye kadar tanıdığım en büyük Dreamland hayranıydı ve parktaki en iyi tasarımcıydı.

Cal

Şimdiden teşekkürler.

Rowan

Yüzünden gülümsemenin eksik olmaması için ne gerekirse yaparız, tatlı çocuk.

Aklıma bir fikir gelince ona tekrar mesaj attım.

Cal

Ne gerekirse mi?

Rowan

Bunu söylediğime pişman edeceksin, değil mi?

Cal

Bir yıllık daha isteyeceğim.

Bu kadar kısa sürede ayarlama şansı olmayacağını bilerek ondan imkânsız bir şey rica ettim.

Cal

Yapamazsan anlarım...

Rowan

Bana kırk sekiz saat ver.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Alana

Ben arabayla ana caddede ilerlerken ikisi sohbet ediyordu. Gitmeyi kabul ettiğimden beri Cami ona Dreamland hakkında sorular sorup durmuş ve Cal her soruyu sabırla cevaplayarak altın madalyayı hak etmişti.

Cami onun söylediği her şeye kıkırdamaya başlayınca göğsümdeki sıcaklık yoğunlaştı. Cal güldüğünde dönüp ona baktım. Tam o sırada caddenin kenarında bir şey dikkatimi çekti. Gözlerim hayretle açıldı ve aniden frene basarak hepimizin öne doğru savrulmasına neden oldum.

“Sorun ne?” Cal’in endişesi sesine yansımıştı.

Arka camdan dışarı baktım, yol boştu. “Bir saniye.”

Bana delirmişim gibi bakıyordu.

Belki de delirmişsindir.

Arabayı geri vitese takıp boş dükkânın önüne park ettim.

Hayır.

Dışarıyı daha iyi görebilmek için eğildiğimde neredeyse Cal’in kucağına uzandım.

Bir zamanlar boş olan dükkânın vitrinine artık devasa kırmızı brandayla *Yakında Burada* yazan bir afiş asılmış ve bu yılın sonuna doğru kafe restoran tarzı bir işletmenin açılacağı ilan edilmişti.

Çok geç kaldın.

Başka birinin hayallerimi yaşamasını izlemek mideme inen bir yumruk gibiydi. Sonunda hayal ettiğim şeyi başarmaya çok yaklaştımken sadece birkaç ayla kaçırmıştım.

Benim bile olmayan bir dükkânı kaybettiğime bu kadar üzülmem aptalcaydı. Bu durumda kendimden başka suçlayacak kimse yoktu. Bencilik etseydim belki orayı tutacak parayı çoktan ayarlayabilirdim

Ama sevdiklerime sırtımı dönemezdim.

Dönmek istememiştım.

Şimdi her şeyi bilerek zamanda geriye gidecek olsaydım tüm paramı yeniden kaybetmek anlamına gelse bile yine aynı seçimleri yapardım. Çünkü annemin kanser tedavisi görmesini sağlamak ve annem asla vazgeçmediği için Anto'dan vazgeçmemek kaybettiğim her kuruşa değmişti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Cal.

Boğazımdaki yumruya rağmen başımı salladım. Gözlerinin içine bakmaya cesaret edemesem de bakışlarının yüzümde gezindiğini hissediyordum.

Cami Cal'in koltuğunun üzerinden bana bakarak, “Üzgün görünüyorsun,” diye ekledi.

Bu kez daha güçsüz bir şekilde başımı iki yana salladım ama bunu yaparken çenem titriyordu.

Cal tek parmağını çenemin altına koyarak yüzümü kendine çevirdi. “Ne yapabilirim?”

Ne yapabilirim?

Yanağımın içini ısırp iç dökme arzusuyla mücadele ettim.

Lanet olsun.

"Hiçbir şey yapamazsın. Düşünmüştüm ki bir gün belki..."
Bakışlarımı dükkâna çevirdim.

"Orada bir pastane açarsın," diye tamamladı benim yerime.

Başım la onaylarken boğazım düğüm düğüm oldu. "Yüksek sesle söyleyince kulağa aptalca geliyor."

"Hiç de aptalca değil." Sesinde en ufak bir yargılama yoktu.

"Gerçekten değil mi? Şu anda ne param ne de zamanım var."

"Eminim ki doğru zaman geldiğinde önüne harika bir fırsat çıkacak."

Dükkâna son bir kez baktım, hâlâ bir gün bir pastane açma hayalim olmasına rağmen ana caddedeki bu dükkânı kiralama arzumun artık gerçekleşmeyeceğinin farkındaydım.

Cal çenemi kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bir gün hazır olduğunda seni desteklemek için yanında olmayı çok isterim."

Her bir hücremle ona inanmak istesem de içimde büyüyen şüphe tohumlarını göz ardı edemiyordum.

Bir gün burada bile olmayabilir.

Ona ne demek istediğini sormak istiyordum ama Cami pelüş hayvanını kucağıma fırlattı.

"Al, anne. Lamby üzgün olduğumda bana hep iyi gelir."

"Teşekkürler bebeğim." Sesim duygu yüklüydü. Lamby'yi göğsüme bastırıp öyle bir sıktım ki karnındaki dikişler patlayacak diye korktum.

Ben eve dönüş yolunda sessizce arabayı sürerken Cal de Cami'nin Dreamland'le ilgili sorularını yanıtlamaya devam etti. Ara sıra gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum ama yola odaklanarak fark etmemiş gibi davrandım.

Bir süre sonra Cal elini uyluğuma koyduğunda hissettiğim sıcaklık beni rahatlattı ve kendime engel olamayarak ben de elimi üzerine koyup parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Cal geldiğinden beri ilk kez ona kızmıyor, onun varlığından korkmuyor ya da rahatsız olmuyordum.

Aksine burada olduğu için minnettardım.

Marketten döndükten sonra Cal beni kendi hâlime bırakmak için elinden geleni yaptı. Dükkânla ilgili tek bir soru sorarsa kendimi tutamayacağımı biliyor gibiydi. Akşam boyunca bana birkaç bakış atsa da onunla bu konu hakkında konuşmaktansa aklımı dağıtmak için mutfığa girdim.

Cami onu Dreamland oyuncak bebekleriyle sahte bir çay partisine sürüklerken ben yeni, ıslıl ıslıl mikserimi çıkardım. Her ne kadar Cami'yi ona bağlanmaktan koruyabilmeyi istesem de Cal'den uzak durmasını sağlayamıyordum. Aralarında özel bir bağ vardı. Bu, boş yere hayal kurmak olabilirdi ama umarım Cal gittikten sonra Wisteria Gölü'ne tekrar gelirdi. En azından Cami'nin hatırı için.

Ve senin.

Cal'in gittiğini düşünmek kalbimi sızlatınca bunu aklımdan uzaklaştırıp yaptığım işe geri döndüm. Mikseri aldığı anda ona söz verdiğim gibi en sevdiği tatlıyı yaparken Cal de Cami'yle oyun oynuyordu.

Cal'i memnun etmek çok kolaydı. Nedenini anlayamasam da en sevdiği tatlı ev yapımı tarçınlı kurabiyelerdi. Pişirebildiğim onca şey arasında bu çok basit bir tarifti.

Hamuru tarçın-şeker karışımına bulamaya çalışırken kendimi Cami ve Cal'in evcilik oyununa kaptırdım. Hatta Cal İngiltere'den gelen prensese benzemek için İngiliz aksanıyla konuşmaya başladığında kahkahalarla güldüm. Dreamland'i ve şirketlerle ilgili her şeyi küçümseyen biri olarak karakterler hakkında kesinlikle çok fazla bilgi sahibiydi. Şarkılarını bile söyleyebiliyordu ki bu hem çok seksiydi hem de garip bir şekilde etkileyiciydi.

Cami'ye uyanan bir bakış atarak, "Yalnızca bir tane ye lütfen yoksa akşam yemeğinden önce iştahını kaçıırırsın," de-

dikten sonra çay partileri için fırından yeni çıkmış bir tabak kurabiyeyi masaya bıraktım.

Cal kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. "Peki ya ben?"

"Sana ne desem boş. Zaten her zaman yemekten önce tatlı yemeyi severdin."

"Sadece menüde sen olduğunda." Göz kırptı.

Bu adam tam bir şeytan.

Kurabiyeden bir ısırık alıp inlemeyle homurdanma arası bir ses çıkardı. Bugüne kadar duyduğum en ateşli sestti. Bu ses, zevkten gözlerini kapatmasıyla birleşince karnıma bir sıcaklık yayıldı. Cal her zaman bir şeylerin tadını çıkaran biri olmuştu.

Tatlıların. İçkilerin. *Benim.*

Bu son düşünce Cal'in bacaklarımın arasında olduğunu, boşalmam için dilini ve parmaklarını nasıl kullandığını hatırlattı. Vücudumun bazı bölgeleri arzuyla zonklamaya başladı.

Orgazm olman gerek.

Neyle? Vibratörle mi?

Hah. İşte bu iyi bir fikir.

Tüm sorunlarımı kalıcı olarak ortadan kaldıramayacak olsam da bu gece biraz rahatlamaya çalışmaktan zarar gelmezdi. Bu durumda Cal'in bacaklarımın arasındaki görüntüsünün gerçek olması için yalvarmamak adına elimden geleni yapacaktım.

Cami ile yemek yemeyi hep sevmişimdir. Günün birlikte keyifle vakit geçirdiğimiz tek zamanı buydu. Hayatta hiçbir şeyin bundan daha iyi olamayacağını düşünüyordum.

En azından Cal bize katılana kadar yleydi.

Akşam yemeğinde onun da bizimle vakit geçirmesi her zaman yaptığımız bir şeymiş gibi doğal geliyordu. Sanki altı yıl ayrı kalsak da en sonunda üçümüzün beraber olması gerekiyormuş gibiydi.

Sırf Cami'nin mutluluğunun ve Cal'in ilgisinin tadını biraz daha çıkarmak istediğim için akşam yemeğini olabildiğince uzattım. Bugün ikinci kez kıkırdadığımda Cami bana tuhaf bir bakış atsa da yemekten önce tatlıyla rüşvet verdiğim için sesini çıkarmadı.

Cami, "Film izleyebilir miyiz?" diye sorarken Cal beşinci kurabiyesini götürüyordu. *Şaka gibi*. Bu kurabiyeler nereye gidiyordu? Ve benim vücudumun da aynı şekilde çalışması için ne yapabilirdim?

"Elbette. Çok isterim." Cevap vermeden önce düşünmedim bile. Cami'nin yatma vaktine henüz birkaç saat vardı, bu yüzden rahatlıkla film izleyebilirdik.

Ellerini birbirine kenetleyip yalvaran bir bakışla, "Ve bir kale inşa edebilir miyiz?" diye sordu.

"Kulağa eğlenceli bir fikir gibi geliyor," dedi Cal. Dilini dudağının kenarındaki kırıntıları yalamak için çıkarırken gözleri benimkilere kilitlendi.

Resmen kışkırtıyor.

Sırf bu tavrına cevap vermek için alt dudağından bir ısırık almak istedim.

"Davet edildiğini kim söyledi?" Ona bir bakış attım.

Cami elini havaya kaldırarak, "Ben!" diye bağırdı.

Cal ukala bir ifadeyle sırtıttı. "Sen davet ediyorsan, tamamdır."

Pislik.

Planlarına onay vermemin tek nedeni bu akşam Cal'in tek bir yudum bile içki içmemiş olmasıydı. Çabaladığını görebiliyordum, bu yüzden gayretini küçümsemek istemedim.

"İyi," diyerek iç geçirdikten sonra Cami'ye döndüm. "Ama önce ellerini yıkayıp dişlerini fırçalamalısın."

"Tamam!" Cami banyoya gitmek için yerinden fırladı.

Cal dolaptan battaniye ve fazladan birkaç yastık alırken ben de alışveriş çılgınlıklarından biri sırasında aldığı devasa

televizyonu açtım. KidFlix uygulamasını indirip abonelik bilgilerimle giriş yaptım.

“Bu da ne?” Cal battaniyeleri kanepeye bıraktı.

“KidFlix?”

“Öyle mi?” Masanın yanına gidip birkaç sandalye getirdi.

“Bir eğlence platformu.”

“Peki DreamStream’e ne oldu?”

Başımı yana eğdim. “Ne demek ne oldu?”

Olduğu yerde donup kaldı. “Beğenmiyor musun yoksa?”

Dudağımı ısırdım. “Şey...”

“Ne?”

“Beğenmediğimden değil.” DreamStream bir Kane Şirketi ürünüydü, bu yüzden fikrimi söylerken dikkat etmem gerekiyordu.

“Öyleyse neden başka platforma üyesin?”

Gerçeği söylemeye karar vermeden önce sözlerimi nasıl törpüleyeceğimi düşündüm. “Sadece o kadar iyi değil.”

Gözleri kocaman açıldı. “Ne demek iyi değil?”

“Başta beğeniyorduk. Cami klasik Dreamland dizilerini ve filmlerini istediği her an izleyebildiği için çok mutluydu.”

“Yani aslında aboneliğin vardı?” Battaniyelerden birini açtı. Cal ucunu sandalyelerden birinin arkasına bağlarken ben diğer ucundan tuttum.

“Evet. Yaklaşık bir yıl boyunca üyeydim.”

“Neden iptal ettin?”

“Birkaç nedeni var. Öncelikle aylık abonelik ücretlerini geçen yılkinin iki katına çıkardılar. Sonra üstüne araya reklamlar girmeye başladı ki bunun para kazanmak için gerekli olduğunu anlıyorum ama rahatsız edecek kadar fazlaydı. Reklamlar olmadan izlemek istersek de abonelik ücretimizi iki katına çıkarmamız gerekiyordu.”

“Yani geçen yılki fiyatın dört katına çıkarmalıydın?”

"Aynen. Sundukları kısıtlı içerik düşünüldüğünde bu çok saçma bir ücretti. Bir DreamStream aboneliğine ödediğim parayla dört farklı eğlence platformuna abone olabilirim."

Benden çok kendi kendine konuşur gibi, "Neden dört katına çıkarsınlar ki?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Aylık ücretinin hakkını verecek kadar yeni içerik de üretmiyorlardı. Daha önce izlediğimiz popüler dizi ve filmlerinin yüksek bir fiyatla tekrar yayımlanması gibiydi ve dürüst olmak gerekirse benim kazancım göz önünde bulundurulduğunda bu ücrete değmezdi."

"Bu fiyatı hak etmesi için karşılığında nasıl bir hizmet almak isterdin?"

"Emin değilim. Belki daha fazla yeni yapım ve daha az reklam. Ah, belki de Kane Şirketi'ne ait tüm platformların tek bir yerde birleştirilmesini. İnsanlardan aynı medya grubuna ait dört farklı platform için ayrı abonelik ücreti ödemesini istemek biraz saçma."

Sakalını ovuşturdu. "Sanırım bir şeyler peşindesin."

"Ben mi?" Hayretle ona bakarken gülümsedim. "Ben bu tür konular hakkında hiçbir şey bilmem."

"Rakiplerimizle karşılaştırıldığında kârımızın neden düştüğünü merak ediyorum."

Alaycı bir gülümsemeyle, "Ah, bunun için sana çok uzun bir liste verebilirim," dedim.

"Verir misin gerçekten?" Fikrim ilgisini çekmiş gibi başını yana eğdi.

"Elbette. Şu âna dek muhtemelen her platforma abone olmuşumdur."

Cami yanağına bulaşmış diş macunu ve parmaklarının arasında kalmış sabun köpüğüyle koşarak banyodan çıktı. Onu tekrar banyoya soktum ve Cal battaniyelerle kaleyi inşa ederken Cami'nin temizlenmesine yardım ettim.

Derme çatma kalemizin içi biraz dar ve televizyonun üst kısmı görünmüyor olsa da bir şekilde üçümüz battaniyenin altına sığabildik. Cami film izleyecek olmanın heyecanıyla bunu umursamıyor gibi görünüyordu.

Merlin'in top gibi kıvrılıp yattığı köşeye en yakın noktayı seçen Cami'nin yanına uzandım. Cal ne yapacağını bilemez hâlde etrafına bakındıktan sonra karşı köşeye bağdaş kurup oturdu. Battaniyenin altına sığmak için vücudunu kamburlaştırması gerekmişti; rahat olmak şöyle dursun, oturduğu yerden televizyonu görebildiğinden bile şüpheliydim.

"Annemin yanına geçebilirsin." Cami diğer tarafımdaki boş yeri işaret etti.

Ne tatlı. Küçük Bayan Cami'nin farkında bile olmadan çöp-çatanlık oynamasına da bakın.

Cal bana baktığında başımı onaylarcasına hafifçe salladım.

Kesin pişman olacaksın.

Hafif bir iç çekişle yanıma uzandı. Yakınlığı, duş jelinin kokusu ve nefesinin ritmiyle birleşince beynim bulanmaya benim karıncalanmaya başladı.

Cami filmi seçip yanıma yerleşti. Ekranda olup bitenlere zar zor dikkat ediyordum, aklım fikrim yanımdaki adamdaydı. Kalbim deli gibi atıyor, dönüp göğsüne sokulma dürtüsüne direnirken nabzım kulaklarımda zonkluyordu.

Bir yerden sonra Cal serçe parmağını benimkine geçirdi ve filmin geri kalanı boyunca bizi birbirimize bağladı. Tek bir dokunuşla hayat bulan yakınlığıyla ayak parmaklarım kıvrıldı.

Evet. Kesinlikle acil orgazm olman gerekiyor.

Cami'yi uyuttuktan sonra yatak odamın kapısını kilitleyip ışıkları söndürdüm ve komodinin çekmecesinde duran kutusundan vibratörümü çıkardım. Uzun zamandır orgazm olmamıştım,

bir vibratör gerçeğine yaklaşımasa bile yine de rahatlamamı sağlıyordu.

Hoş kokulu bir mum yakıp olası sesleri bastırması için akustik müzik açtıktan sonra yatağa girdim. Daha öncesinde yapmam gereken hazırlıkları düşünürken aslında yatak odasına ne yapmaya geldiğimi hatırladım.

Ayağa kalkarak uyurken giydiğim tişörtümü çıkarıp iç çamaşırlarımı bir köşeye fırlattım ve sonrasına yatağa geri döndüm. Bu sefer düşüncelerim çok daha tehlikeli bir şeye kaymıştı.

Yüzlerce farklı sebepten yasak olan bir şeye.

Callahan Kane'e.

Birdenbire hayatıma girerek yıllarca unutmaya çalıştığım geçmişe beni tekrar sürüklediğinden beri aklımdan çıkmıyordu.

Bu durumdan faydalanıp boşalmak için onu kullanabilirsin.

Gözlerimi kapatıp Cal'in üzerimde olduğunu, parmaklarını memelerimde gezdirdiğini hayal ettim. Vücudumu yeniden tanımak için acele etmiyordu. Her nefes verişim, iç çekişim, iniltilim onu cesaretlendiriyordu ve ben nefessiz kalana, onun altında soluğum kesilene kadar birini bırakıp diğer göğsüme geçiyordu.

Tırnağım sertleşmiş meme ucuma sürtünce zihnimde Cal'in ellerinin benimkilerin yerini aldığını hayal ettim.

Ben boşalmak için yalvarana dek ellerini vücudumda gezdiren *oydu*.

Bana çılgılık attıracak noktaya mükemmel açıyla dokunması için vibratöre yön veren *oydu*.

Kapıyı *çalan... oydu?!*

Gözlerim aniden açıldı. Vibratörün titreşimi yoğunlaşıp beni kendimden geçirirken sıçrayarak doğruldum.

"Lana? Beni duydun mu?" Cal kapıya daha sert vurdu.

Vibratörü bırakıp düğmeyi kapatırken yastığa doğru inledim.

"Bir dakika," diye söylendim, sesim istediğimden daha boğuk çıkmıştı.

Sonunda kapıya vurmayı kesti.

Tanrıya şükür.

Yataktan kalktım. Tişörtümü ararken bacaklarım pelte gibiydi. Saçlarımı hızla düzelterek kapıyı açtım. “Ne var?”

Gözleri yüzümde gezindi. “Sana DreamStream hakkında birkaç şey sormak istiyordum.”

“Şimdi mi? Saat dokuz.”

Bana deliymişim gibi bakıyordu. “Ee, ne olmuş?”

“Geç oldu. Yarın sorarsın.” Kapıyı kapatmaya yeltendim ama engellemek için avucunu ahşaba bastırdı.

“Geç mi? Bir dakika...” Havayı kokladı. “Bu lavanta mı?”

“Evet. Mum yaktım. Ne olmuş?”

“Mum mu yaktın?” diye sordu. “Sen şey dışında mum yakmazsın...” Ne yaptığımı anladığında gözleri genişledi. “Tabii ya. Mum. Müzik. Bir de...” Başımın üstünden yerdeki külota baktı. “Hoş bir dokunuş.”

Yanaklarım kızardı. Kapıyı kapatmak için uzandım ama tüm gücüyle kapının kapanmasına engel oldu.

“Davetiye kazanmak için ne yapmam gerek?” Gözleri dalgınlaştı; bakışlarının sıcaklığını vücudumda ateşten bir yol gibi hissediyor, sırf bakışıyla bile tutuşabileceğimden korkuyordum.

Karnımda daha önce hissettiğim o sıcaklık tüm şiddetiyle geri dönmüştü. “Davetiye falan kazanamazsın. Şimdi git buradan.” Kapıyı tekrar kapatmaya yeltendim ama gücü karşısında kapı bir santim bile hareket etmedi.

“Sana kendini iyi hissettirmem için bana izin ver. Lütfen,” diye mırıldandı.

Tanrım. Hiçbir erkek bir kadını tatmin etmek için bu kadar çaresizce yalvarmamalıydı. Bu herkesin aklını karıştırabilirdi, özellikle karşısında beklentiyle dudaklarını yalayan Cal duruyorsa.

Tek bir yakarışı, kendimi korumak için inşa ettiğim duvarlarımın derme çatma yapılan kurabiye ev gibi çökmesine neden oldu.

En kötü ne olabilir ki?

Kendine bu soruyu soracak hâle geldiysen düşündüğünden daha ileri gitmişsin demektir.

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Bu en iyisiydi. Son iki ayı onu kendimden uzak tutmakla geçirdikten sonra umutsuzca boşalmaya ihtiyacım var diye bunu mahvedemezdim.

Umutsuzca boşalmaya ihtiyacın yok.

Ona ihtiyacın var.

Gerçek karnıma bir yumruk gibi inerek nefesimi kesti.

Kapı çerçevesini daha sıkı kavradı. “Gerekirse dizlerimin üzerine çöküp yalvarırım.”

“İyi. Yalvar o zaman.” Kapıyı bırakıp bir adım geri çekildim.

Yarın bunu yaptığına pişman olacaksın.

O zaman bu gece bu durumdan en iyi şekilde yararlansam iyi olurdu.

Ben biraz daha geri çekilip yalvarması için mesafe yaratırken o kımıldamadı, hatta gözünü bile kırpmadı.

“Diz çöküp yalvaracak mısın yoksa orada dikilip kendimi senin yapabileceğinden daha sert boşaltırken öylece izleyecek misin?”

Burun delikleri genişledi. “Bu bir meydan okuma mı?”

Yüzüme sinsi bir sırıtış yayıldı. “Hayır, sadece ne yapacağımı söylüyorum.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alana

Tam anlamıyla Cal'in içinde bir şeyler kopmuş gibiydi. Bu, gözlerinin kararmasından ve bastırmaya çalıştığı vahşiliğin ortaya çıkmasından belliydi. Kapıyı arkasından kapatıp kilidi çevirirken vücudum heyecandan titriyordu.

“Nerede durmamı istersin?” Bana bir adım daha yaklaştı.

“Durabileceğin pek çok yer var ama şimdilik dizlerinin üzerinde olman yeterli.”

Halının üzerine diz çökerken yutkunmasıyla birlikte âdemelması hareket etti. Her emrimi yerine getirmeye hazır olduğunu görmek başımı döndürüyordu.

“Harika. Şimdi orada dur ve bana güzel görünmeye çalış.”

Pis pis sırttırırken, “Sadece bu kadar mı?” diye sordu.

Yatağa dönüp ona bakmadan önce çarşafların arasında vibratörümü aradım.

“Ne yapıyorsun?” diyerek kaşlarını çatı.

“Yalvarabileceğini söyledim. Beni tatmin edenin sen olabileceğiyle ilgili bir şey demedim.”

Ağzını açıp kapasa da tek kelime çıkmadı.

Elimdeki cihazı çalıştırdım. Uğultu sesi bakışlarıyla birleştiğinde tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Bana dokunursan. her şey biter. Anladın mı?"

Parmaklarını bacaklarına bastırduğında eşofmanının altında beliren ereksiyonu dikkatimi çekti. "Seni aramızda olabileceklerden koruyacağını düşündüğün için mi fiziksel temastan kaçınmaya çalışıyorsun?"

Gözlerim kısıldı. "Ben böyle bir şey söylemedim."

Ama kesinlikle düşündün.

Lanet olsun.

"Söylemene gerek yok. Ama sorun değil çünkü pis işlerimi sana yaptıracağım. Şimdi tişörtünü çıkar ve benim için bacaklarını aç."

"Burada kontrol sende değil." Sesim titrerken önceki öz güven duygusunun yerinde yeller esiyordu.

"Ah, bebeğim. Odaya girmeme izin verdiğin andan itibaren kontrol bende idi zaten. Sadece güç gösterisinde bulunmanı izlemek hoşuma gidiyordu."

Nefesim boğazımda düğümlendi.

"Yalvarmamı mı istiyorsun?" Cal dizleriyle birlikte ellerini de halıya koyup dört ayak üzerinde durdu. "Tadına hasret kalmış bir adam gibi yerlerde sürünmemi mi istiyorsun?" diyerek tam da bunu yaptı, yaklaştıkça aramızdaki görünmez ip geriliyordu. "Çünkü uzun zaman sonra tadına bakmayı o kadar çok istiyorum ki bu gece bana şans vermezsen ölebilirmişim gibi hissediyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp önümde durdu, dizlerinin üzerinde yükselirken gözleri haylazlıkla parlıyordu. Boyu ve yatağın yüksekliği göz önünde bulundurulduğunda dikkatini çekmek için sızlayan yerim kusursuz bir açıyla gözlerinin önündeydi.

Dilini çıkarıp alt dudağının kıvrımında gezdirdiğinde omurgamdan aşağıya kıvılcımlar yayıldı. Bacaklarımın arası

nabız gibi atarken aynı zamanda çoktan sıırıslıklam olmaya başlamıştı. “Beni ilgilendirmez, bu senin problemin.”

“O zaman son yemeğimin tadını çıkarsam iyi olur.” Bakışları uyluklarına indiğinde gözleri karardı.

“Peki bunu bana dokunmadan nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

“İşin sürprizini neden kaçırıyorsun?” Kalbimin göğsümde çılgınca atmasına neden olan o kendine has gülümsemesiyle bana baktı.

“Ama...”

“Şimdi tişörtünü çıkar ve bacaklarını benim için aç, yoksa her şey biter. Anladın mı?” Pislik herif az önceki sözlerimi bana geri satıyordu. Zora düştüğüm anda bana karşı kullanmak için söylediğim her şeyi aklına yazdığına yemin edebilirdim.

“Anladım.” Tişörtümü çıkarıp bacaklarımı ayırarak yüzündeki aptal sırıtışın silinmesini sağladım. Kalçamın iki yanından yatağı kavrarken inledi.

İçimde uyuyan şehvetli kadın, ateşli bakışlarından ve içimde nabız gibi atan histen beslenerek ortaya çıktı. Belki de elimdeki güçten sarhoş olmuştum çünkü hiçbir şey onun gibi bir adamı ihtiyaçtan çılgına çevirmek kadar iyi hissettirmiyordu.

Vibratörü kendime yaklaştırdım, büyük ve uzun ucu yukarı doğru kavislenirken diğer ucu G noktasını uyarmak için küçük kavisli bir parçaydı.

“Bu da ne böyle?” Cal’in titreyen sesi bedenimin zevkle ürpermesine neden oldu.

Elimdeki aleti görebilmesi için biraz daha kaldırdım.

Yakından bakmak isteyerek bana iyice yaklaştığında bağımlılık yapan kokusu burnuma doldu. “Bu yeni mi?”

“Bundan önceki bozuldu.”

Şüpheli bir ifadeyle gözlerini kıstı. “Nasıl bozuldu?”

“Fazla kullanılmaktan.” Hatırlayınca hızlıca istavroz çıkarmış gibi yaptım.

“O *adamlar* mı?” Tehlikeli ses tonu karnımın kasılmasına neden oldu.

“Hayır, seni sahiplenici pislik. Tek başıma kullanırken bozuldu.”

Çenesindeki gerginlik anında yok oldu. “İyi. Şimdi yatağın ortasına geç ve bana boşalmak için genelde ne yaptığını göster.”

O ne derse onu yapıyordum. Yatağa tırmanarak midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Ağırılığından dolayı yatakta bedenim ona doğru eğildi ama o bana dokunmamaya özen gösterdi ve aramızda kısa bir mesafe bırakarak yanıma uzandı.

Titrek bir nefes verdim. “İlk başta kendime dokunmaktan hoşlanıyorum.”

Gözlerinin rengi fırtına öncesindeki okyanus gibi değişiyordu; açık mavi renk genişleyen göz bebekleriyle hızla koyulaşıyordu. “*Göster* dedim.”

Parmaklarımla çarşafı kavradım.

Bunu gerçekten yapacak mısın?

Sadece bir geceye mahsus olacak bu durum aramızdaki ilişkiyi değiştirmeyecekti. En azından ben izin vermedikçe. Artık o hatayı bir daha yapmayı planlamıyordum.

Daldığım düşüncelerden uzaklaştırarak gergin bir sesle, “Lana,” diye çıkıştı.

Sadece bir geceliğine düşünmeyi bırak gitsin.

Gözlerimi kapatıp karnımı okşamaya başladım. Parmaklarım kaslarım gevşeyene kadar pürüzsüz tenimin üzerinde ileri geri gezindi. Kalbim hızla atmaya başlayana dek kaburgalarımın üzerinden göğüslerime doğru ilerledim.

Gözlerini vücudumun *her yerinde* hissedebiliyordum. Bana baktığını bilmek içimde yanan ateşi besleyerek yatakta kıvranmama neden oldu.

“Tanrım. Seni böyle görünce keşke...” İniltisini bastırıp onun tarafındaki meme ucuma üfleyerek beni şaşırttı.

“Keşke ne?” diye üsteledim.

“Keşke sana dokunmama izin versen.”

Ellerimi çoktan sertleşmiş meme uçlarıma çok yaklaştırmamaya dikkat ederek ilk önce çevresine dokunmaya odaklandım. Her dokunuş beni zirveye yaklaştırıyordu. “Bana dokunabilseydin ne yapardın?”

Cal alçak sesle küfretti. “Sen aletim için yalvarana kadar ellerim ve dudaklarımla vücuduna tapardım.”

Gerginlikle ofladım. “Her zaman bana işkence etmeye bayılırdın zaten.”

“Bana özel olarak işkence etmek için karşımda bacaklarını açan kadın mı diyor bunu?”

Bacaklarımı daha da geniş açarak ağzından acı dolu bir homurtunun çıkmasına neden oldum. Cal misilleme yaparcasına eğilip diğer meme ucuma üfledi.

Sırtım kavislenince memem iyice ağzına doğru yaklaştı.

Boğuk gülüşü tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. “Sadece ne yapacağımı söyle, senin yerine ben devralırım.”

“Hayır.” Güçlü görünmeye çalıştıysam da cevabım titrek bir fısıltıdan ibaretti.

“Emin misin?” Cal’in solukları ağırlaştı. “Çünkü sen altımda kıvranıp sırtın kamburlaşana ve amın uyluğuma sürtünüp arzuyla ıslanana kadar ağzımla sana işkence etmeyi çok isterim.”

Bunu çok net şekilde hayal edebiliyordum. Cal’in dizini bana bastırışı, onu ne kadar çok arzuladığımı kanıtlamam için beni cesaretlendirirdi. Beni zevkten kıvrandırmayı hep severdi. Yatak odası dışındaki nazik tavrı, yerini karşı koyamadığım bir vahşiliğe bırakırdı.

Umarım ne yaptığının farkındasındır.

İlişkimizin son hâlini düşündükçe kararsızlığım büyüyordu.

Pişman olmayı sonraya bırak.

Bacaklarımin arası *ihitiyaçla* zonkluyordu. Vibratörü hareket ettirdiğim an elimden kaptı.

“Önce elini kullan.” Yataktan kalkıp kenarından dolaşarak bacaklarımın arasına uzandı.

Siktir.

Klitorisimi okşayıp ıslaklığımdan faydalanarak elimi girişimde ileri geri dolaştırdım.

Parmağımı içime sokup yavaşça hareket ettirdim.

“Beni ne kadar çok istediğini göster.” Elim kaldırdığımda beni büyük bir hayranlıkla izledi. Panjurların arasından sızan ay ışığının altında parmağım ıslaklığımla parlıyordu. Bana odaklanırken vibratör elinden kayıp düştü.

“Bir parmak daha ekle.”

Emrine uyup iki parmağımı da yavaşça içime sokarken bedenim titredi ve içeri dışarı hareket ettirirken ıslaklık elimin arkasına kadar yayıldı. Hiç bu kadar uyarılmamıştım. Cal’in varlığı afrodisyak etkisi yaratıyor, emriyle beni sızlayan bir karmaşaya dönüştürüyordu.

Parmaklarımı her itişimde karnımdaki kaslar gerildi.

“Tadına bakmama izin ver.” Sesi çatladı, bakışlarındaki vahşilik kalbimi ikiye ayırıyordu.

Kesin bir şekilde, “Hayır,” dedim. Hem onun hem de kendi iyiliğim için.

Başını yatağa vurup inledi.

Elimi uzatıp tekrar vibratörü almak isteyerek sırttım ama Cal aleti göğsüne bastırıp almama izin vermedi.

“Ver şunu.” Parmaklarımı oynattım.

“Sana *dokunamayacağımı* söyledin ama oyuncağı kullanamayacağımdan hiç bahsetmedin.” Düğmeye bastığında uğultu odayı doldurdu.

“Ne...” Cal aletin titreşimli ucunu klitorisime bastırarak itirazımı yarıda kesti.

Bir gelgit dalgası gibi vücuduma yayılan zevkle sırtım kasıldı.

“Hile yapıyorsun,” diye inledim, ucunu içime kaydırıp ıslattıktan sonra tekrar klitorisime döndü.

Klitorisimle oynamadan önce ıslaklığımı yayarak aynı hareketi defalarca tekrarladı. “İstediğin zaman bana durmamı söyleyebilirsin.”

Kontrolü yeniden ele aldıktan ve beni doğru düzgün düşünemez bir karmaşaya dönüştürdükten sonra sanki ona durmasını söyleyebilirmişim gibi. Orgazma ulaşmaya çalıştıkça geri çevrilmek beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Altımdaki çarşafı sıkıca kavrayıp sızlandım. Tenim harcadığım efor yüzünden terle hafifçe parlıyordu.

Vibratörü tekrar elinden kapmaya çalıştığımda *dilini şaklattı*. “Boşalmak istiyor musun istemiyor musun?”

“İstiyorum,” dedim sıktığım dişlerimin arasından.

“O zaman sana dokunmama izin ver.”

“Hayır.”

“Çok yazık. Yenilgiyi kabul etmeye hazır olduğunda bana haber ver o zaman.” Vibratörü kapıp ucunu içime soktu. Darbeleri kasıtlı olarak yavaş, kaşıntıyı okşar gibiydi. Bu da nabzımın daha fazla hızlanmasına neden oluyordu.

“*Lütfen*,” diye inledim.

“Lütfen *ne*? Açık açık söylemen lazım, tatlım. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu duymak istiyorum.”

Dudaklarımı birbirine kenetledim. Alaycı gülüşü öfkelenmememe neden oluyordu. İçimde biriken gerilimi rahatlatmak için vibratörü en düşük ayara getirdiğinde yatakta biraz daha eridim.

“Teslim olursan bütün bu işkence sona erebilir.” Yüzüyle nabız gibi atan ıslaklığım arasında birkaç santim kalana dek aşağı kaydı ve şişmiş klitorisime üfledi.

Tanrı aşkına.

“Beni bir dakika içinde boşaltmazsan o vibratörü kıcına sokup bu işi kendim bitireceğim.”

Göz kırptı. “Ardından benim de boşalmama izin verersen, ben varım.”

Cal vibratörü daha derine iterken, "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Hayır. Sana hissettirdiklerimden nefret ediyorsun." Vibratörü çıkarıp diliyle yaladı ve aldığı zevkle gözlerini yumarak beni uçurumun kenarına itti.

"Lütfen bana dokun." Sözcükler ağzımdan sanki kalbim dikiş yerlerinden ayrılıyormuş gibi çıktı.

Sen kaçındın.

Cal hızla vibratörü bırakıp vücuduna yer açmak için bacaklarımı daha da geniş açtı. Uyluklarımın her birini usul usul öperek aşağıya indi. Yumuşak dudaklarının tenime değmesine dayanamıyordum. Ona ne istediğimi hatırlatmak için kalçamı kaldırdım, ancak bu hareketim sakalının uyluğuma sürtmesine neden oldu.

Parmaklarımı saçlarına dolayıp başını sıırsıklam olan girişime doğru eğdim. "Bu kadar oyun yeter. Ya beni becer ya da siktir git."

"Çok otoritersin." Dilini şişmiş klitorisimin üzerinde hızlıca gezdirip geri çekilmeye kalkıştığında başına bastırıp onu bacaklarımın arasında kalmaya zorladım. "Çok muhtaçsın." Dilinin ucunu sızlayan vajinama doğru itti. "Kahretsin, o kadar seksisin ki seni bu hâlde görünce aletim patlayacakmış gibi hissediyorum."

Dilini aniden içime soktuğunda sırtım kavislendi, o yıllardır aç kalmış gibi beni yerken tenimde kıvılcımlar çakıyordu. Sanki yediği ilk yemek benmişim de tadını çıkarmak istiyormuş gibiydi. Parmaklarıyla popomu iki yandan sıkıca kavrayıp beni yüzüne iyice bastırırken bakışları sadece bana odaklamıştı.

Amansız işkencesi beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyordu. Dayanmak istesem de dili içime dalmadan önce klitorisimde gezinerek ayak parmaklarımın karıncalanmasına ve nefesimin hızlanmasına neden oldu.

Boşalırken uyluklarım kasılınca başını bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Yoğun zevk içime dalga dalga yayılırken görüşüm karardı. Cal vücudumun titremesi durana ve ıslaklığım çenesini kaplayana kadar okşamayı, emmeyi ve yalamayı bırakmadı.

“Siktir.” Başım geriye düştü ve gözlerimi tavana diktim.

Bacaklarımın arasını son bir kez öptükten sonra vücudumun üzerinde yükselerek göz hizama geldi. Eliyle ensemden tutup beni öperken tanıdık ağırlığıyla beni yatağa bastırdı. Dudaklarından naneli nefesiyle birlikte kendi tadımı almam yepyeni bir zevk patlamasına sebep oldu. Ağzına doğru inlediğimde fırsattan yararlanıp dilini içeri sokarak beni, ona olan arzumun tadına bakmaya zorladı.

Uzaklaşmak için hareket etse de saçını kavrayıp onu biraz daha kendime çektim, henüz teması kesmeye hazır değildim. Aslında o uzaklaştığında hissedeceğim pişmanlığa da hazır değildim benliğimi saracak *korkuya* da.

Cal, “Teşekkür ederim,” diyerek dudaklarıma son bir öpücük kondurdu.

Teşekkür ederim mi? *Yıllardır* başıma gelen en şiddetli orgazmı yaşattığı için asıl teşekkür eden ben olmalıydım.

Üzerimden kalkmadan önce alnımı öptü. Dağınık saçları ve eşofmanının dikişlerini patlatacak gibi görünen ereksiyonu dışında tamamen toparlanmış görünüyordu.

Dirseklerimi yatağa dayayarak hafifçe doğrulup ona baktım. “Nereye gidiyorsun?”

“Sen aklını başına toplayıp beni kovmadan önce gitsem iyi olur.”

O yataktan kalkarken kalbim patlayacak gibiydi. Üzerimi örttüğünde kalbim küt küt atarak ona karşı hissettiğim son direnişi de tamamen yok etti.

“Kalmak isteseydin seni kovmazdım,” dedim.

Derin bir nefes verdi. “Beni burada istediğın için yanında kalmak istiyorum, orgazm yüzünden kendini zorunlu hissettiğın için değil.”

Dudaklarım aralandı ama söylemek istediğım kelimeleri ağızımdan çıkaramadım.

“İstediginde beni nerede bulacağını biliyorsun.” Cal bana gergin bir şekilde gülümsedikten sonra yatak odamdan çıktı.

Bir iç çekişle kendimi sırtüstü yatağı bıraktım. Göğsümdeki boşluk az önce hissettiğım tüm sıcaklığı tüketene kadar büyüdü, kendimi üşümüş ve yalnız hissetmeme neden oldu.

Cal’in yatağına gitmeyi düşündüm ama bir şekilde kendime engel oldum. Aklım böyle bir şeyin sonuçlarını düşünemeyecek kadar karıştı.

Resmen seni yemesine izin verdin. Daha kötü ne olabilir ki?
Basitçe söylemek gerekirse: Ona yeniden âşık olabilirdim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cal

Lana'dan uzak durmak imkânsızdı. Neredeyse pes edip yanında kalacaktım ama her ne kadar onu sıkıca göğsüme bastırıp uyuyana kadar kulağına fısıldamak istesem de bunu ikimize de yapamazdım.

Bunun yerine cinsel ve duygusal olarak hüsrana uğramış bir hâlde yatağımda tek başıma uzandım.

Buna gerçekten şaşırıydın mı?

Hayır. Kapıdan çıktığım anda bir yanım onun peşimden gelmeyeceğini biliyordu. Ne hissettiği yüzünden çok net anlaşılıyordu. Kararsızlık. Belirsizlik. Yaptığımız şeyin fazla ileri gitmek olduğunu düşünerek yaşadığı korku.

Elbette onunla daha ciddi bir ilişkimiz olsun istiyordum. Lana bunu kabullendiği sürece onu her durumda istediğimden emin olmasaydım az önce yaptığım şeyi asla yapmazdım.

Ona zaman tanı.

Çenemi elimle ovuşturdum. Lana'nın uyarılmasının koku- kusu parmaklarıma bulaşmıştı, zaten sertleşmiş olan penisim

boşalma ihtiyacıyla sızlıyordu. Eşofmanımı aşağı indirdim ve elimi aletime dolayarak birkaç kez sıvazladım.

Kendi kendime, *sadece biraz rahatlamak için*, diyerek elimi, uyarılma sıvısı penisimden akıp ıslaklık daha kolay kaymasına yardımcı olana kadar aşağı yukarı hareket ettirdim.

Karnım kasılırken ve sırtımdan yükselen zevkle ayak parmaklarım kıvrılırken, *içmekten daha iyidir*, diye üst üste iki kez tekrarlardım. Sıcaklık aletime doğru yayıldı ve boşalmak dışında başka bir şey düşünmemi imkânsız hâle getirdi.

Benimkinin yerinde Lana'nın elinin olduğunu hayal ettim. Dokunuşuyla âdeta benimle alay ediyordu. Parmaklarını sıkıca aletime sarıyor, hayalarım kasılana kadar sıvazlıyordu. Elini çektikten sonra beni ağzının sıcaklığıyla sardığında, zevkten kalçalarımı kaldırıp aletimi boğazının dibine dayayarak nefes almasını engelleyene kadar sınırlarımı zorluyordu.

Hepsini sanki gözümün önünde oluyormuş gibi hayal edebiliyordum. Beni sonuna kadar ağzına alırken gözleri sulanıyordu. Sikimi olabildiğince ağzının derinliklerine iterek boğazından aşağı boşalıyordum.

Onu kendime doğru çekip içinde kendimi kaybetmeye hazır olana dek öperken dilinden kendi tadımı alıyordum.

Omurgam zevkten karıncalandığında elimin hareketleri daha düzensiz hâle geldi. Birkaç kez daha sıvazladıktan sonra rişörtümün üzerine sertçe boşaldım.

Gözlerimi yumup kendi kendime lanet ettim. Hissedebileceğimi düşündüğüm bir parça rahatlama da Lana'nın diliyle aletimi yalayarak temizlediğini hayal ettiğimde hızla uçup gitti.

“Siktir,” diye tısladım.

Bu boşalmaktan çok daha fazlasıydı.

Ertesi sabah Lana Cami'yi göle götürmek için erken uyandı. Dün geceyle ilgili konuşmak için onlara takılmayı düşündüm ama Lana'yla Cami uyuduktan sonra konuşmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Sonraki bir saati Reddit'te gezinip DreamStream uygulamasını inceleyerek ve insanların uygulamayla ilgili gerçek düşünceleri hakkında bilgi toplayarak geçirdim. Lana'nın fikirleri ve topladığım veriler sayesinde artık uygulamayı da rakiplerini de daha iyi anlıyordum.

Cesaretimi kaybetmeden önce Rowan'a bir mesaj attım.

Cal

Bir ara DreamStream hakkında konuşmak ister misin? Birkaç fikrim var.

Rowan

Yarım saate işim bitmiş olacak.

Seni görüntülü ararım.

Kardeşimle yarım saat sonra görüntülü arama başlattık. Selam vermek için araya giren Zahra benimle konuşurken ona bakan Rowan'ın gözleri parlıyordu.

Vay canına. Aşk kardeşime çok yakışıyordu. Onu bu kadar mutlu edecek birini bulduğu için seviniyordum.

Zahra gittikten sonra işe koyulduk.

DreamStream, Dreamland'e yönetici olmadan önce kardeşimin gözbebeği idi. Dijital yayın platformu sorun yaşamaya başladığında yardım etmek için devreye girmemesine şaşırsam da parkı yönetmekle ve Zahra'yla ne kadar meşgul olduğu düşünülendiğinde mantıklı geliyordu. Şirketin diğer bölümlerine ayıracak vakti yoktu.

Yani şu anda ellerindeki en iyi seçenek sen misin?

Kafamın içinde şüphe tohumları filizlense de onları görmezden gelmek için çabaladım. Düşüncelerimi Rowan'la payla-

şirken bu konuda gittikçe daha hevesli ve öz güvenli hissetmeye başlıyordum.

Rowan kameradan bana bakarken, "Bunu gerçekten detaylıca düşünmüşsün," dedi.

"Dün gece uyumakta zorlandım." Bu yetersiz bir ifadeydi. Lana'yla yaşananlardan sonra uykuya dalmam saatlerimi almıştı, bu yüzden DreamStream üzerine çalışarak dikkatimi dağıtmıştım.

"Ne yapmamızı önerirsin?" Ofis koltuğunda arkasına yaslandı.

"Yenilenmeye gidilmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"Bu işin başına atadığınız adamın beş kanallı dönemde siyah beyaz bir televizyonla büyüdüğünden eminim. Bu adam eğlence platformu yönetmek hakkında ne bilebilir?"

"İşini bu kadar uzun süre yapmaya yetecek kadar bilgisi var demek ki." Ellerini çenesinin altında birleştirdi.

"Boşuna çabalıyor, bunu sen de biliyorsun. Rakamlar hiç iyi değil, düşüş sen bu işin başından ayrıldıktan hemen sonra başlamış."

"Peki çözümün ne?" Dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Yönetim kurulundan işi gerçekten bilen başka birini atmasını isteyin."

"Senin gibi mi?"

İçimden bir kahkaha koptu. Rowan'ın da gülmesini bekledim ama yüzü taş gibi ifadesizdi.

"Sen ciddisin?" Gülüşüm yüzümde soldu.

"Neden olmasın?"

"Ben bu iş için vasıfsızım ve böyle bir pozisyonda çalışmak istemiyorum." Hayatımın geri kalanını bir masaya zincirlenmiş olarak geçirme düşüncesi içimde bir parça bile neşe bırakmıyordu.

"Sana CEO ol demiyorum."

"O zaman ne?"

"Yönetici ol."

Bu kez kahkahamı bastırdım.

Kaşları çatıldı. “Ciddiyim. İçerik stratejilerinden ve analizinden sorumlu mevcut yöneticiyle ilgili bazı sorunlar olduğunu duydum.”

“Ee?”

“Bu işe bir şans verebilirsin diye düşünüyorum.”

Başımı öyle bir salladım ki boynum ağrıdı. “Asla.”

“Neden?”

“Öncelikle, benim bu konuda hiç deneyimim yok.”

Bu cesur davranmaktan çok daha fazlasıydı.

Dedemin benim için eskiden kullandığı lakap aklıma gelince dişlerimi sıktım. Şu anda cesur olma zamanı değildi.

Rowan zaten mükemmel duran kravatını düzeltti. “O zaman yönetici ortaklığıyla başla.”

“Ofis işlerinden nefret ediyorum.”

“DreamStream farklıdır.”

“Neden? Mola odaları ve puf koltukları olduğu için mi? Almayayım.”

“Ben daha çok felsefik açıdan farklıdır demek istemiştım.”

Ona boş boş baktım.

İç geçirdi. “Bunu bir düşün, olur mu?”

“Düşünecek bir şey yok çünkü iş aramıyorum. Sadece fikirlerimi paylaşmak istedim.”

“Öyleyse bir sonraki yönetim kurulu toplantısında bunu gündeme getirmeyi unutma. Bu ayki rapor öncekinden daha da kötüyse Bay Wheeler’ın önerilere açık olacağından eminim.”

“Rowan...” diye uyardım onu. Deneyim eksikliğim ve soyadımın getirdiği boyumu aşan beklentiler göz önüne alındığında yapmak istediğim son şey dikkatleri üzerime çekmekti.

“Fark yaratabilecek bir ekibe dâhil olmak istemiyorsan o zaman fikirlerini en azından bunu yapabilecek kişilere ilet.”

Başka bir şey söylememe fırsat vermeden telefonu kapattı.

“Pislik.”

Görünüşe göre Lana'yı bulmak zorunda değildim. Elinde bebek telsizi, yüzünde çözemediğim bir ifadeyle odamın kapısını çaldı.

“Göl kenarında biraz yürüyüşe çıkmak ister misin?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla, sanki günün büyük bölümünü benden kaçarak geçirmemiş gibiydi.

Kalbim göğsümde daha güçlü atmaya başladı. “Elbette. Spor ayakkabılarımı giymeme izin ver.”

Ayakkabılarımı bağladıktan sonra Lana'nın peşinden evden çıkıp yaz gecesine adım attım. İlk birkaç dakika ikimiz de tek kelime etmedik. Konukevinin arkasındaki iskeleye yürürken ağustosböceklerinin gürültüsü sessizliği dolduruyordu. Malikânenin yanındaki iskelenin daha küçük versiyonuydu, tek bir tekne bağlanacak boyuttaydı ve ucuna ancak birkaç sandalye konulabiliyordu.

Birlikte iskelenin ucuna oturduk. Lana parmak arası terliklerini çıkarıp ayaklarını suya sokmak için bacaklarını kenardan aşağıya sarkıttı.

“Ee...” diye söze başladım çünkü onun açıkça konuya girmeyeceğini biliyordum.

Bakışları gölden yüzüme döndü. “Evi sattıktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?”

Ciğerlerimdeki hava söndü. “Efendim?”

“Şikago'ya geri dönmeyi mi düşünüyorsun?”

“Senin için fark eder mi?”

Suyun üzerinde gezinen ayak parmaklarına baktı. “Etmemeli.”

Gözlerimi kısarak ona bakarken, “Bu net bir cevap değildi,” dedim.

Karşılık olarak önce gözlerini devirdi. “Soruma başka bir soruyla cevap vermek de öyle.”

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Doğru. Dürüst olmak gerekirse evi sattıktan sonra ne yapacağımı ben de bilmiyorum. O kadar ilerisini planlamadım.”

“Tabii ki planlamazsın. Ânı yaşamak dışında bir mesleğin ya da herhangi bir sorumluluğunun olmaması güzel olsa gerek.”

Gülümsemem soldu. “Aslında bu, güzelden çok yalnız bir hayat demek.”

Söylediklerime inanmayarak homurdandı. “Ne? Bu nasıl mümkün olabilir ki? Senin bir sürü arkadaşın var.”

“Bir sürü arkadaşım *vardı*. Birçoğunun sorunlu insanlar olduğu ya da benim boktan başa çıkma mekanizmalarımdan bıktığı ortaya çıktı.”

Kaşlarını sanki ona ne dediğimi anlamıyormuş gibi çattı. “İris...”

“Abimle birlikte yeni bir hayat kurmakla meşgul.”

“Ne olmuş yani? Bu seninle vakit geçiremeyeceği anlamına gelmez.”

“Öyle tabii ama eskisi kadar vakit geçiremiyoruz. Ama sorun değil. Artık her şeyin farklı olduğunun farkındayım.”

Başını yana eğdi. “Nasıl farklı?”

Anlayış dolu bakışlarından kaçınmak için gözlerimi yıldızların aydınlattığı gökyüzüne diktim. “Benim bir hayatım yok diye ondan hayatını ikinci plana atmasını bekleyemem.”

“Senin bir hayatın var,” diye karşı çıktı.

Ağzımdan acı dolu bir kahkaha kaçtı. “Boş bir hayat.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben bir hiçim, Lana.”

“Benim için değilsin.” Elini benimkine kenetledi.

Ben için değilsin.

Sözleri ilaç gibi geldiğinden tenime işleyerek yıllar boyunca yetersiz hissetmenin verdiği zararın acısını hafifletiyordu.

“Bu konuda ciddi misin?” diye sordum anında.

Başının belli belirsiz bir hareketiyle onayladı.

“Dün gece neden kalmamı istemedin peki?” O andan beri içimi kemiren soruyu nihayet sorabildim.

“Çünkü korkmuştum,” diye itiraf etti, şiddetli rüzgâr yüzünden etrafımızda hışırdayan yaprakların gürültüsünden sesini güçlkle duyabildim.

“Neden korkuyorsun?” Elini sıktım.

“Konu sana gelince korkacak çok şey var.”

Tam Lana’lık bir cevap. “Bir tane söyle.”

“Sen tekrar gittiğinde olacaklardan korkuyorum.”

“Ya kalırsam?” Soru hiç tereddüt etmeden ağzımdan fırladı.

Güzel hareket, Cal.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Herhangi bir yere gitmek için acelem yok, ya bir süre Wisteria Gölü’nde takılırsam?”

Alnını kırıştıtarak masumca, “Neden kalasın ki?” diye sordu.

“Cevap sence de yeterince açık değil mi?” Dalgalanan saçının tutamını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra parmaklarımı yüzünün yumuşak kıvrımında gezdirdim. Tepemizdeki ayı yansıtan büyük kahverengi gözleriyle bana bakarken nefesi sığlaştı.

Dudakları aralandığında onu öpme dürtüsüne daha fazla engel olamadım. Öne doğru eğilip dudaklarını benimkilere hapsederek nefesini içime çektim.

Öpücük başladığı gibi çabucak bitti, yine de sanki maraton koşmuş gibi derin derin nefes alıyordu. “Kalmak istiyor musun?” Kelimeler hiç düşünmeden ağzından döküldü.

“Yalnızca sen istersen...”

Bu kez öpücüğü başlatan o oldu, dudaklarını benimkine bastırarak cümlemin son kısmını yuttu. Ürperti dudaklarımdan başlayarak omurgamdan aşağıya yayıldı.

Lana’yı özgürce öpmek dünyanın yeniden dönmeye başlaması gibi bir histi. Sanki o hayatıma tekrar girip dünyamı kendi eksenini etrafında döndürene kadar olduğum yerde donup kalmış gibiydim.

Ne kadar süre öpüştüğümüzden emin değildim. Bir yerden sonra kucağıma çıkmak için dudaklarını benden ayırdı. Aletime sürtündüğünde ikimiz de inledik. Başını yana eğdiğinde boynundan başlayarak öpücükleri sıraladım ve üzerimde ileri geri sallanıp kıvranana kadar devam ettim.

Öpüşmemizle ilgili her şey farklı geliyordu. Yeni. *Umut dolu.*

Ve bu umut asla ölmesin istiyordum. Ne pahasına olursa olsun.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Alana

"Bunca insan arasından Cal'le tatile gitmek konusunda ciddi olamazsın." Violet doğrudan Cal'in yüzünün üzerine çizdiği, ortasında 50 yazan daireye bir dart fırlattı. Kane Şirketi'nin internet sitesinden Cal'in takım elbiseli ve kravatlı fotoğrafını bulmuş, acil durum kızlar gecemiz için çıktısını almıştı.

Bu sefer toplantı için onları arayan ben değildim. Onlara gelecek haftaki Dreamland seyahatimizle ilgili haberleri verdikten sonra toplanmayı Delilah ve Violet istemişti.

"Onu *Dreamland*'e götürmeyi teklif ettikten sonra sıkıysa Cami'ye hayır demeyi deneyin bakalım. İki yıl önce televizyonda o reklamı gördüğünden beri gitmemiz için bana yalvarıyordu."

"Neden böyle bir seyahate çıkmayı teklif etsin ki? Bundan ne çıkarı var?" Delilah içkisinden bir yudum aldıktan sonra ayağa kalkıp masadan bir dart aldı. Bugün eklem iltihabı yüzünden çektiği ağrılar olmadığından kendini iyi hissediyor ve bu durumdan yararlanmak istiyordu.

"Alana'nın donuna girme şansını artırmak dışında mı?" diyen Violet burnundan güldü.

Bunun için biraz geç kaldın.

Ona bir bakış attım. “Cal ve benim hakkımda ne istersen söyleyebilirsin ama bu seyahati Cami’yi sevdiği için teklif ettiğini biliyorum. Bunu onunla ilgilenme şeklinden anlayabiliyorum. Aralarındaki ilişki... çok özel.”

O bir partnerden istediğim her şey ve daha fazlasıydı.

Delilah’nın kaşları çatıldı. “Hayır, olamaz.” İkisi birbirleriyle bakiştılar.

“Ne?” diye sordum.

“Gözlerinde yine o bakış var.”

“Ne bakışı?”

“*Callahan Kane’e âşık oluyorum* bakışı.”

Güldüm. “Nasıl bir bakışmış o?”

İkisi beni taklit etmeye çalıştıysa da fena hâlde çuvallayarak hepimizin kahkahalara boğulmasına neden oldu.

“Ona âşık olmayacağım.” En azından öyle olacağını umuyordum. Bir sonraki adımını daha yeni atmıştık, henüz âşık olmam imkânsızdı. Çok erkendi.

Değil mi? Göğsümde, kalbimin hemen üzerinde küçük bir panik hissi filizlendi.

“Bilmiyorum...” Delilah ayaklarının ileri geri üzerinde sallandı.

“Güven bana. Ona daha önce bir kez âşık olduğum için bir daha olursam kesin anlardım.”

“*Âşık olmanın* olayı da bu değil mi? Bir başkasının kollarına düşüp yerçekimine karşı savaşı ne zaman kaybettiğini fark edene kadar âşık olduğunu anlamazsın bile.”

Siktir.

Alana Valentina Castillo, senin daha akıllı olman gerekirdi. Daha akıllı. Daha güçlü.

Aynı adama iki kez âşık olmak gibi aptalca bir şey yapmış olamam, değil mi? Aklıma gelen düşünceyle kalbim küt küt attı.

“Endişelendiğinizi biliyorum...” Her geçen saniye artan kaygıma rağmen sesim sakin çıkıyordu.

“Sadece seni sevdiğimiz ve Cal yüzünden *bir kez daha* acı çektiğini görmek istemediğimiz için,” diye ekledi Violet.

Kaygılı düşünceleri bir kenara attım. “Bu sefer farklı.” İçkiyi azaltması ve hayatımda kalma kararlılığıyla hâlâ gidecek çok yolumuz olsa bile çabalarını görmezden gelmek aptallık olurdu.

Violet yumuşak bir ses tonuyla, “Nasıl? Ona güvenmiyorsun bile,” dedi.

“Violet...” diye uyardı Delilah.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ona beraber yaşayacak kadar güveniyorum.”

Violet bu kez, “Ama Cami’yle tek başına bırakacak kadar güvenmiyorsun,” diye çıkıştı.

“Güven zaman alan bir şeydir.” Delilah uzanıp elimi sıktı.

Başım önüme düştü. İçimde bir yerde Violet ve Delilah’nın haklı olduğunu biliyordum. Cal ve ben istediğimiz kadar evcilik oynayabilirdik ama bu, ona hâlâ tam olarak güvenmediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Güven zaman alan bir şeydir. Delilah’nın sözleri kafamın içinde yankılandı.

Umarım öyledir.

Kızlar gecesinden döndüğümde Wyatt ve Cal’i ölümcül bir bakışma savaşının ortasında buldum. İkisi de oturma odasının birer ucunda oturmuştu. Omuzlarından gerginlik akıyordu.

“Döndüğüne sevindim. Artık bekçi köpeğini gönderebilir misin?” Cal benim olduğum tarafa bakmadı bile.

Wyatt’ın kasları tişörtünün altında gerildi. “Ben bebek bakıcısıyım, bekçi köpeği değil.”

Cal'in gözleri kısıldı. "Yatmadan önce Cami'ye masal okumama bile izin vermedin."

"Çünkü ona baktığım gecelerde genellikle masalı ben okurum." Wyatt kendi göğsünü dürttü.

"Ama senden istemedi, değil mi?"

Wyatt'ın çenesi kasıldı.

Yüce Tanrım. Cami'nin kiminle masal okumak istediğini kıskanmaları bana bile fazla geliyordu.

Öte yandan yumurtalıklarım da bayram ediyordu.

Wyatt'ın sırtına vurarak, "Cami'ye göz kulak olduğun için teşekkürler. Minnettarım," dedim.

Merlin kanepenin altından çıkıp bacağıma sürtündü. Eğilip elimi ipeksi tüylerinin üzerinde gezdirdim. Ona aldığım pahalı ton balığı konserveleri sayesinde Merlin'in Cami'yle bana ısınması yalnızca bir hafta sürmüştü.

"Merhaba ufaklık," diye mırıldandım.

"Senin bir kedin mi var?" Wyatt'ın başı hışım la Cal'e döndü.

"Ev-vet!"

Kediyi kollarıma alıp patisini havada salladım. "Merlin'e merhaba de."

Bir de Cami'nin ona bağlanacağından endişeleniyordun, şu hâline bak...

Wyatt alaycı bir ifadeyle, "Merlin mi? O, Kral Arthur'un akıl hocası falan değil miydi?" diye sordu.

"Evet." Cal'in çenesi kasıldı.

"Çok hoş, Percival. Kral Arthur takıntın olduğunu kim bilebilirdi?"

"İsmi ni *Merlin* koydum çünkü bu isim bana annemi hatırlatıyor, pislik herif."

Wyatt'ın gülümsemesi soldu. "Üzgünüm."

Cal bir şey söylemeye ya da yanımızda kalmaya tenezzül etmedi. Yatak odasının kapısını arkasından çarparak Wyatt'la beni baş başa bıraktı.

“Onun içine ne kaçtı?” diye sordum.

Wyatt omuz silkti. “Bilmiyorum. Geldiğimden beri çok sinirli.”

Ben evden ayrıldığımda Cal’in keyfi yerindeydi, bu yüzden Wyatt geldikten sonra ne olduğundan emin değildim.

Onu göğsünden ittim. “En azından ona karşı biraz kibar olmayı deneyebilir misin?”

“Öyle görünmese de aslında kibar olmayı *deniyorum*. O çilek kostümüyle kendini aptal durumuna düşürdüğünü gördükten sonra bunu tüm kasaba deniyor aslında.”

“Öyleyse neden kuyruğuna basmışsın gibi bakıyor?”

“Muhtemelen Cami’yle olan ilişkim yüzünden kendini tehdit altında hissediyor.”

“Tehdit altında mı? Neden?”

“Zengin piç hayatı boyunca hiçbir şeyi paylaşmak zorunda kalmadığı içindir belki de.”

Gözlerimi devirdim. “İkiniz de çok komiksiniz.”

“Ben mi? Adam bütün akşam boyunca hiç çekinmeden gözleriyle bana hançerler fırlattı. Cami’nin isteği üzerine onlarla oynamaya çalıştığımda Cal, ben daha oyuna katılmaya fırsat bulamadan Barbie’mi öldürdü.”

Ağzım açık kaldı. “Nasıl?”

“Bebeğim annesini dinlemedi ve bir yabancıнын arabasına bindi.”

“En azından bunu eğitici bir deneyim hâline getirmişsiniz.” Gülüşümü bastırmak için ağzımı kapattım.

Wyatt dik dik baktığında daha çok gülmeye başladım.

“Bir daha bebek bakıcısına ihtiyacın olduğunda beni arama.”

Teşekkür ederek ona sarıldım. “Seni seviyorum!”

Karşılığında o da bana sarıldı. “Neyse. Bir dahaki sefere daha akıllı davranıp Barbie’sini hapse tıktıracağım. Belki oyunumuz yasaları çiğnemekle ilgili eğitici bir şeyler içerebilir.”

Gülerek kollarının arasında uzaklaştım. “Aynen öyle yap.”

Wyatt kapıya yöneldi ve Cami yattıktan sonra odaya yayılmış olan oyuncakları toplamak üzere beni yalnız bıraktı.

“Gitti mi?” Cal’ın sesi beni yerimden sıçrattı.

Elimi göğsüme bastırıp ona döndüm. “Beni korkuttun.”

“Özür dilerim. Ne zaman gidecek diye merak ediyordum. Bütün gece gitmesini bekledim.”

“Ben eve gelene kadar gitmezdi.”

“Gerçekten mi? Neden? Bana sorsaydın Cami’ye göz kulak olabilirdim.”

Sesi... incinmiş gibiydi?

Hayır. Bu olamaz.

Olabilir miydi?

Oyuncak kutusunu raftaki yerine koydum. “Üzgünüm.”

“Neden benden istemedin?” Tıraş losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı.

Göğsümde sert bir çekiş hissettim.

“Lana.”

Bakışlarımı yüzünden uzaklaştırdım. “Daha önce birlikte olduğum adam...”

Cal derin bir nefes alarak ellerini ceplerine soktu.

“Ben Violet ve Delilah’yla dışarı çıkarken birkaç kez Cami’ye bakmasını istedim. Wyatt, Cami’yle ilgilenmekten mutluydu ama Victor’ın onunla bağ kurması için bunun iyi bir fırsat olacağını düşündüm ve ona izin verdim.” Histeriye yakın bir şekilde kahkaha attım.

Cal yanıma gelip beni kollarının arasına aldı.

“Bu pisliğin tam adını istiyorum.”

Gömleğinin kumaşını kavradım ve ona cankurtaran halatımmış gibi tutundum. “Fiziksel olarak bir şey yapmadı ama Cami ona biraz fazla soru sormaya başladığı anda soğukkanlılığını kaybedip ona bağırırdı. Onu defalarca ağlattı. Hatta bir keresinde sanki Cami’yi cezalandırmaya hakkı varmış gibi odasına gönderdi.”

“Fiziksel şiddeti onaylamadığını biliyorum ama umarım onun için bir istisna yapmışsındır.”

Göğsüne bastırduğım başımı iki yana salladım. “Birkaç ay sonrasına kadar ne olduğunun farkında değildim, bunu başka bir nedenden dolayı ayrıldıktan sonra öğrendim. Cami kendisi yerine Victor’ı tercih edeceğimden endişelendiği için bunu sır olarak saklamıştı. Kızımın beni kaybetmek istemediği için birinin onu incittiğini söyleyememesi ne kadar üzücü biliyor musun? Sanki bir erkeği ona tercih edebilirmişim gibi.” Gözyaşlarım akarak gömleğinin kumaşını ıslatmaya başladı.

Ben hıçkırırken elini sırtımda gezdirerek beni yatıştırdı. Ağlamak istemiyordum ama bir kere başlayınca gözyaşlarıma engel olamadım.

“Cami’yle birlikte bunu yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Ama seni temin ederim, kızına sesimi yükseltmeye cüret etmem. Kendim de buna benzer bir şeyler yaşadktan sonra onun için isteyeceğim en son şey budur.”

Burnumu çekerek gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. “Biliyorum, içimde bir yerlerde böyle bir şey yapmayacağını *biliyorum* ama Victor’ın yaptıklarını öğrendikten sonra kendime bir söz verdim.”

“Ne sözü?”

“Tamamen güvenmediğim birinin Cami’ye göz kulak olmasına izin vermeyeceğim.”

Omurgamda aşağı yukarı hareket eden elini hiç indirmese de yüzünü buruşturdu. “Bana tam anlamıyla güvenmen için henüz bir nedenin olmadığını biliyorum ama kesinlikle bir gün bu güveni sana sağlayacağım.” Sanki başka bir seçeneği kabul edemezmiş gibi mutlak bir kesinlikle konuşuyordu.

Dürüst olmak gerekirse Cal için başka bir seçenek olduğundan emin değildim.

“Anne bak! Benim adım yazıyor!” Arkasında kocaman bir kutuyu sürükleyerek içeri giren Cami’nin kolları titriyordu.

Cal kanepeden kalkıp kutuyu içeriye getirmesine yardım etti.

“Bu ne?” Üzerinde Cami’nin adının yazılı olduğu etikete baktım. Kutunun üzerinde nereden geldiği yazmadığı gibi herhangi bir marka logosu da yoktu.

Cal onun yanında yere diz çöktü. “Cami’nin doğum günü hediyesi.”

“Bana mı?” Ne kadar heyecanlı olduğunu belli edercesine sesi bir oktav daha yükseldi.

Durumu kavrayamayarak şaşkınlıkla bakakaldım. “Ona hediye mi aldın?”

Cal, Cami’nin yanında oturduğu yerden bana baktı. “Evet?”

“Ama zaten bizi haftaya Dreamland’e götüreceksin.”

“Ee, ne olmuş? Cami’ye onunla bir gemi maketi yapacağımızı söylemiştim.”

Cami şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Cal alçak sesle küfretti. “Eh, sürprizi bozdum işte!”

“Küfrettin!”

Cüzdanını karıştırarak ona elli dolarlık bir banknot uzattı.

Cami kaşlarını kaldırıp parayı inceledi.

“Ne? Dün bütün yüzlükleri bitirdim.”

“Sorun değil. İki tane ellilik verebilirsin.” Barış işareti yapar gibi iki parmağını havaya kaldırdı.

Avucumu ağzıma kapatarak kahkahamı bastırınca Cal’in ters ters bakmasına neden oldum.

Ona ikinci banknotu uzatmadan önce dudaklarına bir gülümseme yerleşti. “Eğitim fonuna bu kadar para ödedikten sonra beni mezuniyetine davet etsen iyi edersin.”

“Tamam!” Cami paraları küfür kavanozuna atmak için mutfığa koştu. Bir sandalyeyi buzdolabına doğru çekti ama Cal devreye girip üstüne çıkmaya fırsat bulamadan onu durdurdu.

“Sana yardım edeyim.” Paraları kavanozun içine atabilmesi için onu havaya kaldırdı. Geçen hafta Cal’le kavanoza sık sık para attığımız için çoktan boşaltmak zorunda kalmıştım.

Biri kalp doktorunu arasa iyi olurdu çünkü benim kalbim de patlayacak kadar dolmuş gibi hissediyordum. Cal’in Cami’yle ilişkisini izlemenin –onu önemseddiğini görmenin– tüm bedeni ısıtıp karıncalanmasına neden olacağını hiç düşünmezdim.

Kanepeye oturup ikisinin doğum günü hediyesini açmasını izledim. Cami paketin içinden kendi boyu kadar ikinci bir kutu çıkardı.

“Ahh, bu ne?” Kaşlarını çatarak kutuya baktı.

“Bir dakika.” Cal telefonunu çıkarıp bir fotoğraf aradı.

Aradığı fotoğrafı bulunca ona gösterdiğinde Cami’nin nefesi kesildi. “Prenses Marianna’nın gemisi mi?”

“Bir dakika. Ne?” Ayağa kalkıp omzunun üzerinden telefon ekranına baktım. Fotoğraf her yeri talaşlarla dolu, masada tutkal şişesi bulunan atölye gibi bir yerde çekilmişti. Ortasında ise Prenses Marianna’nın batık hazineyi aramaya çıktığı gemisinin küçük bir kopyası duruyordu.

Cal ensesini ovuşturdu. “Rowan’dan bizim için özel bir şey yapmasını istedim. Biraz araştırma yaptıktan sonra önerdiğim model gemilerden birini temel alarak tasarımcılarına yaptırdı.”

Aman Tanrım. Dizlerim güçsüzleştiği için bacaklarım titriyordu. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Kane soyadına sahip olmak bir kez olsun işe yaradı.”

Kalbimin bu işten sağ çıkma şansı yoktu.

Cami ve Cal kutuyu açıp parçaları çıkardılar, maketi yapmaya başladıklarında ben de yanlarına oturdum. Onlar birlikte çalışırken ayak bağı olmadan izlemek istedim. Ara sıra Cami, Cal’in dediğini yapamadığı zaman yardım teklif etsem de onların ortak çalışmasını izlemekten mutluydum. Kızıma karşı sabırlı davranışı, vakit ayırıp her sorusunu yanıtlaması çok tatlıydı.

Bir yerden sonra Cami ne yaptığını daha iyi görebilmek için Cal'in kucağına tırmandı. Cal bir an için donup kalsa da ellerini tutup maketin parçalarını nasıl birbirine yapıştıracağını gösterdi.

Cal'in bir gün harika bir baba olacağını her zaman biliyordum ve bu konuda kendinden şüphe duysa bile Cami'ye karşı davranışları bunun kanıtıydı.

Farkına bile varmadan yaptığı küçük jestleri. Sabrı. Anlayışı. Cami sinirlendiğinde ya da üzüldüğünde güven verici, sakinleştirici konuşmaları.

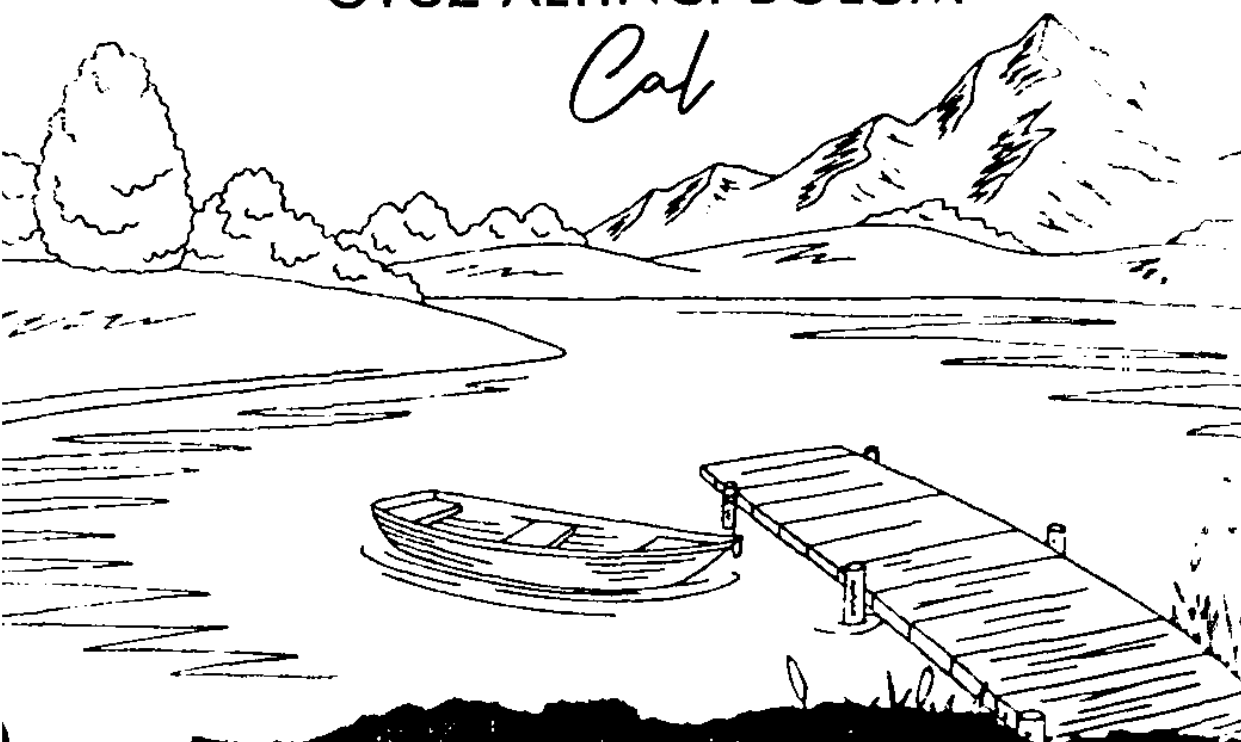
Onları izledikçe evi sattıktan sonra bunun bitmesini istemediğimi daha net anlamaya başlıyordum. Cal'in gidecek olma ihtimali bile göğsümü sızlatıyordu ve bu duyguyla ne yapacağımdan bilemiyordum.

Birlikte ilerlememizin önünde pek çok engel vardı ve bunlardan en büyüğü onun içmesiydi. Ama hayatının bu kısmını kontrol altına alırsa neler olabileceğini merak etmeden durmıyordum. Altı yıl önce sahip olabileceğimiz hayat için gerçek bir şansımız olabilir miydi? Geçmişini bırakıp kendi ailemizi kurabilir miydik?

Öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Cal

Cumartesi günü tam bir kaos ortamına uyandım. Lana tezgâhın üzerine eğilmiş Cami'nin doğum günü pastasını birtirmeye çalışırken küçük kız mutfakta koşturup kâsedan krema çalmaya çalışıyordu.

"İnsanlar gelmeden önce gît giyin." Lana başını bile kaldırmadan Cami'ye odasını işaret etti.

Cami nereye gittiğine bakmadan ok gibi fırladı. Bacaklarıma çarpıp ikimizi de düşürmeden önce yolundan çekildim.

"Yavaş ol ufaklık."

Beni fark edince gözleri parladı. "Üzgünüm!"

"Doğum günün kutlu olsun," diyerek başını okşadım.

Bacaklarıma yapışıp kocaman sarıldı. Küçük bir çocuğun kucaklamasına can atacağımı hiç düşünmezdim ama Cami bunu her yaptığında hayatta bir şeyler başarıyormuşum gibi geliyordu. Benimki kardeşleriminki gibi büyük bir başarı olmasa da Lana'yla Cami herhangi bir işin, paranın ya da mirasın asla başaramayacağı şekilde beni bir bütün hissettiriyordu.

Belki de Declan'la Iris bir sürü çocuk ve bir köpek istediklerini söylemekte haklıydılar. Aile her şeyin önüne geçiyordu. Cami odasına koşarak ikimizi yalnız bıraktı.

“Saat daha dokuz ve şimdiden başım ağrıyor.” Lana elinin tersiyle yüzünü ovuşturarak yanağına çikolatalı krema bulaştırdı.

O silmeye fırsat bulamadan önce kendime engel olamayarak eğilip tenini yaladım. Kan karnımın alt bölgelerine doğru akmaya başladı. Özellikle de bana arzu dolu gözlerle bakmaya başladığında.

İçimden ilk öpücüğümüzü bu kez çikolatalı kremayla canlandırmak geldi. Lana'nın da aklından aynı şey geçiyormuş gibi bakışlarını dudaklarımdan yandaki kâseye kaydırды.

“Tadı harika.” Göz kırptım.

Gözlerini içlerindeki parlaklıkla tezat oluşturur şekilde kıstı.

Yanından geçip ecza dolabını karıştırdım. “Al bakalım.” Lana'ya iki adet ağrı kesiciyle bir bardak su uzattım.

“Teşekkürler.” Hapları yutmadan önce iç geçirdi.

Yanında tezgâha yaslandım. “Zor bir sabah sanırım?”

“İki saat içinde yaklaşık yüz kişi gelecek ve ben hazır olmanın kıyısında bile değilim.”

“Ne için yardıma ihtiyacın var?”

“Her şey.” O da yanımda tezgâha yaslandı.

Telefonumu alıp not uygulamasını açtığımda bana yandan bir bakış attı.

Bir şey söylemeyince, “Ne?” diye sordum. “Liste çıkararak daha iyi çalışırım çünkü bir şeyleri unutabilirim.”

“Gerçekten yardım edeceksin misin?”

“Elbette. Beni işe alırsan ederim,” dedim sırtarak.

Gülümseyerek gözlerini devirdi. “Tamam ama sonra uyar-
madı deme.”

Lana çoğu kasabaya girmemi gerektiren görevlerden oluşan bir liste sıraladı. Üstlendiğim her görevle omuzlarındaki gerginliğin rahatladığını görebiliyordum.

“Hemen dönerim.” Evden çıkmadan önce alnına hızlıca bir öpücük kondurdum.

Tüm görevleri bitirmem bir buçuk saatten fazla sürdü. Arabam balonlarla, yiyeceklerle ve Lana’nın marketten almayı unuttuğu malzemelerle doluydu.

Konukevine döndüğümde neredeyse her yer süslemeler, tavandan asılı eğlenceli desenlere sahip flamalar ve servis masasının arkasında yarısı tamamlanmış balon kemeriyle Prenses Marianna diyarına dönüşmüştü.

“Vaktinde geldin!” Lana odasından fırlayıp elimden balonları kaptı ve hepsini bağlayarak kemeri tamamladı. Gerçi Prenses Marianna’nın şişme gemisini en yüksek noktaya sabitlemek için yardımına ihtiyacı olmuştu.

“Çok şatafatlı.”

Kendi kendine güldü. “Geçen yılki temayı görmemiş olman çok yazık. Cami aralık ayına kadar sabredemeyeceği için Noel temalı bir doğum günü istediğinde, arka bahçeyi buna uygun bir şekilde harikalar diyarına çevirdim. Kasabalılar da sakladıkları Noel süslerinden getirdiler, bu yüzden destansı bir parti olduğunu söyleyebilirim. O gece trafuyu patlattık.” Tekrar kendi kendine güldüğünde kalbimi sıcacık duygular sardı.

Elinden tutup onu kendime doğru çektim. “Keşke orada olsaydım.” Başının üzerine yumuşak bir öpücük kondurdum.

Kirpiklerini kırıştıtarak bana baktı. “Keşke,” diyerek yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kollarımdan sıyrılmaya çalıştı ve bunu yaparken de penisime sürtündü.

İnledim. “Zalim kadın.”

“Üzgünüm! Hazırlanmam gerek!” Gülerek odasına fırladı ve kendimi bir bütün hissettiren tek kadından altı yıl boyunca nasıl ayrı kaldığımı merak etmeme neden oldu.

Onsuz tek bir gün daha geçirmemek için ne yapmalıydım?

Delilah, Violet, Wyatt ve benden nefret eden kasabanın kalanıyla vakit geçirecek olmanın yarattığı kaygı öğle saati yaklaştıkça yoğunlaştı. Lana'ya malzemeleri dışarı taşıması için yardım ettikçe doğum günü partisi daha da gerçeğe dönüşmeye başlıyordu.

Vorkadan ilk yudumu sadece gerginliği gidermek için aldım. Konukevine gizlice girmekten gurur duymasam da ters gidebilecek şeylerin korkusu ağır basıyordu. Çalan müzik ve dışarıda konuşan insanlar kaygılarımı daha da körüklüyor ve içine düştüğüm döngüyü besliyordu.

Beni daha fazla içmeye iten zayıflığımdan hoşlanmıyordum. Çok acınası görünüyor olmalıydım. Merlin odanın diğer ucundan bakıp gizlice beni yargılarken yerde oturmuş bir vorkayı şişeden yudumluyordum. Boğazımdaki yangın göğsümdekiyle rekabet eder hâle gelene dek durmadım.

Kendimi toparlayıp dışarı çıktığımda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Herhangi bir sarhoşluk belirtisini gizlemek için güneş gözlüğümü taktım.

Wyatt bana çenesiyle selam verdikten sonra tanımadığım birkaç adamla sohbetine devam etti.

“Nereye gittin merak ettim. Her yerde seni arıyordum.” Lana bana plastik bir şişme simit uzattı. “Cami bunu şişirerek ona yardım edersin diye düşünmüştü.”

Hiç konuşmadan şişme simidi elinden kaptım.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Küçük plastik başlığı ağzıma alıp üflemeğe başladım.

Başını yana eğerek bana dikkatlice baktı. “Emin misin?”

Şişirmeye devam ederken başımla onayladım.

Elini yanağıma yerleştirdi. Çatık kaşları göğsümde kabaran boktan duyguyu alevlendiriyordu. “Sorun ne?”

Nefret ettiğini bildiğim hâlde içmiş olmam.

Yaptığım işe ara verip elinden uzaklaştım. “Sadece yorgunum”

“Tüh, bu gece bizim için planlarımız vardı.” Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

“(O) zamana kadar enerjimi yenilerim.”

Parmak uçlarında yükselip yanağıma öptü. “Umarım. Geçen sefer yüzünden sana borçluyum.”

“Bunu asla unutturmam.”

“Bilmez miyim?” Bana aletimin harekete geçmesine neden olan cilveli bir gülümseme gönderdi. “Ama Cami uyanmadan odana gideceksin. Bizi birlikte yakalarsa düğünümüzü planlamaya başlar.”

Kahkaha attıktan sonra, “Anlaştık,” dedim.

Bunun üzerine Lana’nın ifadesi değişti, burnu seğirirken kaşlarını çatı. “Sen...” Güneş gözlüğümü çıkardı. “Gerçekten mi, Cal? Hem de bir çocuğun doğum günü partisinde mi?”

Midem bulanmaya başladı. “Açıklayabilirim.”

“Hiç zahmet etme.” Arkasını dönüp gitmeden önce güneş gözlüğümü bana fırlattı. Kalçalarını sallayarak uzaklaşırken beni dinlemesi için onu tutmak istememe neden oldu.

Ne diyeceksin? Altı yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisini kaldıramadığın için içtiğini mi?

Doğru. Çünkü bu kulağa hiç de acınası gelmiyor.

Senin de ablasından farkın yok, bencilce tercihlerin ve kontrol eksikliğinin yüzünden onu üzüyorsun.

Antonella gibi birine benzeme düşüncesi korkularımı besledi ve kaçmaktan başka seçeneğim kalmayana dek onların büyümesine izin verdim.

Her şeyi mahvetme konusunda bu kadar iyi olan birinden ne bekliyordun sahi?

Hiç. Hiçbir şey.

Kaygım ve kendime olan nefretim parti boyunca alevlenerek büyüdü. Çoğunlukla kendi kendime takıldım çünkü daha en başından Wyatt, Delilah ve Violet benimle hiçbir şey yapmak

eremediklerini açıkça belli etmişlerdi. Eski arkadaşlarımın benimle ilgili ne düşündüklerini biliyordum, hepsinin bakışlarından belliydi.

Sarhoşun tekiydim. Kariyeri bitmiş bir sporcuydum. En yakın arkadaşlarının kalbini kıran adamdım.

Şimdiye dek şampiyonada kazandığımdan daha çok kötü unvan kazanmıştım.

İçtiğimi fark ettiğinden beri Lana bile benden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. O ve ebeveynlerden bazıları veniden yaptırdığım iskeledeki çardakta oturuyorlardı. Yan tarafında süzülen bir kayık olsa da suya atlayıp oyunlar oynayan çocuklar için yeterli alan vardı.

Arkadaşlarının yanına koşmadan önce beni kontrol etmeye gelen Cami dışında kimse benimle konuşmuyordu. Buz gibi bakışlar ve fısıltılar yüzünden şeytanlarım saklandıkları yerden çıkınca ben de yarısı boş soda bardağımı votka ile doldurmak zorunda kalıyordum.

En azından Lana beni azarlayacaksa bunu ayık kafayla dinlemeyecektim. Konukevine gizlice yaptığım iki ziyaretten sonra yavaş yavaş kaslarım gevşedi ve boğazımdaki yumru yok oldu. Damarlarıma yayılan sıcaklık, soğuk ürpertilerin yerini alarak içme sebebimi haklı çıkardı.

Huzur.

Lana'nın portatif hoparlöründen süzülen country müzik eşliğinde orada ne kadar süre tek başıma oturduğumu bilmiyorum ama bir noktada Wyatt fark ettirmeden yanıma geldi.

"Al." Wyatt oturmadan önce bana bir cheeseburger uzattı. "Ye şunu da biraz ayıl."

Sadece biraz çakırkeyif olmuştum, yine de benimle zil zurna sarhoş olmuş pisliğin tekiymişim gibi konuşuyordu.

"Ben iyiyim." Tabağı ona doğru ittim.

Masadaki bardağı alıp kokladı. "Hâlâ sorunlarını votkayla gizlemeye mi çalışıyorsun?"

Bardağı elinden kapıp ona rağmen kafama diktim. "Burada ne işin var?"

"Konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Alana'ya bunu yapmaya devam edemezsin. Bu yaptığın hiç adil değil."

Tırnaklarım etime batıyordu. "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Ona umut veriyorsun ve ikinizin bir şansını olduğuna inan-dırıyorsun."

"Çünkü öyle," diye söylendim.

Hiç inanmadığını belli edercesine bıkkın bir ifadeyle beni süzdü. "Bunu yapmaya devam edersen olmaz. Buraya dönmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Henüz buna hazır değilsin."

Hazır değil miyim? Tam olarak neye?

İçimde kaynayan öfkeye rağmen yüzümdeki sakin ve ka-yıtsız ifadeyi bozmadım. "Ne istiyorsun?"

"Lanet olası bir nedenden dolayı sana yardım etmek istiyorum."

Güldüm. "Benim gibi birine yardım etmekten ne anlarsın sen? Mükemmel bir hayatın var. Mutlu bir eşin, iyi bir işin, parlak bir geleceğin."

Piknik masasını kavrayan eli kasıldı. "Peki sence tüm bun-lara nasıl sahip oldum?"

"Şanslı olduğun için mi?"

"Hayır. Çünkü çabaladım."

Verecek bir cevabım olmadığından dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Alana'yı geri kazanmak istiyorsan kendini toparlaman lazım. Bu kez gerçekten ve kalıcı olarak ama. Önce bundan başlayarak." Bardağı alıp yakındaki çöp kutusuna attı.

Gözlerim kısıldı. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü bu kişi sen bile olsan Alana ve Cami için en iyisini istiyorum." Kaşlarını çattı.

“Demek daha iyisini yapabileceğime inanıyorsun.”

“Benim neye inandığımın bir önemi yok çünkü Lana seni seviyor, bu yüzden belki de *onun* için daha iyisini yapabilirsin.”

Duyduklarım karşısında kalbim tekledi. “Beni seviyor mu?”

Bakışlarını Lana’nın bir çocuğun şişme botunu suya indirmesine yardım ettiği iskeleyle çevirdi. “Seni sevmeyi bir an olsun bıraktığını sanmam.”

Başımı iki yana salladım. “Başka biriyle çıkmış.”

“Ne olmuş? Eminim sen de aynısını yapmışsındır.”

“Biriyle çıkmak mı? Asla.”

“O zaman sağda solda sürtmüşsündür.”

Dişlerimi sıktım. Hayatımın Oxy’yle kafayı bulduğum dönemi, muhtemelen şimdiye kadarki en rezil dönemiydi. Girdiğim riskleri ve birlikte kafayı bulduğum insanları düşünmek bile ürpermeme neden oluyordu.

Her zamanki gibi midem bulanmaya başladı.

“Seni hiç ilgilendirmez ama iki yıldır kimseyle birlikte olmadım.”

“İki yıl mı? Bu...” Sesi alçaldı.

Lana’yı Victor’la gördüğüm günden beri.

Lana onu başka birini öperken gördüğümde yaşadığım acının sadece bir kısmını bile hissetmişse benimle ilgili yazılan haber manşetlerini okurken yaşadığı acıyı hayal bile edemiyordum.

Kafam güzelken olduğum kişi şimdi olduğum adamla bir değildi. Aynı sözleri kendime tekrar tekrar söylesem de geçmişini düşündüğümde kendime duyduğum tiksintiyi içimden silip atamıyordum.

Hissettiğim utançla boğazım düğümlendi.

Alçak ıslığı sinirlerimi harekete geçirdi. “Vay canına.” Resmen gülüyordu. “Bu çok zor olmalı.”

Sözleri beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırdı. “Kapa çeneni, Eugene.”

Bana otuz iki diş sırtarak, "Delilah bunu asla unutturmayacak," dedi.

"Seks hayatımın size eğlence konusu olmasına sevindim." Başka bir şey söylememek için hamburgerimden bir ısırık aldım.

Düşünceli bir ifadeyle bakarken ensesini ovuşturdu. "Delilah bunu yapmamam için beni uyardı ama..." Sesi alçaldı.

"Ne için?"

Derin bir nefes aldı. "Bir sponsora³⁶ ihtiyacın varsa yardımcı olmaya hazırım."

Ağzım açık kaldı. "Sen mi?"

Başıyla onaylayarak, "Her gece şapelde toplanan bir adsız alkolikler grubumuz var," dedi.

"Ne zamandan beri?" Wyatt her zaman çok düzgün biri olmuştu, kasaba halkının gözüne girmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Violet buna oyun kurucu kompleksi derdi. Wyatt'ın hayatındaki en büyük skandal, anne ve babasının dostane bir şekilde boşandıktan sonra arkadaş kalmasıydı.

"Sen gittikten birkaç ay sonra babam kalp krizi geçirince ona daha yakın olmak için Detroit karakoluna transfer oldum ama orada çalışırken gördüklerim... Tanrım. Kâbuslarımda bile beni rahat bırakmazlardı." Delilah bastonunu sallayıp ona selam verdikten sonra bana ters ters bakıp bastonun sapıyla boğazına kesik atar gibi yaptı.

Varlığımın onda böylesine tutkulu hisler uyandırdığını bilmek güzel.

Wyatt dikkatimi tekrar kendine çekti. "Küçük kasaba hayatından büyük şehre geçiş zordu. Yardım alana kadar uzun bir süre TSSB ve alkolizmle mücadele ettim."

"Siktir. Hiçbir fikrim yoktu dostum. Üzgünüm." Uzanıp omzuna vurdum.

36 AA toplantılarına yeni katılanların alkolden uzak kalmak konusunda kendilerine yakın gördükleri ve faydalanacaklarını umdukları kişiler. -ç.ş.

Bana hafifçe tebessüm etti. "Bir şeylerle mücadele etmek
arounds kalan tek kişi sen değilsin, biliyorsun değil mi?"

Başımı öne eğdim. "Farkındayım."

Lana. Wyatt. Señora Castillo. Liste uzayıp giderken göğ-
süm ağrıyordu.

Piknik masasından kalktı. "Bunu bir düşün. Ev satıldıktan
sonra Şikago'ya dönmeye karar versen bile teklifim her zaman
geçerli olacak."

"Gerçekten mi?"

"Evet, *gerçekten*. Bir zamanlar en yakın dostum olan adama
bunu borçluyum." Birkaç adım uzaklaştıktan sonra ona seslendim.

Omzunun üzerinden bakarak, "Ne?" dedi.

"Bu yeniden arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Alaycı bir ses çıkararak burnundan güldü. "Kesinlikle hayır."

Yine de yüzündeki küçük gülümseme bir gün yeniden ar-
kadaş olabileceğimize inanmamı sağladı.

"Hadi!" Cami elimi tutup çekiştirerek beni son iki saattir kı-
mildamadan oturduğum piknik masasından kaldırdı.

"Ne oldu?" Boş çimenliğe baktım.

"Pasta keseceğiz!" Bu sefer daha sert çekti. "Neredeyse
kaçırıyordun."

"Üzgünüm. Dalmışım."

"Sonra dalarsın!" Ayaklarını yere daha sıkı basarak tekrar
çekti.

"Peki. Hadi gidelim." En son istediğim şey benden hoş-
lanmayan bir grup insanla konukevine tıkılıp kalmaktı ama
Cami'yi mutlu etmek için bir yetişkin gibi davranıp durumu
kabullendim.

Hem ben kimim ki doğum günü kızını reddedecektim?

Oturduğum yerden kalktım, iki saattir ağzıma tek damla içki koymadığım için hareketlerim çok daha düzgündü.

Cami elimi bir an olsun bırakmadan beni konukevine sürükledi ve pastanın da olduğu servis masasının arkasına çekti. Lana yanımda dururken vücudu da gülümsemesi kadar gergindi. Diğer herkes masanın karşısında telefonları havada bekliyordu. Tüm ebeveynlerin yüzlerinden bir sürü duygu geçiyordu. Hayret. Öfke. Merak.

Delilah ve Wyatt anlamlı bakışlar atarken Violet ben yokmuşum gibi davranıyordu ki bu muhtemelen daha da kötüydü.

Masanın arkasından çıkmak için hareket ettim ama Lana elimi tuttu. "Cami burada olmanı istiyor." Bakışları kaşlarımı çatmama neden olacak kadar öfkeyle yansa da yüzü sakın, soğukkanlı ve kendine hâkimdi.

Cami kocaman bir gülümsemeyle ikimize bakarak, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım, boğazım kupkuruydu.

Cami ayağa kalkarken misafirler doğum günü şarkısını söylemeye başladı. Şarkı bittiğinde Cami mumları söndürürken herkes onu alkışlıyordu.

Lana pastayı kesmekle meşgulken Cami beni yanına çağırdı. Yanında diz çöküp onunla aynı boya gelerek, "Ne oldu?" dedim.

Parmak uçlarında yükselerek kulağıma, "Benim yeni babam olmanı diledim," diye fısıldadı.

Yeni babam olmanı diledim.

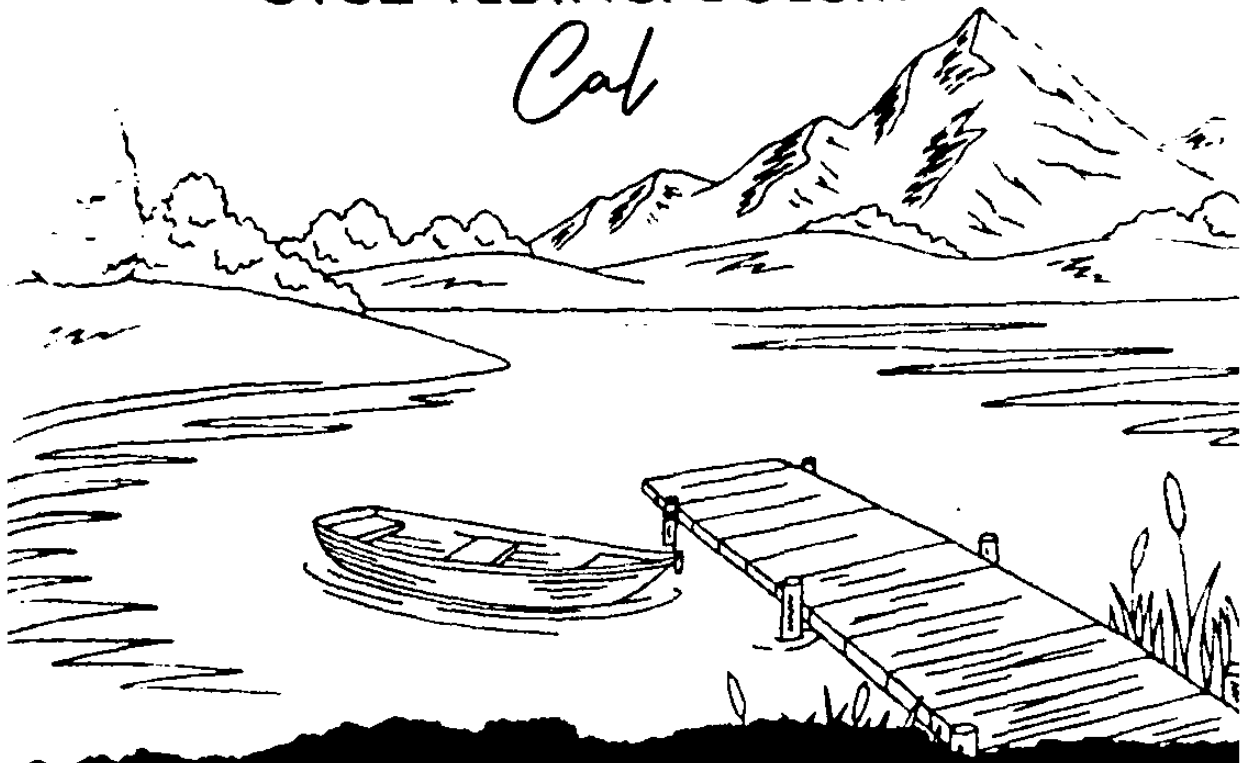
Tanrım. Her nasılsa bu dört kelime dizlerimi de kalbim kadar güçsüzleştirmeyi başarmıştı.

Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. "Bundan daha çok istediğim hiçbir şey olamaz."

Ve her kelimemde ciddiydim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Cal

Herkes gittikten sonra konuşmak için Lana'yı bir kenara çekmeye çalıştım ama kendini partiden sonraki dağınıklığı temizlemeye kaptırmıştı. Wyatt, Delilah ve Violet da ona yardım ediyordu. Öylece oturmak yerine istenmediğim hâlde onlara katıldım. Bu görev bana ayılmam ve bugün olan her şeyi düşünmem için zaman kazandırdı.

Son çöp torbasını attığımda Lana çoktan Cami'nin yatma vakti rutinine geçmişti.

Onunla konuşmayı bir saat sonraya erteledim. Odasının kapı kolunu çevirdiğimde hareket etmedi. Alnımı kapıya dayayıp iç geçirdim. "Lana."

"Git buradan. Yorgunum."

Tahmin edebiliyordum. Günün çoğunu Cami'nin partisine ev sahipliği yaparak geçirdikten sonra ayakta uyumamasına şaşırmıştım.

Elim kola yapışık kaldı. "Konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Hayır."

"Yalvarırım bana birkaç dakika ver."

Aramızdaki kapı yüzünden inlemesi boğuk çıktı. “Şu anda sana söyleyecek güzel bir şeyim yok.”

“O zaman bana güzel olmayan şeyler söyle.”

“Neden?”

“Çünkü beni görmezden gelmen yerine bana kızmanı tercih ederim. Bunu bir daha kaldırılabileceğimi sanmıyorum.” Her şeyin eskiye dönmesine imkân yoktu. Bu şekilde aynı evde yaşayabileceğimizi sanmıyordum. Saçmalıklarına son verebilsem aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olabileceğini bilerek eskisi gibi uzak duramazdım.

“Kavga etmek mi istiyorsun? İyi. Hadi kavga edelim.” Hışımınla açtıktan sonra beni içeri sürükleyerek kapıyı kapattı.

Ellerimi havaya kaldırıp, “Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyorum,” diyerek söze girdim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Öyleyse neden yapıyorsun?”

Başım önüme düştü. “Çünkü kendime engel olamadım. Kalabalığın içinde olmak... benim hakkımda ne düşündüklerini bilmek... Bir anda çok fazla geldi.”

Gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldı. “Bu gelgitleri yeniden kaldıramam, Cal. Yapamam.” Sesindeki çatlama kalbimde oluşana benziyordu. “Ayık olman için seni zorlayamam. Ve dürüst olmak gerekirse alkolü bırakma sebebin olmak da istemiyorum. Geçen sefer işe yaramamıştı, bu sefer de yaramayacak çünkü böyle bir şey gerçekten içinden gelmeli. Ve sen bunu kendin için istemediğin sürece asla daha iyi olamayacaksın. Bu kadarından eminim.” Bıkkın bir nefes verdi. “Ayık kalma yolculuğunda seni desteklemeye hazırım, her zaman hazırdım ve her zaman da hazır olacağım. Ama senin de duygularını yönetmenin daha iyi yollarını bulmak için çabalamaya istekli olman gerek.”

Şu ana dek Lana’yla kaydettiğimiz tüm ilerleme parmaklarımın arasından kayıp gitmişti.

Boğazımdaki kalın yumruyu yutkundum. "Ayık kalmayı başarabilirim." Sadece zamana ihtiyacım vardı. Wyatt'ın yerel adsız alkolikler toplantılarına katılma teklifini kabul etmek istesem de bunu yapmadan önce rehabilitasyona gitmem gerekiyordu. Neye ihtiyacım olduğunu bilecek kadar çok kez bu süreçten geçmişim ve günlük AA toplantıları şu anda bağımlılığımın kurtulmam için yeterli olmayacaktı.

Dudakları sarf ettiği tüm sözlerinden daha çok yaralayan küçük, güven verici bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Başarabileceğini biliyorum. Sen kendinden vazgeçtiğinde bile ben asla sana inanmaktan vazgeçmedim."

Ellerini tutup deli gibi çarpan kalbime bastırdım. "Yardım almak için evi satana kadar bana süre ver lütfen. Senden tek istediğim bu."

Başını iki yana sallayınca tüm umutlarım söndü.

"Lütfen." Avucunu yanağıma bastırıp bakışlarını yalvaran gözlerime çevirdim. "Güvenebileceğin biri olmak istiyorum. Gerçekten istiyorum ama ev satılmadan rehabilitasyona geri döneceğime söz veremem." Sesimden çaresizlik akıyordu.

Geçmişimi gözden geçirip sorunlarımı çözme süreci beni haftalarca, hatta belki daha fazla kışımın üstüne oturtacaktı ama dedemin verdiği süre bitene kadar bu tür duygusal acılara hazır değildim.

Ona bahsetmediğin miras şartındaki süreden mi bahsediyorsun?

Midem suçluluk duygusuyla çalkalanırken asit boğazımı yakıyordu.

Ona söyleyebilirsin.

Hayır. Mantıklı yanıma ona söylemenin doğru olmadığını biliyordu.

Lana'ya dedemin vasiyetinden bahsetmek her şeyi riske atabilirdi ve ben bunca zahmete bir kez daha başarısız olduğumu kanıtlamak için girmemiştim. Gerçeği ondan saklamak canımı

çok sıkısa da bir gün ona mirasla ilgili her şeyi anlatacaktım. Ama bugün o gün değildi.

Bakışları beni olduğum yere sabitledi. “Evi satmak kimin umurunda?”

“Benim.” derken sesim çatladı.

Cevabım karşısında dudaklarını tiksintiyle büzüştürdü.

Onu yeniden kaybediyorsun.

“Neden?” diye sordu.

“Çünkü satacağıma dair söz verdim ve geri adım atamam.” Sanki biri elini boğazıma dolamış sıkıyor gibi hissediyordum.

“Kime söz verdin?”

“Kendime.” Mutlak bir dürüstlikle cevapladım.

“Bu ne demek?”

“O evde pek çok mutlu anın olduğunu biliyorum, benim de bazı mutlu anılarım olsa bile orayı satmak istiyorum.”

Gözle görülür şekilde yutkundu. “Neden?”

“Çünkü bana hayatımın en kötü anlarından bazılarını hatırlatıyor. Kaybettiğim annemi. Artık yanımızda olmayan babamı. Ona ihtiyacım varken beni yüz üstü bırakan dedemi.” Derin bir nefes aldım. “O ev orada durduğu sürece hayatımda gerçek anlamda ilerleme kaydedebileceğimi sanmıyorum.” Söylediklerim tamamen doğrudu ama yine de yalan gibi geliyordu.

Bunu kardeşlerini ve onların geleceklerini korumak için yapıyorsunuz.

Doğru şeyi yapıyorsam o zaman neden bu kadar boktan hissediyordum?

Başını iki yana salladı. “Bizimle ilgili ciddiysen evi satmaya ihtiyacın olsun ya da olmasın, durumun daha da kötüye gitmeden önce gidip yardım alabilirsin. Hem kendim hem de kızım için daha önce yaşadıklarımı tekrar yaşamak istemiyorum.”

“Bir daha böyle bir şey yaşamayacaksın. Sana bunun sözünü verebilirim.”

“Sana nasıl güvenebilirim?”

Bu çok iyi bir soru olsa da kalbimin göğsümde daha da hızlı atmasına neden oldu.

Çenesini kavrayıp gözlerimin içine bakmaya zorladım. “Çünkü seni tekrar kaybetmeye dayanamam. Seni terk etmeyip savaşıydım sahip olabileceğimiz hayatı gördükten sonra sensiz asla mutlu olamayacağıma artık eminim. Birlikte ilerlemek için daha çok yolum olduğunu bilmeme rağmen hem de. Çabalamaya istekli olup olmadığımı sormuştun ya? O kadar hazırım ki evi yarın bile satabilirim.”

Yüzünden birbirinden farklı bir sürü duygu geçiyordu. Üzüntü. Belirsizlik. *Teslimiyet*. Midemdeki asidi dayanılmaz hâle getirence sonuncusuydu.

Lana kirpiklerinin altından bana bakmadan önce birkaç derin nefes aldı. “O zaman yap.”

Söylemek istediğini anlayamadığımdan kaşlarım çatıldı. “Ne yapayım?”

“Yarın Dreamland’e gitmeden önce evi satışa çıkar.”

Ağzım açık kaldı. “Yarın mı?”

“Neden olmasın? Hayatına devam edebilmek için onu satmak isteyen sensin, işte sana fırsat. Sabah ilk iş emlak uzmanını ara.”

Göğsümdeki sıkışma nefes almamı neredeyse imkânsız hâle getirmişti. “Satmadan önce evi tadilattan geçirme konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

Neden sorguluyorsun? Kabul et ve kazançlı çık.

Çenesi titredi. “Pek çok insan evlerini inşaat hâlindeyken satışa çıkarıyor. Emlak uzmanına söyleriz Ryder’ın bize gönderdiği tadilat planlarını alıcılarla paylaşır.”

Planı mantıklı ve kusursuzdu, yine de yüzündeki ifade her şeyi sorgulamama neden oluyordu.

Ona mirastan bahsedersen sadece kardeşlerini değil, kendini de riske atmış olursun.

Kendimi hayal kırıklığına uğratmak bir yana Iris de dâhil herkesin geleceğini riske atmaya değmezdi.

Tuttuğum nefesimi bıraktım. “Sabah erkenden emlak uzmanıyla ve rehabilitasyon merkeziyle görüşeceğim.”

Yaz bitmeden rehabilitasyona gidebilir miydim bilmiyorum ancak bunun vasiyeti nasıl etkileyeceğini veya etkileyip etkilemeyeceğini öğrenmek için Leo’yu aramam gerekiyordu.

Umarım etkilemezdi. Çünkü vasiyette yazıldığı gibi yazımın büyük bir bölümünü burada geçirmiştım zaten.

Gözlerindeki şüpheli ifadeyle yüzüme baktı. “İstediğinin bu olduğundan emin misin?”

Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Ayık olmak her zaman nihai hedefimdi ama Lana bu karara daha erken varmam için beni cesaretlendirmişti.

“Evet. Seninle kuracağım gelecekte daha çok *istediğim* bir şey yok.”

Alt dudağını ısırıldı. “Artık sadece ben yokum. Daha önce de söylemiştim, Cami ve ben bir alana bir bedava kampanyasıyız.”

Kolumu beline dolayıp onu kendime çektim. “Cami senin yanında verilen promosyon değil. Siz ikiniz piyango ikramiyesisiniz ve birinin size hak ettiğiniz gibi davranmasının zamanı geldi.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alana

Söylediği şeyleri sindirmeye çalışarak Cal'e baktım. Cami ve ben söz konusu olduğunda onun gibi konuşan kimseyi tanımamıştım. Sözlerinin etkisiyle gözlerim sulandı, kendimi bıraksam hüngür hüngür ağlayacaktım.

Cami senin yanında verilen promosyon değil. Siz ikiniz piyango ikramiyesisiniz ve birinin size hak ettiğiniz gibi davranmasının zamanı geldi.

Kalbim patlayacak gibiydi. Cal'in söylediklerine inanmak istiyordum. Özellikle de bağımlılığından kurtulacağına. Ama içimde mutluluğumu gölgeleyen ve endişelerimle zehirlemeye kalkışan ufacık bir şüphe kırıntısı olduğunu da inkâr edemezdim.

Cal sanki aklımı okumuş gibi parmaklarını çenemin altına koyup başımı kaldırdı. "Bana henüz güvenmediğini biliyorum. En azından tam anlamıyla güvenmiyorsun ve bunun için seni kesinlikle suçlamıyorum. Bu yüzden istersen aramıza mesafe koy. İçtiğim için beni azarla. Tekrar kalbini açmaya korktuğun için bana soğuk davran. Kendini nasıl güvende, mutlu ve kontrollü hissediyorsun öyle hareket et. Ama şunu bil ki ne yaparsan

yap, bizim için ve yaşayacağımıza emin olduğum geleceğimiz için savaşmaya devam edeceğim gerçeğini değiştirmeyecek. *Hak ettiğimiz* gelecek için. Ne yaparsan yap rehabilitasyona gitmeme engel olamazsın. Tıpkı birlikte olamasak bile Cami'nin hayatının bir parçası olmaya çalışmama engel olmayacağı gibi..."

İşte bu.

Bizim ilişkimiz ne durumda olursa olsun Cal'in kızımı, onun hayatında kalmayı isteyecek kadar çok sevdiğini görmek sahip olduğum son direncin de kırılmasına yetmişti.

Dudaklarına yapışıp onu ateşli bir öpücükle susturdum. Tüm duygularımı yansıttığım bir öpücükle. Heyecanımı. Korkumu. *Hayranlığımı.*

Cal heyecanıma uyum sağlayarak dudaklarıyla ben daha fazlası için yalvarana kadar bana işkence etti. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip daha da yakınına çektiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Dudaklarını benimkilere bastırarak hızıma ayak uydurdu ve bambaşka hislerle dünyamı altüst etti.

Biz birbirimize eskisi gibi dokunmaya başladıkça öpücüğümüz de derinleşti. Dilini hafif ve alaycı hareketlerle benimkine değdiriyordu.

Öpüşmemize ara verip ellerimi göğsünde gezdirebilmek için tişörtünü başından çekip çıkardım. Kulağımın altındaki hassas teni emdiği sırada sakalları boynuma sürtündü, öpüşmeye devam etmek için dudaklarıma dönerken tenimi çizdi.

Bir yerden sonra öpücüğümüze ara vermeden beni kaldırıp yatağa taşıdı. Kucağına oturup öpücüğü derinleştirdim. Sertleşmiş penisine karşı kalçamı hareket ettirince ağzından kaçan tatlı iniltiyi dudaklarımla bastırdım.

Uyurken giydiğim tişörtü başımın üzerinden çıkarmak için bir anlığına benden uzaklaştı. Elleri asla bir noktada çok uzun süre kalmıyordu. Vücudumun üzerinde gezinerek ben boşalma arayışı içinde ereksiyonuna sürtünene dek dokunmaya, oyunlar oynamaya devam etti.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarken sabırsızlıkla yanıp tutuşuyordum. Arayış içinde aniden vücudumu onunkine daha çok bastırıncaya dengesi bozuldu ve beni de kendisiyle birlikte çekerek yatağa düştü.

Dudaklarımız ayrıldığında çenesine yumuşak, aceleci öpücükler kondurdum.

Cal, "Lana," diye inledi.

Dikkatimi boynuna verdim. Gelişigüzel öpücüklerle aşağı doğru inerken parmakları kalçamı sıkıca kavrayana dek tenini emip ısırardım. Acının yakıcılığı sarhoş ediciydi. Heyecan vericiydi. *Bağımlılık* yapıcıydı.

Parmaklarını saçlarıma geçirerek beni olduğum yere sabitledi.

"Ne oldu?" Boynunu iz bırakacak kadar sertçe emdim.

"Bir saniye bekle." Dizginleri eline alarak beni kendinden uzaklaştırdı.

"Neden?" diye sızlandım. "Durmamı mı istiyorsun?"

Altımda titriyordu. "Tabii ki hayır ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Neyi?" Gözlerimi kapatıp derin bir iç çektim.

Eliyle enseme kavrayıp sıktı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Vücudumu aletine sertçe bastırdım. "Bu yeterli bir cevap olur mu?"

"Söylediğini duymak istiyorum." Elleriyle kalçamı kavrayarak hareket etmemi engelleyip beni ereksiyonuna biraz daha bastırdı.

Alt karnıma bir sıcaklık yayıldı. "Ever, eminim. Ama bunu batırırsan..."

Bir an üstüneyken bir saniye sonra kendimi sırtüstü yatağa dayanmış hâlde buldum ve Cal gözlerinde çılgınca bir açlıkla üzerimde belirdi.

Bana duyduğu açlıkla.

“Berbat etmem kaçınılmaz ama her seferinde bunu telafi edeceğime söz veriyorum.” İç çamaşırımı çekiştirip bacaklarımdan aşağıya indirdi.

“Nasıl?”

“Aynen böyle.” Bacaklarımı iki yana açarak hassas tenime tüy kadar hafif öpücükler kondurdu. Yavaş yavaş onun için yalvaran yere doğru öpücüklerine devam ettikten sonra aniden geri çekildi. Dudaklarını diğer bacağıma değdirip aynı işkenceye orada devam etti.

Kendimi ağzına doğru yaklaştırarak alçak bir sesle gülmesine neden oldum.

“Telafi etmem gereken altı yıl varken aceleye getirmeyeceğim, Lana.”

“Sonra telafi edersin,” diye inledim.

Öpücükleriyle klitorisimden vajinamın girişine kadar bir yol çizdi. Dilini içime daldırıp alay ederken vücudumun vereceği tepkiyi bekledi. Ne zaman bariz bir tepki versem başka bir şey denemeden önce aynı hareketi tekrarladı.

Tüm bedenim alev alev yanıyor gibi hissediyordum.

Cal dilinin birkaç hareketiyle içimde oluşan baskıyı artırırken dünyam rayından çıktı. Bir tür rahatlama umuduyla bacaklarımın arasına uzandım. Klitorisime dokunduğum anda elimi yakalayıp beni engelledi ve hiç beklemediğim anda eliyle vajinama şaplak attı.

Birden nefesim kesildi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diyerek dilini kıvrak bir hareketle klitorisimde gezdirdi. Hassas yumrunun üzerinden geçtiğinde zevkten zonklamaya başladım.

“Sen bu işi yapmaya hazır olmadığın için kendi kendimi tatmin etmeye çalışıyorum.”

“Seni tatmin edecek tek kişi benim.” Bana baktığında gözleri ışıldıyordu, sakalı ona olan arzusun kanıtıyla ıslanmıştı.

“Kendine bir daha dokunursan ellerini meşgul etmenin daha mı bir yolunu bulurum.”

Tehdidiyle ayak parmaklarım kıvrıldı, kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Ona meydan okuma dürtüsüyle çılgına dönerken vücudum gerildi.

Onu kışkırtmak için meme ucumu çimdiklememle harekete geçmesi bir oldu.

Cal beni yataktan kaldırıp dizlerimin üzerine çökmemi sağladı. Halı tenime batsa da Cal, az önce dokunduğum meme ucumu sertçe çimdiklerken içime yayılan ateşle kıyaslandığında batmanın acısı hafif kalıyordu.

“Ellerini görebileceğim yere koy,” diye emretti.

Her iki elimle ona hareket çektim.

Bana pis pis sırtıp, “Oynamak mı istiyorsun?” diye sorduktan sonra diğer meme ucumu da aynı şekilde çimdikledi ve başım geriye düşene kadar sertleşen ucuyla oynadı. “Boşalmak mı istiyorsun?”

“Evet.” Tırnaklarım bacaklarıma batıyordu.

“O zaman çok kötü. Yalnızca ben söylediğimde kendine dokunacaksın.” Şortunu aşağıya indirdi. Ay ışığı panjurların arasından sızarak her bir santimini aydınlatıyordu.

Her. Bir. Sert. Santimini.

Ağzım sulandı, büyüklüğü karşısında aklıma türlü türlü pis düşünceler geliyordu.

“Ben söylemeden boşalmayacaksın.” Aletini sıvazladığında ucundan bir damla uyarılma sıvısı damladı. “Ağzını aç.”

Hiç vakit kaybetmeden söylediğini yaptım. Penisini ağzıma sokup dilimin üzerinde kaydırdı, tadı diğer tüm duyularıma baskın geldi. Ciğerlerim yanana ve gözlerim sulanana kadar itmeye devam etti.

“Nefes al.” Zar zor nefes alsam da aletini ağzımdan geri çekmedi, beni burnumdan nefes almaya ve göğsümü tırmalayan panikle savaşılmaya zorladı.

Çenemi kavramak için uzandı. "Dudakların aletimin etrafına sarılmışken çok güzel görünüyorsun." Bakışları benden duvardaki antika aynaya kaydı. Yansımada gözlerimiz buluştu, aletini ağzımdan çıkarırken göz temasını bir an olsun kesmedi.

Tüylerim diken diken oldu. Ağzıma girip çıkması neredeyse zevkten gözlerimi devirmeme neden oluyordu.

"Beni ağzının içine ne kadar iyi aldığına bir bak." Ben aynadan bizi izlerken o elleriyle saçlarımı kavrayıp penisini tekrar tekrar ağzıma daldırdı.

Onunla ilgili her şey beni büyülüyordu. Her güçlü itişiyile inip kalkan göğsü. Beni en sevdiği oyuncakmışım gibi kullanıp ağzımı becerirken gerilen kasları. Boğazıma dayanan sert itişlerine rağmen bana şefkatle bakan gözleri. Sanki ruhlarımız yıllar süren ayrılıktan sonra yeniden birleşiyormuş gibiydi.

O kadar hızlı geri çekildi ki aletin başıyla dudaklarım arasında tükürükten bir bağ oluştu.

"Kahretsin. Bu çok ateşliydi." Penisinin ucundan sızan uyarılma sıvısını parmağıyla silip şişen dudaklarıma sürdü.

Hızlıca başparmağının ucunu yaladıktan sonra dilimi dudaklarıma sürdüğü tuzlu sıvının üzerinde gezdirdim.

Cal beni kaldırıp tekrar yatağa attıktan sonra bacaklarımdan tutarak kenara çekti.

"Hap kullanıyor musun?" Herhangi bir cevap vermeme beklemeden önce parmağını içime soktu.

Başımı iki yana salladım. "İğne kullanıyorum."

"Prezervatif kullanmamı ister misin?" Aletini birkaç kez sıvazladı, onun kendi kendine zevk vermesini izlemek kalbimin göğsümde daha hızlı çarpmasına neden oldu.

"İçime girdiğini hissetmeyi tercih ederim."

Cevabım karşısında inleyerek kendimi bir kraliçe gibi hissetmeme neden oldu. Bacaklarımı beline dolayıp onu kendime yaklaştırdım. O öne doğru eğilip kendini girişime yerleştirirken

teklentiyle kalbim küt küt atmaya başladı. Kalçamı yukarı kaldırarak parmaklarıyla kıcımlı sıkıca kavradı.

Hiçbir uyarı yapmadan, kulağıma tatlı sözler fısıldamadan ve da ona alışmamı beklemeden tek bir darbeye içime girerek gözlerimi yaşarttı. Onu tamamen içime alırken bacaklarım sarsıldı.

İçime bütünüyle girip en derinlerime kadar beni doldururken sırtım kasıldı.

Öne doğru eğilerek tüm ağırlığını üzerime bastırdı. “Nasıl hissettirdiğini biliyor musun?” Sesinde hafif bir titreme vardı.

Konuşacak gücü bulamayarak başımı iki yana salladım.

“*Evimdeymişim* gibi hissettiriyorsun.” Kendini geri çekip sert bir darbeye tekrar içime girdi. “Sanki son altı yıldır kayıptım ve dönüş yolunu bulamıyordum. Sanki beni sana geri getirecek hiçbir ışığın olmadığı sonsuz bir geceye hapsolup kalmıştım.” Beni biraz daha yükseğe kaldırdı ve içime daha yavaş girerken açısını değiştirerek zevki artırdı.

Bacaklarımla vücudunu sıkıca sararak onu tekrar üzerime çektim.

Cal’ın tüm kontrolü birdenbire yok oldu ve bacaklarımı omuzlarının üzerine atıp yatakta kaymama neden olacak kadar güçlü bir şekilde içime gömüldü. Yorganı kavrayıp tutunarak itişine karşılık verdim.

Zevk katlanarak artarken orgazm bir dalganın başlangıcı gibi yavaşça yükseldi. Teslim olmak istesem de dayanma dürtüsü karnımın altında biriken baskıya karşı koymamı sağladı. Cal bunu bir meydan okuma olarak algıladı ve darbelerini sertleştirdi, her itişle nefesim kesiliyordu.

Geriye doğru kaydığımı fark edince beni öne çekti ve parmaklarını boynuma dolayıp olduğum yere sabitleyerek kendinden geçercesine içime girdi.

Siktir. Deliliğin eşiğinde gezen bir adam gibi sevişiyordu. Soluk soluğa bir hâlde, “Cal,” diye inledim.

“Adımı aynı şekilde bir daha söyle.” Boynuma dolanan eli sıkılaştı.

“*Cal.*” Aleti içimdeki hassas noktaya dokununca nefesim kesildi. Aynı hareketi tekrarladığında sırtım sanki bir iple çekilmiş gibi kasılarak yataktan kalktı. Boşalırken omuzlarından sarkan bacaklarım titriyordu.

Cal, ben bir kez daha doruğa ulaşana kadar sert darbelerle içime girip çıkmaya devam etti. Bu kez beni takip ederek boşaldığında tüm bedeni titredi. Ritmini kaybedip itişleri yavaşlayana kadar zevkini uzattı.

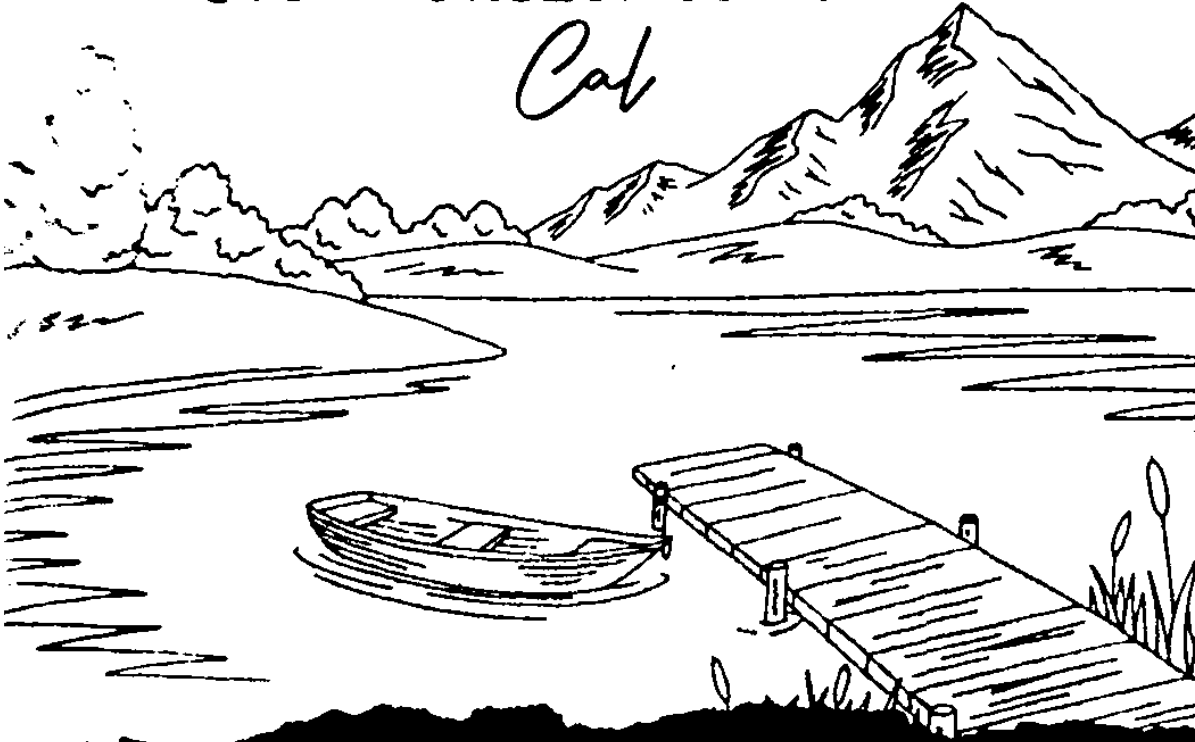
Üzerime çökerek ikimizi de yatağa iyice bastırdığında parmaklarımı saçının nemli tutamlarında gezdirdim.

Tenime masum bir öpücük kondurduktan sonra, “Seni hak etmiyorum,” dedi.

“O zaman hak edecek bir adam ol.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cal

Ellerimi Lana'nın saçlarında gezdirdim. Uyuyana kadar bu-
leleriyle oynanmamdan her zaman çok hoşlanırdı. Benim
de gözlerim kapanmaya başlamıştı, seks sonrası mahmurluğu
beni uykuya sürüklüyordu.

Gitime zamanı.

Gitmek zorunda olduğumu bilsem de buna hazır değildim.
Ancak Cami evde olduğu sürece gitmek zorundaydım.

“Uyuyakalmadan önce gitsem iyi olur.” Parmaklarımı sı-
rında gezdirdiğimde tüyleri diken diken oldu. Göğsüme iyice
sokularak bacağımla benimkinin üzerine attı.

“Gitmeni istemiyorum,” diye homurdandı tenime karşı.

Alçak sesle gülüp başının üzerine yumuşak bir öpücük
kondurunca karşılığında tatlı bir iç çekiş kazandım. “Biliyorum
ama Cami'nin seni ikimizle ilgili soru yağmuruna tutacağı bir
sabaha uyanmak istediğini sanmıyorum.”

Kollarımın arasında irkildi.

İşte tam da bu yüzden gitmen gerek.

Çünkü aramızda ne yaşanırsa yaşansın Lana'nın önceliği daima kızını korumak olacaktı; bu, bana tamamen güvenene kadar ilişkimizi saklamak anlamına gelse bile.

“Utandığımdan değil...” Sesi alçaldı.

“Biliyorum.” Yakında rehabilitasyona gideceğimden muhtemelen böylesi daha iyiydi. Niyetim geri dönmekti elbette ama Cami bu ayrılığı anlayamazdı.

Derin bir iç çekti. “Victor konusunda çok heyecanlanmıştı.”

Yüzümü buruşturdum, ellerim sırtında donup kaldı.

Lana göğsüme görünmez bir desen çizerken, “Başta dikkatli davrandım ve ciddi olduğumuzdan emin olmadan onları tanıştırmadım,” dedi.

Uzaklaşmamı engelleyen tek şey tenimde gezinen yumuşak dokunuşları ve yaşananlarla ilgili artan merakımdı.

“Cami’yle tanışmak için bana baskı yaptı. Aslında bu davranışı onun doğru kişi olmadığına dair ilk işaret olmalıydı ama kendimi çok yalnız hissediyordum. Uzun zaman sonra seninle sahip olduğum şeyin birazını bile olsa hissettiren tek kişiyi kaybetmekten korkuyordum.” Sesi çatladığında ona sıkıca sarıldım.

Derin bir nefes alıp iç çektim.

En başta onu bu duruma sokan sen olduğun için her kelimesini dinlemek zorundasın.

Kendi kendime işkence etme konusunda uzmandım, bu yüzden rahatsız edici bir konuşmayla baş edebilirdim.

“Başlangıçta her şey yolundaydı. Cami onunla mutluydu. Hatta bana birkaç kez evlenip evlenmeyeceğimizi sordu, ancak ona ilk kez bakıcılık yaptığı günden sonra bunu sormayı bıraktı.” Sesi titriyordu.

Onu göğsüme daha sıkı bastırdım. “Nereden bilebilirdin ki?”

Parlayan gözlerle bana baktı. “Bilmem gerekmez miydi? O benim kızım. Onun hakkında her şeyi bilmem gerekiyor ama bunu fark edemedim bile.”

“Herif puştun tekiymiş.”

“Bunu şimdi anlıyorum ama o zaman işaretleri fark etmemiştim. Bana ürkek bir şekilde, *o artık benim babam mı olacak*, diye sorduğunda ikiye ikiye toplamaya başladım.”

Nefesim kesilirken göğsüme yakıcı bir ağrı saplandı. Sesimin beni ele vermesinden korktuğum için konuşamadım.

Yeni babam olmanı diledim.

Victor için de aynısını dilemiş miydi?

Lana ruh hâlimdeki değişikliğin farkına varmadan konuşmaya devam etti. “Onu bu konuda sorguya çektiğimde hiç babası olmamasının daha iyi olacağını söyledi. Aslında tehlike uyarısı veren ilk işaret buydu. Çünkü kızım ilk Dreamland prenses filmini izlediği günden beri tam bir romantik olup çıkmıştı. Hatta Noel Baba’ya mektuplar yazarak ondan baba dilemiş, dilekleri Noel sabahı ağacın altında belirmeyince hayal kırıklığına uğramıştı.”

İçimden bir kahkaha koptu, ardından her yanıma bir rahatlama duygusu sardı.

Victor’ın babası olmasını istemiyordu.

Seni istiyor.

Bu beni ürkütse bile aynı zamanda cesaretlendirici bir düşünceydi.

Lana’nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Bir keresinde Noel Baba’nın ağzından insanları değil yalnızca oyuncakları getirebildiğini belirten sahte bir mektup yazmak zorunda kaldım.”

Sessiz kahkahalarımın göğsüm titredi. “Çok yazık.”

“Bir sonraki yetkili kişiyle konuyu tekrar ele alana kadar öyleydi.”

“Kimle?”

“Paskalya Tavşanı’yla.”

Başımı iki yana salladım. “Cami tanıdığım en sevimli çocuk.”

Bana doğru sokuldu, vücudu benimkine karşı eriyormuş gibiydi. “Ben de öyle düşünüyorum ama bunu tarafsız birinden duymak daha güzel.”

Aklıma gelen anıyla güldüm. “Benden altı yüz dolar yürüttüğü günden beri ona hayranım.”

“İnsan ona asla hayır diyemiyor, değil mi?”

“Görünüşe göre Castillo kadınları benim tek zaafım.”

“Sadece bu mu?” Sırıttı.

Yüzündeki aptal gülümsemeyi onu öperek sildim. Benim şehvetli hamleme aynı şekilde karşılık verdi. Aramızdaki bu şey olmadan altı yıl boyunca nasıl hayatta kaldığımı bilmiyordum. *Lana* olmadan. Onun yanındayken hissettiklerim diğer şeylerle kıyaslandığında dünyanın geri kalanı sönük kalıyordu. Sanki hayatımı siyah beyaz yaşamak zorunda kalmışım da sonunda renkli yaşama geçmişim gibiydi.

Onsuz bir hayata dönebileceğimden emin değildim.

Dönmek zorunda değilsin.

Sorunlarımı çözmeye odaklandığım sürece sonsuza kadar *Lana*’yla birlikte olabilirdim.

Tıpkı kaderinde olduğu gibi.

Hissettiğim her şeyi öpücüğe yansıttım. Arzumu. Aşkımı. *Umutumu.*

Lana kollarını bana dolayıp beni kendine çekti. Aramızdaki her şey çok doğru geliyordu. Sanki bir yapbozun iki parçası nihayet birleşmiş gibiydi.

Temasımızı elimden geldiğince uzatmaya çalıştım. Altımda kıvranıp çaresizce adımları söyleyene dek vücudunun her santimini öptüm, emdim ve okşadım.

Başımı tekrardan bacaklarının arasında bulmam ve hep yapmam gerektiği gibi vücuduna tapınmam çok uzun sürmedi. İkimizin tatlarının karışımı bağımlılık yapıyordu. Dilimle klitorisyle ilgilenip ağzıma boşalmasını sağlayarak çabalarımın ödülünü aldım.

Bir yerden sonra nasıl oldu bilmiyorum ama kendimi sırtım yatak başlığına dayalı şekilde *Lana*’nın altında buldum, aletimi içine alarak belli bir ritimle hareket etmeye başladı.

Her soluk. Her inilti. Her küçük iç çekiş bizi zirveye yaklaştırıyordu.

Aletimin üzerine boşalana kadar klitorisine masaj yapıp Lana'yı kendimle birlikte uçurumdan aşağı sürükledim. Orgazmın şiddeti azalana kadar hareket etmeyi bırakmadı. Vücudu gevşeyerek memnun bir iç çekişle göğsüme düştü.

Ellerimle kalçasını kavrayarak kendi orgazmımı bulmak için çaresizce onu aletimin üzerinde indirip kaldırdım. Başını geriye atıp meme uçlarından birini ağzıma almam için bana mükemmel bir fırsat yarattı.

Aletimin etrafında titrerken her santimimi içine alıyordu.

“Cal.” Saçımı kavrayıp çekiştirdi, bu duygu saç derimin karıncalanmasına neden oldu.

“Beni çılgına çevirmek...” Aletimi sertçe içine itince nefesi kesildi. “Hoşuna mı gidiyor?”

Aramıza uzanıp klitorisine dokundu.

Siktir. Bu çok seksiydi.

Lana hakkında sevdiğim şeylerden biri de yatakta ona zevk verecek şeylerin peşinden gitmeye asla çekinmiyor olmasıydı. Ben içinde hareket ederken parmağı yanlışlıkla aletime sürtündüğünde o kadar sert bir şekilde boşaldım ki gözlerim karardı. Lana tekrar orgazm olana kadar klitorisile oynayarak üzerimde aşağı yukarı hareket etmeye devam etti.

Zafer dolu gülümsemesi benim de aynı şekilde karşılık vermeme neden oldu. İşte o anda Lana'nın sadece evimdeymiş gibi hissettirmediğini, aynı zamanda onun her şeyim olduğunu anladım.

Elimden geldiğince uzun süre içinde kaldım ve onu göğsüme bastırırken tekrar yatağa uzandım. Sonunda nefesi düzenli hâle geldi ve beni, içimde canlandırdığı duygularla boğuşur hâlde bırakarak uykuya daldı.

Bir noktada ben de onun düzenli nefes alışverişlerine kapıldım.

Birazdan kalkacağım, diyerek kendi kendime üçüncü kez tekrarladım.

Elbette bu bir yalandı.

“Anne! Uyan! Bugün Dreamland’e gidiyoruz!” Cami kapıya vurdu.

Lana yerinden fırlayıp yatakta doğrulduğunda çarşaf beline kaydı. “Aman Tanrım! Sen hâlâ burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Siktir.” Bir yastık alıp başımın üzerine bastırdım. “Uyu-yakalmışım.”

“Saklanman lazım!” Yastığı elimden alıp yatağın ucuna doğru fırlattı.

“Anne? Beni duydun mu?” Cami avucuyla birkaç kez daha kapıya vurdu.

“Geliyorum! Neden bugün giyeceğin kıyafetleri seçmiyorsun?”

“Tamam!” diye cevap verdiğinde Cami’nin sesi uzaklaşmaya başlamıştı.

Lana yataktan kalkarak bana bir bakış attı ve odanın içinde dört dönüp kıyafetlerimizi toplarken çıplak vücuduyla dikkatimi dağıttı. Tişörtünü giyip parmaklarını darmadağınık saçlarının arasından geçirdi.

“Giyin.” Şortumu göğsüme fırlattı.

“Giyiniyorum.” İsteksizce yataktan kalktım.

Lana’nın gözleri şaşkınlıkla büyürken elini ağzına kapadı.

“Ne?” Ereksiyonuma baktım. “Bu mu?” Lana’nın ağzından bir inleme kopana dek birkaç kez sıvazladım.

“Hayır o değil. Ben...” Gözleri parladı. “Ben çok üzgünüm.”

“Sorun ne?” Dönüp aynadaki yansımama baktım.

Hassiktir.

Lana vücudumda dün geceden bazı hatıralar bırakmıştı. Boynumdaki ve göğsümdeki morlukların yanı sıra, tenimde hafif çizikler ve birkaç ısırtık izi vardı.

Bıraktığı her işaretin üzerinde elimi gezdirdim. “Bölgeni işaretlemek istiyorsan dövme yaptırmam uzun vadede daha etkili olabilir.”

“Kapa çeneni.” Tişörtümü doğrudan gülümseyen suratıma fırlattı.

Kısacık bir öpücük için onu kendime çektim. Dudakları benimkilere yapıştı, ellerimi vücudunun kıvrımlarında gezdirdikten sonra kışını kavrayıp sıktım.

İstemesem de geri çekilmek zorunda kaldım. “Sen Cami’yi oyala ben de sıvışayım.”

Yanağıma küçün bir öpücük kondurdu. “Anlaştık.”

Neyse ki emlak uzmanı pazar öğleden sonra erken saatlerde gelebileceğini söylemişti. Cami’nin doğum günü için bu akşam Dreamland’e gideceğimizden Wyatt ve Delilah Cami’yi öğle yemeğine çıkaracaktı, ben de o esnada göl eviyle ilgili işlerin hallolduğundan emin olmak istiyordum.

Görüşme sorunsuz geçti ve yarın sabah biz Florida’dayken ilk iş evin satışa çıkarılacağına dair güvence verdi.

Bu tür haberlerle mutlu olmalıydım. Hatta sevinçten deliye dönmeliydim. Evi ne kadar hızlı satarsam kendimi o kadar çabuk özgür hissedecektim. Bir süre sonra dün geceki konuşmadan beri göğsüme yerleşen ağırlığın hafifleyerek tamamen yok olacağını umuyordum.

Biz satış planı ve fiyatlandırmayı gözden geçirirken Lana kendini tutarak sessizliğini korudu. Ancak emlak uzmanı evden ayrıldıktan sonra benimle birlikte son bir kez daha evi dolaşmak istediğini söyledi. Mutfağı sona saklamıştı, orada

ne kadar çok zaman geçirdiği göz önüne alındığında özellikle böyle olmasını istediği belliydi.

Kiler kapısını açıp kaşlarını çattı. "Hımm."

"Ne oldu?" Omzunun üzerinden içeriye baktım.

"Kapıyı boyayacaklar mı yoksa çerçevesiyle beraber tamamen değiştirecekler mi diye merak ediyorum."

"Muhtemelen değiştirirler."

Anlaşılmaz bir ses çıkardı.

Kaşlarını çattığını görünce, "Sorun ne?" diye sordum.

"Yazık olacak." Ahşap çerçeveye kazınmış harflere dokundu, hepsi annesinin el yazısıyla yazılmıştı. Farklı renklerde beş farklı ismin baş harfi tüm çerçeveyi kaplıyordu: RGK, DLK, CPK, AVC ve CTC. Göl evine gelmeyi bıraktıktan sonra Rowan ve Declan'ın boyları işaretlenmemişti, benimkiyse en son bir doksan üç çizgisine gelene kadar devam etmişti.

"Cami'nin boyunu da mı eklediniz?" Yere çömelip alttaki küçük pembe işaretin üzerine dokundum, altmış santim civarındaydı.

"Evet. Annem bunun eğlenceli bir fikir olacağını düşündü." Lana işarete gözleri dolarak gülümsedi. "Cami daha ayakta duramıyordu, ben onu dik tutarken annem de cetvelle boyunu işaretlemişti."

"Onu özlüyorsun," dedim.

"Her zaman." Mutfığa bakındı. "Burada olmak... onunla hâlâ bir bağım varmış gibi geliyor. Zamanının çoğunu mutfakta yemek pişirerek, temizlik yaparak, *yemek yiyerek* geçirirdi. Evde en sevdiği yer burasıydı."

"Senin de öyle."

"Kesinlikle." Lana mutfak tezgâhına sevgiyle dokundu. "Yarın tüm bunların gitmiş olacağına inanmak zor geliyor."

"Çılgınca değil mi?" Yanındaki tezgâha yaslandım.

“Annem burada olsaydı, bu tezgâha veda edeceği için sevinçten havalara uçardı. Muhtemelen ilk balyozu indirmesine izin vermesi için Ryder’a yalvarırdı.”

Sırıttım. “Gerçekten mi?”

“Evet. Mavi mutfak fayansları konusunda dedeni uyarmıştı ama o çok ısrarcı davrandı. Annem uzun ömürlü olmayacağını söylemişti ve haklı da çıktı. Ayrıca derzlerini temizlemekten de hep nefret ederdi. Yıllar sonra bunu yapmak zorunda kalınca ben de ona hak vermeden edemedim.” Lana’nın burnu tiksintiyle buruştu.

“Tam Brady’lik hareket. Her zaman en doğru şeyi bildiğini iddia eden, oysa hiçbir şey bilmeyen inatçı keçinin tekiydi.”

Lavabonun üzerindeki pencereye doğru yürüyüp göle baktı. “Evi sattığımız gerçeğini hâlâ kafamda oturtamıyorum.”

Ben de. “Cami’yle konuşacak mısın?”

Tezgâhı tutan parmakları seğirdi. “Dreamland’dan döndükten sonra.”

“Anlayış gösterecektir.” Arkasına geçip ellerimi onunkilerin üzerine koydum.

“Umarım. Ben sadece...”

“Ne?”

“Buradan ayrılmaya korkuyorum.” Sesi çatladı.

“Lana.” Yüzünü kendime çevirsem de bakışlarını dışarıdaki gölden ayırmadı. “Bana bak.” Gözlerindeki yaşlar içimi parçalar-ken dedemin görevinden tamamen vazgeçmeyi bile düşündüm.

“Satışı iptal edebiliriz,” dedim hemen.

Sen...

Âşık bir aptal mıyım? Kesinlikle. İstedığınız kadar yargılayın.

Kimse yapmazsa kardeşlerin kesinlikle yapar.

Şimdi Rowan ve Declan’ı düşünmenin sırası değildi.

Gözlerini kapatıp tekrar açtığında yaşlar kaybolmuştu.

“Buna gerek yok.”

“Emin misin?”

Parmaklarını benimkilere kenetledi, damarlarıma yayılan soğuk korkuyu uzaklaştırdı. “Mutlu olmanı istiyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerçeği ondan sakladığım için kendimi dünyadaki en büyük pislik gibi hissediyordum.

Başka seçeneğin yok.

Keşke olsaydı. Dedemin vasiyeti elimi kolumu bağlıyordu. Kendimi kötü hissediyordum. Pis. *Sahtekâr.*

“Temiz bir sayfa açabiliriz.” İç çekti. *Biz* vurgusu derin bir nefes almama neden oldu ve sözleri yaramın kabuğunu delip geçerek kalbime işledi.

Elini güven verircesine sıktım. “Çok isterim.”

Lana ve Cami yolculuk için hazırlanırken arabamın içinde oturup telefonu kulağıma götürdüm.

“Callahan Kane. Bu aramanı neye borçluyum?”

Dedemin avukatının rahat üslubu yüzümde hafif bir tebessüm yarattı. “Sana bir sorum var.”

“Nedir?”

“Dedem benden bütün yaz boyunca Wisteria Gölü’nde kalmamı istediğinde, ne kadar süre boyunca kalmam gerektiği konusunda net bir zaman belirtmiş miydi?”

“Çok net hatırlamıyorum. Vasiyetnameyi kontrol etmemi ister misin?”

“Evet, lütfen.”

“Bana biraz izin ver.” Kâğıtlar hışırdadı ve Leo mikrofona derin bir nefes verdi, onaylayıcı sesi omuzlarımda biriken gerginliği artırdı.

“Yüz yirmi gün.”

Siktir.

“Bu maddeyi atlamanın bir yolu var mı?” Dişlerimi sıktım. Kendi kendine homurdanmakla yetindi.

Hiç hayra alamet değil.

"Acelen ne?" diye sordu. "Neredeyse bir ayın kaldı."

"Önümüzdeki hafta rehabilitasyona gitmem gerekiyor."

Sesini yükselterek, "Rehabilitasyon mu?" dedi. Alkol sorunu olduğu açıkça belli olan birine böyle bir tepki vermek garipti ama Leo her zaman tuhaf bir adam olmuştu. Zaten bu yüzden dedemle çok iyi anlaşıyorlardı.

"Evet. Arizona'da bir yer ayarladım ama vasiyet beni gitmekten alıkoyuyor."

Arka planda daha fazla kâğıt hışırtısı duyuldu. "Anlıyorum."

"Eh, ben pek anlamıyorum. Bu yüzden bu maddeyi atmanın yolu varsa benimle paylaşmanın bir sakıncası var mı?" Gözlerimi kapattım ve gergin sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Bu konuşmaya tahammül edebileceğim kadar içki içmeden endişelerimle baş başa yüzleşmek zorunda kalıyordum.

Harika.

"Deden zaman konusunda bir şartla ayarlama yapmaya razı oldu."

"Dur tahmin edeyim: Rehabilitasyona gidersem."

Güldü. "Hayır."

Omuzlarım çöktü. "Peki o zaman ne? Önümüzdeki günlerde -muhtemelen sonsuza dek- her gün alkol testi yaptırmamı mı istiyor? Ya da belki bir bebek bakıcısı gözetiminde ev hapsinde olmamı istiyordur?"

"Bu kadar ciddi bir şey değil. Tek şartı yeşil çip kazanırsan Wisteria Gölü'nde dört ay kalma şartının geçersiz olabileceğiydi."

"Yeşil çip mi?"

"Adsız Alkolikler'den."

Adsız Alkolikler'e daha öncesinde gittiğim iki seferi düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Yeşil renkli çip, çabuk kazandığım ama çok geçmeden kaybettiğim bir çipti.

Telefonu daha sıkı kavradım. "Bana bunu taşınmadan önce söylemeyi düşünemedin değil mi?"

“Sen bana rehabilitasyona gitme isteğiyle gelene kadar söylemeye iznim yoktu. Deden bu seçimi kendi başına yapmanın önemli olduğunu vurgulamıştı, bu yüzden miras için rehabilitasyona gitme fikriyle aklının çelinmesini istemedi.”

Dünyanın etrafımda dönmesini durdurmak için gözlerimi kapattım.

Leo boğazını temizledi. “Deden çoktan senin için bir AA programı seçmişti.”

Zoraki güldüm. “Tabii ki seçmiştir.”

Puſt herif bana tuzak kurmuſtu.

Dedem buraya geri döndüğümde tekrar ayık kalmak isteyeceğimi biliyor olmalıydı.

“Göz atabilmem için bana bilgilerini gönderir misin, lütfen?” diye sordum.

“Elbette. Asistanımdan sana bunu ve iletişim kuracağın kişinin telefon numarasını göndermesini isteyeceğim. Duyduğuma göre her türlü imkânı olup sağduyuya ihtiyaç duyanlar için oluşturulmuş küçük bir grupmuş.”

Mükemmel. AA toplantılarımı dünya ayaklarının altında seriliyken burunları boktan çıkmayan bir grup zengin züppeyle geçirmek için sabırsızlanıyordum.

“Evi sat ve bana o yeşil çipi getir ki mirasın geri kalanını alabilelim.” Bunu sanki ayık kalmak basit bir işmiş gibi tasasız, keyifli bir tonda söylemişti.

Ne demek, hemen. Dişlerimi sıktım. “Tamamdır. Teşekkürler, Leo.”

Parmağımı kırmızı kapatma tuşu üzerine getirmiştım ki Leo’nun sesi beni durdurdu.

“Deden seninle gerçekten gurur duyardı, bunu bil yeter. Kaza geçirdiği güne kadar verdiği her karar titizlikle düşünülmüştü.”

“Evin satış kararı bile mi?”

“Özellikle de bu karar. Sen ve Bayan Castillo için.”

KIRKINCI BÖLÜM

Alana

Kane kardeşlerin özel jeti ve Cal'in bağlantıları sayesinde, Cami'yle birlikte yaklaşık altı yıl önce onu eve getirdiğimden beri ilk kez Michigan'dan ayrılıyorduk. Evlat edinme süreci sanki bin yıl önce yaşanmış gibi geliyordu. Onunla ilk tanışmamız yenidoğan yoğun bakım ünitesinde, uyuşturucuların etkisinden arındırıldığı sırada gerçekleşmişti. O zamanlar henüz yirmi dört yaşındaydım ve yaşadığım kalp kırıklığı nedeniyle acım hâlâ çok tazeydi.

Kaliforniya'ya gittiğimde onunla ilgilenen sosyal hizmet görevlisi bana hayatımın en kolay seçimini sunmuştu: Cami'yi ya sen evlat edin ya da başkasına evlatlık verelim.

Göz ucuyla Cami'ye bakarak kendi kendime, *şimdiye kadarki en iyi karardı*, dedim. Kedi kulağı şeklindeki kulaklıklarını takmış, jetin içindeki televizyonda en sevdiği programı izliyordu. Yanına oturmaya çalıştığımda koltuğun tamamen kendisine kalmasını istemişti çünkü benim kızım rahatına düşküncü. Bu yüzden Cal'le birlikte onun karşısındaki koltuğa oturduk.

Hostes sularımızı önümüzdeki masaya koymadan önce Cami'ye bir kutu meyve suyu uzattı. Kablosuz kulaklıklarımı çıkarıp taktığımda Cal tekini benden çalarak kendi kulağına taktı.

“Kendi kulaklığımı unuttum.” Parmakları benimkilere kenetlendiğinde koluma bir sıcaklık yayıldı.

“Bir şey çalacak mısın yoksa ben mi çalayım?” Masanın üzerindeki telefonumu işaret etti.

Oynat tuşuna basıp koltuğa yerleştim. Cal elimi çevirip parmak uçlarını kolumun iç kısmında gezdirmeye başladı.

“Cosquillas mı?” Nefesim kesildi.

Dudaklarına dünyanın en tatlı gülümsemesi yerleşti. “Bazı şeyler hiç değişmez.”

Ekşi bir şey yemişim gibi dudaklarımı büzdüm. “Ben değiştim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Nasıl?”

Ona cevap vermek için müziği durdurdum. “Eh, ilk olarak artık *country* müzik seviyorum.”

Kuru bir sesle, “Evrim geçirmek diye buna denir,” diye yanıtladı.

Omzunu ittim.

Elimi tekrar tuttuğunda gülümseyerek, “Başka hangi konularda değiştin?” diye sordu.

“Bir belgesel izledikten sonra bir yıl boyunca vejetaryen oldum.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Annen o sırada hayatta mıydı?”

“Evet. Bu fikir onu tamamıyla dehşete düşürdü ve gayri resmî olarak Kolombiya vatandaşlığını iptal etti.”

Kıs kıs güldü. “Tam onun yapacağı bir hareket. O kadın et yemeyi her şeyden çok severdi.”

“Biliyorum. Neden tekrar et yemeye başladım sanıyorsun? Bana fazla seçenek bırakmadı.”

Gülümsemesi büyüdü.

"Ayrıca artık sabah insanıyım. Alarmı erteleme ya da kapatıp uyuma gibi bir durum söz konusu değil."

"Yazık olmuş. Yataktan kalkmanı teşvik edecek yeni yollar bulmak hoşuma giderdi." Sırıttı.

Gözlerimi devirdim. "Daha çok beni mümkün olduğunca yatakta tutmanın yollarını bulacakmışsın gibi konuşuyorsun."

"Sadece asil bir çabaydı."

"Seninle ilgili asil olan tek şey, ilk önce benim boşalmam için gösterdiğin kararlılıktır."

"Bu bir saplantı, kararlılık değil."

İkimiz de aynı anda kahkaha attık. Ona değişen alışkanlıklarımı anlatmaya devam ettim ki peş peşe sıraladıktan sonra pek fazla olmadıkları ortaya çıktı. Hayatımı kökünden değiştiren olay anne olmaktı ve Cal zaten bununla ilgili her şeyi biliyordu.

"Senden ne haber? Sende değişiklikler oldu mu?" Onu omzumla dürttüm.

"Hayatım fazlasıyla olaysız geçiyor." İç geçirdi.

"Bu doğru değil. Artık bir kedi babasisin."

"Doğru. Hayatımdaki değişikliğin zirvesi."

"Çalışıyor musun?"

"Hayır." Parmaklarıyla uyluğuma rastgele bir şekilde vuruyordu.

"Hadi ama. Altı yılda bir şeyler değişmiş olmalı."

"Artık palyaçolardan korkmuyorum."

"Ne?" Hayretle nefesimi tuttum. "Ne zamandan beri?"

"İris beni lanet bir Cadılar Bayramı labirentine girmeye ikna ettiğinden beri. Görünüşe göre o yılın teması da..."

"Palyaçolar mıydı?" Sesim şaşkınlıktan yükseldi.

"Onunla gitmem için ısrar ettiği anda bana tuzak kurduğunu anlamalıydım. Korkutucu şeyleri sevmiyorum ama onun için cesur bir tavır takınmaya ve denemeye gönüllü oldum. Ayrıca Iris ona birlikte gideceğimizden bahsettiğinde Declan sinirlenmiş gibi görünüyordu."

“Temayı öğrendiğinde neden çekip gitmedin?”

“Çünkü Iris bana şantaj yaptı.”

“Nasıl?”

“Onu yüzüstü bırakırsam bu videoyu yayınlamakla tehdit etti.” Cal telefonunu çıkarıp ürkütücü bir palyaçoya karşı şemsiyeyi bir silah gibi kullandığı videoyu oynattı.

“Sanırım Iris’e şimdiden bayıldım.” Bir dakikalık video Cal’in çılgınlıklarıyla biterken gözlerimden akan yaşları sildim.

“Tanıştığınız andan itibaren birbirinizle çok iyi anlaşacağınıza eminim.”

Düşününce bile kalbim sıcacık oldu. “Beşinci doğum günü partinde çekilen fotoğrafı ona göstermek için sabırsızlanıyorum.”

Gözleri irileşti. “Sakın bana onu sakladığını söyleme.”

Pis pis sıırttım. “Tabii ki sakladım. Kötü geçen günlerde açıp baktığımda keyfim yerine geliyor.”

Elimi daha sıkı kavrayarak, “Bende de öyle bir fotoğraf var,” dedi.

Utançtan yanaklarım kızardı. “Lütfen ilk kez makyaj yapmaya çalıştığım gün çekilen fotoğrafım olduğunu söyleme.”

Fotoğrafı hatırladığında gözleri parladı. “Hayır, ama o da kesinlikle bir efsaneydi.”

Başımı kaşıyarak, “Annemin utanç verici fotoğraflarımdan kurtulduğumu sanıyordum,” dedim.

Alaycı bir şekilde omzunu silkti. “Demek ki hepsinden kurtulmamış.”

“Bana hangisi olduğunu söylemen lazım.” Cal’in kötü günler için hangi utanç verici fotoğrafımı sakladığını öğrenmeden rahat edemezdim.

“Sakin ol. Sadece şaka yapıyordum. Yemin ederim kötü bir fotoğraf değil.”

“Sanki sana inanırmışım gibi,” diye ofladım.

Cüzdanından bir fotoğraf çıkarıp kucağıma fırlatarak gözlerini devirdi. "Bunu birbirimize güvenme konusundaki ilk sınavımız olarak kabul et."

Cal'in cüzdanında sakladığı fotoğrafı alırken ellerim titredi. "Bu..." Fotoğrafın arkasını çevirdiğim an kendi sorumu cevaplamış oldum.

Hayatla sarhoş ol, alkolle değil.

Sevgiler,

Lana

"Saklamışsın." Ön yüzünü çevirip genç hâlimize baktım. Fotoğraf eskidikçe ve ışığa maruz kaldıkça sararmış, yıllar geçtikçe kenarları yıpranmıştı. "Kötü hissettiğin günlerde buna mı bakıyorsun?"

Fotoğrafı elimden alıp cüzdanına geri koydu. "Evet."

"Onca fotoğraf arasında neden bu?" Sesim titredi.

"Çünkü bana bir zamanlar gerçekten mutlu olduğum günleri hatırlatıyor."

Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekerek sarıldım. "Gerçekten mutlu olduğun günleri tekrar yaşamayı istiyorum."

Sarılmama karşılık verip beni kollarının arasına aldı. "O günleri tekrar yaşamaya çok yakıным."

Özel araç bizi Dreamland'deki en lüks otele bıraktı. Cal bizi özel asansörü, özel şefi olan mutfak, sinema odası ve Kane Şirketi'ne ait mülkün büyük bir bölümünü kaplayan göle karşı mükemmel manzarası olan çatı katı süitine çıkardı.

"Burası çok güzel!" Cami yemek alanıyla mutfak arasında bir yerde gözden kayboldu.

Hayatımda daha önce hiç böyle bir yerde kalmamıştım.

Çizgi romanlara bayıldığı ve diş teli taktığı günlerden beri görmediğim Cal'in kardeşi Rowan, bize parka tam erişim sağlayacak VIP kartlarıyla birlikte bir de not bırakmıştı.

Sınırsız yiyecek seçeneği. Çeşit çeşit içecekler. Sahne arkası özel deneyimler.

Tüm hayatımı Kanelerin zenginliğinin ortasında geçirdiğim hâlde bundan ilk kez gerçekten zevk alabiliyordum. Cal masraftan kaçınmamamı söylediği için oda servisini arayıp gereksiz pahalı üç biftekle aynı derecede abartılı fiyata sahip bir şişe portakal suyu ısmarladım.

Michelin yıldızlı restoranlara layık bir damak tadım varken anca Betty Crocker tariflerine uygun bir bütçem olduğundan fırsat ayağıma gelmişken hayattaki güzel şeylerin tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Yani Dreamland'deyken...

Gürültülü bir sis düdüğü Cami'nin dikkatini çekti. Sürgülü kapıya koşup yüzünü cama dayayarak sıcak nefesiyle camı buğulandırdı.

"Bak! Bir gemi!" Cami aileleri bırakmak için rıhtıma yanaşan vapuru işaret ediyordu.

Yanına diz çöktüm. "Görüyorum."

"İstersen yarın vapura binebiliriz." Cal Cami'nin diğer yanında diz çöktü.

"Gerçekten mi?" Gözleri merakla kocaman açıldı.

"Elbette. Sen ne istersen onu yapacağız." Zaten dağınık olan saçlarını iyice karıştırdı.

Cal'i beklemeye istekli olmamın nedeni buydu. Çünkü böyle bir sevgiyi –yürekten gelen koşulsuz sevgiyi– bulmak kolay değildi. O gittikten sonra bu tür bir sevgi arayışına girip fena hâlde başarısız olduğum için bunu iyi biliyordum.

"Teşekkür ederim!" Cami kendini Cal'in kollarına attı.

Cal bana iki kez göz kırptıktan sonra sırtışıma gülümsemeyle karşılık verdi ve daha ben ne olduğunu anlamadan beni

de kollarının arasına alıp Cami'ye doğru bastırdı. Ağırlığımla dengesi bozuldu, üçümüz halının üzerine devrilince Cal ikimizin altında kalarak ezildi. Cami'nin aramızda kıkırdaması hem Cal'i hem de beni güldürdü.

Cami aradan sıvışıp odasını seçmek için süitte koşturdu. Cal kollarıyla beni sarmaladığında ağırlığımı dengeleyerek üzerine uzandım. Elini sırtımda gezdirerek ardından kıvılcımlar bırakırken derin bir nefes aldım.

Sırtımın ortasına geldiğinde duraksadı. "Hayatımızın geri kalanında ikinizi hep böyle güldürmek istiyorum."

Yüzümden başlayıp ayak parmaklarıma doğru ilerleyen bir ürperti tüm bedenimi sardı. Yanağımı kavrayıp beni yüzüne yaklaştırdı.

"Cal..." diye uyardım. "Cami görecekt."

İçeriden gelen yatak gıcırtısı ve zıplamasının sabit ritmi onu gülümsetti. "Sanırım şu anda biraz meşgul." Başparmağıyla alt dudağımı okşadı.

"Olsun."

Elini çekerken sıcaklığını da beraberinde götürdü. "Beni öpmen için sana meydan okuyorum."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Ne?"

"Beni duydun. Ya beni öpersin ya da bir sırrını paylaşmak zorundasın." Alçak ses tonu karnımın alt kısımlarının kasılmasına neden oldu.

"Bu hiç adil değil." Sesim çatladı. Cesaret hep en zayıf noktam olmuştu, özellikle de pervasız yanıma kışkırtan bu adamdan sonra.

Çenemi kendine doğru çekti. "Doğruluk mu cesaret mi? Dikkatli seç."

Dudağımı ısırdım. "Telafi etmem gereken çok fazla cesaret seçimi var. Hatta son saydığıma göre net konuşmak gerekirse on beş tane kadar." İskeledeki tahta parçası çoktan gitmiş olsa da üstüne çizdiğimiz her şey aklımdaydı.

“Bu gidişle bana asla yetişemeyeceksin.”

“Çünkü ikimiz arasında en cesur olan sensin.”

Sırıttı. “Ve sen de korkak olansın.”

Korkak mı? Ona göstereceğim.

Cal’in meydan okumasına ayak uydurup onu öptüm. Dudaklarımız birbirine yapıştığında aramızdaki gerilim kıvılcımlar saçıyordu. Dilimin ucunu alt dudağının kıvrımında gezdirince derin bir nefes aldı. Çıkardığı ses doğrudan klitorisimde yankılandı.

Tüm vücudum onun tadı ve kokusuyla sarhoş olmuştu, yaşadığım bu hislerle bütün duyularım aşırı yüklenmiş gibi hissediyordum. Göğsümdeki yoğun baskının ne olduğunu anlamaya çalışırken Cal enseme kavrayarak dikkatimin dağılmasına izin vermedi.

O üzerimde hâkimiyet kurarken kontrolümü kaybettim. Cal yerçekimim hâline gelerek beni *kendine* doğru çekerken dünyam değişti.

“Annem ve Cal bir ağaçta oturmuş, Ö-PÜ-ŞÜ-YOR-LAR³⁷.”

Cal’le anında ayrıldık. Fal taşı gibi açılmış gözlerle birbirimize baktık. Dudakları mideme bastırdığı sertleşmiş penisi kadar şişkindi.

“Önce aşk gelir, sonra evlilik gelir. Ardından da bir Dreamland vagonunda Cami gelir!” Kendini üzerime atarak beni Cal’in göğsüne bastırdı.

Gizlemek buraya kadarmış.

“Cal’le evlenecek misiniz?”

Cami’nin ıslak saçlarını taramak için kullandığım tarak elimden kaydı. “Hımm.”

37 ABD ve Birleşik Krallık’ta çocuklar arasında popüler bir tekerleme. Amacı şarkıda adı geçen kişileri utandırmaktır. –e.n.

“Bir kız kardeşim olabilir mi?” Öyle kocaman gülümsüyordu ki ağzı yüzünün yarısını kaplayacak kadar genişlemişti.

Siktir. Siktir. Siktir. Cami’nin bizi soru yağmuruna tutacağını biliyordum ama şu anda işler benim yetişemeyeceğim kadar hızlı geliyordu.

Tarağı alıp Cami’nin kocaman yatağının üzerine bıraktım. “Cal’le evlenmiyoruz.” Dilim aniden ağırlaştı.

“Neden?”

“Çünkü birbirini seven herkes evlenmek zorunda değil.”

Evliliğin mümkün olabileceği bir noktaya gelip gelmeyeceğimizden bile emin değildim.

Bu kadar karamsar olma.

Bazı günlerde karamsarlık *varsayılan ayarım* olmuşken, aksini düşünmek çok zordu.

“Yani ondan *hoşlanıyor* musun?” Sorusunu öpücük sesleri çıkararak bitirmesi kahkaha atmama neden oldu.

“Elbette.”

“Ben de ondan hoşlanıyorum.” Eksik dişini ortaya çıkararak sırttı.

“Öyle mi?” Cevabı beni şaşırtmamıştı ama onayını almak güzeldi, özellikle de Victor’la yaşanan onca şeyden sonra.

“Evet. O, Victor’dan daha iyi biri. Beni dinliyor, bana soru sormayı seviyor ve onu rahatsız ediyormuşum gibi davranmıyor.” İtirafını kendini tutamadan ağzından kaçırdı.

Duygularımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yaptım. Ama bu, Cami’nin Victor’dan bahsetmesiyle neredeyse imkânsız hâle geldi. Bir erkeğin ona prensesler gibi değil de tam tersi davranması benim hatamdı.

Bir daha asla aynı hataya düşmeyeceksin.

Bir tutam ıslak saçını kulağının arkasına sıkıttım. “Bence de o Victor’dan çok daha iyi biri.”

“Ayrıca seni güldürüyor.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ben her zaman gülüyorum.”

“Evet, ama artık bunu daha çok yapıyorsun.”

Sözleri karşısında nutkum tutuldu. Cami açısından çok basit bir gözlemmiş gibi görünse de bu sözleri kalbimi sızlatmıştı.

Cami altı yaşındaki çocukların bir köpek yavrusu kadar odaklanma süresine sahip olduğunu kanıtlarcasına rastgele bir soruyla göğsümde beliren duygu baloncuğunu patlattı. “Artık uyku öncesi masalımı dinleyebilir miyim?”

Sözleri o uykuya daldıktan çok sonra bile aklımdan çıkmayacak olsa da Cami’nin isteğini yerine getirdim.

Ben kızıyla meşgulken Cal yatağıma girmenin bir yolunu bulmuştu. Örtünün altına girip ona sarıldım ama o beni tamamen görmezden gelerek kitabını okumaya devam etti. Konsantre olmuş ifadesi karşısında kıkırdadım.

Seni güldürüyor.

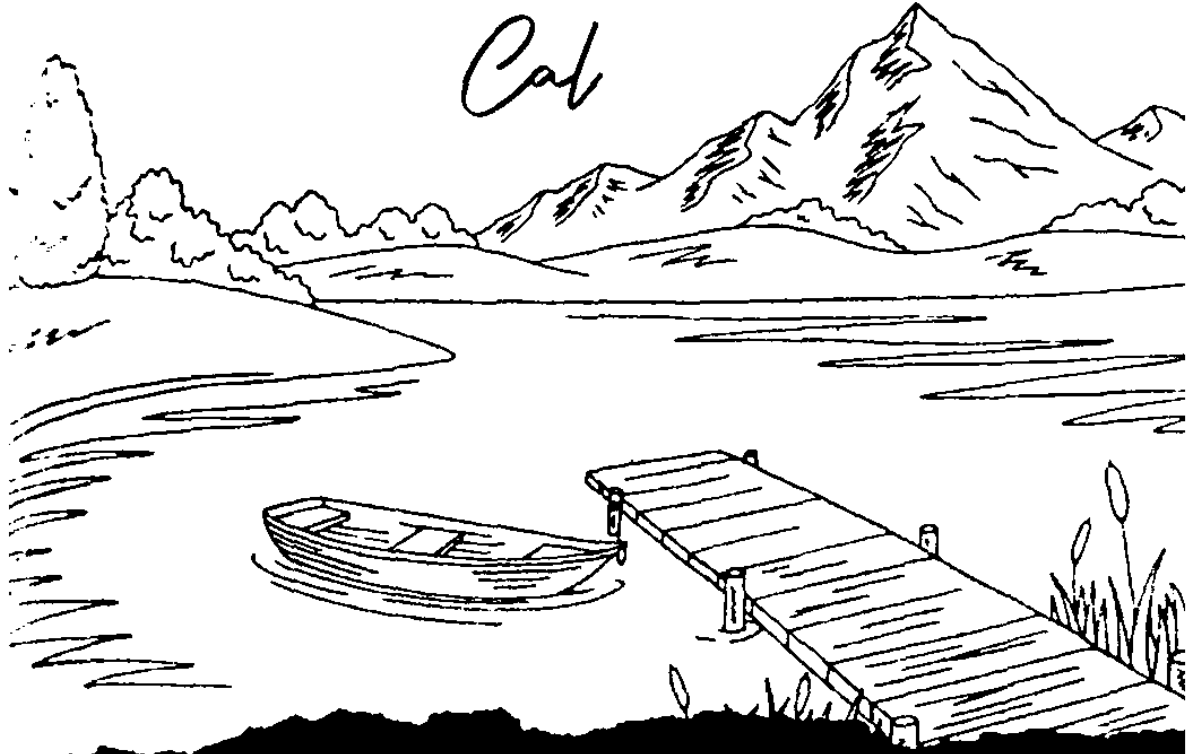
Cal bana bundan çok daha fazlasını yapıyordu. Yıllardır unuttuğum bir şekilde eğlenmek, hayattan zevk almak ve hayal kurmak istememi sağlıyordu. Aleyhimize işleyen ihtimallere karşı her şeyi çözebileceğimize inanmamı sağlıyordu.

Ama hepsinden önemlisi, ona güvenmemi istiyordu.

Bir kez daha *ona* âşık olmam için.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Cal

Sabahın erken saatlerinde karartma perdelerinin yanlarından sıızan güneş ışınları Lana'yı aydınlatıyordu. Elimden gelse bütün sabahı burada onunla geçirirdim. Cami uyanmadan yatak odasından gizlice sıvışmak tam bir işkenceydi. Sanki vücudumdaki her hücre hareket etmeme karşı çıkıyor, her adımı imkânsız kılıyordu.

"Cami uyanmadan gitmeliyim." Cami bizi öpüşürken yakalamış olsa da aramızda başka bir şey olduğunu düşünmesini istemiyorduk. Altı yaşındaki bir çocuk yüzünden duygularımı saklamak zorunda kalmayacağımı o günü iple çekiyordum.

Lana'nın yanıtı göğsüme daha da sokulmak oldu. Uzuvarlarını benimkilerden çözmeye çalışsam da başarılı olamadım.

Göğsüme doğru, "Ona söylesek mi?" diye mırıldandı.

"Neyi söylesek mi?"

"Çıktığımızı."

Duraksadım. "İstediğin bu mu?"

"Çoktan sorular sormaya başladı bile."

"Ne gibi?"

“Ne zaman bir kız kardeşi olacağını bilmek istiyormuş.”
Aldığım nefesle az kalsın boğuluyordum. “Ne?”

Bana baktı. “Çocuk istemiyor musun?”

“Elbette istiyorum.” Cami’yle vakit geçirmek çocukların ne kadar eğlenceli olabileceğini anlamamı sağlamıştı.

“Emin misin? Küfür kavanozlarına yüklü miktarda yatırım yapmak zorunda kalacaksın.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“O zaman yüzlerce küfür kavanozu stoklasam iyi olur.”

Sadece gözlerine değil *ruhuna* ulaşan bir şekilde gülümsedi. O anda onu öpmeye karşı koyamadım. Mutluluğunun birazını kendime çalmak istedim.

“Anne!”

Bir saniye önce yatakta dümdüz uzanırken sonraki an Lana hiç ummadığım kadar güçlü bir şekilde beni yataktan itti.

Bir oflamayla yere düştüm. “Kahretsin.”

Kocaman gözlerle yatağın üzerinden eğilip bana baktı. “Aman Tanrım. İyi misin? Çok üzgünüm!”

Başparmağımı kaldırıp iyi olduğuma dair işaret verdim.

Cami içeri girmeden önce kapı kolu tıkırdadı. “Günaydın!”

Beni saklandığım yerde bulmadan önce Lana yolunu kesti. “Dur bakalım ufaklık. Şu saçının hâline bak! Kahvaltıdan önce gidip şunlara bir şekil verelim.”

Beni yalnız bırakarak kapıyı arkalarından hafif bir tıkırtıyla kapattılar, nereye kadar böyle kıcımların üstüne düşerek yaşayabileceğimi merak ediyordum.

Rowan’ın Dreamland arazisindeki evinde şirket adına verilen bir Noel partisine gitmek dışında, annem öldüğünden beri parktan olabildiğince uzak durmuştum. Bu yüzden Cami’nin parktaki ilk deneyimi benim için de bir ilk sayılırdı.

Öncelikli durağımız Sihirli Değnek Salonu'ydu. Salonun bir yarısına gösterişli makyaj aynaları ve koltuklar sıralanırken diğer yarısını prenses gardırobu gibi tasarlanmış koca bir mağaza oluşturuyordu. Kraliyet ailelerine layık balo elbiseleri ve aksesuarlar arasında gezinen yüzlerce kız rafları karıştırıyordu.

Cami bizi Rowan ve Zahra'yla bırakarak mağazaya yöneldi. Kardeşimin lacivert takım elbisesine kıyasla Zahra, teninin ve saçının kahve tonlarını ortaya çıkaran parlak sarı bir elbise giymişti.

Zahra "Cal!" diye bağırıp kollarını bana doladığında Lana kaşlarını kaldırarak merakla bize baktı.

Boğazımı temizledim. "Selam. Uzun zamandır görüşmüyorduk."

"Iris'le ben son birkaç *bruncha* gelmediğin için seni özledik. Sen olmayınca bazı sıkıcı insanlarla keyifli olmuyor." Başıyla Rowan'ı işaret etti.

Rowan ona ters ters baksa da Zahra buna karşılık sadece gülümsemekle yetindi.

"Bu Alana mı?" Zahra parlayan kahverengi gözleriyle Lana'yı inceledi.

İkisini tanıştırdığım an sarılmak için Lana'yı kendine çekerek, "Seninle ilgili çok şey duydum," dedi.

"Öyle mi?"

Zahra ondan uzaklaştı. "Ah, evet. Cal birkaç mimozadan sonra konu senden açılınca susmak bilmez."

Sözleriyle benim yanaklarım ısınırken Lana bir anda gerildi.

"Mimoza mı?" Bana baktığında gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

"Gelecekte mimoza falan içeceğimi sanmıyorum." Zahra'ya gergin bir şekilde gülümsedim.

Tanrıya şükür ki Rowan elini Lana'ya uzatarak konuyu değiştirdi. "Bunca zaman sonra seni tekrar görmek güzel."

Lana burnunu buruşturarak elini sıktı. "Bakıyorum hâlâ aynı kibirli kişiliğini koruyorsun, Galahad."

Zahra'nın gözleri kocaman açılırken bakışları Lana'yla kardeşim arasında gidip geldi. "Göbek adını biliyor mu?"

"Ah, göbek adından çok daha fazlasını biliyorum." Lana pis pis sırıttı.

Rowan'ın kızardığını görmek harika bir manzaraydı. Keşke ileride bakar bakar eğleniriz diye videoya alsaydım.

Zahra bize doğru eğildi. "Şu anda Rowan'ın çocukluğu hakkında her şeyi öğrenmek için aklınıza sızılmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Kardeşim bana bir bakış attı. "Kız arkadaşına o VIP geçiş kartlarını dağıttığım gibi iptal edebileceğimi söyler misin?"

"Tam karşında duruyorum, yüzüme söylemekten çekinme." Lana hafif bir gülümsemeyle ona el salladı.

Lanet olsun. Lana'nın kardeşime haddini bildirmesi karşısında tahrik olmak da boktanlığın yeni bir seviyesiydi herhâlde. Ama daha fazlasını görmek için can atıyordum. Lana'nın sözleri üzerine Rowan'ın bile gözleri parladı. Kardeşim uysal kişilere saygı duyduğu kadar hatalı olduğunda ona haddini bildirecek olanlara da saygı duyardı.

"Iris kesinlikle seni sevecek." Zahra parmağını Lana'ya salladıktan sonra kahkaha attı.

"Bakın ne buldum!" Cami başında dengede tutmaya çalıştığı iki farklı taç, kollarında üç prenses elbisesi ve ayaklarında iki farklı küçük topuklu ayakkabıyla koşarak bize doğru geldi.

"Sadece bir kıyafet seçebilirsin." Lana elbiseleri elinden alıp seçmesi için havaya kaldırdı.

Elbiseleri çabucak Lana'nın elinden alıp Cami'nin makyajını yapacak olan Zahra'ya verdim. "Hepsini alıyoruz. Görevliler Cami'nin istediği her şeyi odamıza göndersin."

Lana bana ters bir bakış attı. "Onu şımartıyorsun."

"Ve bundan büyük zevk alıyorum." Kocaman gülümsedim.

Bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Ona her istediğini alamazsın."

"Neden?" Cami Zahra'nın kollarında gittikçe yükselen yığına pek de sinsice davranmadan üçüncü çift topuklu ayakkabısını eklerken sırtıttı.

"*Camila.*" Lana ellerini kalçasına yerleştirdi.

"*Anne.*" Cami annesinin duruşuna aynı şekilde karşılık vererek Lana dışında herkesi güldürdü.

Cami'nin gözüne bir şey iliştiğinde Zahra'yı da peşinden sürükleyerek mücevher bölümüne yöneldi. Rowan'sa Lana'yla beni yalnız bırakarak kasanın önünde oyalandı.

Lana salonun diğer ucundaki Cami'yi izlerken derin bir iç çekti.

Kollarımı arkasından ona dolayıp vücudunu benimkine yasladım. "Daha sonra aynı şekilde seni de şımartmayı planlıyorum," diye fısıldadım kulağına. "Hatta istersen bütün gece."

Bedeninden bir ürperti geçti. "Söz mü?"

"Bugün Cami'ye istediği her şeyi almama izin verip vermeyeceğine bağlı."

İtiraz edermiş gibi suratını astı. "Adil savaşıyorsun."

"Hiç savaşmamayı tercih ederim." Saçını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra parmaklarımı boynunun eğiminden aşağı kaydırdım. "Özellikle de savaşmak yerine seni becereceksem." Onu serbest bırakmadan önce kulağının altındaki hassas noktayı öptüm.

Bir dakika sonra Cami ve Zahra Lana'yı almaya geldi. Zahra beni tek başıma ayakta bırakıp onu güzellik salonuna doğru çekiştirirken Lana omzunun üzerinden son bir kez bana baktı.

Lana kızını kaldırıp sandalyelerden birine oturturken Zahra farklı elbiseleri Cami'nin önüne tutuyordu. Sinsi veledin sonradan eklediği diğer iki elbiseye bakıp güldüm.

Rowan yanıma geldi. "Ee, Lana'yla çıkıyor musunuz?"

"Evet."

Yanağını o kadar sert kemirdi ki dışarıdan çukurlaştı.

Ona şöyle bir baktım. "Dökül."

Ağır bir nefes verdi. "Senin için endişeleniyorum."

Başımı yana eğip, "Neden?" diye merakla sordum.

"Geçen sefer içmeye başlama sebebinin o olduğunu biliyorum."

Gömleğimin altında kaslarım taş gibi oldu. "Sorunlarım için onu suçlamayacağım, sen de suçlamasan iyi edersin. Yeniden içmeye başlamak istediysen bu benim suçum, onun değil."

"Onu suçlamıyorum ama ikinizin yeniden bir araya gelmesiyle ilgili endişelenmeden de edemiyorum. İki yıl önce Wisteria Gölü'nden döndüğün o günden sonra bir daha asla eskisi gibi olmadın."

Ellerimi yumruk yaptım. Oraya gittiğimden hiç bahsetmemiştim, bu yüzden Rowan birinden öğrenmiş olmalıydı. "Sana kim söyledi?"

Gözleri salon koltuğunda oturan Cami'nin arkasında durup saçlarına maşa yapan Zahra'ya kaydı. "Declan."

"O biliyor mu?"

Yutkununca âdemelması hareket etti. "Onun nasıl olduğunu biliyorsun."

"Mahremiyet nedir bilmeyen aşırı korumacı bir göt olduğunu mu?"

"Niyeti kötü değil."

"Değil mi? Çünkü bence hayatıma fazla müdahale edip beni baskılıyor." Declan bunu hayatım boyunca yapmıştı.

İç geçirdi. "O zamanlar Declan derdinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu çünkü senin için sorununu çözmek istiyordu."

Alaycı bir şekilde burnumdan güldüm.

"Sence neden evi satın alması için bir alıcı ayarladı?" Rowan'ın sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

"Çünkü göl evini satabileceğime inanmıyordu."

"Hayır. Son seferden sonra Wisteria Gölü'ne dönmek zorunda kalıp aynı acıları yeniden yaşamamı istemiyordu. Sana yardım etmeye çalışıyordu."

Hayretle ağzım açık kaldı.

"Seni, annemin sana bıraktığı güven fonuyla tehdit ederek rehabilitasyona gitmeye zorlaması da aynı nedendendi." Rowan içini çekerek başını salladı. "Onun hakkında hep en kötü varsayımlarda bulunmak yerine neden yaptığını sormak için bir saniye durup düşünsen kavgayla gürültüyle bu kadar vakit kaybetmezsiniz."

"Bu onun bir ahmak gibi konuşan pisliğin teki olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Tabii ki öyle. Ama özür dilemek için nasıl çabaladığını da biliyorum ki Iris'le evlenmeden önce asla böyle şeyler yapmazdı. Bu yüzden belki de inat edip onu görmezden gelmek yerine hatalarından ders alması için ona bir şans versen iyi edersin."

Derin bir nefes aldım. "Sana bir şey mi söyledi?"

"Pek bir şey söylemedi. Declan'ın duygularını açıp karşısındakiyle dertleşen bir tip olmadığını biliyorsun."

Lanet olsun. Onca insan arasından Rowan'la konuştuysa gerçekten de üzülmüş olmalıydı.

İç çektim. "İyi. Bu hafta sonundan sonra onu arayacağım."

Rowan yüzünü buruşturdu. "Hafta sonu demişken..."

Siktir. Rowan sır tutma konusunda Lana'dan sonraki en berbat seçimdi.

"Ona burada olduğumu söyledin, değil mi?"

"Sürpriz?.."

Gözlerimi devirdim. "Ne zaman geliyor?"

"Yarın akşam. Zahra'yla Iris senin için erken doğum günü yemeği planlıyorlar."

Kahretsin.

Cami yüzünde bulaşıcı bir gülümsemeyle Sihirli Değnek Salonu'ndan çıktı. Simle kaplı sarı bukleleri ve bulutların arasından sızan güneş ışığına göre renk değiştiren parlak mor prenses elbisesiyle çok sevimli görünüyordu.

“İkimiz adına da teşekkürler.” Lana yanağıma bir öpücük kondurup topuklu ayakkabılarıyla şatoya doğru koşturan Cami'nin peşinden gitti.

“Yarın akşam yemeğinde bize katılacaklar mı?” Rowan çenesiyle onları işaret etti.

Üçümüz.

Kulağa çok güzel geliyordu.

“Önce Alana'yla konuşup gelmek isteyip istemediğini sormam gerek. Böyle bir şeye katılmak istemeyebilir.” Katılmak istemezse onu suçlamazdım. Ailem diğer insanlara kıyasla biraz aşırıya kaçabiliyordu, özellikle de bir aradayken.

Rowan Zahra'yla birlikte uzaklaşmadan önce, “Her iki durumda da bize mesaj at,” dedi.

Güneş altında parlayan Cami'nin tacındaki yapay elmaslar sayesinde onları kalabalığın arasında bulmak çok zor olmadı. Topukluları Prenses Cara'nın Şatosu'na giden Arnavut kaldırımлы yolda tıkırdıyordu. Lana diğer elinde kızının ayaklarının ağrımaması durumunda hemen değiştirmek için spor ayakkabılarını tutuyordu.

Yanlarına gitmeden önce telefonumu çıkarıp Cami'yle Lana'nın el ele fotoğraflarını çektim. Oraya vardığımda Cami elimi tutmak için hiç tereddüt etmedi ve üçümüz birlikte planladığım ilk aktiviteye doğru yola koyulduk.

Parkın ortasında, gül fidanları ve uzun çalılarının arasına gizlenmiş küçük bir masada Prenses Marianna'nın ta kendisi oturuyordu. Elbisesi Cami'ninkiyle aynı renk ve tarzdayken, saçları Lana'nın koyu renkli buklelerine benziyordu.

Kızım, yüzündeki gülümsemeyle bir Dreamland prensesinin yanındayken bile eşsiz görünüyordu.

Lizim.

Bu söz kulağa hiç şimdi olduğu kadar doğru gelmemiştir. Cami'nin çıkardığı çığlık-ciyaklama karışımı ses hızla en sevdiğim şeylerden biri hâline gelmişti.

Lana önce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, ardından ovuşturduktan sonra tekrar kırıştırdı. "Bana bunu yapmadığını söyle."
"Tamam, yapmadım."

Çay fincanları ve atıştırmalıklarla dolu tepsiler taşıyan ve saray konseptine uygun kostümler giyen garsonlar geldi. Prenses Marianna kulağına bir şeyler fısıldarken Cami ellerini çırpıp oturduğu yerde zıpladı.

Lana başını iki yana salladı. "Bu doğum gününden daha iyisini asla yapamayacağım."

Elini tutup onu kendi etrafında döndürerek gülümsemesini sağladım. "Bana eğlenceli bir meydan okuma gibi geldi."

"Sırada ne var? Vahşi hayvanları görmek için Afrika'ya mı götüreceksin?"

"Ayarlarız. Iris balayında safariye gitti, ben de planlamasına yardım ettim, bu yüzden gezilecek yerleri biliyorum."

Yüzündeki şaşkın ifade çok sevimliydi.. "Bu gerçek hayat değil."

Onu göğsüme doğru çektim. "Sizinle ilgilenmeme izin verersen olabilir."

Bana etrafımızdaki tüm güzelliklere rakip olan bir gülümsemeyle baktı. "Verdiğin sözleri tutarsan sana izin veririm."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Alana

Cami'yi Dreamland'e getirmenin harika olacağını biliyordum ama bu düşündüğümün çok ötesinde bir şey olmuştu. Parkla ilgili her şey onu heyecanlandırıyordu. Şato. Yemekler. Çocukken beni ağlatan kostümlü karakterler. Her şeyi dikkatle inceliyordu. Onun mutluluğu, son derece bulaşıcı olan, yaşayan ve nefes alan bir virüs gibiydi.

Bundan daha iyi bir gün geçirmeyi hayal dahi edemezdim. En azından Cal şatonun önünde gerçekleşen akşam gösterisini daha iyi görebilmesi için Cami'yi omuzlarının üzerine kaldıran kadar.

Bu yolculuktan Cal'e âşık olmadan dönme ihtimalim yoktu. Aksini düşünmek bile benim açımdan cesurca bir hamleyken yaydığı *kız babası* enerjisiyle asla savaşılamazdım. Çevremizdeki birkaç kadın da bunu fark etmiş gibi görünüyordu; onlara, rahatsız olup telaşla önlerine dönene kadar ters ters bakışlar attım.

Yaşıtım olan birçok kadının Cal'i arzulamaya başladığı gençlik yıllarımdan beri bu bakışlar konusunda ustalaşmıştım. Belki hoş değildi ama sonuçta iş görüyordu.

Gülümseyerek Cami ve Cal'in arkadan bir fotoğrafını çektim, böylece fotoğrafı bastırıp anı kutuma koyabilecektim.

Cal omzunun üzerinden bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

İkisini işaret ederek, "Anıları kaydediyorum," dedim.

Cal'in gözlerinde bir şey parladı ve yanındaki kişiye dönüp, "Kızlarımla bir fotoğrafımızı çeker misin?" diye rica etti.

Kızlarım.

Beni buradan ambulans uçakla çıkarmaları gerekebilirdi çünkü kalp krizi geçirecekmişim gibi geliyordu. Sol kolum karnıncalanıp kalbim deli gibi çarpmaya başladığında bundan hiç şüphem kalmamıştı.

Cami Cal'in omuzlarına yerleşmiş, kocaman gülümsemeyle fotoğraf çektirmeye hazırdı; bense afallamış hâlde ve hızla gözlerimi kırıştıtararak yanlarında duruyordum. Cal gülümseyerek başını iki yana salladıktan sonra beni kendine çekti ve bir kolunu bana dolayıp diğeriyle de Cami'yi tuttu.

Adam telefonu eline alıp geri saymaya başladı. Makinenin flaşıyla birlikte aynı anda gökyüzünde havai fişekler de patlayınca Cami ve ben yukarı bakarak fotoğrafı mahvettik.

Adam resmen telefonunu Cal'e fırlatıp ailesinin yanına döndü.

"Daha fazla!" Cami ellerini çırpı.

Cal, "Geliyorlar," diyerek heyecanına ortak oldu.

Havai fişekler birbiri ardına patlarken gökyüzünü farklı renklere boyuyordu.

Tüm bu süre boyunca Cal'in kolu belimdeydi. Cami'ye havai fişek gösterisi sırasında bir ara uykuya daldı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Onu omuzlarından indirip göğsüne yasladı.

Bu görüntü karşısında eriyecek gibi oldum. "Sana her koşulda uyuyabildiğini söylemiştim."

Başka bir havai fişek daha patladığında Cami gözünü bile açmayarak sözlerimi kanıtladı. "Gördün mü?"

“Yok artık. Otele geri dönmek ister misin?” Bakışları Cami’den bana kaydı.

Başımı sallayarak onaylamadan önce gösterinin birkaç saniyesini daha izlemek üzere gökyüzüne baktım. Ona döndüğümde Cal’in vücudumun kıvrımlarında gezinirken vaatlerle yanan bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm.

Cal’in Cami’ye gösterdiği sevgisi ve ilgisiyle etrafta kimse yokken kulağıma fısıldadığı sözler bir araya geldiğinde otele geri dönmeye fazlasıyla hazırdım.

Havai fişeklerin canı cehenneme.

Cami’nin odasının kapısını arkamdan kapatıp sırtımı yasladım. Bütün gün parkta yürümekten vücudumda ağrımayan tek bir yer bile kalmamıştı, ne kadar egzersiz yaparsam yapayım beni böyle bir acıya hazırlayamazdı.

“Kolayca uykuya daldı mı?” Cal kanepede doğruldu.

“Evet. Başını yastığa koyar koymaz uyudu.” Uykuya daldıktan sonra Cami’yi uyandırmaktan nefret etsem de onun tema parkı mikroplarıyla ve kelebek yüz boyasıyla yatağa girmesine izin veremezdim.

“Havai fişeklerin sesine, vapurda çığlık atan bebeğin gürültüsüne ve odaya kadar yürüdüğümüz onca yola rağmen uyuyabildiğine inanamıyorum.”

“Keşke hepimiz o kadar şanslı olsaydık.” Cal’in karşısındaki kanepenin minderlerine yüzüstü düştüm.

Alçak bir kahkaha kopardı. “Yorgun musun?”

“Tüm vücudum tepeden tırnağa sızlıyor.” Yüzüme bastırduğım minder yüzünden sesim boğuk çıkmıştı.

Kanepe ağırlığı altında gıcırdadı. “Sanırım bir fikrim var.”

“Aklından geçen vücut masajı değilse istemiyorum.”

"Bu iyiliğime aynı şekilde karşılık verirsen hallederiz." Sesini akıttı. "Tercihen kıyafetsiz."

Kahkahasının geldiği yöne doğru körlemesine bir yastık fırlattım.

Odasının kapısı kısa süre sonra açılıp kapandı. Cal geri dönüp beni bir gelin gibi kollarına alarak uyandırmadan önce biraz kestirmiştim. İtiraz edemeyecek kadar yorgunumdu ama dürüst olmak gerekirse yorgun olmasam bile itiraz edebileceğimden şüpheliydim. Bütün günü ayakta geçirdikten sonra şımartılmak iyi geliyordu.

Beni odasındaki banyoya taşıdı ve kucağından yere indirdi. Musluktan akan su sesiyle bakışlarımı küvete çevirdim.

"Köpük banyosu mu?" Derin küvet taşmak üzere olan balcuklarla doluydu.

Musluğu kapatmak için uzandı. "Sızlayan kaslarına iyi gelir diye biraz banyo tuzu da ekledim."

Başımı geriye atıp iç çektim. "Seni seviyorum." Sözler ağızdan bilinçsizce çıktığı an gözlerim aniden açıldı. "Ben..." Cümlemin geri kalanını tamamlayamadım. Cal'i sevmediğimden değildi, sadece sevgi sözcüklerini bu kadar kolay sarf etmek istemiyordum. Kalbimi ikinci kez paramparça etmeyeceğine güvenmeden olmazdı.

"Sorun yok, endişelenme." Bana gergin bir şekilde gülümsedi. "Ama..."

Cal bu rahatsız edici sohbeti sert bir öpücükle sonlandırdı. Öpücüğü derinleştirirken dudaklarımdan tatlı bir inilti kaçtı.

Cal'in tişörtünün eteğini tutup başının üzerinden geçirdim. Dudaklarını benden ayırıp aynı şekilde tişörtümü çıkarıp ikisini de yere attı. Şortlarımızı ve iç çamaşırlarımızı da çıkarınca yerdeki yığın hızla büyüdü.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Bakışları çıplak vücudumda gezindi.

"İhtiyacın varsa birkaç tavsiye verebilirim."

Gözleri karardı. "Ne gibi?"

"Önce bir banyo yapayım."

Hafif kahkahası beni de gülümsetti. "Amacım bu değildi ama peki."

Küvete girmeme yardım ettikten sonra karşıma yerleşti.

"Yanıma oturmaktan korkuyor musun?" Ayak parmaklarımla ona su sıçrattım.

Ayağımı yakalayıp beni kendine çekerek suya batmamı sağladı. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sızlayan kaslarıma masaj yapmaya başlayınca sesim kesildi.

Başımı tekrar küvete yasladım. "Aman Tanrım."

Elinin baskısını artırdı. "İyi geliyor mu?"

"İyi de laf mı?" İç çektim.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Geçen her dakika gözlerim kapanıyor, kaslarımdaki ağrı Cal'in ellerinin altında hafifliyordu. Sonunda ağrı tamamen başka bir şeye dönüştü.

Zevke.

Cal ruh hâlimdeki değişikliği hissetmiş olmalı ki masajını bırakıp ayağa kalktı. Kaslı vücudundan süzülen su damlacıkları dilimle yalamam için beni cezbediyordu. Kalın ereksiyonu, onu baştan ayağa incelediğimi gören gururlu Cal gibi dikleşmişti.

Başımı iki yana salladım. "Nereye gidiyorsun?"

"Sensiz bir yere gitmiyorum. Öne kay."

Dediğini yaptığımda arkama yerleşti. Sertleşmiş penisini sırtıma bastırarak bacaklarını iyice açtı ve her iki bacağına da benimkilerin yanına yerleştirdi.

Köpüklü suyun biraz daha içine girdim ve başımı Cal'in boynuna yasladım. "Buradan hiç çıkmak istemiyorum."

Cal banyo lifini aldı ve üstüne yeterli miktarda vücut losyonu sıktıktan sonra hiç acele etmeden yumuşak, alaycı dokunuşlarla tenimde gezdirdi. Bir süre sonra lifi aralarından geçirmek için birbirine bastırduğım bacaklarımı araladı.

Heyecanla kolunu kavrayarak, "Cal," diye inledim.

Klitorisime hafifçe dokunduktan sonra daha fazla baskı yapmaya başladı. "Ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun." Kelimeler ağzımdan titreyerek çıkmıştı.

Omzumu hafifçe ısırarak sertçe nefes almama neden oldu. "İşe yarıyor mu?"

Arkamı döndüm, bacaklarımı iki yanına açıp kucığına oturarak onu altımda kapana kısırdım. Ereksiyonunu girişime bastırduğunda kendimi ona sürtünce omurgamdan aşağıya bir zevk dalgası yayıldı. "Sorunu cevaplayabildim mi?"

Öne eğilip boynundan akan bir damla suyu yalarken parmaklarını kalçama bastırdı.

"Lana." Adımı bir dua gibi fısıldaması direkt zihnime işledi. Ereksiyonu üzerinde hareket edip sürtündüğümde dişlerini sıktı, bir kez daha kıpırdanınca ağzından bir homurtu koptu.

Kalçalarımı iz bırakacak kadar sert kavradı. "Küvetin kenarında seni becermemi istemiyorsan kes şunu."

"Hımm... kulağa çok cazip geliyor." Parmak uçlarımı aletinde gezdirdikten sonra onu sıkıca kavradım ve birkaç kez sıvazladım.

Elimi yakalayıp ağzına götürdü. Avucumun içine kondurduğu öpücük her ne kadar masum olsa da bacaklarımın arasındaki zonklama hiç de öyle değildi. Yükselen sızıyı hafifletmek için öne doğru hareket edip kendimi tekrar aletine sürttüm. Bu sırada çenesinden boynuna doğru öpücükler kondurdum.

Dudaklarım tenine her değdiğinde nefesi sığılıyor, parmakları can havliyle tenime saplanıyordu. Elimle göğsünü okşayıp meme uçlarına dokunmadan dikkatlice karnına doğru inerken kulağının altındaki onu çılgına çeviren noktayı emdim.

Tekrar inleyerek adımı söyledi ve vücuduma başka bir zevk dalgasının yayılmasına neden oldu. "Bana ne yapıyorsun böyle?"

"Eğleniyorum." Göğsüne tekrar dokundum. Parmaklarımla meme ucunu kısırdığımda derin bir nefes aldı.

"Bu eğlence değil. *Bu işkence.*"

"Ancak sen de aynı şeyi yaparsan adil olur." Önce doğru eğildim, dilim zar zor meme ucuna değmişti ki Cal'in tavrında bir şeyler değişti.

"İyi fikir," diye söylendi ve saçımı tutup geriye doğru çekti. Sırtım kavislendiğinde tam da ona işkence ettiğim bölgeye ulaşması için mükemmel bir şans vermiş oldum. Dilini sertleşen meme ucumda gezdirerek diğerine de aynısını yapması için yalvarana dek benimle oyun oynayıp işkence etti.

Öyle sert emdi ki nefesim kesildi ve kucağında sarsıldım.

"Benimle oyun oynamak mı istiyorsun?" Dişleriyle hassas noktayı sıyırdığında içimi bir zevk dalgası kaplayarak gözümün kararmasına neden oldu. "Benimle siktiğimin oyununu mu oynamak istiyorsun?"

O meme ucumu dişleriyle çekiştirirken sıkıttığım dişlerimin arasından, "Ben seni sikmeyi tercih ederim," diye söylendim.

Cal meme ucumu bırakıp bacaklarım beline dolanmış hâlde küvetten çıktı. Beni hızlıca yere indirip raftan aldığı havluyu üzerimde gezdirerek tenimden damlayan suları kuruladı. Hem ani soğuk hem de bundan sonra olacakların beklentisiyle tüylerim diken diken oldu.

İşi bittiğinde arkasından bir havlu alarak aynısını ben de ona yaptım. Havlu kaslarının üzerinden her geçişinde nefesi daha da ağırlaşırken kendimi görevime adadım. Bacaklarını kurutmak için diz çöktüğümde ereksiyonunu görmezden geldim.

Hayatını değiştiren en büyük olaylardan birini temsil eden dizindeki yara izi gözüme çarptı. *Hayatımızı değiştiren.*

Cal ellerini iki yanında yumruk yapmış derin derin nefes alırken ben parmaklarımı yara izinin üzerinde gezdirdim. "İyileşmiş." Burada olduğu son yaz yara izini açıkta bırakan giysiler giymekten kaçındığından yakından görme şansım olmamıştı.

Göğsü yükselip alçaldı. "O çirkin izden nefret ediyorum."

"Senin her parçan mükemmel." Öne eğilip yara izini öp-rüğümde Cal titrek bir nefes verdi.

Penisindeki son su damlasını silmeye yeltendiğimde beni ayağa kaldırıp yatak odasına sürükledi. "Ama..." derken itira-zım yarıda kaldı.

Cal havluyu banyoya doğru fırlattı. Sadece seks sırasında çıkan o kaba ses tonuyla, "Oyunlarla işim bitti. Diz çök," diye emretti. Callahan Kane'in iki versiyonu vardı ve bu, benim favorimdi çünkü onu benden başka kimse bilmiyordu. Kilitli tuttuğu, serbest kalmak için yalvaran bir versiyonu.

Söylediğini yaptırmak için tek parmağını omzuma bastırdı. Yönlendirmesiyle diz çöktüğümde sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Aletine uzandığımda ona dokunamayacağım şekilde bir adım geriledi.

"Ne yapıyorsun?"

"İntikamımı alıyorum." Penisini bir kez sıvazladı. Ucunda tek bir damla uyarılma sıvısı belirdiğinde dudaklarımı yaladım.

"Neyin intikamı?" Ona uzandığımda bir adım daha geri-leyerek kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Vibratörle yaptığın gösterinin." Bakışları vücudumda ge-zindi. "Bana verdiğin emri hatırlıyor musun?"

"Şimdi orada dur ve bana güzel görünmeye çalış." O gün söylediklerimi tekrarlayınca beklentiden kalp atışımla birlikte vücudumun ısısı da yükseldi.

Bir eliyle yanağımı avuçlamak için uzanırken diğer eliyle de aletine asıldı. "Seni dizlerinin üzerinde izlemekten daha güzel bir şey yok."

"Hiçbir şey mi?"

Verdiği ağır nefesle göğsü inip kalktı. "Hımm... Aslında başka bir şey daha olabilir."

Ona uzanmak için can atıyordum ama ellerimi bacaklarıma bastırmıştım. "Neymiş o?"

“En iyisi göstereyim.” Parmaklarını saçlarımın arasına sokup sertçe beni kendine çekti. Cal nefesim kesildiğinde şaşkınlıktan açılan ağzıma aletini soktu. Dudaklarım içgüdüsel olarak etrafına kapandı, ellerimle onu kökünden kavrayarak tamamını ağzımın derinliklerine almaya çalıştım.

Dilimi ipeksi derisinde gezdirerek penisini baştan aşağı yaladım. Parmaklarını saçlarıma dolayarak beni olduğum yerde sabitledi.

Sanki bırakıp gitme ihtimalim varmış gibi.

Ben onun her bir santimini yalayıp emerken Cal’in kasları gerildi.

Bu işi Cal’le yaparken kibar ve narin davranmak gibi bir şey söz konusu değildi. Onun boşalmasına duyduğum açlık kendi orgazmımı yüzeye çıkardı ve bacaklarımın arasındaki zonklama yoğunlaştıkça hareketlerim daha azgınlaştı.

“Kendine dokun,” dedi nefes nefese.

Emrine itaat ederek elimi bacaklarımın arasına uzattım.

“Sikimi emmek seni ne kadar tahrik ediyor göster bana.”

Elimi havaya kaldırdığımda aleti ağzımda seğirerek dilimde tadını bıraktı.

“Elinle kendini boşaltmanı istiyorum.”

Anladığımı belli edercesine gözlerimi kırıştırdım.

Cal saçlarımı kavrayarak ağzımı becerdi. İki parmağını onun ritmiyle uyumlu bir şekilde içime sokup çıkarırken avucumun içiyle de klitorisimi ovaladım.

Bu görüntü karşısında inledi, gözleri göreceği son şeymişim gibi beni yiyip bitiriyordu.

“Siktir, Lana.” Hareketleri daha sarsıntılı hâle geldi. Kalçasını neredeyse beni ögürtecek kadar güçlü bir şekilde hareket ettirerek ritmini bozdu.

Karnımdaki baskı artarken başparmağımla klitorisime her dokunuşumda gerilim daha da büyüdü.

“İşte bu, bebeğim.” Yanağını avuçladı. “Benim için boşal.”

Bakışları ruhumun derinliklerine işleyerek tek bir bakışla bana duyduğu sevginin her zerresini yansıtıyordu.

Orgazmın doruğuna çıkarken etrafımdaki dünya silinip gitti. Vücudum titrerken içimden yükselen zevk dalgalarıyla kaslarım âdeta sıvılaşmıştı.

Bakışlarındaki şefkat saf şehvete dönüştü ve spermleri boğazımdan aşağıya akıp ağzımı doldururken gözleriyle beni yalayıp yuttu. Defalarca yutkunsam da bir kısmının dudaklarının arasından akmasına engel olamadım.

Cal sıırılsıklam olmuş aletini ağzımdan çekti. Başparmağıyla çenemden damlayan meniye silerek ağzıma soktu. Parmağının ucunu emerek temizledikten sonra aynı şeyi tekrarladı. Yaptığımdan memnun olduğunu belirtircesine inlediğinde aletine uzanıp dilimle yalayarak temizledim. Onaylarcasına yanağımı okşarken dokunuşuna doğru eğildim.

Hâlâ yarı sert aletine daha fazla kan hücum ederken benden bir kıkırtı koptu.

Gücenmiş gibi görünerek beni ayağa kaldırdı. “Bana yaptıklarının komik olduğunu mu düşünüyorsun? Etrafında sürekli sertleşmiş hâlde gezerek acı çekiyorum.”

“Bu benim suçum değil,” diyerek daha çok güldüm.

Gülümseyerek beni yatağa doğru götürdü. Ufak bir itişiyile yatağa devrildim. Cal de peşimden gelerek ağırlığıyla beni yatağa bastırıp bir öpücük çaldı.

Ellerimi yukarı kaydırıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Dili benimkine dolanıp boyun eğmemi beklerken öpücüğümüz daha da yoğunlaştı. Alt dudağımı kanatana kadar ısırды. Dilini ağzıma sokarak sessiz bir özür niteliğinde şişen dudağımı emince içimde bir inilti yükseldi.

İkimiz de nefes nefese kalana kadar benimle oynamaya devam etti. Karnımın altındaki sızı dilinin ve dudaklarının her dokunuşunda daha da büyüyordu. Memelerimden vajinama

kadar vücudumun tek bir santimine dahi hak ettiği değeri vermeden geçmiyordu.

Cal bir kez daha orgazmımı engellediğinde hayal kırıklığıyla inlememe neden oldu. "Tanrım."

"Yatakta bana başka isimlerle seslenmemen gerektiğini biliyor olmalıydın." Vajinama sert bir şaplak attı. Bir kez... iki kez... Nefes nefese kalıp onun altında kıvranana kadar üç kez tekrarladı.

Boşalma ihtiyacı tırnaklarımı tenine saplayıp aletine sürünmeme neden oldu. İkimizi de yorganın altına sokmadan önce kulağımın yanında alçak sesle güldü.

Beni yan çevirip bu sefer arkama geçti, bacağını benimkilerin arasına yerleştirip tek bir sert itişle içime daldı. Beni kollarının arasında tuttuğu samimi bir pozisyondaydık. Boynumu öpüp klitorisimle oynarken tekrar tekrar içime girip çıktı. Kulağıma tatlı sözler fısıldarken içimde zevk dalgalandı.

Kalçasını her itişinde, parmaklarının tenime her dokunuşunda zirveye biraz daha yaklaşıyordum. Klitorisimi iki parmağının arasında kısırdığında etrafında kasıldım ve boşaldım.

Kendi zevkini bulmak için vücudumu kullanırken beni ileriye doğru itecek kadar sert darbelerle içime girip çıkıyordu. Vücudum orgazmın artçı etkilerinden titrerken hareketleri her itişinde ritmini kaybetmeye başlamıştı.

Tam anlamıyla aklını kaçırmış gibiydi. Bakışlarında baş döndürücü bulduğum bir vahşilikle kendini şehvete kaptırmanın eşiğinde olan bir adam gibi.

Cal homurdanarak sertçe içime boşaldı ve bitirene kadar da vücuduma yaptığı işkenceye son vermedi. Bittiğindeyse hemen geri çekilmeyip kollarını bana doladı. Bacaklarım orgazm sonrası sıvılarımızla yapış yapış olsa da kendimde yataktan kalkacak gücü bulamıyordum.

Hareket *edebileceğimi* bile sanmıyordum.

İç çekerek başımın üzerini öptü. Sonunda sakinleştiğimizde kalplerimizin ritmik atışları bana ninni gibi geldi.

Karanlıkta, "Seni seviyorum," diye fısıldadığını duydum.

Bu sözlerin dudaklarından döküldüğünü yüzlerce kez duysam da yine de her seferinde nefesimi kesmeyi başarıyordu.

Aynısını söylemek için ağzımı açtıysam da bir şey bana engel oldu.

Korku.

Onu sevmediğimden değildi çünkü çok seviyordum. Hatta belki de her zamankinden daha çok.

Sadece bu iki küçük kelimeyi içimden gelerek söylediğim son seferde Cal çekip gitmişti. O zaman sevgim yeterli olmamıştı. Peki bu kez yeterli olup olmayacağını nereden bilecektim?

Cal gittikten sonra kalbimi başkasına açmaya korkar olmuşum. Şimdiyse en azından yeniden güvenene kadar ona kalbimi açmayı düşünmüyordum.

O zamana kadar dayanabilirsem *tabii*.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alana

"Ailenle yemeğe gitmemizi mi istiyorsun?" Çatalım elimden kayıp tabağıma çarpınca çırpılmış yumurta etrafa saçıldı.

Cal ensesini ovuşturdu. "İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin. Sadece Declan'ı bir süredir görmedim ve Iris, gelecek hafta doğum günüm olduğu için onca yol geldi..."

Kahretsin. Cal'in doğum günü!

Bunu tamamen unutmuştum. O günü kutlamayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Doğum günü yemeğini burada mı yiyeceksin? Dream-land'de yani? Neden?"

"Çünkü ailem her şeye karışan meraklı ve çekilmez insanlardan ibaret."

"Yani her zamanki gibiler?"

Kahkaha attı.

"Bilemiyorum..." diyerek duraksadım, bakışlarım çatalını uçak gibi havaya kaldırıp tabağımdaki *pancakee* saplayan Cami'ye kaydı.

"Anlıyorum." Yüzü asıldı. "Merak etme. Ailem biraz baskıcı. Anlıyorum, bu yüzden seni suçlamıyorum."

"Ondan değil." Söyleyecek kelimeleri bir araya getiremedim.

"O zaman neden?"

Evet, Alana. Neden?

"Aileyle yemek yemek biraz... ciddi bir durum değil mi?"

"Sen öyle olmasını istersen ciddi olur. Yemeğe gelmeni çok isterim ama gelmezsen de anlarım."

Çocuğunu Dreamland'e getirdi. Onun için en azından bir akşam yemeğine katılabilirsin.

Cami'ye baktım. "Cami'yi yalnız bırakamam."

"Tabii ki bırakmayacaksın. Herkes onunla tanışacağı için heyecanlı."

"Öyle mi?"

Telefonunu çıkarıp bana Zahra ve Iris'le olan grup sohbetini gösterdi. Gülümsememi güçlükle bastırdım. "Kötü ve Ayyaş mı?"

Sabır dilercesine tavana baktı.

"O ismi ben bulmadım."

"Tanrım, umarım sen bulmamışsındır."

"Bir keresinde üçümüz *bruncha* gitmiştik sonra o ikisi Declan ve Rowan'ın sinirlerini bozmak için bu grubu açtılar."

"Peki işe yaradı mı?"

"Hem de çok, o ikisiyle sohbet grubunda kalmak istememin tek nedeni bu. Çoğu zaman bildirimleri sessize alıyorum."

Son gönderilenlere göz atarken güldüm. İlki şatonun önünde üçümüz *funnel cake*³⁸ yerken Cal'in çektiği fotoğraftı. Cal kalbimi sızlatan bir ifadeyle ikimize bakıp sırıtıyordu, ben de kızarmış hamurları yerken yüzü pudra şekerine bulanmış Cami'yi

38 Kuzey Amerika'da sıkça tüketilen, çoğunlukla karnavallarda ve eğlence parklarında satılan bölgesel bir tatlı. -e.n.

temizlemeye çalışıyordum. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu ve huzurlu gördüğümü hatırlamıyordum.

İskelede Kolombiya *choladolarını* içtiğimiz fotoğrafta bile yüzündeki ifade böyle değildi.

Iris

AMAN TANRIM. *Funnel cake*... Prensesle yüz yüze tanışma ve çay partisi... Üstüne bir de şatonun içinde seçkin bir şefin hazırladığı özel akşam yemeği... Onları resmen şımartıyorsun.

Cal

Tam da olması gerektiği gibi.

Zahra

Eriyip yerlere akar

Bütün gün onlarla takılmak yerine çalışmak zorunda olduğum için seni kıskanıyorum.

Iris

Onlarla benden önce tanıştığın için ben de seni kıskanıyorum!

Cal

Belki yarın onlarla tanışırsınız.

Iris

Gerçekten mi?!?!)

Zahra

İşte bul!!

Çığlıklarımı duyabiliyor musun?

Cal

Belki dedim...

Iris

Evet demesini nasıl sağlayabiliriz?

Henüz ona sormaya fırsatını bile olmadı.

Iris

Alana'ya, sen onun için ağladığın günden beri onunla tanışmaya can attığımı söyle.

O kadar çok güldüm ki Cal kaşlarını çattı. “Benim için gerçekten de ağladın mı?” diye sordum gülmekten nefes nefese kalarak.

Telefonunu elimden kaptı. “Gözüme bir şey kaçmıştı.”

“Ne mesela? Acı gerçek mi?”

Orta parmağıyla kaşını kaşıyarak beni tekrar güldürdü.

“Peki, yemek ne zaman?” diye sordum.

“Neden?”

“Çünkü Iris’ten seninle ilgili her şeyi öğrenmek için can atıyorum.”

Bir iç çekişle başı geriye düştü. “Bu yemek işi şimdiye kadarki en kötü fikirdi.”

Cal golf arabası sürücüsünden arabayı bir dizi deponun önünde durdurmasını istedi. Cami telefonumdan başını kaldırıp etrafına bakındıktan sonra ekranda oynayan videoyu daha ilgi çekici bularak telefona bakmaya geri döndü.

“Nereye geldik?” Elimi gözlerime siper ederek insanların depolara girip çıktığını gördüm.

“Bütün sihrin gerçekleştiği yer burası.”

Kafam karıştı. “Ne demek şimdi bu?”

“Açıklamak yerine göstermeyi tercih ederim.” Arabadan inerek elini uzattı. Cami telefonumda video izlemeye devam ederek başı önde arkamızdan bizi takip ediyordu.

“İyi de su parkına gitmeyecek miydik?” Parmak arası terlik, mayo ve kot şorttan oluşan kıyafetime şöyle bir baktım.

“Bütün günü üstünde mayo varken seninle geçirmek istesem de yarını bekleyebilirim.”

“Ama Cami...”

Sözümü keserek, “Planladığım şeyi görünce sorun etmeyecektir. Dün bana bizzat kendisi onay verdi. Değil mi ufaklık?” dedi.

Cami gözlerini ekrandan ayırmadan başparmağıyla işaret ederek onay verdi.

“Gördün mü?” Cal tek kaşını kaldırdı.

“O da mı bu işin içindeydi?” Ağzım açık kaldı.

“Sürpriz.” Cami yüzünde kocaman bir sırıtışla başını kaldırdı.

“Bu sabah ona mayosunu giydirirken hiçbir şey söylemedi.”

“Çünkü bana para verdi!”

Şok içinde Cal’e bakarak gözlerimi kırptırdım. “Ne kadar?”

“Ağzını sıkı tutmanın fiyatı mı olur?”

Cami, “Bin dolar!” diye ciyaklarken neredeyse telefonumu düşürüyordu.

“Bin dolar mı?!!” Sesim sona doğru iyice yükseldi.

“Onu iyi soydum, değil mi anne?” Yumruğunu tokuşturmam için bana uzattı, şüphesiz yanımda gülümseyen adamdan öğrendiği bir hareketti.

Avucumu alnıma bastırdım. “İkinizle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum.”

“Hadi. Geç kaldık.” Elini sırtıma yerleştirdi.

“Ne için geç kaldık?”

“Göreceksin.” Bizi golf arabasının indirdiği yerden biraz ötedeki mavi bir kapıya yönlendirdi. Kapıyı çektiğinde gıcırdarak açıldı. Aniden burnuma fırından yeni çıkmış ekmek ve tarçınlı rulo kokusu doldu.

“Aman Tanrım.” İkinci kez kokladım. “Harika kokuyor.”

Elimden tutup beni içeri çekerken sırtışı büyüdü. Yarı aydınlatılmış bir koridordan geçip her yanı son teknoloji ürünlerle donatılmış devasa bir mutfığa girdik.

“*Bonjour*”³⁹! Beyaz şef ceketi giyen bir adam bıçağını havada salladı.

“Bana onun düşündüğüm kişi olmadığını söyle.” Cal’i bir adım geri çektim.

“Sürpriz.” Sırıttı.

Şef Gabriel hafif bir Fransız aksanıyla, “Alana sen misin?” diye sordu. Unlu elini bir beze silerek tokalaşmak üzere bana uzattı. Gülümsemesi konuk olduğu TV programlarındakinden bile daha ışıltılıydı, bu da onu pastacılara bağırarak ve yeteneklerini eleştirmek için para alan birine göre çok daha cana yakın gösteriyordu.

Sevinçle, “Merhaba,” diyerek elini sıktım.

Aman Tanrım. Şu anda Çikolata Kralı ile el sıkışyorsun.

Elini kavrayan elim titrerken o, bu konuda tek kelime etmedi. Ünlü gördüğünde dili tutulan biri olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte, lise yıllarımdan beri kariyerini takip ettiğim adamın önünde dururken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, avuçlarım terliyordu.

Şef elimi bıraktı. “Cal bana senin pastacılık aşkından bahsetti.”

“Öyle mi?” Sesim hiç olmadığı kadar tiz çıktı.

“Evet. Onun doğum günü pastalarını birlikte yaparsak eğlenceli olacağını düşündük.”

Şok içinde bakakaldım. “Pardon, pastalar mı dediniz? Çoğul olarak?”

Cal öksürerek acemi bir çabayla kahkahasını gizlemeye çalıştı.

39 (Fra.) *Merhaba!* –ç.n.

“Evet. Pastalar,” dedi üstüne basa basa. “Sana tariflerimden birini yapmayı öğretecektim ama Cal’le senin elinden yediği en sevdiği tatlılar hakkında konuşunca tariflerimizi değış tokuş yapabileceğimizi düşündüm. *Tres leches* tarifinin uğruna ölmeye değeri olduğu söylendi.”

Omzumun üzerinden Cal’e bir bakış attım. “Cal’le birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum.”

Cal omuz silkti. “Onun programını biz yapıyoruz.”

“Tabii ya.” Dünyada Kane Şirketi’nin elinin uzanmadığı herhangi bir şey var mıydı?

Ne diye şikâyet ediyorsun ki? Tüm günü Çikolata Kralı ile geçirebilirsin!

Şef Gabriel bana hafifçe gülümsedi. “Başlayalım mı? Bu akşam yetişmem gereken bir uçak var ve Cal bana katılmanız gereken bir akşam yemeğı olduğunu söyledi.”

“Elbette. Evet!” Tereddütle metal tezgâha doğru birkaç adım attım.

“Biz de Cami’yle beraber Rowan’ın arkadaşlarının yarınki ekip toplantısı için biraz kurabiye ve *cupcake* süsleyeceğiz.” Cal yanağımdan öptü.

Cami telefonumu bana verdikten sonra uzanıp Cal’in elini tuttu. İkisi deponun diğer tarafına doğru yürüdüler. Onları tepsiler dolusu kurabiye, *cupcake* ve süsleme malzemeleriyle birkaç çalışan bekliyordu.

“Başlamaya hazır mısınız?” Şef ellerini birbirine vurdu.

“Evet, Şef.”

Kahkaha attı. “Lütfen bana Gabriel de.”

Cal’e bir bakış atıp dudaklarımı oynatarak, *aman Tanrım*, dedim. Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldıktan sonra parmaklarını krema kâsesine daldıran Cami’ye döndü. Kocaman açtığı gözleri ve aralanmış dudaklarıyla ona baktı ama Cal de parmağını kâsenin kenarına batırınca yüzünde bir gülümseme belirdi.

İkisinin bu kadar çok birbirine benzemesinden hiç hoşlanmıyordum.

Yalancı.

Şef Gabriel kullandığı malzemelerden bahsederek merdivenlerden inmeye başladı. İlk kez düzgün yumurta kırmayı öğrenen çaylak bir pastacı gibi her şeyi pür dikkat dinledim.

Şef'le birlikte Cal'in doğum günü pastasını yapmaya başladık. Gabriel'in tekniklerini televizyonda izlemek hem öğretici hem keyifliydi ama onun kadar yetenekli birinin mutfaktaki hünelerine bizzat tanık olmak bambaşka bir deneyimdi. Her konuda inanılmazdı.

Granül kullanarak Las Vegas'ın en iyi restoranlarına rakip olacak süslemeler yapması.

Televizyondakileri amatör gibi gösterecek glazür tekniği.

Cal'in doğum günü pastasını bir sanat eserine dönüştürürken tutkusu ve mükemmeliyetçiliği arasındaki dengeyi koruması.

"Ve bitti." Şaheserini göstermek için pasta servis tabağını döndürdü.

"Vay canına." Pastayı her açıdan inceledim.

Gabriel yirmi yıllık aşçılık hayatı boyunca kazandığı becerileri konuşturmuştu. Onun deneyiminin küçük bir kısmına bile sahip olmak için can atıyordum.

İstersen yapabilirsin.

Genelde yaptığım gibi bu düşünceyi ötelemek yerine üzerine daha çok düşündüm. Evin satışından elde edeceğim paranın bir kısmıyla profesyonel bir eğitim alabilirdim. Çeşitli şeflerden bir şeyler öğrenmek için dünyayı gezebilirdim. Tabii bu tür tatiller için Cami'nin okulunun tatile girmesini beklemem gerekirdi.

Aklımda bir plan oluşmaya başladı. Risk almaya niyetli olduğum sürece istediğim her şeyi yapabiliyordum.

Şef, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

“Seninkinin yanında benim pastam sanki bir çocuğun elinden çıkmış gibi görünecek.”

Kendi kendine güldü. “Tadı güzel olduğu sürece görüntüsü kimin umurunda?”

“Bunu, son bir saatini tek bir çiçek süslemesi üzerinde çalışarak geçiren adam mı söylüyor?”

Güldü. “Las Vegas’ta yanında çalıştığım şef biraz mükemmeliyetçiydi.”

“Vegas’ta mı çalıştın? Ne zaman?” TV programında bundan bahsedildiğini hatırlamıyordum.

“Geçen sene Dahlia’da.”

“Dahlia’da mı?” Derin bir nefes aldım. Orası koskoca Vegas’taki en seçkin otellerden biriydi.

“*Oui*⁴⁰.”

“Bu kadar zamanı nereden buluyorsun? İşletmen gereken on kadar restoran ve yapacak milyonlarca işin yok muydu senin?”

“Henüz öğrenciyken yeterince para kazandığımda her yıl farklı bir şehirde bir ay geçireceğime, mesleğimi geliştirmek için yeni teknikler ve beceriler öğreneceğime dair kendi kendime söz vermiştim.”

Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildim. “Vay be. Sana ne ilham verdi?”

“Asla kabuğundan çıkmayan, iyi olduğu şey dışında yeni deneyimlere kapalı olan inatçı bir şefle çalışmak.”

Tezgâhtaki kirli kâseleri ve tepsileri toplamaya koyuldum. “Hep dünyayı dolaşıp gittiğim yerlerde yeni şeyler tatmak istemişimdir.”

Sırıltısı yüzüne yayıldı. “Bunu gerçekleştirmelisin. Pastacılıkla ilgili en iyi deneyimleri gezerken yaşadım.”

“Gerçekten mi?”

40 (Fra.) *Evet*. -ç.n.

“Elbette. Sevdığım yemekler tam anlamıyla gerçek olmuş gibiydi, bana tariflerin ardındaki kültürü ve insanları takdir etmeyi öğretti.” Tezgâhı boşaltıp *tres leches* tarifimin kekini hazırlamaya koyularak beni söylediklerini düşünmek için kendi hâlime bıraktı.

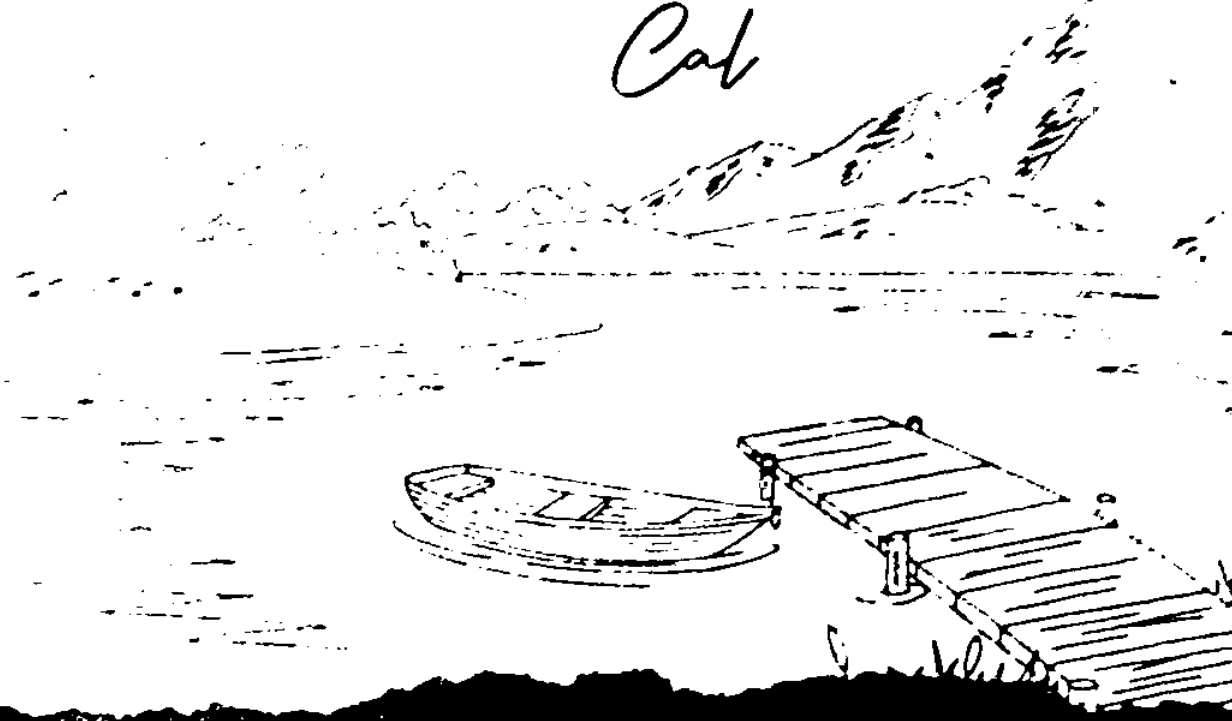
Yazları dünyayı gezip yeni tarifler öğrenerek, şehirleri ve kültürleri keşfederek geçirmek nasıl bir şey olurdu?

İstersen öğrenebilirsin.

Belki yapardım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cal

Rowan'ın evine giderken yol boyunca hızla atan nabızmla aynı tempoda elimi bacağıma vurarak ritim tuttum. Lana'nın birkaç bakış attığını fark etsem de düşüncelerimle canını sıkmak istemediğim için başka yere odaklandım.

Onun için endişelenmiyordum.

Onun yanında ailemle nasıl baş edeceğimden endişeleniyordum. Kardeşlerim beni utandırmaktan, durup durup kusurlarımı dile getirmekten çekinmezlerdi. Rowan ve Declan hakkında en kötüsünü düşünmek çok baktandı ama tüm hayatımı onların laf sokmalarından kurtulmaya çalışarak geçirince daha azını beklemiyordu.

Yolculuk kısa sürerek beni aklımda dönüp duran düşüncelerden bir kenara itmeye zorladı.

Lana giriş kapısına birkaç adım kala dirseğimden tutarak beni kenara çekti. "Her şey yolunda mı?"

"Umarım öyle olacak." Bir iki kadeh bir şeyler içtiğimde Anında duyduğum pişmanlıkla midem bulandı.

Kaşları çatıldı. "Sorun nedir?"

“Sadece bu kadar kalabalık bir ortamda olunca geriliyorum.”

Lana hiç tereddüt etmeden, “Gitmek zorunda değiliz,” dedi.

Yüzüne baktım. “Ne?”

“Gitmek istemiyorsan gitmeyiz. Pastaları alıp onlar burada olduğumuzu anlamadan gizlice sınışıyoruz.”

“Öylece mi?”

Gülümsedi. “Evet, öylece.”

“Peki ya hazırlanmak için harcadığınız onca zaman?”

Gözlerini vücudumda gezdirerek gömleğimin altında tenimin alev almasına neden oldu. “Harcadığım zamanın hakkını vereceğinden eminim.”

Gülümsemem tüm yüzüme yayılmıştı.

Ailemi ekip Lana’yla vakit geçirme dürtüsünü görmezden gelmek oldukça zordu.

Kaçmak daha önce hiçbir sorununu çözmedi.

Iris sanki kaçmak istediğimi hissetmiş gibi ön kapıyı açtı ve peşinde Zahra’yla birlikte verandaya çıktılar.

Iris’in gözleri hemen Lana’ya kilitlendi, beni fark etmemişti bile. En yakın arkadaşım hiç tereddüt etmeden doğrudan Lana’nın yanına giderek ona sarıldı.

“Merhaba?” Lana’nın sesi hafifçe yükseldi.

Iris onu serbest bıraktı. “Üzgünüm. Sonunda Cal’in bu kadar zamandır sözünü ettiği Lana’yla tanıştığım için çok heyecanlıyım.”

Lana’nın yanakları kızardı. “Umarım hakkımda iyi şeyler anlatmıştır.”

“Lütfen ama. Sanki Lana’sı hakkında güzel sözler dışında başka bir şey söylemiş gibi.”

Utancı yüzüm kızardı. “Iris.”

Yüzünde gülümsemeyle örgülerini omzunun üzerinden geriye attı. “Sadece dalga geçiyordum.”

Lana, "Sen devam et. Onun kızarıp utandığını görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok," diyerek en yakın arkadaşına göz kırptı.

Iris, "Bize çektiirdiği onca şeyden sonra bu ona az bile." diye alay etti.

Bir araya gelmelerinin başına bela olacağını biliyordun.

Ve bunun her saniyesi hoşuma gitmişti.

"Anlatacaklarımızı akşam yemeğinde konuşabiliriz." Iris Lana'nın koluna girip onu içeriye sürükledi. Dün Dreamland'de olanları uzun uzun anlatan Cami'yi dinleyen Zahra da onlarla beraber yürürken peşlerinden gittim.

Burnuma hafif bir yanık kokusu gelince kokunun geldiği mutfağa yönelip Declan'ın fırından yüklesen dumanlara söylendiğini gördüm. Fırının kapısını kapatırken küfrederek ekmek gibi görünen yanmış bir şeyi çöpe attı.

Lavabonun üzerinden uzanıp arka bahçeye bakan pence-reyi açtı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Olduğu yerde sıçrayıp bana döndü. "Az önce olanları gör-medin."

"Hiçbir şey görmedim, gerçi evdeki herkesin kokuyu al-dığına eminim."

İç çekti. "Ekmeğin zamanlamasını yanlış hesaplamışım."

"Bu, en iyilerin bile başına gelebilir."

Ocakta kaynayan şeyi kontrol etti. "Demek artık benimle konuşuyorsun?"

"Tatilimi mahvetmeye karar verince başka şansım kalmadı."

Bana bir bakış attı. "Senin şu anda tatil bile yapmaman lazım."

"Benim bütün hayatım bir tatil." Sırıttım ama bu pek de gözlerime yansımadı.

Gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldı. Ne? Konuşmadan önce düşünüyor muydu yoksa?

Bu Declan için yeni bir şey.

İşte şimdi merak ettim.

Rowan bir kadeh viski yudumlayarak mutfığa girdi. Bize şöyle bir baktıktan sonra geri dönüp bizden uzaklaşarak Declan'la beni tekrar yalnız bıraktı.

"Dreamland nasıldı?" Sebzeleri soteleme işine döndü.

Hayretle ona baktım. "Ne zamandan beri umursuyorsun?"

"Doğduğun günden beri."

"Umursadığını gösterme şeklin oldukça garip."

Kaşlarını çatmaktan alnı kırıştı. "Bak, ofiste söylediklerim için özür dilerim, tamam mı? Miras konusunda endişelenip öfkemi senden çıkarmam yanlıştı. Daha iyi olmaya çalışıyorum ve hatta sorunlarımı çözmek için bir terapistle görüşmeye başladım."

"Sen mi?" Ağzım açık kaldı.

Bakışlarını önüne eğdi. "Evet. Iris'le yaşadığımız onca şeyden sonra tekrar hata yapmama konusunda kendime güvenemiyorum." Âdemelması oynadı. "Bazı sorunlarımın üstesinden gelmeye çalışıyorum."

"Özür dilemen gibi mi? Çünkü bu konuda ciddi anlamda kendini geliştirmeye ihtiyacın var."

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Özür dilemek ve konuşmadan önce düşünmek."

"Senin için köklü bir yenilik."

Gözlerini kıstı. "Bütün hayatını filtresiz bir ağızla geçiren adamın söylediklerine de bakın."

"En azından benim hiperaktivite bozukluğu teşhisi gibi bir bahanem var. Senin bahanen ne?"

"Hiçbir şey yaptıklarımın bahanesi olamaz." Sesi alçaldı. "Mükemmel değilim, olacağıma dair söz de veremem ama deniyorum. Sadece bana bir şans ver."

Şakacı bir tavırla omzuna vurdum. "Peki ama sadece Iris kavga etmemizden hoşlanmadığı için."

Gözlerini devirdi. "Benim için yeterli."

Cami uzun yemek masasının ucunda, Zahra ve Rowan'ın arasında oturuyordu. Kardeşim bir kraliyet üyesi gibi başında Cami'nin taçlarından biriyle onun Dreamland ve işiyle ilgili bitmek bilmeyen sorularını cevaplıyordu.

Cami'nin Rowan'la yakınlığı çok sevimliydi. Iris gözlerinden fırlayan kalplerle onlara bakıp Rowan'ın bir gün harika bir baba olacağını söyleyince Declan ikisine ters ters baktı.

Ailemle birlikte olduğumda üzerime çöken tanıdık ağırlık duygusu, kolumu Lana'nın sandalyesinin arkasına attığımda dağılıverdi. Bana gülümsedikten sonra yemek boyunca bana birkaç meraklı bakış atan Iris'le sohbetine devam etti.

Yemeğimi bitirdikten sonra arkama yaslanıp parmağımı uçlarına dolayarak Lana'nın saçlarıyla oynadım.

Declan masanın karşısından, "Bu gece sessizsin," dedi.

Çünkü içimdeki acıyı ve yalnızlığı bitmek bilmeyen sohbetler ve sahte kahkahalarla gizleme gereği duymuyorum.

Bunu söylemek yerine, "Gözlemliyorum," dedim.

"Neyi gözlemliyorsun?" diye sordu Declan.

Her zaman istediğim ama asla sahip olabileceğimi düşünmediğim aileyi.

"Rowan'ın nasıl da senden daha iyi bir amca olduğunu." Benden beklenenin bu olduğunu bildiğim için aptalca bir cevap verdim. Ben eğlenceli kardeştim. *Mutlu* görünen. Tek bir gülümseme ya da kendini beğenmiş bir yorumla gerilimi azaltan. Kimse içimdeki şeytanları, depresyonumu ve kahrolası endişelerimi duymak istemezdi.

Masaya rahatsız edici bir sessizlik çökene kadar ne dediğimin farkına bile varmadım. Zahra ve Iris şarap kadehlerinin üzerinden bakiştılar, Declan'ın gözleri yerinden fırlayacak gibi

görünüyordu. Lana'nın olduğu tarafa bakmaya cesaret edemedim, bu yüzden üstüne rapor veren bir asker gibi dosdoğru karşıya baktım.

Rowan başındaki tacı işaret ederek, "Lütfen ama. Sanki Declan'ın beni alt etme şansı varmış gibi," diyerek durumu kurtarmaya çalıştı.

Cami eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı.

Declan kaşlarını çatı. "Onunla vakit geçirme şansım bile olmadı, pislik herif. Egonu beslediği için bütün akşam ufaklığın dibinden ayrılmadın."

"Küfür kavanozuna borçlandın!" Cami sandalyesinden fırlayıp elini açarak Declan'a doğru yürüdü. "*Billetes, por favor*⁴¹."

"Ne?" Cami'nin parmaklarına sanki et yiyen bir bakteri taşıyormuş gibi baktı.

Iris dirseğiyle onu dürttü. "Her küfrettiğinde ödeme yapman gerektiğini söylüyor."

"Ne kadar?" Yüzünde panik dolu ve hafif meraklı komik bir ifade vardı.

Cami Declan'ı şöyle bir süzdükten sonra, "Bin dolar," dedi.

Lana suyunu yudumlarken neredeyse boğuluyordu. Nefes almaya çalışırken sırtına hafifçe vurdum.

"Bin dolar mı? Ne için?" Declan gözünü bile kırpmadan cüzdanını çıkarıp eline yüzlükleri saydı.

"Yürüversite için," diye sıırttı ona.

Declan kafa karışıklığıyla kaşlarını çatınca, "Üniversite," diye düzeltrim.

Declan son yüzlüğü avucuna bırakırken omzunu silk. "Meteliksiz kalmak için iyi bir sebep."

Lana nihayet konuşabilecek hâle geldiğinde, "Camila Theresa Castillo, o paraların hepsini hemen geri veriyorsun. İnsanlardan sürekli bin dolar isteyemeyeceğini sen de biliyorsun." dedi.

41 (lsp.) *Para, lütfen.* -ç.n.

“Ama Cal bana bin dolar vermişti.” Sıkılmış ifadesi o kadar sevimliydi ki Declan bile gülümsedi.

Iris bana bakış atıp dudaklarını oynatarak, *bin dolar mı* diye söylendi.

Omuz silktim. Her kuruşuna değdi.

Lana kaşlarını kaldırdı. “Yine de yabancılardan böyle para isteyemezsin.”

Declan’ın gözleri karardı. “*Yabancı mı? Seni neredeyse onun yaşlarında olduğun zamandan beri tanıyorum.*”

Lana ona bir kez daha baktı. “Ne olmuş? Onlarla oynamak istediğin için bebeklerimi çaldığından beri seninle görüşmedik.”

Zahra şarap kadehine doğru kıkırdarken Iris kahkahalarıyla evi inletip derin nefesler alarak elini masaya vurdu.

Declan kaşlarını çattı, yanakları hafif pembeleşmişti. “Savaşçı kahramanlarımın zor durumdaki genç kızı kurtarması gerekiyordu.”

Iris omzunu sıvazladı. “Bu kadar üzülme. Aktif bir hayal gücü, sağlıklı bir çocukluğun işaretidir.”

“Tabii ki öyle.” Zahra alaycı bir sevinçle kadehini kaldırdı.

Declan Lana’ya çoğu yetişkin erkeğin ödünü patlatacak bir bakış attı. Lana karşılık olarak güldüğünde sesi tüm sıcaklığıyla kırık kalbimin çatlaklarını doldurdu.

Sohbet yön değiştirse de damarlarımda gezinen memnuniyet duygusu asla eksilmedi. Aksine gece devam ettikçe yoğunlaştı. Iris ve Lana benimle ilgili sırları paylaşmak üzere gülerek bir köşeye çekildiler.

En sonunda Zahra ve Lana ellerinde yanan mumlarla kaplı iki pastayla içeri girince Iris ellerini çırpırmaya ve doğum günü şarkısı söylemeye başladı. Kardeşlerim de bir cenazeye gelmiş gibi gönülsüzce ona katıldılar.

Lana kulağıma, “Dilek tut ihtiyar,” diye fısıldadı.

Sıcak mum damlayıp kremanın üzerine düşerken Cami yanıma geldi, heyecanla yerinde zıplayınca onu kaldırıp kucağıma oturttum.

“Bana yardım etmek ister misin? Söndürecek çok mum var.”

“Evet!” Sırıttığında gözlerindeki ışıltı güneşle yarıştırdı.

Birlikte biri hariç bütün mumları üfledik. Sonuncuyu söndürmek için derin bir nefes alırken az önceki dileğimi yineledim.

Bağımlılığımдан sonsuza dek kurtulmak istiyorum.

İçmemek bir şeydi, ayık kalmak ise çok başka bir şey. Daha önce savaştığım ve kaybettiğim bir savaştı.

Bu sefer başarısız olmak gibi bir seçeneğim yoktu. Zafer kazanmak istiyordum. Üstesinden gelmek istiyordum. Bunu aşmak istiyordum.

Lana ve Cami'ye layık bir adam olmayı istediğim kadar, boynuma dolanmış bir çapa gibi hissettiren ve şeytanlarımdan arınmamı engelleyen bağımlılıktan da kurtulmak istiyordum.

Bunu başarmak ne kadar zaman alırsa alsın.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Alana

Eami boş tabağını öne doğru itti. Normalde bu kadar geç saatlerde tatlı yemesine izin vermezdim ama bu özel bir gündü.

“Artık oynamaya gidebilir miyim?” diye sordu.

“Tabii.”

Masadan fırladı, oyuncak bebekleriyle birlikte ayakları parkeye vurarak odadan kaçtı.

“Çok tatlı.” Iris bana tatlı bir şekilde gülümsedi.

Zahra Rowan’ın başındaki tacı alıp kendi başına yerleştirdi.

“Gerçekten öyle. Her gün bir sürü çocuk görüyorum ama seninki ilk beşe girer.”

Gülümsememi bastırdım.

“Bunu sen mi yaptın?” Rowan çatalını ikinci tabağını yediği *tres lechese* daldırdı.

“Evet.” Tatlının süt karameli sosundan biraz aldım.

“Güzelmış.” Declan bir ısırık daha alıp gözlerini kapattı.

Çoğu insan için *güzel* sıradan bir iltifattı ancak bu, Declan’dan gelebilecek en büyük övgü olarak kabul edilebilirdi.

“Çok güzel.” Iris çatalını yalayarak temizledi.

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu.

“Sana kızımın yemek yapabildiğini söylemiştim.” Cal kolunu sandalyemin arkasına attı.

Yemin ederim, bana her kızım dediğinde kalbim bir an için duruyor, sonrasında normal atışlarına devam ediyordu.

“Dreamland’de kesinlikle buna benzer bir şey satabiliriz.” Rowan servis tabağındaki tatlıya alıcı gözüyle baktı.

Nefesim kesildi. “Gerçekten mi?”

“Tatlına ne kadar fiyat biçersin?” Aniden ruh hâli değişti ve aile adamından iş adamına geçiş yaptı.

“Hımm... hiç?”

“Hımm.” Declan’ın bakışları benden kardeşine kaydı.

“Ne?” dedim.

“Bir fiyat söyle.” Rowan çatalını düzgün bir şekilde tabağının kenarına yerleştirdi.

“Tatlı için mi? Neden?” Yardım için Cal’e baktım ama konuya dâhil olmak istemiyor gibi duruyordu. Parmaklarıyla oynadığı saçlarını bırakmamış olsaydı bizi dinlediğini bile düşünmezdim.

Rowan’ın gözleri benimkilerle buluştu. “Çünkü tarifini satın almak istiyorum.”

“Ne için?”

“Parkta Prenses Marianna bölümümüzü genişletmeyi düşünüyoruz ve tatlının da bunun bir parçası olmasını istiyorum.”

Söylediklerini idrak ettiğimde oda etrafımda dönmeye başladı.

“Bu yüzden bir fiyat söyle.” Ellerini kucağında birleştirdi.

Cal beni kendine doğru çekip kulağıma, “Ona bunu düşüneceğini söyle,” diye fısıldadı.

Kaşlarım çatıldı. “Ama...”

“Bu onun tarifi daha çok istemesine neden olacak. Güven bana.”

Cal’in bu hesapçı hâllerine alışkın değildim, bu yüzden kışkırtıcı buldum ve doğal olarak onu dinledim. “Biraz düşünüp sana öyle cevap vermem gerek.”

Rowan dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana bir milyon dolar veririm."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir tarif için mi?"

Cal çok hafifçe başını iki yana salladı.

Rowan ona ters ters baktı. "Onu etkilemeyi bırak."

"Tarifi ucuza kapatmaya çalışmadığımda bırakırım. Parkın sadece bir günde yaklaşık yirmi milyon kazandığını ve bunun büyük bir kısmının yiyecek ve içeceklerden geldiğini biliyorum. Altın kapıların ardında cüzdanlarını ve midelerini açmaya hazır bu kadar çok insan beklerken Alana daha fazlasını hak ediyor. Ve şu çok gizli Hawai'ye özgü buzlu içecek tarifini almak için ne kadar harcadığını unuttuğumu sanma."

Ağzım açık kaldı.

Vay canına. Bu ticaret simsarı Cal hayatım boyunca neredeydi ve onu ne zaman yatağa atabilirdim?

Rowan'ın gözleri hayranlıkla parladı. "Toplantılarda konuşulanlara dikkat etmediğini sanıyordum."

"Beni hafife alarak çok büyük hata yapıyorsun." Cal'in göz kırpmasıyla içimde oluşan haz girdabı karın kaslarımın gerilmesine neden oldu.

Iris şarap kadehini havaya kaldırdı. "En zeki Kane'e."

Declan ona dik dik baksa da Iris içkisini yudumlayarak onu görmezden geldi.

Rowan'a dönmeden önce Cal'in elini sıktım. "Bunu düşünmem gerek. Bu, nesilden nesile geçen bir aile tarifi ve özellikle nasıl yapılacağını kontrol edemeyeceğimi bilerek ondan vazgeçebilir miyim bilmiyorum."

Tarifi Şef Gabriel'le paylaşmak bir şeydi, Kanelere teslim etmek başka bir şey; bu almaya pek hazır olmadığım bir risk gibi geliyordu.

"Telefon numaranı söyler misin?" Rowan telefonunu çıkardı.

"Neden? Onu da mı sohbet grubuna ekleyeceksin?" Declan gözlerini kıstı.

Iris Declan'ın başının arkasına vurarak mükemmel şekillendirilmiş saçlarının dağılmasına neden oldu.

Zahra şarap kadehinin içine kahkaha attı. "Hak ettin."

Rowan kaydetsin diye numaramı söyledim.

"Bunu konuşalım."

Cal iç geçirdi. "İş konuşmayı bitirdik mi? Duydum ki Declan'da güneşin etrafındaki otuz dördüncü yolculuğumu kutlamak için birkaç puro varmış. Denemek için can atıyorum."

Ve böylece Rowan'ın tarifimi almak istemesi karşısında duyduğum heyecan geçmese de sohbet sona erdi.

Beyler Declan'ın aldığı puroları içmek için dışarı çıkarken biz de içkilerimizi yudumlayarak sohbete devam ettik. Şey, yani ben su içerken Zahra ve Iris birer kadeh şarap içiyordu.

"Ee, evin tadilatı nasıl gidiyor?" Zahra kanepede bacaklarını altına alarak geriye yasladı. Bana rahat edebilmek için hep minderlere gömülmeye çalışan Delilah'yı hatırlattı.

"İyi. Biz parkın tadını çıkarırken müteahhit, ekibiyle harıl harıl çalışıyor."

"Ne zaman bitecek?" Iris şarabından bir yudum aldı.

"Aslında evi satışa çıkardık bile." Ellerim su bardağımı sıkıca kavradı.

"Öyle mi?" Iris doğruldu.

"Cal hiçbir şey söylemedi," dedi Zahra.

"Evet. Aniden gelişti." Evin satışa çıkarıldığını kendime kaç kez söylersem söyleyeyim, her seferinde sanki biri kalbimi avuçlamış da patlatacak kadar sıkıyormuş gibi hissediyordum.

"Bundan memnun değilsin." Iris kaşlarını çatı.

"Hayır, ama alışacağım." İç çektim.

"Emin misin?" Zahra'nın alnı kırıştı.

"Cal'e yardımı dokunacaksa eminim."

"Ne demek istiyorsun?" Iris'in kaşları iyice çatıldı.

"Cal evi bu hafta satışa çıkarabilirsek hemen rehabilitasyona gideceğini söyledi, bu yüzden benim için kolay bir seçim oldu."

Zaten Cami'yi özel bir okula gönderebilmek için evi satmaya istekliydim, bu yüzden Cal sadece süreci biraz hızlandırdı."

Iris'in gözleri kocaman açıldı. "Rehabilitasyona gideceğine söz mü verdi?"

"Sana söylemedi mi?"

"Hayır." Alnı kırıştı. "Ne zaman gidiyor?"

"Gelecek hafta."

Zahra, "Gelecek hafta mı?" diye ciyakladı ve Iris'le bakiştılar.

Tuhaf davranışları karşısında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Sorun ne?"

"Yok bir şey. Şey biraz..." Zahra'nın sesi alçaldı.

"Ani oldu," diye bitirdi Iris onun yerine.

"Artık onun içki içmesine katlanamıyorum. Ya hayatını düzene sokacak ya da hayatımdan çıkacak." Su bardağımlı havaya kaldırdım.

Kızlar kahkahaya boğulunca ortamdaki gerginlik yok oldu.

"Seni şimdiden sevdim." Iris'in gözleri parladı.

"Aynı şekilde." Sırıttım.

Zahra kadehini kaldırdı. "Hadi kadeh kaldıralım."

"Neye içiyoruz?" diye sordum.

Kadehini benimkine tokuşturdu. "Kane kardeşlerin her zamanki saçmalıklarına katlanmayı reddeden üç güçlü kadına."

"İşte buna kadeh kaldırırım." Iris de aynısını yaptı.

Üçümüz kardeşlerle ilgili hikâyeler anlatarak sohbele devam ettik. Sonraki bir saati Zahra ve Iris'le karnım ağrıyana ve sesim kısılıp gözlerimden yaşlar gelene kadar gülerek geçirdim. İkisi bana Violet ve Delilah'yı hatırlatmıştı, beşimizin bir gün bir araya gelmesi gerekiyordu.

Cal rehabilitasyondan döndükten sonra.

Iris ve Zahra ellerinde sehpadaki pahalı beyaz şarap şişesi kadar boş şarap kadehleriyle kanepeye yayılmıştı.

İkisi de bir kadeh daha almak istediğini söylemesine rağmen yerinden kıpırdamamıştı, mutfaktaki şarap dolabından bir tane getirmeye gönüllü oldum.

Şişeyi almaya gitmeden önce tuvaleti kullandım. Tirbuşonu alırken Declan'ın sesi dikkatimi çekti. Sesinin içeriden değil de dışarıdan geldiğini fark etmem biraz zaman aldı. Mutfak penceresi açıktı, havada kalan hafif puro kokusuyla burnumu kıştırdım.

Declan, "Göl evini satışa çıkardığını duydum," dedi o huy-suz, açık sözlü tavrıyla.

"Evet. Satışta uzun süre kalacağını sanmam, biri alacaktır." Cal kendinden emin bir şekilde konuşuyordu.

Kulak misafiri olmayı bırak ve içeriye dön.

Tirbuşon elimde titredi. Onları yalnız bırakıp uzaklaşmak üzereydim ki Declan'ın söylediği bir şeyle olduğum yerde donup kaldım.

"Alana'nın bunu kabul etmesine şaşırdım."

Lanet olsun. Neyi kabul etmiştim?

Cal, "Evi erken satışa çıkarmamızı öneren oydu," dedi.

"Mirastan payına düşeni alman çok uzun sürmez o zaman."

Miras mı? Ne mirası?

"Hazır konusu açılmışken..." Cal'in sesi alçaldı.

"İşte başlıyoruz," diye homurdandı Rowan, bardakta çal-kalanan buz seslerinin ardından.

Onları daha iyi görebilmek için bir adım ileri attım. Üç kardeş şezlonglara oturmuş gökyüzüne duman halkaları üflüyordu. Declan ve Rowan'ın içki kadehleri varken Cal elinde sadece bir puro tutuyordu.

Declan endişeli bir ses tonuyla, "Vasiyetin sana düşen kismından çekildiğini söyleme sakın," diye çıkıştı.

Mideme kurşun gibi oturan akşam yemeği boğazımdan yukarı çıkacak gibi geliyordu.

Cal ona bir bakış attı. "Geri çekilmiyorum. Ben sadece... değiştiriyorum."

"Siktir." Rowan gökyüzüne doğru iç çekti.

"Neyi değiştiriyorsun?" Declan'ın çenesi öyle kasılmıştı ki buradan bile fark ediliyordu.

"Cuma günü Arizona'ya uçuyorum."

"Ne için?"

"Rehabilitasyona gidiyorum."

Göğsüm sıkıştı. Mücadelesi hakkında açık ve dürüst olduğu için onunla gurur duyuyordum. Ona uzun vadede yalnızca durumunu desteklemek için etrafındakilere duyduğu güven yardımcı olacaktı.

"Rehabilitasyon mu? Şimdi mi? Plana ne oldu?" Declan patladı.

Ne planı?

Belli ki sana hiç bahsetmediği plan. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Alana, sen bir aptalsın.

Rowan ağzının içinde küfretti.

"Leo ile çoktan konuştum. Yaz sonuna kadar evi satıp dedemin ayık kalma şartını yerine getirirsem o zaman mirasın bana düşen kısmını hak edeceğimi söyledi."

O kadar güçlü soludum ki ciğerlerim patlayacakmış gibi geldi. Tirbuşon parmaklarımın arasından kayıp yumuşak bir gümbürtüyle parke zemine düştü.

Yapbozun parçalarını bir araya getirmek güç değildi. Aslında çok basitti, bunu daha önce fark edemeyecek kadar aptal olduğum için gözlerim yaşardı.

Cal'in zaten içinde yaşadığım evi bana bırakmak yerine Wisteria Gölü'ne dönme isteği.

Cami'nin sevgisini kazanıp benim hayallerimle oynayarak ve şahsi duygularımı kullanarak evi satmak konusundaki ısrarı.

Rehabilitasyona gitmek istediğine beni inandırmıştı, oysa sadece aptalca bir mirası elde etmek için ayık kalmaya ihtiyacı vardı.

Ab, Alana. Ne zaman aklın başına gelecek?

Detayları bilmiyor olabilirdim ama nasıl kandırıldığımı anlayacak kadarını duymuştum. Altı yılını bensiz ve kendini alkole boğarak gayet rahat geçirdikten sonra yardım almak istediğine inanacak kadar acizdim. Sırf yardım almasını istediğim için evi daha erken satışa çıkarmak isteyerek kendimi nasıl da aptal durumuna düşürmüştüm.

Benden bir şey koparmak için yalan söyleyen bir kişi daha.

Gözümünden bir damla yaş süzüldü ama hemen elimin tersiyle sildim.

Onun için ağlamayacaksın.

Midem bulanıyordu, lavaboya tutunarak akşam yemeğimi çıkarmamaya çalıştım. Ne yaparsam yapayım asit boğazıma yükseldi, kusmamak için burnumdan derin derin nefes aldım.

Declan sessizliği bozdu. "Orijinal plana ne oldu?"

"Değişti."

"O zaman eski plana geri dön. Burada yirmi beş milyar dolar ve şirketteki hisselerle senin ayık kalman konusunda bahse girilemeyecek kadar çok şey tehlikede." Declan'ın sesi sanki ayık olmak bir başarıdan çok angaryaymış gibi çıkmıştı.

Cal gözlerini devirdi. "Güvenoyu için teşekkürler."

"Hey, her şey yolunda mı?"

Iris'in sesini duyunca yerimden sıçradım. Düşürdüğüm tirbuşonu almak için eğildim, bu da bana kendimi toparlayıp yüzüme mutlu bir ifade yerleştirmek için zaman kazandırdı.

"Evet. Alkol kullanmadığım için şişenin mantarını düzgün bir şekilde nasıl açacağımı çözemedim." Gergin gülüşüm isterik bir tonda çıkmıştı ama Iris beni tanımadığı için fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Onu bize getirseydin hallederdik," dedi şişeyi alarak.

Pencereden gelen esintiyle yerimde dondum, havaya puro kokusu doldu. Kalbim öyle güçlü çarpıyordu ki beni yarı yolda bırakacağından korktum.

Iris burnunu kırıstırdı. “Bu koku da ne?”

Şaşkın görünmeye çalışarak mutfığa bakındım.

Iris’in bakışları rüzgârda dalgalanan perdeye takıldı. “Ah, biri pencereyi açık bırakmış.” Kapatmak için lavabonun üzerinden uzandı ama camı indirmeden önce durakladı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. Kulaklarıma pompalanan kan kendi kalp atışımdan başka bir şey duymamı imkânsız hâle getiriyordu.

Sırtı gerildi. “Evet. Sanki biri bizim hakkımızda saçma sapan konuşuyormuş gibi hissettim.”

Bu seferki sahte kahkaham daha samimiydi. “Sanki Declan senin hakkında kötü konuşmaya cüret edebilirmiş gibi. Sana takıntılı olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.”

En azından Kane kardeşlerden biri sadık.

Gülümseyerek bana döndü. “Senin için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Cal’i hiç bu kadar mutlu görmemiştim... Hem de hiç.”

Gülümsemeye çalıştım. O kadar zorladım ki gözlerim seğirip yanaklarım acıdı.

Başını yana eğdi. “Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?”

“Evet. Sanırım migren ağrım yavaştan başlıyor.”

Hafifçe kaşlarını çatarken alnı kırıştı. “Ah, hayır. İlaç ister misin?”

“Çantamda var. Ama su alabilirim.” Tezgâhta bıraktığım bir bardak suyu alıp mutfaktan çıktım. Etrafımı saran ve beni boğmakla tehdit eden dayanılmaz ağırlığa rağmen başımı dik tutmaya özen gösterdim.

Seni üzmesine izin vermeyeceksin.

Yine de bu cümleyi ne kadar tekrarlarsam tekrarlayayım, kalbim parçalara ayrılıp etrafa saçılarak ardımda kederden görünmez bir iz bırakıyordu.

Cami'yi uyutur uyutmaz yatak odamın kapısını kilitleyip telefonumu çıkardım.

Lana

Acil durumu!

Anında mesajlar gelmeye başladı.

Delilah

Her şey yolunda mı?

Violet

O pislik herif ne yaptı?

Birini önce suçlayıp sonra sorgulamak konusunda Violet'a daima güvenebilirdim. Bu gece öfkesinden biraz ödünç almam gerekiyordu. En azından bu sayede uyuşukluktan başka bir şey hissedebilirdim.

Kane kardeşlerin konuşmasına kulak misafiri olduğumdan beri hareketlerim otomatige bağlanmış gibiydi. Yatağımda kıvrılıp hayatımın son birkaç ayını gözden geçireceğim âna kadar ayakta kalmaya çalıştım.

Yazarken parmaklarım titriyordu.

Lana

Bazı şeyler duydum...

Gelen görüntülü aramayla telefonum elimde titredi.

Violet, "Onu öldüreceğim," diye köpürdü.

Mantığın sesi olan Delilah, "Ne gibi şeyler duydun?" diye sakince sordu.

"Bekle." Banyoya girip çıkabilecek sesleri bastırmak için duşu açtım. "Ne duyduğumdan tam olarak emin değilim."

Ah, eminsin. Sadece emin olmak istemiyorsun.

Duvara yaslanıp aşağı kaydım ve telefonu göğsüme yaslardım. Paniklemeye başladığımdan birkaç derin nefes aldım.

“Alana, konuş bizimle.”

“Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.” Sesim titriyordu.

“Sen aptal değilsin. Aptal olan o,” dedi Delilah.

“Ne olduğunu bile bilmiyorsun.” Cal mirasla ilgili sırrı benden bile sakladıysa başka birinin bilmesini istemeyeceğini tahmin ediyordum.

Neden hâlâ ona sadıksın?

Çünkü çok sağlam sebeplerim olmasına rağmen aptal gibi yine ona âşık olmuştum.

Tanrım. Kendimi tekrar bu duruma nasıl düşürmüştüm?

Violet’in gözlerinin çevresi yumuşadı. “Bütün gerçekleri bilmemize gerek yok. Seni üzmüş olması ihtiyacımız olan tek bilgi.”

Başımı duvara yaslardım. “Ne yapacağım? Burada onunla sıkışıp kaldım.”

“Eve dön.” Violet dudaklarını incecik çizgi hâlinde birbirine bastırdı.

Burnumu çekip akmaya hazırlanan gözyaşlarıyla savaştım. “Hayır. Cami’ye bunu yapamam.”

“Cami anlayış gösterecektir,” dedi Delilah.

“Hayır, bu kez olmaz. Buraya gelmeyi ne kadar çok istediğini biliyorsun.” Ne kadar incinmiş olursam olayım onu bundan mahrum bırakmaya yüreğim el vermezdi.

“Nasıl yardımcı olabiliriz?” Delilah’nın yumuşak sesi göğsümdeki sızıyı yatıştırdı.

“Yardımcı olabilir misiniz bilmiyorum. Kendimi bu pislığe bulaştıran benim.”

Sadece kendini de değil.

Kahretsin. Cami’yi de.

Bu kadar saf olmasaydım Cal'le asla bu kadar yakınlaşmazdı. Kalbimin beynimi yönetmesine izin vermek yerine gardımı indirmemeliydim.

Geçmişten hiçbir şey öğrenmedin mi?

Bu farkındalık gözyaşlarıma karşı verdiğim savaşı kaybetmeme neden oldu. Birkaç tanesi yanaklarımdan aşağı süzülerek elbiseme damladı.

Onların bağ kurmasına izin verdin.

Violet, "Alana," diye seslendi.

Tavana baktım. Gözyaşlarımdan dolayı görüşüm bulanıklaşmış, floresanın parlaklığı azalmıştı.

"Bana bak." Violet bu kez daha kararlı konuştu.

Gözlerim telefonuma kaydı. "Ne?"

"Her ne olduysa... bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Göğsüm sızladı. "Ama öyleymiş gibi hissediyorum."

"Yaptıklarını ona ödeteceğiz. Sana söz veriyorum."

Gülüşüm hüznü ve alaycıydı. "İntikam istemiyorum. Sadece gitmesini istiyorum. *Sonsuza kadar.*"

"O zaman biz de gitmesini sağlayacağız."

Biz vurgusu çok farklı bir nedenden dolayı beni duygulandırdı.

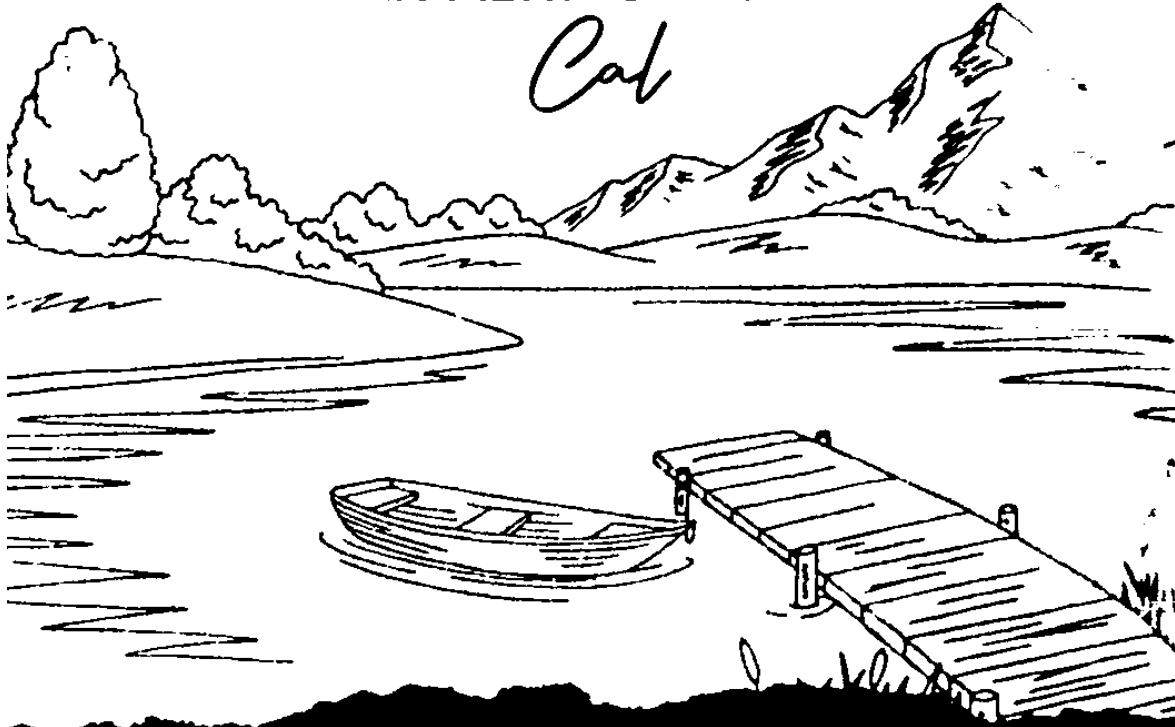
Bu konuda yalnız değilsin.

Ağlamam bitene kadar Violet ve Delilah benimle hatta kaldı. Yarın olduğunda bunların hiçbirisi yaşanmamış gibi davranmam gerekeceğinden bu gece içimdekileri dökmek için kendime izin verdim. Öfkemi. Üzüntümü. Oyuna gelmiş olmamı.

Ağlamayı bitirdiğimde sorunlarımı henüz çözmemiştim ama bir şeyden oldukça emindim: Callahan Kane iyi niyetimden yararlanıp bunun yanına kalacağını düşündüğüne pişman olacaktı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Cal

Lana yemekten sonra garip davranmaya başlamıştı. Rowan ve Zahra'nın evinden döndüğümüzden beri de çok sessizdi. Ona akşamla ilgili düşüncelerini sorma fırsatı bile bulamadan Cami'yi yatırması gerektiğini söyleyerek odasına girdi.

Duştan çıktığımda odasının kapısı kilitliydi, çaldığımda da cevap vermedi.

Muhtemelen hâlâ duştadır.

Kanepeye oturup Candy Crush oynamaya koyuldum. En yüksek puanım, dünyanın herhangi bir yerindeki pislik tarafından üç puan farkla geçildi.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan ne kadar süre oynadığımdan emin değildim ama Lana hâlâ odasından çıkmamıştı. Gözlerim ağırlaşmaya başladığında oyunu kapattım.

Kanepeden kalkıp tekrar Lana'nın kapısına yöneldim.

"Lana." Kapıyı tıklattığımda cevap vermedi.

Kulağımı kapıya dayadım ama hiç ses çıkmıyordu. Beklemek yerine odama gidip ona mesaj attım.

Cal

Her şey yolunda mı? Kapını çaldığımda cevap vermedin.

Mesajım da cevapsız kaldı. Lana ya başını yastığa koyduğu anda uyuyakalmıştı ya da benden kaçıyordu. Özellikle geçirdiğimiz yorucu günden sonra ilk seçenek daha makul görünse de ikinci seçeneği düşünmeden edemiyordum.

Akşam yaşananları tekrar gözden geçirdim. Benim açımdan harika bir gece geçirmiş gibi görünüyordu. Lana, Zahra ve Iris'le iyi anlaşmış, Declan'a kafa tutarken kendine hâkim olmuştu. Rowan bir milyon dolara tarifini satın almaya çalıştığında sevdiğim o parıltı gözlerinde belirmişti.

Ters giden bir şey olduğunu sanmıyordum. Yine de kafamın içinde dırdır eden o sestten kurtulamıyordum.

Iris'e özelden mesaj attım.

Cal

Selam.

Cevap vermesini beklerken zaman acı verecek kadar yavaş geçti.

Iris

Selam. N'aber?

Cal

Yemekten sonra Alana'yla bir sorun oldu mu?

Mesaj gelmeden önce noktalar iki kez görünüp kayboldu.

Iris

Emin değilim. Yarın ayık olduğumda bir daha sor.

Yüzümü yastığa bastırıp inledim. Iris bu gece bana pek yardımcı olamayacak gibi görünse de ne olduğunu hatırlayacak kadar kendine geldiğinde ondan cevap almayı planlıyordum.

Tavana bakıp bu gece yaşananları tekrar tekrar gözden geçirerek ne kadar uzun süre yatarsam yatayım gözümde uyku girmedi. Her küçük ayrıntıyı düşünmeme rağmen, Lana'yı üzebilecek hiçbir şey aklıma gelmiyordu. Ailem onun yanında –şaşırtıcı da olsa– gayet düzgün davranmıştı, bu yüzden neyin ters gittiğini bulamıyordum.

Sabah ona sorarsın.

Nefesim düzenli bir hâl alıp gözlerim kapandığında aklımdan geçen son düşünce buydu.

“Günaydın.” Lana’nın başının tepesini öptüm. Her zaman yaptığı gibi bana doğru eğilmemesi bir şeylerin ters gittiğine dair giderek artan şüphelerimi kanıtladı.

Bu sabah erkenden Iris’e mesaj atmıştım ama henüz cevap gelmemişti. Iris’in şarabı kaçırdıktan sonra nasıl bir baş ağrısı çektiğini bildiğimden bana cevap vermesinin biraz zaman alacağını farkındaydım.

“Merhaba.” Bakışları yemeğinden yüzüme kaydı, sonra tekrar tabağına döndü.

Yanına oturup kolumu sandalyesinin arkasına attım. Lana bana dokunmamaya özen gösteriyordu.

“Her şey yolunda mı?” Saçının bir tutamını parmağıma doladım.

“Sadece yorgunum.” Kahvesinden büyük bir yudum aldı.

“Dün gece erken yattın.”

“Başım ağrıyordu.” Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı.

“Peki bu sabah daha iyi misin? İyi hissetmiyorsan bugün su parkına gitmeyi iptal edebiliriz.”

"Ne kadar boktan hissetsem de Cami'yi hayal kırıklığına uğratmayacağım." Yüzünden ne olduğunu anlayamadığım bir ifade geçti ama hızla yok olup yerini midemin bulanmasına neden olan kayıtsız ifadesine bıraktı.

"Sana ilaç getirmemi ister misin?"

"Bazen en iyi tedavi zamandır." Çenesindeki kasın seğirmesini gizlemek için boş bir çabayla başını diğer yöne çevirdi.

"Hazırım!" Cami üzerinde mayo ve denizkızı kuyruğunu andıran *pareo*yla ortaya çıktı.

Lana fincanını masaya koyup ayağa kalktı. "Harika. Şimdi saçını yapalım."

"Örgüden taç yapabilir misin? Lütfen?"

"Elbette yaparım." Beni olduğum yerde bırakarak masanın etrafından dolandı.

Benimle yaptığı buz gibi sohbetten sonra Lana kızına karşı çok sevecendi. Göğsümdeki baskı o kadar yoğunlaştı ki kaşlarımı çatarak farkında olmadan kalbimin üzerindeki noktayı ovuşturdum.

Etrafımı saran sessizlik göğsümdeki ağırlığı artırıyordu. Cami ve Lana'yla haftalar geçirdikten sonra tek başına yemek yemek dayanılmazdı.

Derin bir nefes alıp içki içme dürtüsüyle savaşıarak telefonumu çıkardım ve Iris'e tekrar mesaj attım.

Cal

Alana tuhaf davranıyor ve nedenini bilmiyorum.

Sanırım yemekte bir şey oldu. Ben tuvaletteyken Declan onunla yalnız konuştu mu?

Nefesimi tutup yakın zamanda gelmeyeceği belli olan mesajı bekledim.

Muhtemelen hâlâ uyuyordur.

Sessizlikte boğulmak ya da saplantı hâlinde Lana'nın neden üzgün olduğunu düşünmek yerine kahvaltımı yapıp Dreamland su parkına gitmek için hazırlandım.

Şortumun iplerini bağlarken Cami odama daldı.

“Hadi gidelim!”

Yataktan tişörtümü alıp onun peşinden odadan çıktım.

Lana bronz teninin sıcak tonlarını ortaya çıkaran beyaz bir elbise giymiş, dalgalı saçlarını karmaşık bir örgüyle arkada toplamıştı.

Tişörtüm elimde sarkar hâlde tam adım atacakken durdum. “Çok güzel görünüyorsun,” dedim nefes nefese.

Bakışları kısacık bir an vücuduma kaydıktan sonra arkasını dönüp çantasında bir şey aramaya koyuldu. Yokmuşum gibi davranarak cevap vermedi. Yanımda olduğunda hissettiğim sakinliği bozan soğuk tavrından, üzücü sessizliğinden başka bir şey yoktu.

Daha önce hissettiğim o mide bulantısı hastalıklı bir korkuyla birlikte geri döndü.

Cami kocaman bir gülümsemeyle elimi tuttu. “Hazır mısın?”

En azından Lana'nın hisleri Cami'yi etkilememişti, bu da bana biraz olsun umut veriyordu. Çünkü ufaklıkla ilişkiyi etkileyecek bir şey yapmadıysam o zaman bu tavır Lana'yla ilgiliydi.

Keşke ne olduğunu bilseydim.

Telefonum bütün gün dolapta kilitli olduğundan su parkında işimiz bitene kadar Iris'in mesajlarına bakma şansım olmamıştı. Lana tuvalette Cami'nin üstünü değiştirmesine yardım ederken Iris'in gönderdiği mesajı okudum.

Iris

Hımm... Her şey yolunda görünüyordu.

Ayrıca hayır, Declan onunla konuşmadı.
Konuşmuş olsa bile Alana'nın bununla başa
çıkabileceğinden eminim.

Cal

Morali bozuk gibi görünüyor muydu?

Bu kez çok daha hızlı cevap verdi.

Iris

Onu yeni tanımaya başladım, bu yüzden pek
emin değilim. Neden soruyorsun?

Hayal kırıklığıyla yüzümü ovalayıp iniltimi bastırdım.

Cal

Bugün benimle hiç konuşmadı ve dün
gece odasının kapısını kilitlemişti.

Iris

Bir şey mi yaptın?

Cal

Hayır.

En azından yapmadığımı düşünüyordum. Tek yaptığım
bu haftanın onlar için özel olmasına çalışmaktı.

Iris

Emin misin?

Cal

Evet. Akşam yemeğinden önce ve hatta
yemek sırasında bile mutlu görünüyordu.

Iris

Bir düşünüyüm...

Cevabını beklerken banka oturup başımı ellerimin arasına aldım.

Iris

Alana mutfağa gidip buzdolabından şarap şişesini aldıktan sonra biraz sessizleşti, başının ağrıdığını söylediği için fazla üzerine düşmedim.

Bana da aynı şekilde başının ağrıdığından bahsetmişti ama onun bugünkü tavrını açıklamıyordu.

Cal

Mutfakta herhangi bir şey oldu mu?

Iris

Dışarıdan gelen puro kokusu dışında mı?
Hayır.

Hüsrarla inlemem birkaç kişinin dikkatini çekti.

Iris

Neden ona sormuyorsun?

Cal

Ona tekrar sormadan önce neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Iris

Öğrenirsen bana da haber ver.

Mesajının arkasından selam veren bir emoji gönderdi.

24 saat içinde benden haber
alamazsan polisi ara.

Iris

Anlaşıldı.

Iris'le yaptığım mesajlaşmanın ardından Lana'yla iki kez özel olarak konuşmaya çalıştım ama Cami ve Dreamland'in sunduğu sınırsız eğlenceyle uğraşmakla fazlasıyla meşguldü. Cami'yle beraber otel odasında değillerse farklı konsept alanlarını ya da turistik bölgeleri ziyaret ediyorlardı. Lana beni tamamen dışlama da sanki aramıza aşılmaz bir duvar örmüş gibi geliyordu.

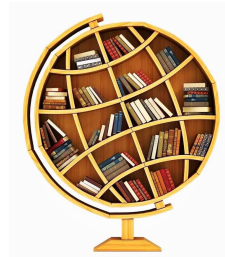
İçimde enfeksiyon gibi yayılan endişeyi hafifletmek için içmemi söyleyen sese tekrar yenik düştüm. Alkole bağımlı olmak kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyordu ama bu stresle başka türlü nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ya içecektim ya da onu köşeye sıkıştırıp sorgulayacaktım. Lana'yı tanıdığım için bu tür bir yüzleşmenin beni mutlu edecek bir şekilde sonuçlanmayacağını biliyordum.

Özel jete bindiğimizde hâlâ onunla tek kelime konuşma fırsatım olmamıştı. Mesajlarımı görmezden geliyor, kapısını çaldığımda cevap vermiyordu ve bu durum endişelerimi körükleyerek beni daha çok içmeye teşvik ediyordu.

Cami'nin sevdiği kanepenin karşısındaki geniş koltuğa çöktüğümde omuzlarım düştü. Geçen seferkinin aksine Cami Lana'nın oturması için yanında yer açmıştı. İkisi Michigan'a dönüş yolculuğunu Dreamland filmleri izleyip gülüşerek geçir-seler de Lana'nın gülümsemesi asla gözlerine ulaşmıyordu. Bu, tüm hafta boyunca yüzüne yerleştirdiği o sahte gülümsemenin

aynısıydı. Onun gerçek gülümsemelerinin sulandırılmış versiyonu olduğunu bildiğim için göğsümü sızlatıyordu.

O anda bu gece Lana'yla konuşacağıma yemin ettim, ağzından zorla cevapları almak için onu bağlamak zorunda kalsam bile bunu yapacaktım.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Alana

Haftanın geri kalanının sorunsuz geçmesi için elimden geleni yapmaya çalıştım. Cal'ın ağzından çıkan her şeyin yalan olduğunu bile bile cesur bir ifade takınıp yoluma devam etmek beni neredeyse öldürüyordu ama bunu Cami için yapmak zorundaydım. Hep Dreamland'e gitmek istemişti, şimdi bir adama karşı kişisel hislerime yenik düşüp onun bu deneyimini mahvetmeye hakkım yoktu.

Cal'e inandığı için suçlanacak biri varsa o da bendim. Bu yüzden haftanın geri kalanında acı çekmesi gereken kişi ben olmalıydım. Ve çektim de. Cal'le her etkileşimimde sanki göğsüme binlerce iğne batıyormuş gibi hissediyordum.

Cal bir şeyler döndüğünü biliyordu. Bunu saklamak konusunda pek başarılı değildim. Ayrıca Cal beni en sevdiği kitap gibi okuyordu; her önemli sahneyi ezberlemiş, önemsenmesi gereken her sayfaya işaret koymuş gibi beni çok iyi tanıyordu.

İçimi bildiği için beni aptal yerine koymakta mükemmel bir iş çıkarmıştı. Hangi düğmelere basacağını ve hangi sihirli

kelimeleri söyleyeceğini biliyordu, bu da beni kolay manipüle edilebilir biri hâline getiriyordu.

Ama artık öyle değil.

Gece gökyüzüne baktım. Su iskeleye vurarak sessizliği doldurdu. Bebek telsizinden gelen Cami'nin çarşaf hışırtısının dışında sessizlik içinde düşüncelerimle baş başaydım.

Gelmek için ne acınası bir yer seçmiştim.

Ne kadar süre yıldızların altında oturup ayın su üzerinde dans eden yansımasını izledim bilmiyorum. Buraya gelmek riskliydi ama bu risk almaya değerdı. Cal'in beni iskelede köşeye sıkıştırmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Ne de olsa hikâyemizin başladığı yer burasıydı.

"Dikkat etmezsen düşersin."

Başımı kaldırıp bakışlarımı parıldayan sudan çektim. Saçları tepede parlayan güneşle aynı renk olan ve bulutsuz gökyüzünden daha berrak mavi gözleri önümüzdeki suyun rengiyle yarışan uzun boylu çocuğa bakınca tüylerim diken diken oldu.

Onunla ilgili her şey zenginim diye bağıırıyordu. Tekne ayakkabıları. Pastel renkli şortu. Çizgili tişörtü. Onu daha önce görmemiştim ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Ailem Kolombiya'dan buraya yeni taşınmıştı.

Burnumu kırıştırarak, "No hablo inglés"⁴², diye tersledim.

Gözleri parladı. "Que raro. Te he escuchado hablar con tu mamá en inglés antes"⁴³.

Kahretsin. Yakalanmışım.

"Adım Cal." Gülümsedi.

"Cal mi?" Aksanım yüzünden ismini bir tuhaf vurgulamışım. Iskeleye oturup yanımda bağdaş kurarken güldü.

42 (İsp.) İngilizce bilmiyorum. -ç.n.

43 (İsp.) Ne kadar ilginç. Daha önce annenle İngilizce konuştuğunu duydum. -ç.n.

"N'apıyorsun?" Okuldan sonra çok fazla Amerikan televizyon kanallarını izliyordum, orada öğrendiğim sözleri her fırsatta kullanmak için elimden geleni yapıyordum.

"Dedem birkaç hafta önce Kolombiya'dan buraya taşındığını söyledi."

Memleketi hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Mami, Papi bizi terk ettikten sonra yeni bir başlangıç yapmak istemiş, bu yüzden Amerika'da yaşayan kuzenini arayarak üç adet tek yön uçak bileti almıştı. Ben annemi görmezden gelerek tek başıma göl kenarında takılırken Anto günlerinin çoğunu kendini odasına kilitleyerek geçiriyordu. Burada yaşamayı protesto edeceksem en azından manzaranın tadını çıkarabilirdim.

"Evet." Belki cevaplarımı kısa tutarsam giderdi.

"Orayı özlüyor musun?"

"Evet."

"Burada arkadaşın var mı?"

Derin bir of çektim. "Neden soruyorsun?"

"Yalnız görünüyordun."

Çünkü öyleydim. "Ne olmuş?"

"Şey, arkadaş olabiliriz diye düşündüm."

"Ben arkadaş falan istemiyorum." Arkadaş edinmem Mami'yi burada yaşamaktan mutlu olduğuma inandırabilirdi. Ve burayı sevdiğimi düşünürse Kolombiya'ya asla geri dönemezdik.

Gülümsemesi genişleyerek yüzünün alt yarısını kapladı. "Tamam. Arkadaş olmuyoruz."

Kalkıp gitmediğinde daha çok sinirlendim. Yerinden kımıldamadan oturup gölü izlerken parmaklarını anlamsız bir şekilde iskeleye vurup duruyordu.

Tıklamayı bırakması için elimi onunkinin üzerine koydum. "Şunu yapmayı keser misin?"

"Üzgünüm." Bana bakarken yanakları pembeleşti. "Bazen kendime engel olamıyorum."

"Neden?"

Bakışlarını tekrar göle çevirip, "Çünkü sorunlarım var," dedi.
"Kim demiş?"

"Babam."

Dudaklarımı sarkıttım. "Kulağa tam bir pendejo" gibi geliyor."
Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "O ne demek?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum ama sanırım küfür. Annem onu ağlattığında babama söylerdi." Anılar yüzünden göğsüm sızlasa da bu düşünceleri uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım.

"Pendejo. Beğendim. Başka hangi küfürleri biliyorsun?"

Öğleden sonranın kalanını Cal'e sağdan soldan duyduğum bir sürü küfrü öğreterek geçirdim ve o da bana İngilizce karşılıklarını öğretti.

Annem bizi akşam yemeği için çağırdığında güneşin çoktan battığını ve gülmekten yanaklarımın ağrıdığını fark ettim.

"Bu akşam bizimle mi yiyeceksin?" Cal bana elini uzattı.

Elini tuttum, parmaklarımdaki küçük elektriklenmeyle nefesim kesildi. "Elektrik çarpıyorsun!"

Güldü, ben de ona güldüm.

Amerika'ya taşındığımdan beri ilk kez arkadaş edinmenin dünyadaki en kötü şey olmayabileceğini düşünmeye başladım.

"Lana."

Anılar uçup giderken genç Cal'in yerini şimdiki hâli aldı. Kalbimi yeniden kıran adam, gerçi bu seferki öncekinden daha da kötü hissettiriyordu. Daha önce iyileşebileceğine dair umudum vardı. Bencilliğinden kurtulacağını ve daha iyi, daha cesur bir Cal'e dönüşeceğini ümit ediyordum.

Bu umut, ilişkimizle ilgili huzurlu hissetmek için kendime söylediğim bir yalandı.

"Oturabilir miyim?" diye sordu.

Cevap vermeden göle baktım.

Aramızda boşluk bırakarak yanıma oturdu. Serçe parmağını onunkine dolamak için can atsam da öfkeme tutunarak ona dokunma dürtümü bastırdım.

“Sorun ne?” Bana baktı.

“Pek çok sorun var.” Bakışlarının yarattığı his beni ona doğru dönmeye teşvik etse de karşıya bakmaya devam ettim.

“Konuşmak ister misin?”

Hayır, ama başka seçeneğim var mı? Cal’i sonsuza kadar görmezden gelemezdim ve artık ortada Dreamland gibi bir bahane kalmadığına göre onun sonsuza kadar gidebilmesi için içimdekileri tek seferde kusmayı tercih ederdim.

“Evi neden satıyorsun?” Cevabını zaten bildiğim soruyu sordum. Aptalca olabilirdi ama umarım itiraf eder ve birlikte inşa ettiğimiz bu kırılgan ilişkiyi riske atmak pahasına planını kabul ederdi.

Belki o zaman onu affetmeyi deneyebilirdim.

Göz ucuyla alnında nadiren beliren kırışıklığı fark ettim.

“Bunu zaten konuşmuştuk.”

Kalbim göğsümde küt küt atıyor, her kan pompalandığında hızı daha da artıyordu. “O zaman bir daha konuşalım.”

Bana gerçeği söyle. Sana bir şans daha vermem için bana bir sebep göster.

Ağır bir nefes verdi. “Ev bizi geçmişe bağlıyor, yeni bir başlangıç yapıp ilerleyebilmemizi istiyorum.”

Laf kalabalığından ibaret cevabı göğsümün içten içe çökmesine engel olamamıştı. Her nefes imkânsız hâle geliyor, her solukla ciğerlerim daha çok yanıyordu.

Kalbimin çarpmasına rağmen yüzümde soğuk bir kayıtsızlıkla devam ettim. “Ya satmak istemezsem?”

Parmakları dizlerinin üzerinde gerildi. “Lana...” Durumun böyle olmadığını bildiğim hâlde adımı sanki onu incitiyordum gibi fısıldadı.

Acı çeken bendim.

Kızgın olan *bendim*.

Ve bu sefer çekip gidecek olan da *bendim*. Bağımlılığından değil, içki içmesine karşın olduğu kişi yüzünden. Bencil. Hep kendini düşünen. Kendine zarar veren.

Parmaklarımı bacaklarıma bastırdım. “Ya evi satmamak beni mutlu edecekse? Sonuçta burada bir aile kurmayı hayal etmiştim. Yazın göl kıyısının tadını çıkarmak, tatlı yapmak, gemi maketi inşa etmek ve uzuvlarına kramp girene kadar çocuklarla yüzmek isterdim.”

Geleceği o kadar net görebiliyordum ki bu hayal göğsümdeki acıyı yüze katlıyordu. Çünkü bunca yalandan sonra bile Cal’le o geleceği yaşayabilmeyi hâlâ isterdim.

Cal’le o geleceği yaşayabilmeyi istiyordun. Geçmiş zaman kipi diye bir şey var onu kullanmaya başla.

Tanrım. Çok aptalım.

“Neden bu ev?” Sesi çatladı.

“Çünkü burası *bizim*. Sen burada yaşanan her şeyi unutmak isteyebilirsin ama ben istemiyorum. Ve en nihayetinde kaçtığı asıl şey insanın kendisi olduğunda bu evden kaçmak çözüm olmayacaktır.”

“Şimdi bunları neden konuşuyoruz?” Miras hakkında tam olarak hissettiklerini yansıtan vahşi gözlerle bana baktı.

Çaresizliğe kapılmıştı.

Bir kez olsun aynı duyguları paylaşıyorduk. Çünkü ben de çaresiz hissediyordum. Gerçeği söylemesi için çaresizce dua ediyordum. Onun yanında kontrolü bırakma dürtüsüne rağmen güçlü kalmak için çaresizce direndim. Bir yalan üzerine inşa edilmiş olsa bile her şeyimizi kaybetmemek için çaresizce çabalıyordum.

Lafı uzatmadan, “Deden sana miras bıraktı mı?” diye sordum.

“Evet.” Parmakları seğirerek onu ele verse de Cal ifadesini bozmamayı başardı.

“Senden evi satmanı istedi,” dedim kendimden emin bir şekilde.

Tek bir baş sallayışıyla kalbim bomba gibi patlayarak ağzından çıkacak tek bir söze bile güvenme şansımı yok etti.

Gerçeği zaten biliyordum ancak bunu onaylanması sabrımın son zerresini de yok etti.

“Anlıyorum.”

“Nasıl öğrendin?” dedi alçak sesle.

“Akşam yemeğinden sonraki sohbetinize kulak misafiri oldum. Biri pencereyi açık bırakmıştı...” Boğazımdan acı bir kahkaha yükseldi, tiz sesim yüzünden kulaklarım çınladı.

“Her ne duyduysan düşündüğün gibi değil.” Kelimeler ağzından sarsakça döküldü.

“Tabii ki değildir,” diye cevapladım alaycı bir şekilde. “Sonuç olarak emlak uzmanını arayıp satış fiyatını düşürmesini söyledim. Birinin teklifte bulunmasının an meselesi olduğunu söyledi.”

“Ne yaptın?” Sesi alçak çıkmış olsa da her hecesinden öfke damlıyordu.

Ayağa kalkıp üzerimdeki tozu silkeledim. “Tebrikler, Cal. Umarım geceleri yatakta yirmi beş milyar doların sana eşlik eder çünkü benim etmeyeceğim kesin.” Yürümek için arkamı döndüğümde Cal ayağa fırlayıp elimi yakaladı ve gitmemi engelledi.

“Açıklamama izin ver.”

“Neyi? Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyorum artık.” Elimi çekip elinden kurtardım, bu sırada neredeyse kolumu da yerinden çıkaracaktım.

Parmaklarını yumruk yapıp sıktı. “Sana vasiyeti söyleyemezdim.”

“Neden?”

Başı önüne düştü. “Çünkü dedem söylemememi istedi.”

“Sen ne zamandan beri insanların yapmamanı söyledikleri şeyleri uyguluyorsun? Tanıdığım ve âşık olduğum Cal bana

vasiyetten bahsederdi. Kim ne derse desin dürüst olurdu. Açık-sözlü. *Samimi*. Kızıma olan sevgimi kendi lehine kullanarak arkamdan iş çevirmek yerine sorunu benimle konuşarak çözerdi.”

Sözlerimi duymanın şaşkınlığıyla irkildi.

Cal yalan söylemek yerine benimle konuşsaydı evi satmak da dâhil onun için her şeyi yapardım.

Derin bir nefes aldı. “Sır saklamamın birçok sebebi var.”

“Oysa dürüst olman için daha çok sebep vardı.” Akmasın diye savaştığım gözyaşları bana ihanet ederek görüşümü bulanıklaştırdı.

Beni kollarının arasına çekti. “Lanet olsun, çok üzgünüm, Lana. Yemin ederim sana söylemek istiyordum ama karar bana ait değildi.” Sesi etrafımı saran kollarının titreyişiyle uyumluydu.

Bu onunla son kucaklaşmamızsa eğer o zaman bunun tadını çıkaracaktım. Kollarına sokulup narenciye notalarıyla karışık ona has kokusunu içime çekerek hafızama işledim.

Kulağımı göğsüne bastırıp düzensiz kalp atışının sesini dinledim ve sabit gümbürtüsünün beni kendime getirmesine izin verdim.

İşaret parmağımla kalbinin üstündeki noktaya dokundum.

“Ayık olmayı gerçekten istedin mi yoksa bunu vasiyetin bir parçası olduğu için mi yapıyorsun?”

“Ne dedin?” Bir an kolları kaysa da kendine çeki düzen verdi ve sanki kaçacağımdan korkuyormuş gibi beni göğsüne bastırdı.

Parmaklarımla gömleğinin kumaşını kavradım. “Tüm bunlar gardımı indirip evi daha hızlı satmamı sağlayacak karmaşık bir planın parçası mıydı?”

“Ne? *Hayır*. Sen neden...” Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. “Dışarıda konuştuklarımız. Siktir...” Geri çekildi.

“Sorduğumu unut, boş ver. Umurumda değil zaten.”

“*Benim* umurumda ama.”

Kalbime saplanan acıyla gözlerimi kapattım. Ona inanmak istiyordum. Gerçekten istiyordum. Ama bir daha inanabilir miyim hiç bilmiyordum. Sözlerine inandığım takdirde riske atacağım çok şey vardı. Üzerindeki baskıyla evi satma planından vazgeçmemem için her şeyi söyleyebileceğine emindim.

Vazgeçmeyecektim. Evle ilgili hayallerim ne olursa olsun, evin varısına sahip olan bu adamın çekeceği kalp ağrısına değmezdi.

Göğsünden ittim. Zayıf bir dokunuştı ama yine de beni serbest bıraktı.

“Sabah ben uyanmadan önce konukevinden gitmeni istiyorum.” Sonlara doğru sesim çatladı.

Kaşlarını çattı. “Bunun üstesinden birlikte gelebiliriz. Sadece önce rehabilitasyona gitmeme izin ver ve biz...”

“Biz diye bir şey yok. Yüzüme karşı pek çok kez yalan söylemeye karar verdiğin anda beni gerçek bile olmayan bir hayale inandırdın.”

Haklı olarak sözlerimi gözünü kırpmadan dinledi. “Aramızdaki şey gerçektir.”

“Evet, gerçek bir hataydı. Sen söz konusu olduğunda bir daha asla tekrarlamayı düşünmediğim bir hata.”

Sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi geri adım attı.

Cesaretimi kaybetmeden önce dönüp gittim. Cal iskelenin ucunda duruyordu, ben oradan uzaklaşırken bakışları sırtımda delik açtı. Her adımım sanki bataklıkta yürüyormuşum gibi bir his veriyordu. Sevdiğim tek erkeği geride bırakırken bacaklarım işlevini zar zor yerine getiriyordu.

Omzumun üzerinden ona son bir bakış attım. “Ve bu sefer Wisteria Gölü’nden ayrıldığında geri dönme zahmetine girme. Artık geri dönmek için bir sebebin de yok zaten.”

Yüzünü ezilmiş bir kola kutusu gibi buruşarak kalbimin durumuna uyum sağladı.

Arkamı dönüp konukevine giden uzun yoldan yürüdüm. Vücudumdaki her bir hücre durmam için yalvarsa da başımı

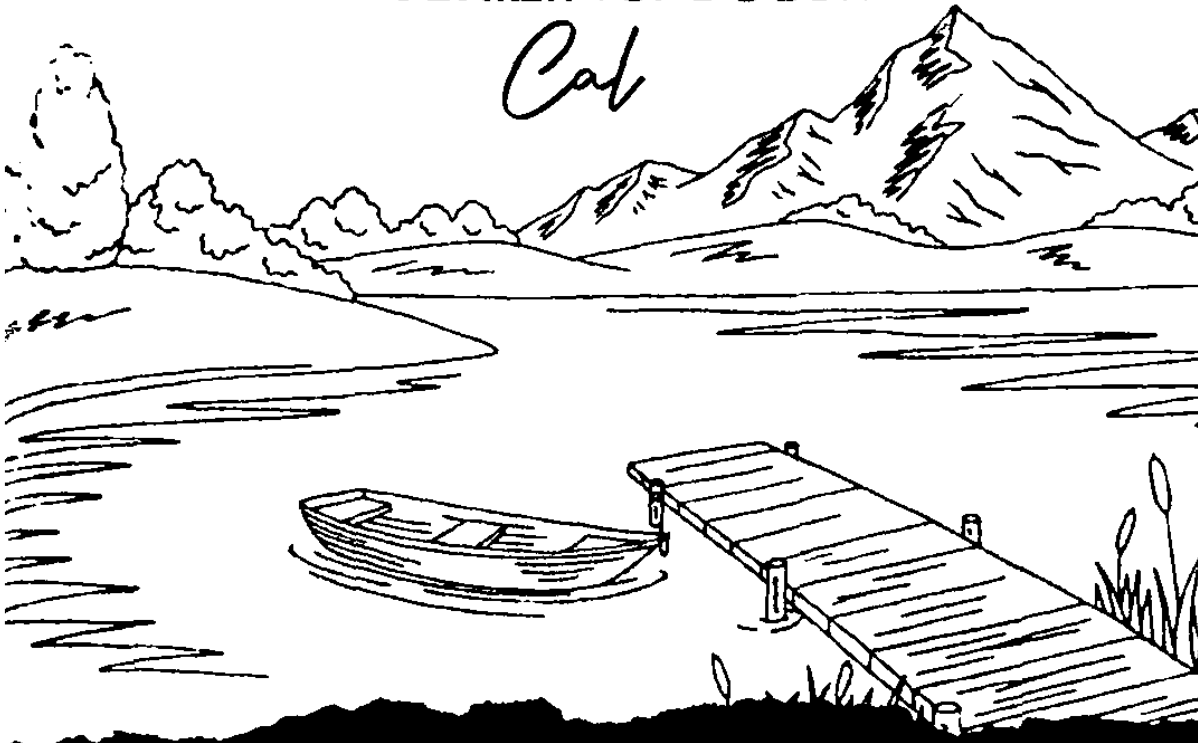
dik tutup Cal'in kalbimi söktüğü yerdeki ağrıyı görmezden gelerek bir asker gibi eve doğru ilerledim.

Yatağa girene kadar gözyaşlarına teslim olmadım. Cal'in kokusunun sindiği yastığı yüzüme kapattığımda bu daha çok ağlamama neden oldu. Cami için ağlıyordum. Kendim için. Ve paylaşmaya hevesli olduğumuz sevgiyi suistimal eden her şey ve herkes için.

Hayallerimizi gerçekleştirme konusunda güvenebileceğim tek kişi bendim, artık kesin olarak yaşadıklarımın ders alma zamanım gelmişti.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cal

Lana'nın peşinden gitmemek için kendimle savaşıyordum. Ellerim seğiriyor ve bacaklarım peşinden koşma, beni dinlemesi için onu zorlama dürtüsüyle titriyordu. Onu ilişkimiz ve mutlu sonumuz uğruna savaşacak kadar çok sevdiğimi kanıtlamak istiyordum.

Ne yazık ki yalancı olduğumu düşünürken durumun sözcüklerle düzeltilemeyeceğini biliyordum.

Çünkü yalancısın.

Hayır. Yarı gerçeklerle şekillenmiş bir hikâye uydurmak beni daha iyi göstermese de hiçbir zaman ona doğrudan yalan söylememiştim. Niyetim ne olursa olsun sonuç değişmezdi ve bu, kendimi daha boktan hissetmeme neden oluyordu.

Sonuçta onu incitmiştim.

Ve bu sefer Wisteria Gölü'nden ayrıldığında geri dönme zahmetine girme. Artık geri dönmek için bir sebebin de yok zaten. Titreyen çenesine rağmen güçlü ve korkusuz çıkan sesi zihnimde çınladı.

Haklı olduğuna inanması için her türlü nedeni olsa da fazlasıyla yanıliyordu. O ve Cami burada olduğu sürece geri dönüp sevdiğim insanlar uğruna savaşmak için her zaman bir sebebim olacaktı. Mirasın ona karşı hislerimle ya da ayık olma isteğimle hiçbir ilgisi olmadığını ona kanıtlamak için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Ama nasıl?

Kendime gelmek için ellerimi saçlarımdan geçirip tutamları çekiştirdim. Acının verdiği his bir anlığına göğsümdeki paniği yatıştırmış, beni sakinleştirmişti. Ta ki son sözlerinden birinde ne söylemek istediğini tam anlamıyla kavrayana kadar.

Sabah ben uyanmadan önce konukevinden gitmeni istiyorum.

Gitmek istemiyordum ama burada kalıp Lana'yı daha fazla üzme de istemiyordum. Hakkımda berbat şeyler düşündüğünü bile bile gitmek beni öldürecek olsa da onu incittiğim için daha uygun bir ceza düşünemiyordum.

Bunu hak ettin.

Bok gibi bir gece geçirdim. Zihnimdaki sesler bir türlü susmak bilmiyordu, bütün gece yatağında dönüp durdum. Saat beş olduğunda en sonunda bu kadar yeter deyip yataktan kalktım. Başım zonkluyordu, birkaç ağrı kesici aldım ve Lana uyanmadan önce eşyalarımı toplamaya başladım. Tamamlanana kadar görevime odaklandım, valizim patlayacak kadar dolmuştu.

Odam tıpkı ilk geldiğim zamanki gibi görünüyordu; boş ve yaşam belirtisinden yoksun. Göze çarpan tek şey yatağın üzerinde bıraktığım fotoğraftı.

Yatak odasından çıkmadan önce çekmecelerde ve gardıropta gözden kaçırdığım bir şey var mı diye kontrol ettim. Komodinin üzerine koyduğum sarı renkli geçmiş olsun kartını neredeyse

unutuyordum. Titreyen ellerle Cami'nin hasta olduğumu düşünüp hazırladığı kartı bir kez daha açtım.

Geçmiş olsun, Cow-l.

Sırt çantama koymadan parmaklarımı eğri büğrü kalbin üzerinde gezdirdim. Odamın karşısındaki kapı kapalıydı, bu yüzden kendi kapımı arkamdan yavaşça kapatıp evin diğer ucundaki Cami'nin odasına yöneldim. Ona veda etmeden gidemezdim.

Lana bundan hoşlanmayabilirdi ama rehabilitasyona giderken çocuğun onu terk ettiğimi düşünmesine izin veremezdim. Hoşça kal deme zahmetine bile girmeden ortadan kaybolduğumu düşünmesi katlanamayacağım kadar büyük bir ceza olurdu.

Cami pelüş kuzusunu göğsüne bastırarak örtünün altında kıvrılmış yatıyordu. Her zamanki gürültücü hâline kıyasla uyurken çok huzurlu görünüyordu.

Dünden beri göğsümdeki geçmeyen sızı daha da güçlendi. Cami'yi özlemek benim için kaçınılmazdı. Zamanla ona çok alışmıştım, şimdiyse sanki kalbimin bir parçasını onunla bırakıyormuşum gibi geliyordu.

Geri geleceksin.

Boğazımdaki kocaman yumruyu yutup Cami'yi uyandırdım. Merlin tıslayarak yattığı yerden fırlayıp yatağın altına kaçtı.

Cami uykulu bir sesle, "Cow-l?" diyerek gözlerini açmaya çalıştı. Başını çevreleyen buklelerle seksenlerin saç spreyi reklamlarını andırıyordu.

"Selam." Gülümsemem zayıftı ama onun için elimden geldiğince güçlü olmaya çalışıyordum.

Uyku mahmurluğunu atmak için gözlerini birkaç kez daha kırptırdı. "Ne oldu?"

"Hoşça kal demek istedim."

Kaşlarını anında çattı. "Hoşça kal mı? Neden?"

"Bir süreliğine gitmem gerek."

"Nereye?"

Sırt çantama uzanıp bana yaptığı kartı çıkardım. "Sana hasta olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını evet anlamında salladı.

"İyileşmek için doktora gidiyorum."

Küçük dudakları minik bir O şeklini aldı.

Minicik elini ellerimin arasına alıp sıktım. "Kendimi daha iyi hissettiğimde, sana ve annene geri döneceğim."

"Ne kadar kalacaksın?" Akmayan yaşlarla parlayan gözleri kendime olan saygımdan kalanları da paramparça etti.

Sevdiğin herkesi incitmeden duramıyorsun.

Bu, artık bozmayı planladığım bir lanetti ama yine de doğruydı.

"Ne kadar kalacağımı bilmiyorum." Hepsi benimle ilgili birçok farklı duruma bağlıydı.

Yattığı yerden fırlatıp kollarını sıkıca boynuma dolayarak beni şaşırttı. "Gitmeni istemiyorum."

O ve Lana yüzünden kalbimin bu haftayı paramparça olmadan atlabileceğinden emin değildim.

Sırtını sıvazladım. "Biliyorum."

Burnunu çekerek kalbimin daha da sızlamasına neden oldu.

"Seni özleyeceğim," derken sesi titriyordu.

Tanrım, buradan bir an önce çıkmazsam asla ayrılamayacaktım. "Ben de seni özleyeceğim."

"Geri geleceğine söz veriyor musun?" Islanmış kirpikleriyle bana baktı.

Gözyaşlarını silip üzüntüsünün izlerini yok ettim. "Söz veriyorum."

Derin bir iç çektiğinde omuzlarındaki gerginlik azaldı.

"Ama senden bir iyilik isteyeceğim." Kartını sırt çantama tikiştirip fermuarını çektim.

Gözleri kocaman açıldı. "Benden mi?"

"Ev-vet!"

"Nedir?"

Sanki hayatım buna bağılıymış gibi ciddi bir yüz ifadesi takındım. "Benim için Merlin'e bakar mısın?"

Hayretle nefesini tuttu. "Onu burada mı bırakıyorsun?"

Boğazım düğümlenmeye başlamıştı. "Evet. Onu yanımda götüremem, bu yüzden senin onunla ilgilenmene ihtiyacım var." Böylece Lana istese de istemese de dönmek için geçerli bir sebebim olacaktı.

Lana'yla tekrar görüşebilmek için bahane olarak kedimi mi kullanıyordum? Kesinlikle evet.

Bu konuda kötü hissediyor muydum? Hayır, biraz olsun suçluluk duymuyordum çünkü ben yokken ona yük olmaması için kedi maması ve diğer ihtiyaçlarının temin edilmesini ayarlamıştım.

Biraz daha dik durup asker selamı verdi. "Onunla ilgilemeyeceğim."

"Ve benim için annene de iyi bakacaksın."

Başını yana eğdi, kaşlarını çatığında yüzünde oluşan ince çizgiler onu altı yaşından daha büyük gösteriyordu. "Annemi gerçekten seviyor musun?"

"Annemi her şeyden çok *seviyorum*. Bu yüzden iyileşip geri geleceğim."

Hayalperest kafasının içinden nasıl bir düşünce geçtiyse tüm yüzü aydınlandı. "Biz de seninle gelsek nasıl olur?"

Siktir. Başımı hayır anlamında iki kez sallamam maalesef gülümsemesinin solması için yeterliydi.

"Hayır. Keşke gelebilseydiniz ama bu benim tek başıma yapmam gereken bir şey." Yataktan kalkmadan önce ona son kez sarıldım.

"Ama geri döneceksin," dedi tereddüt ederek.

"İkiniz için mutlaka geri döneceğim."

"Serçe parmak sözü mü?" Çarpık bir gülümsemeyle serçe parmağını uzattı.

Serçe parmaklarımızı birbirine kenetleyip salladık. “Serçe parmak sözü.”

Başına son bir öpücük kondurup arkamı döndüm. Lana’yı çatık kaşları, kararmış gözleriyle kapı pervazına yaslanmış hâlde gördüğümde adımlarım sendeledi.

“Merhaba anne!”

Cami’ye baktı. “Erken kalkmışsın.” Sesi suçlar gibi çıkmasa da bana attığı bakışlar öyleydi.

Cami, “Cow-l uyandırdı,” diyerek beni kurdun önüne attı.
Ben de seni seviyorum ufaklık.

“Neden biraz daha uyumaya çalışmıyorsun? Bugün uzun bir gün olacak.” Lana başka bir şey söylemeden uzaklaştığında kapıyı çekip dışarı çıktım. Ön kapıya doğru attığım her adımda omuzlarıma çöken ağırlık daha da şiddetleniyordu.

“Anahtar.” Lana elini uzattı. Parmaklarının hafif titreyişi beni mahveden şey oldu.

“Lana...”

“Sakin.” Sesi ağlamak üzereymiş gibi çatladı.

Lanet olsun.

Anahtarlığımı çıkarıp evin anahtarını ayırdım. Lana’nın eline bıraktığımda arka cebine soktu.

“Rehabilitasyonda bol şans.” Sesi mesafeli geliyordu. Sanki su altındaydım ve beni ondan uzaklaştırmaya çalışan akıntıyla savaşıyordum.

“Geri döneceğim.”

Yan tarafımdan uzanıp kapıyı açtı. “Geri dönmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Peki ne değiştirecek?”

“Hiçbir şey. İstedigini aldın. Rehabilitasyondan çıktığında evi almaya hazır bir alıcı bulacağımızdan eminim.”

“Ben lanet olası evden bahsetmiyorum,” diye çıkıştım.

Şaşkın şaşkın bakıp gözlerini kırıştırdı.

"Berbat biri olduğumu düşündüğünü biliyorum. Sorun değil. Bunu hak etmiştim zaten. Ama rehabilitasyona mirası elde etmek için gitmediğimi bilmeni istiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturarak alaycı bir ses çıkardı. "Benim için gitmediğin de kesin."

"Hayır. Yardım almayı *kendim* için istiyorum."

Ağzı açık kaldı.

"Sadece mirası isteseydim otuz gün daha burada takılır, benden istenen şartı yerine getirirdim. Ama bunun yerine rehabilitasyona gitmeye karar verdim çünkü kendimi, senin beni sevdiğin kadar sevmek istiyorum."

Derin bir nefes alsa da sessizliğini korudu.

"Senin ve Cami'nin hak ettiği gibi bir adam olmak istiyorum. Bana inansan da inanmasan da rehabilitasyona bu nedenle gidiyorum. Kim ne derse desin, bunun otuz günlük mutlak bir cehennem olduğunu bilecek kadar bu süreci yaşadım. Ama aklımın zindanında acı çekerek geçirdiğim her gün, seninle geçireceğim binlerce mutlu güne değer." Eğilip başının üzerine bir öpücük kondurdum. Hep yaptığı gibi iç geçirerek bana sokulmasa da omuzları hafifçe düştü.

Elimin tersiyle yanağını okşadım. "Ev için üzgünüm. Konu her açıldığında sana söylemek istedim ama yaptıkları onca fedakârlıktan sonra kardeşlerimin mirastaki paylarını kaybetmelerini göze alamazdım. Beni asla affetmezlerdi, ben de etrafımdaki herkesin hayatını mahvettiğimi bile bile yaşayamazdım. Bu hâlimle bile kendimden yeterince nefret ediyorum zaten."

Bakışlarını kaçırıp koluyla yanağını sildi. Çenesini kavradım ve gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım."

Gözlerini kapattı. "Bulamazsın."

"Bu bir meydan okuma mı?" Gönülsüzce dalga geçtim.

Alt dudağı titredi. "Hayır. Gerçek hayat."

Görünmez pençeler acıdan nefessiz kalana kadar kalbimi sıktı.

Yüzündeki üzgün ifadeyi öperek silmeye kalkışmadan önce geri çekildim. "Senin için döneceğim. Bu sana ilk ve son uyarım."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Ona yarım yamalak gülümsedikten sonra arkama bakmadan arabama yürüdüm. Arkamı dönüp de yüzünde yazılı güvensizliği görme riskini göze alamazdım.

Geri dönüp bu dünyada ondan ve sahip olabileceğimiz aileden daha çok istediğim hiçbir şey olmadığını kanıtlayana kadar söylediğim şeylere tutunacağını ummaktan başka çarem yoktu.

Bu durum beni öldürse bile.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Alana

Cal'yi bugün yaz kampına götürmem gerektiği için *Cal* gittikten sonra bütün günü yatakta geçirip kendimi kaybetmem imkânsızdı. Bir haftayı arkadaşlarından ayrı geçirdikten sonra kampa döneceği için fazlasıyla heyecanlıydı, bu da beni yerimden kalkmaya motive eden tek şeydi.

Onu bırakıp geldikten sonra dün gece ve bu sabah olanları enine boyuna düşünecek zamanım olacaktı. En azından arkadaşlarım ellerinde bir sürü market poşetiyle kapımda belirmeden önce planladığım şey buydu.

“Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?” İçeriye giren Violet ve Delilah'ya boş boş baktım.

“Buraya gelmemiz söylendi.” Violet poşetleri tezgâhın üzerine bıraktı.

“Kim söyledi?”

Delilah poşetleri boşaltmaya başladı. “*Cal*.”

Geri çekildim. “Buraya gelmenizi *Cal* mi istedi? Neden?”

“Çünkü o bir aptal olabilir ama en azından bizi arama zahmetine girmeden önce birkaç gün kendini perişan edeceğini bilen düşünceli bir aptal.”

Koltuğa çöküp başımı ellerimin arasına aldım. “Aman Tanrım.” Göğsüm öyle bir sıkıştı ki canım yanmaya başladı.

Onlarla yüzleşene kadar herkesten uzak duracağını bildiği için en yakın arkadaşlarını aramış.

Her hareketimi tahmin edebilmesi... beni hem mutlu ediyor hem de kahrediyordu. Ruhumu bilen birini bulduğum için mutluydum ama o kişi bunu kendi çıkarı uğruna kullanma gücüne sahip olduğu için de kahroluyordum.

Ve Cal bunu kendi çıkarına kullandı.

Gözlerim yanmaya başladı.

Sakin ağlayayım deme.

Omuzlarıma çöken ağırlık hissi devam etse de gözyaşlarım kaybolana dek gözlerimi ovuşturdum.

“Size şeyden bahsetti mi?..” Mirastan bahsetmemenin daha iyi olacağını düşünürken sesim alçaldı.

“Vasiyetten mi?” Violet benim yerime cümleyi tamamladı. “Evet, bize gizlilik yemini ettirdikten sonra.”

“Size söyledi mi?”

“Bizden böyle bir sırrı saklamak zorunda kalmanı istememiş.”

Aman Tanrım. Omuzlarım çöktü. Neden benim için mirasını kaybetme riskini göze alıyordu ki?

Çünkü sana değer veriyor.

Başımı iki yana salladım. “Size vasiyetten bahsettiğine inanamıyorum.”

“Birine söyleyecek olursak büyük ihtimalle kardeşlerinin hayatlarımızı mahvedeceğini de vurguladı.” Delilah dudaklarını birbirine bastırdı.

“Yine de size söylediğine hâlâ inanamıyorum.”

“Biraz gergindi ama sanırım bunun sebebi seni bırakıp gitme fikrinden hoşlanmıyor olmasıydı.”

Gözyaşlarımı kontrol etmeye çalışırken çenem titredi.

Delilah kanepede yanıma oturup beni kucakladı. "Her şeye voluna girecek."

Violet da kollarını bana sardı. "Bunu da atlatacaksın."

Öyle olmasını umuyordum çünkü şu anda Cal'den ayrı hayatıma devam etme fikri imkânsız gibi geliyordu.

Özellikle de rehabilitasyondan sonra geri dönmeyi planlıyorken.

Oldukça sakin bir akşam yemeği yedik. Yemeğin çoğunu düşüncelere dalarak geçirdim, sadece Cami'ye dikkatini dağıtacak ve ağzını bir uçak motorundan daha hızlı çalıştıracak sorular sormak için sessizliğimi bozdum.

Cami yemeğin ortasında durduk yere, "Bu akşam film izleyebilir miyiz?" diye sordu.

Dalgın bir şekilde, "Elbette," dedim, aslında yemeye hiç niyetim olmasa da makarnamı çatalımın etrafında döndürüyordum. Cal'i hatırlatan şeyler gördükçe iştahım daha da kaçıyordu.

Yanımdaki boş Amerikan servis.

Ben Cami'nin saçını yıkamaya giderken bana sormadan yıkamaya gönüllü olduğu lavabo dolusu bulaşıklar.

Masanın altında, ayaklarımın hemen yanına kıvrılarak hiç yanımdan ayrılmayan Merlin.

Cami iç çekerek, "Cal'i özledim," dedi.

Kalbim ikiye ayrıldı. "Öyle mi?"

Başını sallayarak onayladı. "Bana geri döneceğini söyledi."

Çatalım tabağıma düştü. "Döneceğini mi söyledi?" Kelimeler ağzımdan sessiz bir çığlık gibi çıktı. Sadece Cami'nin ondan serçe parmak sözü istediğini duymuştum, bu yüzden Cal'in Cami'nin odasında ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Cami birden canlandı. "Evet. İyileştikten sonra dönecek."

Ne kadar derin nefes alırsam alayım boğazımdaki gerginlik geçmiyordu. “Başka ne dedi?”

“Merlin’e iyi bakmamı istedi.” Gözleri parladı. “Ve sana da.”

Hıçkırığın ağzımdan kaçmasına engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Sence yakında geri dönecek mi, anne?”

“Emin değilim.” Cümlenin sonunda sesim çatladı.

“Peki onu *seviyor* musun?”

Sorusu karşısında kaşlarımı çattım. “Neden soruyorsun?”

“Çünkü Cal bana seni *sevdiğini* söyledi.”

Göğsüme keskin bir acı saplandı. “Biliyorum.”

“Benim yeni babam olacak mı?”

“Bilmiyorum.” Hayal kırıklığıyla yüksek sesle nefes verdim.

Sarsak bir şekilde gülümsedi. “Ona babam olmasını istediğimi söyledim.”

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. “Ne zaman yaptın bunu?”

“Doğum günümde.”

Ah, Camila. Onu sımsıkı kucakladım. “İstedğin bu mu?”

Göğsüme doğru başını sallayıp onayladı.

Cami’nin Cal’i seveceğini biliyordum. Onu sevmemek imkânsızdı ama özellikle de gerçekleşeceğinden asla emin olamadığım bir zamanda onun babası olmasını istediğini itiraf etmesi içimi parçalamıştı.

Cal geri dönebilirdi ama yıkıcı sonuçlara neden olan alışkanlıklarına geri dönmesi ne kadar sürecekti? Üçümüzün birlikte olmasını ne kadar çok istesem de Cami’nin ondan etkilenmesine izin veremezdim. Miras için ayık olmayı seçiyorsa bu durum asla kalıcı olmayacaktı. Bu kadarından emindim.

Ve bu sefer bekleyip ölesiye sevdiğim adamın kendini tekrar incitmesini izleyecek değildim, onu sonsuza dek terk ederek bir parçamı kaybetsem bile.

Cal'in yokluğunu ancak Cami uykuya daldıktan sonra tam olarak hissedebildim. Anısı evin her köşesine sinmişti, dayılar patlak vermeden önce birlikte paylaştığımız mutluluğu hatırlatıyordu.

Merlin bile sahibinin yokluğuna üzülmüş gibi görünüyordu. Kanepede, film gecelerinde Cal'in hep oturduğu yere oturuyordu. Diğer uca oturup rahatlamaya ve bir şeyler izlemeye çalıştım ama aklım Cal'le ilgili şeylere geri dönüp duruyordu.

Olanlar yüzünden kendini kötü hissediyor mu?

Rehabilitasyona miras için gitmediğini söylerken ciddi miydi?

Artık tamamen içkiyi bırakmış hâlde, beni geri kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olarak mı dönecek yoksa biraz direndiğim anda pes mi edecek?

Kafamda dönen sorular ekranda olup biten herhangi bir şeye odaklanmamı imkânsız hâle getiriyordu.

İnleyerek televizyonu kapattım ve kanepedeki yerimden kalktım. Odama doğru yürürken kapımın önünde duraksadım ve karşıdaki kapalı kapıya doğru döndüm.

Aklından bile geçirme.

Hiç düşünmeden hareket ederek Cal'in kaldığı boş odaya girdim ve yatağın kenarına oturdum, gitmeden önce yatağı düzeltmek için uğraşmıştı ki bunu ben istemedikçe asla yapmazdı.

Yataktan aniden kalkınca açık sarı renk yorganın üstündeki beyaz dikdörtgen kâğıt neredeyse gözümünden kaçıyordu. Fotoğrafa benzeyen şeyi elime alıp Cal'in karmaşık el yazısıyla yazdığı mesajı okurken göğsümdeki hafif sızı keskin bir ağrıya dönüştü.

Beni beklemen için sana meydan okuyorum.

Gerçek beni.

Ayık beni.

Ömrünün geri kalanını seninle birlikte

hayatla sarhoş olarak geçirmek isteyen yeni beni.

Eski iskelenin tahtasındakiyle birebir aynı olan bir çetele çıkarmıştı ancak benim tarafıma daha önce orada olmayan bir çizgi atmıştı.

Fotoğrafın ön yüzünü çevirdim. Üçümüzün Dreamland'de çekilen fotoğrafına bakarken görüşüm bulanıklaştı. Cami ve ben ışıltılı gülümsemelerle kameraya bakıyorduk ama gülümsemesiyle rol çalan Cal'di. Ayık görünüyordu. Hayat dolu. *Mutlu*.

Yer çekimiyle olan savaşımlı kaybettim ve okyanusun ortasındaki can simidiymiş gibi fotoğrafı göğsüme bastırarak yatağa düştüm. Dikkatsizliğim yüzünden bir ucu kıvrılınca fotoğrafı hemen komodinin üzerine koydum.

Her şey onun gibi kokuyordu. Yatak. Çarşaf. Bir top gibi kıvrılarak göğsüme bastırdığım yastık.

Beni beklemen için sana meydan okuyorum.

Bu altı kelime nefesimi kesip gözyaşlarımı tetikledi. Yanaklarımdan dökülerek yastığı ıslattılar. Neden ağladığımı ben de bilmiyordum. Üzüntüden mi? Umuttan mı? Söylediklerinin yalan olmasından korktuğum için mi?

Dürüst olmak gerekirse üçü yüzünden de ağlıyor olabilirdim.

Kendime bir dakika sonra buradan gideceğime söz verdim. Bir dakika gelip geçti ama kendimde Cal'in yatağından kalkacak gücü bulamadım.

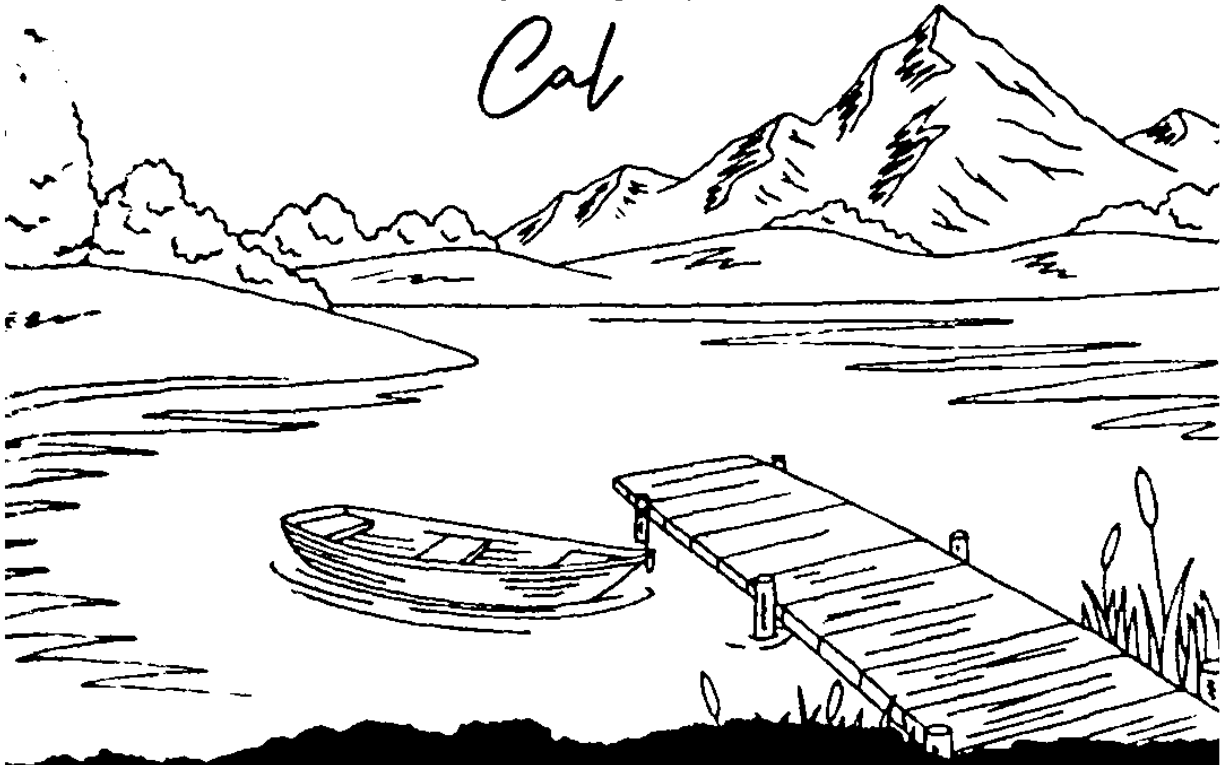
Bir süre sonra Merlin de gelip yanıma kıvrıldı. Cal'in onu burada bırakmış olması benim için bir mesajdı.

Ben istesem de istemesem de gerçekten geri dönmeyi planlıyordum.

Ve bir yanımlı tam da bunu yapmasını istiyordu.

ELLİNCİ BÖLÜM

Cal

Wisteria Gölü'nden dönüş yolculuğu bir sis perdesi altındaymışım gibi geçti. Iris ve Declan'ın banliyödeki evinin önüne park edene kadar hiç durmadan araba kullandım.

"Cal?" Iris bana bakarken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Yarın rehabilitasyona gidiyorum," dedim.

"Cuma günü gideceğini sanıyordum?" Kaşlarını çatı.

Başımı iki yana salladım. "Uçuşumu erkene aldım."

"Neden?"

"Çünkü Lana beni konukevinden kovdu."

"Ah, lanet olsun. İçeri gel." Iris beni içeriye aldıktan sonra kapıyı arkamdan kapattı. Boş oturma odasına doğru peşinden gittim.

Etrafa bakıp, "Eşyalara ne oldu?" dedim.

"Gelecek hafta yeni evimize taşınıyoruz."

"Bu kadar çabuk mu?"

İçten bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Pek de çabuk sayılmaz, aylar oldu."

“Vay canına.” Kendimi Iris’in kanepe niyetine televizyonun önüne yerleştirdiği şişme yatağa bırakıp iç geçirdim.

“Ne oldu?” Şişme yatağın diğer ucuna oturdu.

“Lana vasiyeti biliyor.”

Iris’in kaşlarını çatarak, “Nasıl?” diye şaşkınlıkla sordu.

“Yemek yediğimiz akşam Rowan ve Declan’la konuşmama kulak misafiri olmuş.”

Kocaman açtığı gözleri içimde büyüyen endişeyi körükledi. “Kahretsin. Şimdi neden mutfakta araba farı görmüş tavşan gibi öylece kalakaldığını anladım.”

“Her şeyin içine sıçtım.”

“Ona tam olarak ne dedin?”

Lana’nın o akşam duyduklarını anlattım.

“En azından açıklamanı dinledi mi?”

“Büyük bir kısmını dinledi ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bana olan güveni zaten pamuk ipliğine bağlıydı, şimdiyse...”

“Sana güvenmek için hiçbir nedeni yok,” diyerek benim yerime cümlemi tamamladı.

Bakışlarım önüme düştü. “Aynen öyle.” Bana güvenmiyor olabilirdi ama mirastaki payımı riske atmadan onu geri kazanmanın bir yolunu bulacaktım.

Iris benden daha fazla bilgi istediğinde ona akşam yemeğinden sonraki birkaç günde olup biten her şeyi anlattım.

Iris anlattıklarımı dinledikten sonra, “İstersen onunla konuşabilirim,” dedi.

Yüzüne şöyle bir baktım. “Bunun ne yardımı dokunacak?”

“Mirasla ilgili şartları ve neden ondan sır saklamak zorunda kaldığını anlamasına yardımcı olabilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Yardımcı olmaya çalıştığın için minnettarım ama Lana’nın seni dinleyeceğini sanmıyorum. O seninle bu konu hakkında konuşmak istemezse senin de konuyu açmamanı tercih ederim.”

“Emin misin?”

"Evet. Ona yeterince zarar verdim zaten. Bir de konuşman için seni oraya gönderirsem... Onu daha fazla üzmem istemiyorum."

Iris omzunu silkti. "Nasıl istersen, sen onu hepimizden iyi tanıyorsun."

İşte tam da bu yüzden endişeliydim.

"Ya beni affetmezse?" Korkumu yüksek sesle dile getirdim.

Iris bana sarılarak, "Seni affedene kadar pes etmeyeceğini biliyorum," dedi.

Sarılmasına ben de karşılık verdim. Hayatım altüst olsa bile Iris'in daima yanımda olacağını biliyordum.

"Kendi iradenle yardım almaya istekli olduğun için seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Henüz rehabilitasyona bile gitmedim."

"Biliyorum ama gitmeye istekli olman bile çok büyük bir gelişme."

Çenemi kaldırıp başımı dikleştirdim. "Bu sefer kendim için yapıyorum."

"İşte tam da bu yüzden işe yarayacak. Daha iyi olacaksın ve her adımında destekçin olacağım." İçten gülümsemesi göl evinden ayrıldığımdan beri damarlarımda dolaşan soğukluğa savaş açıp içimi ısıtıyordu.

Iris'in yardımı ve arkadaşlarının Lana'ya göz kulak olması sayesinde içim biraz olsun rahatlamıştı. Kendimden emin bir şekilde rehabilitasyona gitmeden ve hayatımı kalıcı olarak düzene sokmadan önce yapmam gereken son bir şey kalmıştı.

Otuz dördüncü doğum günümü kendi isteğimle rehabilitasyonda geçireceğimi hiç düşünmemiştim. Son zamanlarda Lana'yla ilgili bitmek bilmez düşüncelerim ve benimle birlikte yoksunluk aşamalarından geçen bir grup alkolik dışında bana

eşlik edecek hiçbir şey olmadan, tamamen yalnız geçirdiğim hayatıma uygun bir doğum günüydü.

Tesisteki hiç kimse doğum günümü umursamıyordu ki bu benim için sorun değildi. Dürüst olmak gerekirse şu anda böyle olması işime geliyordu çünkü kimseye katlanacak durumda değildim. Beni düşüncelerimden uzaklaştıracak tek bir savunma mekanizması olmadığından diyalog kurduğum herkese karşı endişeli ve alışılmadık şekilde tedirgin hissediyordum.

Candy Crush yoktu. Alkol yoktu. Terapi, grup toplantıları ve beni çıldırtmaya yetecek kadar sanat zimbirtisiyle cebelleşirken bana eşlik edecek bir Lana'yla Cami yoktu.

Onaylanan miktarda Adderall verilmesine rağmen her gece sabaha kadar düşüncelerimi susturamıyordum. Verdiğim kararlar ve bu kararların Lana'yı etkilemiş olma ihtimali bana huzur vermiyordu.

Onu kararlarımın sonuçlarıyla baş başa bırakmak istemezdim ama başka seçeneğim yoktu. Etrafında olmak onu daha fazla incitmekten başka bir işe yaramazdı. Ondan ve Cami'den ayrı olmak beni içten içe mahvetse de gitmek şimdilik en iyi seçenektir.

Umuyordum ki sonunda tüm bunlara değecekti.

Acı. Alkol yoksunluğu. Etrafımdaki herkesi bağımlılığım yüzünden sürekli yüzüstü bırakıyor olmam.

Bunların hepsi artık sona erecek.

Resmîleştirmek için pastam ya da mumlarım olmasa da içimden Dreamland'de tuttuğum dileğimi bir kez daha tekrarladım.

Bağımlılığımın sonsuza dek kurtulmak istiyorum.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Alana

Cal gideli iki hafta olmasına rağmen göğsümdeki sızı biraz olsun azalmamıştı. Aksine günler geçtikçe daha da kötüleşiyordu. Kendimi meşgul etme çabalarım pek uzun sürmemişti. Cami arkadaşının evindeyken Violet'la Delilah da kendi işleriyle meşguldü, yani dikkatimi dağıtacak kimsem kalmamıştı.

Emlak uzmanı ve müteahhit bile ev konusunda sessizliğini koruyordu. Evin bir an önce satılması hakkındaki endişemi dile getirdiğimde, ikisi de her şeyin plana uygun gittiğine dair güvence vermişti.

Konukevindeki sessizlik dayanılmaz bir hâl almış, beni kendi düşüncelerimle baş başa bırakmıştı. Kafamın içi bu günlerde berbat bir yerdi. Kendime itiraf etmekten nefret ettiğim gerçeği sürekli yüzüme vuran hüznü ve acınası bir yer.

Cal'i özlüyordum.

Her şey bana onu hatırlatırken özlememek imkânsızdı. Market alışverişi. Lastiklerimi parçalayarak şehirde dolaşmam. İzleyecek yeni bir şey bulmak için otuz dakika boyunca kanalları

dolaştıktan sonra ikimizin de yüzlerce kez izlediği pastacılık yarışmasını izlemeye karar vermem.

Günler salyangoz hızında ilerliyordu. Çalışmadığım için günlerim çoğunlukla Cami'yi kampa götürmek ve Ryder'la ekibinin herhangi bir konuda bana ihtiyacı olursa diye evde beklemekle geçiyordu.

Bir yanımda beni tekrar kızdıracığını bilse de artık Cal'in dönmesini istiyordu. Ama tam olarak bu süreçten geçmesi gerektiğini bildiğim için bencilce düşüncelerimden hemen vazgeçiyordum. Yine de yaşadığı sürecin nasıl bir şey olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Yoksunlukla mücadele ediyor muydu?

Oraya hiç gitmemiş olmayı diliyor muydu?

Sorunlarını konuşarak neden ayık kalmakta zorlandığını çözmeye çalışıyor muydu?

Gitmeden önce söylediği şeyleri düşündükçe bu konuda dürüst olup olmadığını da bir o kadar merak ediyordum. Öğrenmek için avukatı aramak mirastaki payını riske atardı, bu yüzden merakımı giderecek başka bir alternatif düşündüm: Iris ve Zahra.

Cal'in doğum günü yemeğinin olduğu gece ayrılmadan önce birbirimize numaralarımızı vermiştik ama şimdiye kadar hiç kullanmamıştım.

Vazgeçmeden önce onlara mesaj attım.

Lana

Selam.

Iris

N'aber?

Zahra

Merhaba!

On dakika boyunca üzerine düşündüğüm mesajı göndermeden önce titrek bir nefes verdim.

Lana

İkinizden birinin vasiyetle ilgili birkaç şeyi netleştirmem için bana yardımcı olup olamayacağını merak ediyordum.

Iris anında cevap verdi.

Iris

Kırk dakika içinde orada olabilirim.

Kırk dakika mı? Şikago'daki evinden buraya o kadar kısa sürede gelmesi mümkün müydü?

Zahra

Ah. Keşke ben de orada olabilseydim!

Iris'i beklerken zaten tertemiz olan evi temizleyerek kendimi oyaladım. Ocağı silerken pervane gürültüsüyle işimi bırakıp dışarı fırladım ve arka bahçeme bir helikopterin indiğini gördüm.

"Bu da ne böyle?" Kapıyı arkamdan kapattım.

Birinin arka bahçesine helikopterle inmenin yasal olup olmadığını bilmiyordum.

Gerçekten şaşırdın mı? Burası Wisteria Gölü. Para her kapıyı açabilir.

Pervaneler dönmeyi bıraktığı anda Iris helikopterden fırladı. Elini ağzına götürerek en yakın çalılıklara doğru koştu.

"Aman Tanrım. İyi misin?"

Cevap vermek yerine bir kez daha öğürdü. Örgülerini yüzüne düşmesini engellemek için toplamaya çalışırken irkildim.

İki kez daha aynı şekilde kustuktan sonra doğruldu. "Eh, bu beklediğimden çok daha kötü bir yolculuk oldu."

"Hadi gel, içeride midene iyi gelebilecek bir şeyler var."

"Çok iyi olur." Kaşlarını çatarak ağzını sildi.

Onu eve götürüp yedek bir diş fırçası bulmaya gittim.

O dişlerini fırçalarken annemin her zaman mide bulantısına iyi geldiğini söylediği bazı atıştırma malikar çıkardım.

"Hayatımı kurtardın." Iris mutfaktaki tabureye oturup tuzlu krakerlerden yemeye başladı.

"Daha iyi misin?"

"Evet. Arabayla gelmek istedim ama Declan hava yolunu kullanmam için ısrar etti."

"Neden?"

Omzunu silkti. "Daha güvenli olacağını düşündü."

"Arabayla gelmekten mi?"

Gözlerini devirdi. "Saçma değil mi? Bu aralar biraz fazla baskıcı davranıyor."

Ona kayıtsız bir bakış attım. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o hep böyleydi."

Iris içten bir şekilde gülümsedi. "Cal'in neden seni sevdiğini anlayabiliyorum."

Vücudumdaki tüm kaslar gözle görülür şekilde gerildi.

Iris gözlerini kısarak, "Seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?" diye şüpheli bir ifadeyle sordu.

Bakışlarımı ellerime indirip dikkatimi tırnaklarıma verdim. "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Ama ona güvenmiyorsun."

"Hayır, söylediği yalanlardan sonra ona güvenmem için bir sebep yok."

Hafif tebessümü gözlerine ulaşıyordu. "Vasiyet konusunda farklı bir durumda olsam da seni anlayabiliyorum."

"Anlıyor musun?"

“Declan’la gerçekten birbirimizi sevdiğimiz için mi evlendiğimizi sanıyorsun?”

Yaşadığım şokla kaşlarım öyle bir kalktı ki hayatımın geri kalanını bu şekilde geçirmekten korktum.

Alaycı bir ifadeyle burnundan güldü. “Declan’la vasiyet yüzünden evlendim. Ona âşık olmak beklenmedik bir sonuçtu.”

Ağzım açık kaldı. “Onunla mirası yüzünden mi evlendin?”

“Birkaç neden daha olsa da evet, mirası yüzünden.” Ufak bir gülümsemeyle dalgın bir şekilde elini karnında gezdirdi.

Yoksa...

Sakin bunu sormaya cesaret etme.

Dilimin ucuna kadar gelen soruyu ağzımdan kaçırmamak için yanağımın içini ısırdım.

Birden hâlâ yanında olduğumu hatırlamış gibi daldığı düşüncelerden sıyrılarak bana baktı.

“Biliyorum kulağa çılgınca geliyor ama...”

“Çünkü çılgınca!”

Güldü. “Pekâlâ, Declan’la onu önemseydiğim ve pislik babasına yenildiğini görmek istemediğim için evlendim.”

“Babasının bunlarla ne ilgisi var?”

“İşte tam da bu noktada her şey biraz arapsaçına dönüyor. Kardeşler dedelerinin onlara şart koştuğu bireysel görevlerini yerine getirmezlerse şirketteki payları babalarına kalacak.”

“Ne? Neden peki?”

Omuz silkti. “Dedelerinin vasiyeti böyle.”

Lanet olsun. “Yani Cal evi satamazsa...”

“Babası, Cal’e bırakılan mirastaki şirketin yüzde on sekizlik payına sahip olur, ayrıca henüz kime ait olduğunu bilmediğimiz yüzde altılık hisse daha söz konusu.”

“Yüzde altılık payın babasına kaldığını mı düşünüyorsun?”

“En azından henüz belli değil. Brady’nin ondan yapmasını istediği şey her neyse onu henüz bitirmemiş olmalı.”

“Peki ya Declan?”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "O kendi parına düşeni almak üzere ama Cal ve göreviyle ilgili olumsuz bir durum Declan'ın hissesini de riske atıyor."

Gözlerimi kapattım. "Cal bana bunlardan hiç söz etmedi."

Muhtemelen ona kendini açıklama fırsatı vermediğin için.

Mirası öğrendiğimden beri içimde tuttuğum öfkenin yerini suçluluk duygusu aldı.

"Cal'in daha önce böyle bir seçeneği yoktu. Ama şimdi her şey açığa çıktığına göre..."

"Kimseye söylemedim."

Güldü. "Söylemeyeceğini biliyordum. Ona ne kadar kızgın olursan ol, Cal'in seni önemseydiği kadar sen de onu önemsiyorsun."

"Bu kadar tahmin edilebilir biri miyim?" Sorumda sert bir ton vardı.

Sahte bir teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı. "Aşk insanlara fedakârlıklar yaptırır."

Bacaklarım beni yarı yolda bırakmadan yanına bir tabure çekip oturdum.

"Evimi satmak gibi mi?"

Omzunu benimkine vurdu. "Cal o işi çözecektir."

Ellerim başka şeylerle oyalanmayı kesti. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin istediğin şeyi gerçekleştirmek için Cal her şeyden vazgeçer."

"Öylece mi?"

Parmaklarını şıklattı. "Öylece."

"Siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Castillo?"

Restore edildikten sonra yepyeni gibi görünen ahşap zemine baktım. Evin birkaç hafta içinde potansiyel alıcılara gösteril-

mek üzere hazır olacağı haberini alınca merdivenin yanında adımlarını atan Cami'nin anısı silinip gitmişti.

Cal'in tadilatın ilerleme hızından etkileneceğinden eminim. Ryder'in tuttuğu iç mimar, evi Pinterest panolarımız gibi göstermek konusunda olağanüstü bir iş çıkarıyordu. Hâlâ eklenmesi gereken bazı son dakika rötuşları olsa da her şey tam istediğim gibi görünüyordu.

"Bayan Castillo?" Emlak uzmanı bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

Belki de kaçırmıştım. Uykusuzluk, Cal için duyduğum endişe ve tadilatın bitmek üzere olması yüzünden geç saatlere kadar uykusuz kaldığım için sürekli dalıp gidiyordum.

"Efendim?" Kendime gelmemi sağlayacakmış gibi başımı iki yana salladım.

"Söylediklerimi duydunuz mu?"

Aniden yanaklarım ısındı. "Hayır. Kusura bakmayın. Zahmet olmazsa tekrar söyler misiniz?"

Kalın çerçeveli gözlüğünü burnunun üzerine iterek ofladı. "Ev henüz alıcılara göstermeye hazır olmadığı hâlde mülkü almak isteyen çok sayıda alıcı olduğundan bahsediyordum."

"Vay canına. Bu harika." Uğraşsam bile sesim daha duygusuz çıkamazdı.

Bay Thomas kaşlarını kaldırdı. "Yani birden fazla teklif verildiğinde bunun genellikle fiyatı yukarı çektiğinin farkındasınızdır umarım."

"Harika." Spor ayakkabılarımın üzerine ileri geri sallandım.

Kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Elindeki dosyayı kapattı. "Evi satma konusunda tereddütleriniz varsa..."

"Hayır!" Elimi kaldırdım. "Sadece mülkle ilgilenen bu kadar çok alıcı olması beni şaşırttı."

Evet, miden bulanacak kadar şaşırdın.

Gergin gülümsemesi mide bulantımı yatıştırmadı. "İşler plana uygun giderse Bay Kane'le birlikte mülkü açık artırmada en yüksek teklifi verene satabileceksiniz."

"Harika." Aklıma gelen düşünceyle içimdeki boşluk genişledi.

"Bence de öyle. Malikâne görülmeye uygun hâle gelene kadar bekleyeceklerini bile sanmıyorum."

Derin bir nefes aldım. "Önce tadilatın bitmesini ve alıcılara gösterilecek hâle gelmesini bekleyip sonra duruma öyle bakalım."

Bay Thomas ayrıntıların üzerinden geçerken sohbete dâhil olduğumu belli etmek adına arada bir başımı sallayarak söylediklerini onayladım.

"Alıcılar görmeye geldiğinde siz de bulunmak ister misiniz?"

Başımı sertçe iki yana salladım. "Hayır."

Birinin onu satın alacağını bile bile insanların evimde boş boş saatlerce gezmesini izleyip kalbimin paramparça olmasına izin vermek yerine, ayağıma beton bağlayıp iskeleden atlamayı tercih ederdim.

Siktir et.

Cal'e ve ailesine yardım etmek için evi satıyor olmam bu durumdan hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Telefonumun tiz melodisi beni uykumdan uyandırdı. Cal'in yatağında uyumanın uykusuzluğuma iyi geleceğini düşünmüştüm ama ben daha teorimi deneme şansı bile bulamadan Rowan arayarak onu yerle bir etmişti.

Arkama yaslanıp telefonu açtım. "Merhaba?"

"Alana." Rowan'ın huysuz sesi kulağıma doldu. "Nasılsın?"

"Harika, özellikle de beni bu saatte uyandırdığın için."

Nefesini verdi. "Bunun için üzgünüm. Akşam dokuzda uyuyacağını düşünmemiştim."

Dokuz mu?

Kahretsin. Cami uykuya daldığı anda benim de içim geçmiş olmalıydı.

Artık eskisi kadar Cal kokmayan yastığı alıp başımın altına sıkıştırdım. “Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum.”

“Nasılsın?”

“Dedenin bilmediğim bir nedenden örürü bana acı çektirmeye kararlı olduğunu öğrendiğimden beri tahmin edilebileceğin gibiyim. Ona hep iyi davranırdım. Hatta İrlanda hakkında anlattığı hikâyeleri daha önce yüzlerce kez duyduğum hâlde tekrar tekrar dinlerdim.”

Yumuşak ve alçak kahkahası karşısında ben de gülümsedim. “Dedem manipülatif piçin tekiydi, değil mi?”

“Ah, hem de nasıl. Mirası hak etmen için senin ne yapman gerekti?”

“Altı ay boyunca Dreamland’i yönetmem, yeni bir proje sunmam ve parkı yenilemem gerekti.”

Burnumdan güldüm. “Ben de burada eşit şartlarda savaştığımızı düşünüyordum.”

“Hiç öyle görüldüğü kadar kolay değildi, özellikle de benim gibi biri için.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kıçı tekmelenmesi gereken bir aptal olduğumu söylüyorum.”

Gülümsemem büyüdü. “Zahra aklını başına getirmek için sana yardımcı olduğundan bahsetti.”

“Bundan çok daha fazlasını yaptı.” Sesindeki tebessümü neredeyse duyabiliyordum.

İçimden, kendi ilişkimle ilgili güvensizliklerimden istifade etmeye çalışan bir öfke yükselse de onu bastırdım.

“Sanırım beni kız arkadaşınla ilgili sevgi gösterisi yapmak için aramadın.”

“Hayır, ama seni aramak için bir nedene ihtiyacım olduğunu kim söyledi?”

“Sen bir Kane’sin, istediğiniz bir şey olmadıkça kimseyi telefonla aramazsınız.”

Bu sefer daha yüksek sesle gülerek beni gülümsetti. “Seninle *tres leches* tarifi hakkında konuşmak istiyordum.”

“Cidden mi?” Evin satışıyla ilgili durumları kontrol etmek ya da bana Cal hakkında soru sormak için aradığını sanmıştım.

“*Cidden*,” diye tekrarladı ses tonumu taklit ederek, gülmek için dilimi ısırmak zorunda kaldım. “Makul bir anlaşmaya varabileceğimizi umuyordum.”

“Tarifi neden bu kadar çok istiyorsun?”

“Çünkü yetenekli birini gördüğümde anlarım ve sen benim için tam bir hazinesin.”

Sıcaklık boynumdan başlayarak yüzüme yayıldı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Cal kendi pastaneni açmak istediğinden bahsetti, bu tür hayalleri olan hırslı insanlara saygı duyarım. Sendeki bu yetenekle çok daha iyi yerlere geleceğine eminim.”

Elim terden sıırıslıklam olunca telefon elimden kaydı. O devam ederken sözünü kesmek bir yana nefes bile almıyordum.

“Ama parkın içinde Prenses Marianna’nın ve kabul ettiğin takdirde seninle detaylarını paylaşacağım birkaç yeni karakterin yer aldığı yeni bir bölüm geliştirmeyi planlıyorum.”

“Bu karakterlerden herhangi biri Kolombiyalı mı?”

“Bu seni evet demeye ikna eder mi?”

“Değişir. Hâlâ tarif için bana bir milyon dolar mı teklif ediyorsun?”

“Beş yapalım.”

“*Beş milyon mu?*”

“Yalnızca bir milyon teklif ettiğimde Cal beni eleştirmekte haklıydı. Sadece abimin bu konuyla ilgilenip ilgilenmediğini görmek istemiştım ve cevabımı aldım.”

Ağzım açık kaldı. “Bilerek mi yaptın?”

Alçak sesle güldü. “Evet.”

“Senin sorunun ne?”

“Zahra da hâlâ bunu çözmeye çalışıyor, gerçi Declan’a kıyasla ben daha iyi durumdayım.”

Kendimi sakinleştirmek için gözlerimi kapadım. “Bana düşünecek çok şey verdin.”

“O zaman teklif edeceğim işten bahsetmeyeyim mi?”

“Ne işi?”

“Seni bir çeşit pasta danışmanı olarak işe almak istiyorum.”

“Pasta danışmanı mı?” diye ciyakladım.

“Görünen o ki sende de Zahra gibi söylediğim her şeyi tekrar etme huyu var.”

“Burada sorunlu olan bizden çok senmişsin gibi geldi.”

Derin kahkahası telefonumun hoparlörünün cızırdamasına neden oldu.

“Teklifim hakkında ne düşünüyorsun?”

“Dreamland’de çalışmak zorunda mıyım?”

“Yalnızca çok kısa bir süre için. Sana uyarısa her ay bir hafta sonu seni jetle buraya getirtebiliriz.”

Hayır. Ne kadar istersem isteyeyim özel jet hakkında yorum yapmayacağım.

Ayda bir gitmek makul görünüyordu, özellikle de yarı zamanlı bir iş için.

“Ne kadar teklif ediyorsun?” Ciddi bir ses tonuyla sordum.

“Bana birkaç tarif daha yazarsan yarın emekli olursun.”

Boş ver emekliliği. Kendi pastanemi açabilir, dünyayı dolaşabilir, ikisinin de keyfine varabilirdim.

Cevap vermesi benim için çok kolaydı. “Peki o zaman. Neden olmasın?”

“Bu meydan okumaya hazır olacağını umuyordum.”

Beni göremese de sııttım. “Ne zaman başlıyorum?”

“Önümüzdeki ay senin için uygun mu?”

Bütün hafta sonu evde oturmakla Dreamland'e gitme seçenekleri arasında kaldığımda benim pozisyonumdaki herkesin yapacağı en makul seçimi yaptım.

"Tabii, Cami de benimle gelebildiği sürece."

"Elbette. Asistanım sana detayları ve seyahat bilgilerini gönderir."

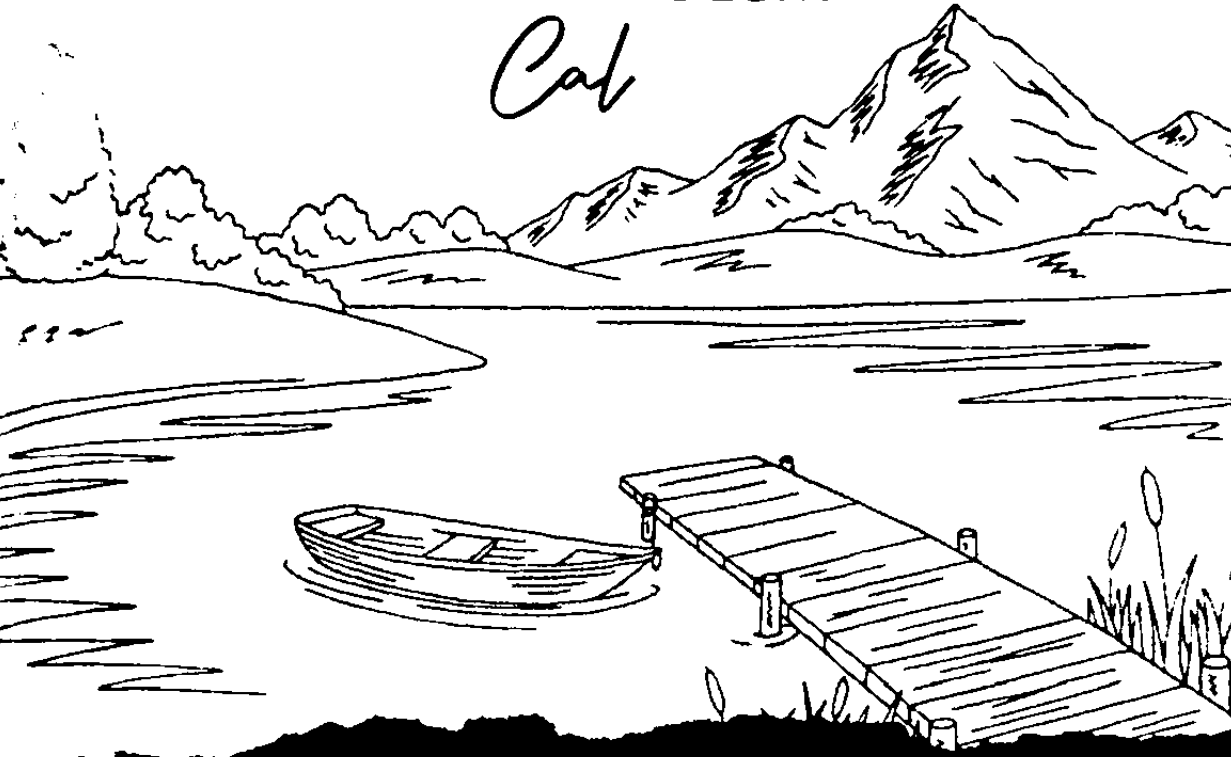
Rowan telefonu kapattıktan çok sonra bile olanları sindirmeye çalışarak tavanı izledim. Kaneler için çalışmak hayalimdeki şey olmayabilirdi ama böyle bir deneyim, bana diğer insanlardan bir şeyler öğrenme fırsatı sunarak gelişmeme yardımcı olacaktı. Bunu hep istediğim o maceraya dönüştürebilirdim.

Ve hepsini tek başına başardın.

Belki de rüyalarım sonunda gerçek oluyordu.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Cal

İlk kez içki içtiğim zamandan bugüne kadar verdiğim kararları gözden geçirmek için otuz günüm vardı. İlk içkisini bir partide arkadaş grubunun etkisi altında içen, yeterli beyin hücrelerine sahip olmayan çocuklar gibi değildim.

Etrafta içki içmem için bana baskı yapacak kimse yoktu. Aslında umursayacak kimse de yoktu. Kardeşlerim her zaman kendi işleriyle meşguldü ve babam akşam dokuzdan önce çok nadir evde olurdu, bu da bana müdahale edecek kimsenin olmadığı anlamına geliyordu.

O ilk gece, bir gol kaçırıp takımına maçı kaybettirdiğim için kendime kızdığım için içtim.

Sonraki hafta sınavda başarısız olduğumda babam bana aptal dediği için içtim.

Bir sonraki içkiye sarılışım annemin ölüm yıl dönümündeydi.

Alkol yavaş yavaş sorunlarımı yatıştırmanın bir yolu hâline geldi. Etrafımdaki stres faktörleriyle daha iyi başa çıkabilmek adına zihnimdeki gürültüleri bastırmaya yarayan bir araçtı. Oysa hiçbir şekilde başa çıkamadım. Sıkıntılarla karşı karşıya

diğımda kaçtım ve en başta başımı belaya sokan aynı alışkanlıkları tekrarladım.

Hatalarımdan hiç ders almadım. Acıyı yatıştırmak şöyle dursun onu umursayamayacak kadar alkole batmıştım ve bunun bedelini çevremdeki herkesten çok ben ödedim.

Ama artık bunu kendime yaşatmayacaktım. Sadece kendim için değil, sevdiğim insanlar adına da ayık kalmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Dedem haklıydı. Ayık kalmak, varış noktası olmayan bir *yolculuktu*. Önümde uzanan iniş pisti olmadan bir ay süren türbülanslı bir uçak yolculuğuna katlanmam gerekiyordu.

Rehabilitasyon tam olarak böyle hissettiriyordu. Ama geçen seferkinin aksine kendimi bu işe yüzde yüz adamıştım çünkü bunu hak ediyordum. Kendim için ve başardığımda sahip olacağım gelecek için iyileşmek istiyordum.

Şikago'ya indiğimde kaybedecek vaktim olmadığı için doğruca Leo'nun tavsiye ettiği AA toplantısına gittim. Sandalyeler bir daire şeklinde, herkes yüz yüze gelecek biçimde konumlanmıştı. Yanımdakini boş bırakarak kalan son sandalyelerden birine oturdum.

Başkandan başlayarak herkes tek tek kendini tanıttı. Saygın avukatlardan, yöneticilerden ve profesyonellerden oluşan samimi bir gruptu. İş davetlerinde yolumun kesiştiği birkaç tanıdık yüz de vardı ama kimse bununla ilgili tek kelime konuşmadı. Çünkü burada herkes aynıydı.

İyileşmeye çalışan alkolikler.

Şimdiye dek bu deneyimi iki kez yaşamıştım, bu yüzden herkes bana döndüğünde tam olarak ne söylemem gerektiğini biliyordum.

Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım. "Merhaba, benim adım Callahan, gerçi Cal denmesini tercih ederim ve ben bir alkoliğim."

Farklı tonlarda sesler, "Merhaba Cal," diye cevapladı.

Yumruklarımı sıkma dürtüsünü geçiştirdim. "Bugün resmî olarak ayık olmayı seçtiğim ilk gün." Rehabilitasyon ilk adım

olabilirdi ancak alkole erişimimin olmaması, ayık olmayı seçmekle aynı şey değildi. En azından benim için.

Alkolün cazibesine kapılmak ve direnmek istiyordum.

Acı çekmek ve bunun üstesinden tek yudum votka içmeden gelmek istiyordum.

Duygularımı ve güvensizliklerimi geçici bir çözümle bastırma dürtüsüne yenik düşen bir adam olmak yerine ayık kalarak başarılı olabileceğimi kendime kanıtlamak istiyordum.

İnsanlar sanki Stanley Kupası'nı kazanmışım gibi beni alkışladı.

Birkaç kişi daha kendini tanıttı. Resmî olarak bir yıldır ayık olan bir adam hikâyesini anlatırken arkamdaki kapı açıldı. Herkes sesin geldiği yöne döndü.

AA toplantılarından birinde göreceğimi asla düşünmediğim tek kişi, bir elinde evrak çantası, diğerinde salladığı şemsiyesiyle içeri girdi.

Babamın bakışları benimkilerle buluştu. Beni burada gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Oysa ben?

Ağzım açık kalmıştı.

Toplantı başkanı, "Bakın kim sonunda aramıza katılmaya karar vermiş," diye seslendi.

Sanırım kendini Jeff olarak tanıtmıştı? Ya da Jim? Mesleğinin Şikago'daki azılı suçluları savunmak olması dışında pek bir şey hatırlamıyordum.

Pisliğin alkolik olmasına şaşmamalıydı.

"Özür dilerim, geciktim."

Özür dilerim, geciktim mi? Babam hiçbir boktan hatası için özür dilemezdi.

Çünkü rol yapıyor.

Kader son zamanlarda bana çelme takmayı pek bir sevdiğinden hemen yanımdaki tek boş sandalyeye oturdu. Anneme benzediğim için minnettardım çünkü insanların ikimizi akra-badan çok birer yabancı gibi görmesi daha iyiydi.

Ne de olsa olabileceğimiz tek şey de buydu.

Grup babama bakmak için döndüğünde içini çekerek ayağa kalktı. “Merhaba, benim adım Seth ve ben bir alkolığım. 640 gündür ayığım.”

Yok. Daha. Neler.

Kelimeleri yüksek sesle söylemiş olmalıyım ki herkes yüzlerinde farklı ifadelerle bana döndü. Babam ruhsuz bakışlarını bana çevirince tüylerim diken diken oldu.

“Söyleyecek bir şeyin mi var?” Alçak ses tonu tehlikeli bir çingiraklı yılaninkine benziyordu.

“Söyleyecek şeyim çok da önce *neden* diyerek başlayayım.”

“Muhtemelen senin burada olmanla aynı sebepten.” Oturup spor ceketinin ön düğmelerini açtı.

Lanet olasıca Brady Kane.

Dedem çoktan ölmüş olmasaydı yarını göremeyeceğinden emin olurdum.

Toplantının devamını onun burada olma nedenini düşünerek geçirdim. Dedem ondan bir şey karşılığında ayık kalmasını istemiş olmalıydı, ama ne? Şirketin yüzde altısı mı? Yirmi beş milyar dolar mı?

Ama senden ayık olmanı istemedi. Sadece ondan istedi.

Dedemin sırf ayık kalmanın bir yolculuk olduğunu vurgulamak için neden bunca zahmete katlanıp babamı AA toplantısına gitmeye zorladığını anlayamıyordum.

Zaten önemli de değildi. Ben hissemi almaya hak kazandığım sürece onun yüzde altılık hisseyi alıp almaması matematiksel açıdan önemli olmayacaktı.

Son iki yılla ilgili her ayrıntıyı düşünerek ipuçlarını gözden geçirmeye dalmıştım ki birinin elime altın rengi bir çip koymasıyla toplantıya geri döndüm.

“Yirmi dört saat boyunca ayık kaldığın için tebrikler.” Ayık kalma sürelerine göre çip dağıtan kişi bir sonraki katılımcıya geçti.

Toplantının geri kalanını çipi parmaklarımın arasında çevirerek geçirdim. Sandalyelerin metal ayakları yere sürtünmeye

başladı. başımı kaldırıp baktığımda çoğu kişinin çoktan gitmiş olduğunu fark ettim.

Babam beni tamamen görmezden gelerek yerinden kalktı.

"Vasiyetten önce ayık kalmayı hiç istedin mi?" Aklımın bir köşesinde kabuk bağlayan soruyu sordum.

Boncuk gözlerindeki bakış beni delip geçti. "Bunun için hiç sebebim olmadı."

Göğsümdeki yakıcı his yoğunlaştı. "Tek bir tane bile mi?"

"Hayır," dedi duygusuz bir tonda.

"Peki ya çocukların?"

"Ne olmuş onlara?"

Bir de gerçekten bu adama benzediğine inanıyordun.

Oysa babamla tek ortak noktamız bağımlılığımızdı. Çünkü o ailesini rahatlıkla gözden çıkarabilirdi, bense ölsem ailemden vazgeçemezdim. Onların mutluluğu için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Babamsa bırakın onlar için bir şey yapmayı, bunu anlayacak kapasitede bile değildi.

"Neden içmeye başladın?" Engel olamadan soru ağzımdan kaçtı.

"Çünkü nasıl duracağımı bilmiyordum."

"Peki şimdi biliyor musun?"

"Öğrenmek için beni motive edecek bir nedenim var."

"Para yüzünden." Sesimdeki tiksintiyi bastırmaya bile çalışmadım.

"Sen kimsin ki beni yargılıyorsun? Benden daha iyi durumda olduğun söylenemez." Bana, insana kendini ufacık hissettirebilecek bir bakış attı.

"Senden daha iyi biri olmak istediğim için buradayım."

"Para yüzünden." Benim lafımı bana sattı.

Başımı iki yana sallayıp ayağa kalktım. "Hayır, buradayım çünkü ben bu çabaya değerim."

Hızla attığı bakış uğraşsa bile bu kadar küçümseyici olmazdı. "Emin misin?"

İçimden acı bir kahkaha koptu. “Beni her zaman eksik buldun ama bende senin asla sahip olamayacağın bir şey var.”

“Kalp mi?” Alaycı gülüşü bir yumruğu hak ediyordu.

“Yaşamaya değer bir hayat.” Arkamı dönüp binayı terk ederken göğsüme çöken ağırlık, ondan uzaklaştığım her adımla hafifledi.

“Benim de yaşamaya değer bir hayatım var,” diye bağırdı arkamdan, sesine umutsuz bir hava sızmıştı.

“Öyleyse bitmeden önce o hayatın tadını çıkarmaya bak.”

Declan CEO olduğunda ve hepimiz şirketteki hisselerimizi elde ettiğimizde babam hayatı boyunca hissetmem için uğraştığı o kişiye dönüşecekti.

Önemsiz birine.

Lana’yı aramak için arabama binmeyi bekledim. Vereceği cevap konusunda pek iyimser olmasam da nefesimi tuttum.

Midemdeki boşluk her çalışta daha da büyüdü. Parmağım kırmızı kapatma tuşunun üzerine kaymıştı ki sesini duyunca durdum.

“Cal?” Lana’nın hafif boğuk sesi göğsümü sıkıştırdı.

Tanrım. Sesinin tınısını bile özlemiştim.

“Lana.”

“Çıkmışsın,” dedi hattın diğer ucunda bir kapı kapanmadan önce.

“Evet. Bu sabah çıktım.”

“Nasıldı?”

“Hapse girmek gibiydi.”

Gülüşü omuzlarımdaki gerilimi bir masajdan daha çok rahatlattı.

Vazgeçmeme fırsat vermeden, “Nasılsın?” diye sordum.

“İyiyim.”

“Kızımız nasıl?”

Sorumun ardından gelen sessizlik dayanılmaz olsa da boşluğu doldurmaya çalışmadım. Onu ve Cami’yi istediğimi ona göstermek için her şeyi yapardım, bunu her fırsatta ona hatırlamak zorunda kalsam bile.

Lana derin bir nefes verdi. “Seni özlüyor.”

Göğsüm sıkıştı. “Peki ya sen?” Aptalca bir soruydu ama yine de sormadan edemedim.

“Ben de seni özledim.” Bunu sanki gizli bir sırrını itiraf edermiş gibi fısıldayarak söyledi. O söyleyene kadar bu sözleri ondan duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

“Eve dönmeyi planlıyorum.

“Ne zaman?” Sesinde bir ima vardı.

“Emin değilim.” Daha fazlasını söylememek için dilimi ısırđım. Kendimi tamamen toparlamadan geri dönmek istemiyordum çünkü Lana bundan daha iyisini hak ediyordu. Her şeyin en iyisini hak ediyordu ve yirmi dört saat ayık olmak yeterli değildi.

“Öyleyse neden aradın?”

“Çünkü her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulacağımı bilmeni istedim.” Rehabilitasyon sonrası beni motive eden tek bir hedefim vardı: Lana ve Cami’ye hayatımın geri kalanını onları ne kadar sevdiğimi kanıtlayarak geçireceğimi göstermek.

“Hepsi bu mu?”

“Ve seni sevdiğimi,” diye ekledim.

Sessiz kalarak derin bir iç çekti.

Telefonu daha sıkı kavradım. “Bunu düzeltmem için bana zaman ver, olur mu?”

Düzenli nefes alışverişleri sessizliği doldurdu.

Hat kesilmeden önce sadece, “Tamam,” dedi.

“Sonunda döndün!” Iris ağlayarak kollarını boynuma doladı.

Aile grubuna mesaj atıp Şikago’ya döndüğümü söylediğim anda Iris Declan’la beraber beni görmek üzere yola çıktı.

Onu üzerimden çekip yüzüne dikkatlice baktım. “Sen ağlıyor musun?”

“Evet. Kendime engel olamadım.” Utanarak yüzünü sildi. “Bazen oluyor öyle.”

Declan’a *ne haltlar dönüyor* bakışı attım. Sanki bu olağan bir şeymiş gibi omuz silkmekle yetindi.

Bir dakika ya... Declan, Iris’in gözyaşlarını iyi bir sebep olmadan asla bu şekilde geçiştirmezdi...

“Hamilesin.” Kelimeler ağzımdan fırladı.

Yüzünden akan birkaç damla gözyaşıyla başını sallayarak onayladı.

“Harika bir haber bu. Tebrikler!” Onu tekrar kucakladım. Iris’in başının üzerinden abime bakarak, “Ne zamandan beri biliyorsunuz?” diye sordum.

“Sen gittikten bir hafta sonra öğrendik.”

“Sana söylemek istedim ama sen burada değildin.” Iris’in gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu.

“Bu yüzden çok üzüldü. Gün boyunca hiç durmadan ağladı,” diye mırıldandı Declan.

“Harika bir şekilde egomu besliyorsun.”

Iris gülerek göğsüme bir tane patlattı. “Duygusallıktan...”

“Evet, duygusal bir enkazsın,” diye tamamladım.

Göğsümü ittiğinde onu serbest bıraktım. Burnunu kırıstırarak, “Uçak gibi kokuyorsun,” dedi tiksinti dolu bir ifadeyle.

“Muhtemelen birkaç saat önce uçaktan indiğim ve henüz duş alma fırsatım olmadığı içindir.”

Declan Iris’i benden uzaklaştırıp kollarının arasına aldı. “Rehabilitasyon nasıldı?”

“Kimsenin orada olmak istemediği bir parti gibiydi.”

"Bana iş yerinde tipik bir cuma günü gibi geldi." Declan'ın dudakları seğirirken Iris gözlerini devirdi. "Çipi aldın mı?" diye devam etti.

Ona göstermek için cebimden çıkardım. "Hem çipi aldım hem de babamızla hoşça sohbet etme fırsatını yakaladım."

Declan kaşlarını çatarak, "Babamız mı?" dedi.

"Dedem mirası alabilmesi için artık ona ne şart öne sürdüyse babamızın da AA toplantılarına katılmasına bağlıymış."

Declan kendini deri koltuğa bıraktı. "Siktir."

"Aynen, ben de tam olarak öyle düşünmüştüm."

"Bu... senin için tetikleyici değil miydi?" Iris Declan'ın yanına oturup ellerini tuttu.

Umursamazca omuz silktim. "Baba sorunlarımın üstesinden gelmek için otuz gün harcadım."

"Ve?"

"Canını yaktığım tek kişinin kendim olduğunu öğrendim, artık kitabımda mazoşizme yer olmadığını söyleyebilirim."

Declan hafif ama etkili şekilde gülümsedi. "Yöntemlerini bana da öğret."

"Lana'yı geri kazandığımda eğitimlerini planlayabiliriz. O zamana kadar benim için başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Dedenin babana ne bıraktığını düşünüyorsun?" diye sordu Iris.

"Şirketin yüzde altı hissesinin kime kaldığı hâlâ belli değil."

"Dedemin onun meteliksiz gitmesine izin vermeyeceğini biliyordum. O bok parçasına karşı her zaman zaafı vardı." Declan uzaklara bakarak sakalını ovuşturdu.

"Zamanı gelince öğreneceğiz." Telefonumu çıkardım. "Siz aç mısınız? Yemek siparişi vermeyi düşünüyordum."

"Bekle. Burada kalacak mısın?" Iris kaşlarını çatı.

"Wisteria Gölü'ne dönmeden önce halletmem gereken birkaç iş var."

"Ne gibi?"

“Göl evini nasıl elimde tutacağım gibi.” Emlak uzmanıyla konuşup gelen teklifleri kabul etmemesini söylemiştim, geriye sadece bir çözüm bulmam kalmıştı.

Declan'ın sinirli bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Onu elinde tutamazsın.”

“Aksi mümkün mü anlamak için yarın Leo'yla bir toplantım var.”

Göğsü verdiği derin nefesten çöktü. “Ya sana bunun imkânsız olduğunu söylerse?”

“O zaman da yanıldığını kanıtlamak için bir yol bulacağım.”

“Cal...”

“Ne?”

Declan dirseklerini bacaklarına dayayarak öne doğru eğildi. “Bu çözümü tek başına bulmak zorunda değilsin. Biz yanındayız.”

Göğsümdeki basınç patlayan bir balon gibi boşaldı. “Artık ayık olduğum için bana nazik davranmana gerek yok.”

Dudakları seğirdi. “Pislik.”

“Bak işte böyle, bu daha çok hoşuma gitti.”

Iris'in yeniden yaşaran gözlerini görünce kahkahamı tutamadım. “Gerçekten mi, Iris? Yine mi ağlıyorsun?”

Burnunu çekti. “Üzgünüm, tamam mı? İyi geçindiğinizi ve birbirinize kardeşçe davrandığınızı görmek çok güzel.”

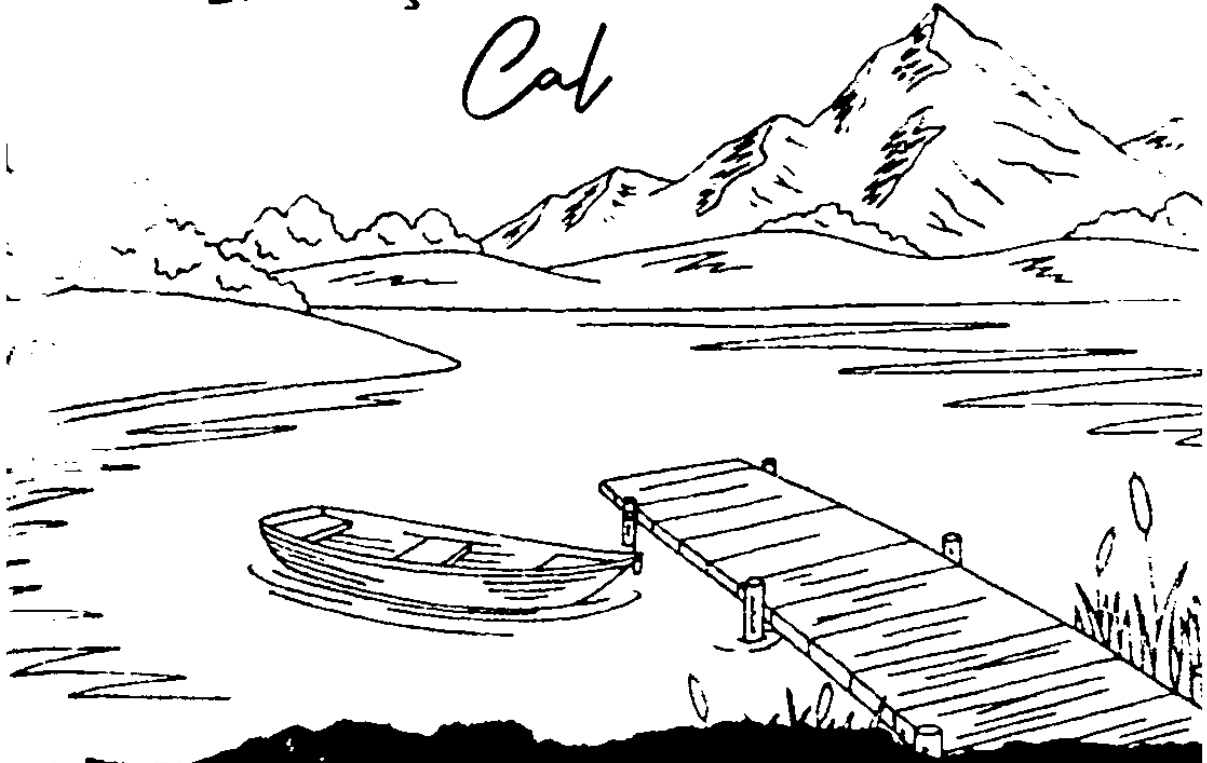
Declan ters ters bakıp aramızdaki duygusal dengeyi sağlarken ben öğürüyormuş numarası yaptım.

Rehabilitasyondan döndüğüm ilk gece Iris ve Declan bana eşlik ettiler. Daha öncesinin aksine artık şişenin dibini bulmak istediğim ağır bir yalnızlıkla boğuşmuyordum. Bunun yerine onlarla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıp ikisinin sahip olduğu şeye benim de sahip olabileceğimi kendime hatırlattım.

Elbette bunun için çabaladığım sürece.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cal

“Callahan.” Leo omzuma vurdu. “Nasılsın?”

“Daha iyi.”

Yerine geçmeden önce oturmam için işaret etti.

“Rehabilitasyon nasıldı?”

“Parlatılmış bir cevap mı yoksa dürüst bir cevap mı istiyorsun?” Yanağımın içini ısırdım.

“Doğruca söyle, evlat.”

“Cehennem gibiydi. Böylesine acı çekmek için on binlerce dolar ödediğime inanamıyorum.”

Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar belirginleşti. “Bunu duyduğuma üzüldüm ama seninle gurur duyuyorum, deden burada bizimle olsaydı eminim o da aynısını söylerdi.”

“Bütün bunlar onun ana planının bir parçası olduğu için öyle düşünmek istiyorum.”

Leo’nun boğuk gülüşü dudaklarımın gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. “Tek istediği senin mutlu olmandı.”

Yüzüne hoş hoş baktım. “Gerçekten mi?” Mirası ve vasiyetiyle bana yaşattığı onca şeyden sonra bunu duymak komikti.

Lana'yı eve ortak ettiğinde beni nasıl bir duruma düşüreceğini biliyordu. En azından bana ikinci bir seçenek sunabilirdi, özellikle de Lana'yı bu kadar önemsiyorsa.

Leo arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. "İnanmak çok mu zor?"

"Bu yaz benden yapmamı istediği onca şeyden sonra, evet."

Leo alçak sesle güldü. "Dedenin işleri halletme tarzının... biraz sıra dışı göründüğünü biliyorum."

"Çünkü öyle." Dedemin vasiyetine dair her şey mevcut durumlarımızdan oldukça uzaktı. Eşsiz olmaktan başka bir şeye katlanamıyormuş da bu yüzden mirasının ondan çok sonra bile yaşamasını istiyormuş gibiydi. Rowan'ın görevi Dreamland'de çalışmaktı, Declan'ınki evlenmek ve çocuk sahibi olmak. Beni de Lana'nın orayı ne kadar sevdiğini bildiği hâlde satmadan önce yazı göl evinde geçirmekle görevlendirmişti.

"Ne olursa olsun, senin için daima en iyisini istedi. Bu kadarını garanti edebilirim."

"Lana'yla aksini istediğimiz hâlde evi satmak zorunda bırakarak mı?"

Dirseklerini masaya dayayıp öne doğru eğildi. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Gömleğimin altındaki kaslarım taş gibi sertleşti. "Nedir?"

Bıyığının ucunu büktü. "Bir ev almanın birden fazla yolu vardır."

Kaslarım saç çizgime kadar kalktı. "Kim ev almak istediğimden söz etti? Satmak bile yeterince zor."

"Zor olmasına gerek yok." Dudakları bir saniyeliğine yukarı doğru kıvrıldı ama sonra tekrar düz çizgi hâlini aldı.

Öne eğildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Düşünürsen çözersin bence." Parmaklarını birbirine kenetledi. "Bana soracağın başka soru var mı?"

Bu adamın bana yaşattığı duygusal pinpon maçına beynim ayak uyduramıyordu.

Kazandığım altın rengi çipi çıkarıp ona gösterdim. “Bu akşam tekrar AA toplantısına gitmeyi planlıyorum.”

“Güzel. O yeşil çipi de hemen alacağından eminim.”

“Ben de bununla ilgili konuşacaktım... Hem buradaki AA toplantısına hem de Wisteria Gölü’ndekine gidebilir miyim diye sormak istiyordum.”

Başını yana eğdi. “Neden olmasın.”

Cevabıyla rahatlayınca omuzlarım gevşedi. “Harika.”

Masasındaki sabit telefon çalınca Leo’nun bakışları telefondan yüzüme kaydı. “Başka sorun var mı?”

“Şey, evle ilgili...”

“Söyleyebileceğim tek şey kalbinin sesini dinlemen.”

“Ne sesi? Ne yaptığımı bile bilmeden gelişigüzel kararlar alıyorum.”

“Ama şu ana dek yaptığın seçimler aksini kanıtlıyor.” Telefonun ahizesini kaldırdı. “Şimdi kusura bakmazsan eğer müşterimin cenazesıyla ilgili halletmem gereken işler var.”

Yüce İsa.

“Kendim çıkarım.” Kapıya doğru birkaç adım attım.

“Callahan?”

Omzumun üzerinden Leo’ya baktım. “Efendim?”

“Bütün bunları halletmenin bir yolunu bulacaksın, sana güveniyorum.” Telefona dönünce kapıyı arkamdan kapattım.

Bütün bunları halletmenin bir yolunu bulacaksın, sana güveniyorum mu?

“Nasıl boktan bir şeye bulaşmıştım ben böyle.”

AA toplantısında babamla bir kez daha korkunç bir karşılaşma yaşadıktan sonra tek yapmak istediğim Lana’yı arayıp sesini duymaktı. Bu yüzden ondan uzak durmak yerine tam olarak öyle yaptım.

“Selam.” Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak yatağa girdim.

Lana konuşmadan önce derin bir nefes verdi. “Cal.”

“Nasılsın?”

“İyiyim.”

Görünen o ki artık tek kelimelik cevaplar alabiliyordum.

“Cami nasıl?”

“O da iyi.” Sesi verdiği cevap kadar duygusuzdu.

Kalbim göğüs kafesimde daha hızlı çarpmaya başladı. “Her şey yolunda mı?”

Yüksek sesle iç çekti. “Pek değil.”

İki kelimelik cevabını bir zafer saydım. “Sorun ne?” Yatakta doğrulup oturdum.

“Biri ev için teklif verdi.”

“Ah.” Midem bulanmaya başladı.

“Aynen öyle.”

“Bunu çözeceğim.” Henüz nasıl yapacağımı bilmiyordum ama bir yolunu bulacaktım.

“Hep öyle diyorsun.” Hattın diğer ucunda çarşaf hışırtısı duydum.

“Çözmeye çalışıyorum.”

“Iris’le konuştuk.”

Güçlkle yutkundum. “Ee?”

“İkimiz de dedenin vasiyetiyle ilgili başka seçeneğin olmadığını biliyoruz. O evi ne kadar sevsem de elinde tutmak uğruna herkesin hayatını mahvetmene asla izin veremem.”

Göğsüm sıkıştı. “Lana...”

“Uyumam gerek. Yarın okula dönüş partisi var, uzun bir gün olacak.”

“Okullar açılıyor mu?”

“Evet. Cami de önümüzdeki pazartesi yeni okuluna başlıyor.”

“Sizinle gelebilir miyim?” Sorum kontrol edemediğim ağzımdan kaçtı.

“Onu okula götürmek için mi?”

Hızlanan nabzımın bana pek yararı olmuyordu. “Evet.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü onunla vakit geçirmeni istemiyorum.”

Göğsüm sanki bir levyceyle ikiye bölünmüş gibi geliyordu.

“Tamam. Anladım.”

“Seni incitmek istemiyorum...”

Daha fazlasına dayanamayacağımı düşünerek sözünü kes-
tim. “Biliyorum.”

“Sadece...”

“Bana güvenmiyorsun,” diyerek sözünü tamamladım.

“Evet, güvenmiyorum.”

“O hâlde güvenini kazanana kadar durmayacağım.” Bu
sefer telefonu kapatan ben oldum. Böyle bir sohbeti uzatmanın
ikimize de faydası yoktu. Bunun yerine vaktimi yanlış olduğunu
kanıtlamanın yollarını bulmaya harcayabilirdim.

Uyumayı planlıyordum ama bunun yerine dizüstü bil-
gisayarımı çıkardım ve bir ev satın almanın farklı yollarını
araştırmaya koyuldum.

Sonunda Leo’nun o sözleri laf olsun diye söylemediğini
anlaşıldı.

Haklıydı. Bir ev satın almanın hem yasal hem de yasa dışı
birçok yolu vardı.

*Bütün bunları halletmenin bir yolunu bulacaksın, sana gü-
veniyorum.*

Leo bana boş yere umut vermeye çalışmıyordu, bunun
yerine bana bir ipucu vermeye çalışıyordu. Anlaşılan buradaki
tek kurnaz piç dedem değildi.

Leo da öyleydi.

Lana'dan uzak durma kararımдан vazgeçmeden önce koca bir hafta dayandım. Benden nefret etse bile onu görmeden bir gece daha geçiremeyecektim. Artık ev için sağlam bir planım olduğuna göre ondan uzak durmam için hiçbir sebep kalmamıştı.

En azından kendisinden başka bir sebep.

Konukevine uğramadan önce hızla Wyatt ve Delilah'nın evine doğru sürdüm.

Kapıyı Delilah açtı. "Burada ne işin var senin?"

"Kocan evde mi?" Başının üzerinden içeriye bakmaya çalıştım ama parmaklarını yüzümün önünde şıklattı.

"Neden?"

"Onunla konuşmam gereken bir konu var."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Buraya gelme sebebin sorun çıkarmaksa..."

"Sorun çıkarmaya gelmedi." Wyatt Delilah'yı yanına çekip sarıldı.

Çenesinin hafif bir hareketiyle selam verdi. "Dönmüşsün."

"Ev-ver!" dedim üstüne basa basa.

Sorusunu sormadan önce sol kaşını kaldırdı. "Bu sefer temelli mi?"

"Lana kalmamı istediği sürece, evet."

Delilah kaşlarını çattı. "Ayık mısınız?"

Altın rengi çipi havaya kaldırdım. Wyatt gözlerini çipe diktikten sonra Delilah'ya döndü. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Parmak uçlarında yükselip yanağına bir öpücük kondurdu. "Peki."

Delilah uzaklaşırken Wyatt kışına bir şaplak atınca omzunun üzerinden ona ters bir bakış attı.

"Biraz yürüyelim mi?" Sokağı işaret etti.

"Olur." Ellerimi cebime sokup verandadan indim.

"Rehabilitasyon nasıldı?"

"İyi, tıpkı hatırladığım gibi."

Bir kahkaha attı. "Yalancı."

"İşkence gibiydi ama iyi ki gittim."

Omzuma bir şaplak attı. "Umarım bu sefer kalıcı olur."

"Şey, ben de umuyordum ki..." Sesim alçaldı, az önceki cesaretim uçup gitmişti.

"Sponsorun olabileceğimi mi?"

"Teklifin hâlâ geçerliyse tabii."

Göz ucuyla bana baktı. "Gidişinin ve Lana'nın bu kadar kızgın olmasının nedenini söyleyip söylemeyeceğine bağlı."

Kaşlarım kalktı. "Sana bir şey mi söyledi?" Söylese bile onu suçlayamazdım.

"Hayır, ama ne zaman sorsam Dee bu konuda tek kelime etmiyor."

Lanet olsun. "Öyle mi?"

"Evet. Dee'yi arkadaşıyla benim aramda seçim yapmak zorunda bırakmak istemediğim için onu bu konuda sıkıştırmadım."

Derin bir nefes aldım. "Bu biraz karışık bir konu."

"Seni içmeye itecek kadar mı karışık?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Başa çıkmanın başka yollarını buldum."

"Ne gibi?"

"Şey, rehabilitasyon sırasında yapıştırıcı yüzünden kafayı bulmamdan korktukları için tekne maketi yapmama izin vermediler. Bu yüzden ben de kitap okudum. *Çok fazla kitap.*"

Durup bana bakmak için geri çekildi. "Bir dakika. Sen okuyabiliyor musun?"

Omzundan ittiğimde dengesini kaybedip gülünce bu benim de gülümsememe neden oldu.

"En çok hangi kitabı beğendin?"

"Çavdar Tarlasında Çocuklar."

Çenesini ovuşturdu. "Lisedeyken okuduğumda o kitabın kıymetini bilmediğimi düşünüyorum. Belki de artık daha fazla

hayat tecrübesine sahip bir yetişkin olduğumdan *yeniden okumalıyım.*"

"Kesinlikle. Benim favorilerimden oldu."

"Kitapta seni en çok ne etkiledi?"

"Tek bir konu seçmek epey zor ama belki de *başkaları* yerine kendime önem vermem gerektiğini anlatması beni en çok etkileyen şey oldu."

Başıyla onayladı. "Peki fikri kabul etme sürecin nasıl *gidiyor?*"

"İnsanın kendine âşık olması başka birine âşık olmaktan on kat daha zormuş, özellikle de kendinde sevecek pek fazla yön bulamıyorsa."

"Zamanla o da olacak."

"Eskiden sen de böyle mi hissediyordun?" diye sordum.

Bakışları yüzümde gezindi. "Her zaman."

"Nasıl atlattın?"

"Gurur duyabileceğim birine dönüşerek."

Sessizce yürümeye devam ettik. Delilah ve Wyatt bizim gibi göl kıyısında yaşamıyordu ama mahalleleri ilginç ve sessizdi, bu da düşüncelere dalmamı kolaylaştırdı.

Ne kadar yürüdüğümüzden emin değildim ama evlerine vardığımızda bacaklarım yanıyordu. Daha önce hiç sponsorum olmamıştı, bu yüzden beni neyin beklediğini bilmiyordum ama aklıma ilk gelen şey sessiz bir yürüyüş değildi.

Yine de kendimi her zamankinden daha huzurlu hissediyordum.

"Yarınki AA toplantısına gelecek misin?" Wyatt ellerini spor şortunun ceplerine soktu.

"Kesinlikle."

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alana

Kanepede oturmuş dizi izlerken kapının çalınmasıyla dikkatim dağıldı. Parmak uçlarımda yükselip gözetleme deliğinden baktım.

Aman Tanrım.

Kapıyı açarken elim titriyordu. Cal durumu sindirmem için fırsat vermeden beni kollarına alıp kaldırarak nefesimi kesti.

“Tanrım, seni çok özledim.” Beni saran kolları titriyordu. Kalbim sıkıştı. Düşünmek için mesafeye ihtiyaç duyarak onu göğsünden ittim.

“Bana bir saniye daha izin ver.”

“Bir. Süre doldu.” Omzuna dokunup tekrar ellerinden kurtulmaya çalıştım.

Beni hiç acele etmeden yere indirirken iç geçirdi. “Bunun için özür dilerim. Otuz yedi gün boyunca eve dönmeyi hayal ettikten sonra biraz heyecanıma yenik düştüm.”

Ev.

Duygularım üzerindeki hâkimiyetim yerinden çıkmış bir yay gibi gevşedi. Titreyen elimi yanağına koyduğumda avucuma doğru eğildi.

“Ayık olduğun için seninle gurur duyuyorum. Sebebi her ne olursa...”

Sözümü kesti. “*Kendim. Hepsi kendim içindi.*”

Titrek bir nefes verdim. Söylediklerine inanmak istiyordum ama onun tarafından birçok kez hayal kırıklığına uğradığımı için ondan şüphe etmemek elimde değildi.

Cebinden bir şey çıkardı. “Sana bunu getirmek istedim.” Avucunun içine koyduğu çipi uzattı. Elinin hafifçe titrediğini görünce göğsüm sıkıştı. “Çok büyük bir şey olmadığını biliyorum ama üçümüz için bu süreçte verilenlerin her birini kazanmayı planlıyorum.”

Üçümüz.

Sıcaklık patlayan bir baraj gibi göğsümden ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Yanıldığımı kanıtlamasından daha çok istediğim bir şey yoktu ama büyük bir parçam ona inanmaktan korkuyordu. Umut etmekten. Hayal etmekten. Nihayet gereken yardımı alacağına güvenmekten.

Cal çipi avucuma yerleştirip elimi yumruk yaptı.

“Bana ihtiyacın olursa motelde kalacağım.”

“Oradan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Senden uzak olmaktan nefret ettiğim kadar değil.”

Yere serilmemek için kapı çerçevesine uzandım. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ama bunun keyfini çıkarma şansı bulamadan çekip gitti.

Garaj yoluna park ettiği parlak sarı SUV’ye baktım. Keskin hatları ve krom aksamıyla çizgi romanlardan fırlamış gibi görünüyordu. “O bir Lamborghini mi?”

Omzunun üzerinden bana gülümsedi. “Evet.”

“Eski arabana ne oldu?”

Ensesini ovuşturup bakışlarını kaçırdı. "Biri bana eski arabamın çocuklar için güvenli olmadığını söyledi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım.

Diğerinin yeterince güvenli olmadığını düşündüğü için yeni bir araba mı aldı?!

Kapı çerçevesini daha sıkı kavradım çünkü gerçekten bacaklarımın artık beni taşıyamayacağını düşünüyordum.

"Yakında görüşür müyüz?" Tereddütle gülümsedi.

Sadece başımla onaylayabildim.

Ben az önce durduğu yere bakarken o bizim için aldığı yepyeni SUV'sine binip uzaklaştı. Gittiği için rahatlarım diye umuyordum ama bunun yerine omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü.

İstedigin bu değil miydi? Gitmesi?..

Gitmesini istiyor olabilirdim ama ya doğruyu söylüyorsa? Ya gerçekten de daha iyi olmak istediği için rehabilitasyona gittiyse?

Bunu zaman gösterecek.

Cami'yi dans kursuna bıraktıktan sonra eve dönüyordum ki geçtiğimiz ay boyunca görmezden geldiğim dükkânın önündeki parlak sarı Lamborghini dikkatimi çekti.

Bu Cal mi?

Dükkânın önünde dikilmiş binaya baktığını görünce şüphelerim doğrulandı. Arabayı kenara çekip dörtlüleri yaktım. Hep pastane açmayı hayal ettiğim dükkânın önünde duran adama doğru titreyen bacaklarla yürüdüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Güneş gözlüğünün ardından bana baktı. "Binayı kontrol ediyorum."

Dükkâna bakmak için döndüm. Daha önce gördüğüm kırmızı brandayla *Yakında Burada* yazan afiş artık vitrinde değildi.

“Boşaltmışlar mı?” Vitrin camına yaklaşıp içeriye göz attım. Mekân öylece bırakılmış birkaç boya kutusu ve zemini koruyan naylon örtü dışında tamamen boştu.

“Sanırım öyle olmuş,” dedi Cal arkamdan.

Omzumun üzerinden ona baktım. “Neden?”

“Kitapçıdayken birinin binanın yeni sahibinin kirayı artırdığından bahsettiğini duydum.”

Siktir! Şimdi buranın kirasını nasıl karşılayacağım?

“Vinny’ye ne oldu?” Vinny’nin ailesi ana cadde boyunca kiraya verdikleri küçük dükkânlardan bir servet kazanmıştı, bu yüzden burayı satmalarına şaşırdım.

“Başkasının satın aldığını söylediler.”

Hayal kırıklığıyla omuzlarım çöktü. “Binanın yeni sahibi daha kafe açılmadan kiracıları kaçırdıysa ne kadar kira istediğini merak ettim.”

“İlgilenen ofisi arayıp fiyat sorabilirsin.” Güneş gözlüklerini başına doğru kaldırdı.

Yanağımın içini ısırdım. Gerçek şu ki aramak için can atıyordum. Rowan’la yaptığım anlaşmadan kazandığım onca parayla muhtemelen kirayı karşılayabilirdim.

Ama yine de bir şey harekete geçmemi engelliyordu, kendimden şüphe etme huyum her zaman olduğu gibi hiç beklemediğim anda ortaya çıkmıştı.

Kaç işletme bu dükkânda başarılı olmaya çalışıp sonunda kapatmak zorunda kalmıştı? Benim yapacağım işin burada açılan son pastaneden farkı neydi? Ya da ondan önceki mağazadan?

“Onları yarın ararım,” dedim.

Yarın kulağa iyi geliyordu. *Güvenli.*

Kapıya yapıştırılan ilanı işaret etti. “Onları şimdi arayıp sorman için sana meydan okuyorum.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Ne?”

“Beni duydun.” Gülümsemesi tüm yüzünü kaplayacak şekilde büyüdü.

Başımı öyle bir salladım ki atkuyruğum suratıma çarptı.
“Hayır.”

“Sakin bana korktuğunu söyleme,” diyerek damarıma bastı.

“Korkmuyorum. Ben sadece...”

Kahretsin. *Korkuyordum.*

Yine de benimle alay ettiği için ona sinirlendim. Kendini beğenmiş gülümsemesi telefonumu çıkarıp numarayı aramama neden oldu.

“Biliyor musun? Korkmadığımı kanıtlamak için onları arayacağım.” Sanki telefonum beni gücendirmiş gibi ekrana çat çat vurdum. Parmağım o kadar titriyor ki doğru numarayı arayana kadar iki kez yanlış tuşladım.

Telefona bir kadın cevap verdi. “Alo?”

“Merhaba, ana caddedeki yedi numaralı dükkânla ilgili bilgi almak için aramıştım.”

“Ah, evet. Kiralık dükkân. Köşedeki mi?”

“Evet.”

Cal bana doğru eğildi ama alacağım yıkıcı haberi duymasını istemediğim için ondan uzaklaştım.

“Dükkân henüz kiraya verilmedi.”

“Aylık kirası ne kadar?”

“Beş yüz dolar.”

“Beş yüz dolar mı?” gözlerimi ovuşturdum. “Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

“Yeni sahibinin dediğine göre dükkânda soyu çok eskiye dayanan bir fare kabilesi yaşıyormuş. Tahmin edeceğiniz üzere bu kötü bir izlenim yaratıyor.”

“Kabile mi...” Sonunda her şey yerine oturmuştu.

Vinny yıllardır ailesine ait olan mülkü satmıştı. Binanın önünde duran Cal numarayı arayıp kirayı sormam için beni cesaretlendirmeye çalışmıştı.

“Affedersiniz, ufak bir işim çıktı.” Telefonu kapatıp dükkânın yeni sahibiyle yüzleşmek için döndüm. “Burayı satın aldın.”

Gözünü bile kırpmadı. “Emlak işlerine her zaman ilgim olmuştur.”

“Monopoly mi bu?”

Gülmemek için kendiyle savaşa da başarısız oldu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Yeni dükkân sahibi sen misin?”

“Teknik olarak evet.”

“Neden böyle bir şey yaptın?”

“Çünkü hayallerini gerçeğe dönüştürmek beni mutlu ediyor.”

“Seni mutlu ediyor.” Sözlerini sindirmeye çalışarak tekrarladım.

Kaşlarını çatı. “Buna inanmak çok mu zor?”

“Şu anda neye inanacağımı bile bilmiyorum.” Ayık olduğunu gösteren çip. Yeni araba. İstersem kiralanmaya hazır boş bir dükkân. Bir anda çok fazla gelmişti ve tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

“Sadece şunu bilmeni istiyorum ki dükkânı istiyorsan, senindir. Şartsız, koşulsuz.”

Yüzümü buruşturdum. “Hediyelerle beni satın almaya çalışmaktan hiç hoşlanmıyorum.”

“Senden kira almayı planlıyorsam bu bir hediye sayılmaz.”

Burnumdan güldüm. “Böyle bir dükkân için ayda beş yüz dolar kiranın çok komik bir rakam olduğunu sen de biliyorsun.”

Vücudumun kıvrımlarında gezinen bakışları alev alev yanıyordu. “Peki, anlaşmada seks olsun diyorsan onu da kabul edebilirim.”

Dirseğimle kaburgalarına vurup arabama doğru birkaç adım yürüdüm.

“Nereye gidiyorsun?” Sesinde çaresizlik vardı.

“Senden uzağa.” Düşünmeye ihtiyacım vardı ve o bana gülümseyip seks hakkında konuşurken bunu yapamazdım.

“Peki ya dükkân?”

“Eh, tatlı bir jest ama Wisteria Gölü dışındaki seçeneklerimi keşfetmek istiyor olabilirim.”

Kımi kandırıyordum? İstedğim dükkâna sahip olmam için tüm binayı satın alması Dreamland masallarından fırlamış gibiydi.

Öne doğru bir adım attı. “Nerede?”

Haftalardır ilk kez Cal’e gülümsedim. “Henüz emin değilim.”

“Beni ilgilendiğin tüm mülkleri satın almak zorunda bırakma.”

“Meteliksiz kalırsın.”

“O kadar da değil ama banka hesabımda güzel bir göçük yaratır.” Gözleri beni fırtınanın ortasındaki bir deniz feneri gibi kendine çekiyordu.

İnanamayarak başımı iki yana salladım. “Sen delirmişsin.”

“Hayır, Lana. Ben yalnızca âşığım. İkisi arasında büyük fark var.”

“Onun burada ne işi var?” Violet’ın başı hışımla Last Call’un kapısına döndü.

Delilah ve ben bakışlarını takip ettik. Gözlerimi arka tarafta her zamanki yerimizde oturduğumuzu fark etmeyen Cal’e diktim.

Cal barmenlerden birine el sallayıp her zamanki votkasını sipariş ettiğinde midemdeki çukur koca bir kanyona dönüştü. Barın diğer ucunda, herkese sırtını verecek şekilde bir başına oturuyordu. İçip içmediğini henüz anlayamasam da midem bulanmaya başladı.

“Buraya gelmemeliydi.” Parmaklarımı o kadar çok sıkıyordum ki deri koltuğa gömülmüşlerdi.

“Eminim sağlam bir açıklaması vardır.” Delilah içkisine bakıyordu.

Sanki ikinci bir kafası varmış gibi ona baktım. "Sağlam bir açıklama mı?"

Cevap vermedi.

Violet burnundan güldü. "Hani artık ayıktı?"

"Bana söz verdi." Her zaman yanımda taşıdığım çipe uzandım.

Bu kadarı çok fazlaydı.

"Beni bir dinle..." Delilah dikkatimi çekmeye çalışsa da çoktan ayaklanmıştım.

Hayal kırıklığım arttı ve kendimi durdurmaya fırsat bulamadan öfkeyle bara doğru yürüdüm.

Delilah arkamdan, "Alana!" diye seslendi ama kulaklarımda atan nabzım yüzünden onu net duyamadım.

Cal adımı duyunca başını kaldırdı ve beni bara doğru yürürken gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Birkaç kişi bize bakmak için döndüğünde istenmeyen bakışlar altında yanaklarım ısındı.

"İşte, pislik herif. Bunu artık geri alabilirsin." Ayıklığının kanıtı olan çipi önündeki bara fırlattım. İçki kadehinin yanına düşmeden önce birkaç kez döndü.

Gömleğinin altındaki sırt kasları gerildi. "Onu sana vermiştim."

"İstemiyorum."

"Neden?"

İçkisini işaret ederek, "Çünkü hiçbir anlamı yok," diye tersledim.

Çipi bana doğru itti. "İçmiyorum."

"O zaman yaptığın bu saçmalığı bana açıkla."

"Oturalım da açıklayayım." Gergin çenesi ve kaba ses tonu dışında öfkesini kontrol etmekte iyi iş çıkarıyordu.

Ama bu beni daha da sinirlendirdi. Oturmamın tek nedeni bacaklarım her an pes edecekmiş gibi hissettiğimdendi.

Bana dikkatle bakınca sert ifadesi yumuşadı. "Düşündüğün şey değil."

Ağzımdan acı bir kahkaha kaçtı. “Eminim değildir.”

“Bana biraz olsun güvenemez misin? Bir kadeh ucuz votka şoda uğruna ilişkimizi riske atmam.”

Gözlerinin içine baktım. “Öyleyse neden önünde bir kadeh içki var?”

“Çünkü en büyük zayıflığımdan daha güçlü olduğumu kendime kanıtlamak istedim.” Sanki düşmanmış gibi aramızdaki bardağa baktı.

Ağzım açık kaldı.

İçindeki savaşı tek bir derin nefes alarak gösterdi. “Ben kendime güvenmezsem senin bana güvenmeni nasıl bekleyebilirim?” Sesi çatladı. Elinde hafif bir titreme vardı, acısını biraz olsun dindirmek için içgüdüsel olarak elini tuttum.

Parmaklarımız birbirine kenetlendi. Sıcaklık orman yangını gibi koluma yayılırken tenimden kıvılcımlar saçıldı.

İçkiyi yanımdan uzaklaştırdım. “Bunu kendine güvenmediğin için mi yapıyorsun?”

“Kendime yeniden güvenmeyi öğrenmek de sürecin bir parçası.”

“O zaman başka bir yol bul çünkü bu düpedüz işkence.”

Başını kaldırdı. “Hâlâ söylediğim hiçbir şeye inanmadığını görmek kadar acı verici değil.”

Göğsüm içe çökmüş gibi hissettim. “Ne bekliyordun? Benden çok büyük bir sır sakladın.”

“Bunu düzelteceğim.”

“Nasıl?”

“Birkaç yılını alabilir ama seni ikna edebileceğime çok eminim.”

Gözlerim kocaman açıldı. “*Birkaç yıl mı?*”

“Zamandan bol neyim var?”

“Yıllarca motelde yaşamayı mı düşünüyorsun?”

Hemen geri adım attı. “Tanrım, tabii ki hayır.”

“O zaman ne yapacaksın?”

Elimi dudaklarına götürdü ve bırakmadan önce parmak boğumumdaki yara izini öptü. "Göreceksin." Ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Gidip Wyatt'la takılacağım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Wyatt'la yeniden arkadaş mı oldunuz?"

"O benim sponsorum oldu."

Hayretle yüzüne baktım. Bu, Delilah'nın neden kendimi rezil etmemi engellemeye çalıştığını açıklıyordu.

Keşke bir durup onu dinleseydin.

"Yarın evin satışında orada olacak mısın?"

"Sen gelecek misin? Neden?"

"Çünkü evi kontrol etmeyi ve Ryder'ın neler yaptığını görmek istiyorum."

Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. "Eh, ben istemiyorum. Başka planlarım var."

Yüzüne yayılmayan hafif bir tebessümle bana baktı. "Tüh. Yazık oldu."

"Neden?"

"Boş ver." Bardan çıkmadan önce yanağımı öptü ve votkasıyla çipini geride bıraktı. Yokluğu göğsümdeki uçurumun daha da büyümesine neden oldu.

İçimdeki umutsuz romantik, *peşinden git*, diye fısıldadı.

Başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramayan o sesi duymazlıktan geldim ve arkadaşlarımın yanına dönmeden önce çipi bar tezgâhından aldım.

Gece devam ederken ben Cal'in sözlerini saplantı hâline gelene kadar tekrarlayıp düşüncelerimde hapsoldüm. Sohbetimizde bana tuhaf gelen tek şey evin satışına katılıp katılmayacağımı sormasıydı.

Soruyu aniden ortaya atsa da cevabım onu hayal kırıklığına uğratmışa benziyordu.

Keşke sebebini öğrenebilseydim.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Alana

Emlak uzmanı bana her otuz dakikada bir evle ilgili güncellemeler gönderiyordu. Dedğine göre şu anda ev için teklif savaşına giren üç alıcımız vardı. Alıcıları cezbedecek kadar düşük fiyat belirlediğimde bunun olabileceğini tahmin etmişim ama bunu onun ağzından duymak evi satma sürecini daha gerçekçi kılmıştı.

Eve gidip Cal'ın orada olup olmadığını kontrol etme dürtüme karşı koydum. Bunun yerine Violet, Delilah ve Wyatt'la beraber konukevinin özel iskelesinde oturmaya karar verdik. Yaz bitip ev satılmadan önce arkadaşlarımla gölün tadını çıkaracağım son birkaç fırsatı değerlendirmek istiyordum.

Dün akşamki bar olayından sonra kimse Cal'den bahsetmemişti.

Delilah, Violet ve ben iskelede oturup güneşlenirken Cami ve Wyatt da suda oynuyordu.

"Teklif savaşını hiç mi merak etmiyorsun?" Delilah omuzuyla beni dürttü.

“Pek değil.” Telefonumu kenara bıraktım. Sonuçta evi kimin aldığıının bir önemi olmayacaktı.

“Ben olsam merak ederdim.” Violet yüzüne tekrar güneş kremi sürdü.

Telefonum yeni bir mesajla titredi. Emlak uzmanından gelen bir başka güncelleme olduğunu düşündüm ama ekranda Cal’in adı yanıp söndü.

Cal

Evi satın almak isteyen alıcının güvenilir olup olmadığını hâlâ kontrol etmek istiyor musun?

Şöyle bir düşündüm. Cal’e evi benim kadar seven birine satmak istediğimi söylediğimde, onlarla konuşma fikrine katlanabileceğimi sanmıştım. Ama düşündükçe fikrim değişmişti.

Lana

Hayır. Sen halledebilirsin.

Telefonumu kenara bırakmadan önce Bay Thomas’tan bir mesaj daha geldi, alıcılardan son teklifleri vermelerini istediğini bildiriyordu.

Bu kadar çabuk mu? Bu nasıl mümkün olabilir?

Hemen onu aradım.

“Alana! İnanamayacaksın.”

“Ne oldu?”

“Bir alıcı iki milyon dolarlık bir teklif sundu.”

“İki mi?” Dengemi sağlamak için Violet’in omzuna uzandım.

Fiyatı bir milyona indirdiğimde bu fiyata bile zar zor alıcı bulabileceğimizi düşünüyordum, oysa şimdi biri iki katı fiyat teklif ediyordu?

Düşüncesiyle bile bayılacak gibi oldum.

Emlak uzmanının heyecanını telefondan bile hissedebiliyordum. "Evet! Mülkle ilgilenen diğer alıcılardan önümüzdeki hafta saat içinde son tekliflerini vermelerini istedim."

"Ama..."

"Bu teklif sırasında olabilecek en iyi ihtimaldi."

Onun için mi benim için mi? Emlak uzmanları, aldığı artete ek olarak alıcılar fiyat artırdığında da bu işten ekstra kazançlı ayrılıyorlardı.

Cal'den gelen yeni bir mesajla telefonum titredi.

Cal

Alıcılardan birinin modern bir ev istedikleri için evi tamamen yıkip yeniden inşa etmeyi planladıklarını söylediğini duydum. Onlarla görüşmek istemediğine emin misin?

Aniden ayağa fırladım.

Asla. Evi satın almak isteyenlerin onu yıkmasına kesinlikle izin veremezdim.

Violet bana baktı. "Sorun ne?"

"Cami'ye biraz göz kulak olabilir misiniz? Evdeki alıcıyla ilgili halletmem gereken bir durum var da."

Wyatt sanki önemli değilmiş gibi eliyle beni geçiştirdi. "Senin için de uygunsa birazdan dondurma almaya gideceğiz."

Malikâneye doğru koşmadan önce omzumun üzerinden, "Tabii, olur. Yatağının üzerine temiz kıyafetler koymuştum," diye cevap verdim.

O evi ancak cesedimi çiğneyerek yıkabilirlerdi. Cal'le birlikte korumak için çaba harcadığımız bütün yaşanmışlığı ve evin çekiciliğini biri gelip yıksın diye radilattan geçirmemiştik.

Evi, güzelliğini takdir etmeyecek biri yerine burayı gerçekten sevebilecek en düşük teklifi veren kişiye satmayı tercih ederdim.

Alıcıları bulma beklentisiyle eve girdim. Arka kapıdan mutfığa girdiğimde içerideki tek kişi telefonu kulağına dayamış, mutfak tezgâhının yanında duran ve önünde bir klasör dolusu evrak olan emlak uzmanıydı.

“Neler oluyor?” Buraya hışımla geldiğim için bir an durup nefeslendim.

Gülümseyerek telefonu kapattı. “Bir teklif daha aldık.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Of. “Yani toplamda dört teklif mi var?”

“Evet.” Neşeyle alkışlaması sinirlerimi zıplattı.

“Neredeler peki?”

“İkisi aynı anda satışa çıkan başka bir eve bakmak zorunda olduğu için gitti ancak diğer ikisi oturma odasında son kararımızı bekliyorlar.”

“Mükemmel.” Bana seslenişine aldırış etmeden yanından geçtim.

Ne dediklerini anlayamasam da iki kişinin alçak sesli konuşmalarının duyulduğu yere doğru uzun koridor boyunca ilerledim.

Oturma odasına girdim. “Cal? Diğer alıcı nereye gitti?”

Sesimi duyunca bana döndü. “Gelmişsin.”

“Tabii ki geldim. Pisliğin tekinin evi yıkmasına asla izin vermem.”

Yanında neredeyse Cal’le aynı boyda bir adam daha vardı.

Cal’in kot pantolon ve keten gömlektan oluşan rahat görünümüne kıyasla, adamın üzerinde pahalı görünen bir takım elbise ve aynı derecede şık bir saat vardı.

“Siz kimsiniz?”

“Evi yıkmak isteyen pislik,” diyerek elini uzattı. Parmakları bir piyanistinki kadar uzundu, bedensel çalışmayı gerektirecek herhangi bir işle uğraştığını gösteren nasırlardan yoksundu.

“Ama bana Lorenzo Vittori demenizi tercih ederim.”

Lorenzo Vittori. İsim tanıdık geliyordu ama çıkaramadım. Yüzü tanıdık değildi ama sert bakışlarında ve göz şeklinde aşına gelen bir şeyler vardı.

“Vittori mi?” Elini tutup hızlıca sıktım.

“Evet.”

“Hawthornların evinde çalışan kişi anneniz olabilir mi?”

Çenesi seğirdi. “Evet, annemdi.”

“Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?” Cal başını yana eğdi.

Lorenzo, “Ailem uzaklara taşınmadan önce annelerimiz arkadaştı,” diye yanıtladı.

“Anneniz nasıl?” diye sordum, az önceki çıkışmamdan sonra kibarlık etmek istemiştim.

“Öldü.” Sesi düz ve herhangi bir duygudan yoksundu.

Cal bana bakarken gözleri kocaman açıldı.

“Üzüldüm,” dedim.

Lorenzo gözünü bile kırpmadan, “Teklifimi düşündünüz mü, Bayan Castillo?” diyerek konuyu değiştirdi.

Pekâlâ. Lorenzo’nun derhâl konuya girmeyi sevdiğini söyleyebiliriz.

“Evimi yıkmak istediğiniz düşünülürse, pek sayılmaz.”

“Bunu, mülkün gerçek potansiyelinden yararlanmak olarak tanımlamayı tercih ederim.” Bana yapmacık bir gülümsemeyle sırtıırken bunu insanları etkilemek için yüzlerce kez prova etmiş gibi görünüyordu. Gözlerindeki ruhsuz bakışlar olmasa inanırdım.

“Teklifinizi geri çevirmek zorundayım.”

Kaşlarını bir saniyeliğine çattı. “Peki ya ben de rakamı en yüksek teklifle aynı yaparsam?”

“Mesela ne kadar?”

“Üç milyon,” dedi Cal ellerini ceplerine sokarak.

Bekle. Ne? Emlak uzmanı en son konuştuğumda iki milyon demişti.

Lorenzo şu âna dek onda gördüğüm en insani duygu gösterisinde bulunarak gözlerini iki kez kırptırdı. “şaka yapıyorsun.”

Cal kendinden memnun bir ifadeyle sırtttı. “Artırmak istemiyorsan görünüşe göre evin aldığı en iyi teklif, yani benim son teklifim geçerli.”

Benim son teklifim mi?

Benim?

Benim?!

Cal kendi evini satın almak için teklifte mi bulunmuştu? İyi de neden?

Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken oda etrafımda dönmeye başladı.

Lorenzo’nun sinirden gözü seğırdi. “Böyle bir eve bu kadar çok para vermeyi düşünüyorsan kesinlikle delirmiş olmalısın.”

Cal umursamaz bir şekilde omzunu silkti. “Bazen sevdiğimiz insanlar için çılgınca şeyler yaparız.”

Lorenzo’nun üst dudağı kıvrıldı. “Bu duruma asla düşmemek için dua etmeye başlasam iyi olacak o zaman.” Bana bakarak hafifçe başını salladı. “İyi günler, Bayan Castillo. İkinize bu yolda iyi şanslar dilerim çünkü buna ihtiyacınız olacak.”

Üstünlük taslayan tavırlarını da alıp odadan çıktı.

“Göt herif,” dedim.

Cal, “Kesinlikle katılıyorum,” diye homurdandı. “Hiç gitmeyecek sandım.”

Onunla yüzleşmek için döndüm. “Neler oluyor ve neden zaten sahibi olduğun bir evi almak için teklif veriyorsun?”

Cal’in gülümsemesi soldu. “Çünkü evi alan ben değilim.”

“Ne?”

“Bir yatırım hesabı adına teklifte bulundum.”

“Hangi yatırım hesabı?”

“Gelecekteki çocuklarımız için açtığım.”

Aniden soluğum kesildi. “*Gelecekteki çocuklarımız için yatırım hesabı mı açtın?*” Gelecek ve çocuklarımız kelimelerini söylerken neredeyse hıçkırıklara boğulacaktım.

“Evet.”

Düşmemek için şömineye tutundum. “Ama neden?”

“Çünkü sana mirasın kişisel olarak bana hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlamak istedim.”

Aman. Tanrım.

“Bu yatırım hesabında ne kadar var, Cal?”

Tereddüt etti. “Bu önemli mi?”

Ona ters bir bakış attım.

Hiç duraksamadan, “Evi sattığımızda yirmi altı milyar dolar olacak,” dedi.

“Cami’ye ve bir gün sahip olacağımızı varsaydığın çocuklara.”

“Onlar için *yatırım* olacak. Karmakarışık bir yasal boşluk ama işe yarıyor. Dedemin avukatıyla birlikte her şeyi hallettik.”

Dizlerim boşaldı ama ben yere düşmeden önce Cal belimden yakaladı.

“Yirmi. Altı. Milyar. Dolar.” Kolumu çimdikleyince acıyla irkildim, ardından aynı hareketi tekrarladım.

Cal elimi iterek bıraktığım kırmızı izi ovuşturdu. “Tüm paraya ancak kademeli olarak erişebilecekler.”

“İyi bari, bu biraz olsun içimi rahatlattı. Ben de çocuklar yirmi altı milyar doları bir hevesle çarçur etmeye kalkışırsa olacakları düşünüp endişelenmişim.”

Gözlerini kısıp yüzüme dikkatlice baktı. “Bu durum hakkında ne hissettiğini tam olarak anlayamadım.”

“Ben de anlayamadım.”

“Mutlu musun?”

“Evet.” Gözlerim buğulandı.

Hem de çok mutluydum. Para yüzünden değil –Cal’in tüm mirasından vazgeçmesine asla izin vermezdim– ama ev bizim olmaya devam edeceği için çok mutluydum.

Kollarını belime dolayıp beni kendine çekti. “O zaman tüm bu yaptıklarına değdi.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Sen evi istiyordun, ben de evin sana ait olmaya devam etmesi için bir yol buldum.”

“Iris *haklıymış*.”

Başını yana eğdi. “Hangi konuda?”

“Ben bir şeyi istersem senin onu gerçekleştirmek için mutlaka bir yol bulacağını söylemişti.”

Sırıttı. “Şimdiye kadar senin için her şeyi yapacağımı anlamış olmalıydın.”

Kalbim sıkıştı. “Her şeyi mi?”

Çenemi kavradı. “Kesinlikle her şeyi. Yine de bu planla ilgili tüm övgüleri üzerime alamam. Dedemin avukatı bana ipucu vermeseydi, yatırım hesabı açmayı asla düşünmezdim.”

“Hâlâ anlayamıyorum.”

“Neyi?”

“Neden birine bu kadar para vermek istediğini?”

“Birine değil. *Aileme*.” Gülümsemesi gözlerine ulaştı.

Cal beni tutmasa bacaklarım bedenimi taşıyamayarak altımda bükülecekti.

Alkolü tamamen bıraktığı andan itibaren ona karşı hiç şansım kalmamıştı. Lanet olsun ki içerken bile zar zor dayanabiliyordum. Aslında en başından beri ona karşı koymak benim için imkânsızdı.

Elinin tersiyle yanağımı okşadı. “Sana evi satmanın mirasla bir ilgisi olmadığını söylemiştim.”

“Yani sırf bana bir şeyi kanıtlamak için her şeyden vazgeçmeye mi karar verdin?”

“Evi satmayı kabul etmeseydin vazgeçebileceğim bir mirasım da olmazdı.”

“Ev gerçekten bizim olmaya devam edecek mi?” Hâlâ inanamayarak onaylatmak için tekrar sordum.

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Yalnızca sen son teklifimi kabul edersen.”

Odada etrafıma bakındım. “Diğer alıcılar nerede?”

“Onları korkutup kaçırdım.”

“Sen mi?” İçimden kopan kahkaha Cal’in yüzündeki sırıtışın daha da büyümesine neden oldu. “Onlara rüşvet mi verdin?”

Başını iki yana salladı.

“Tehdit mi ettin?” diye sorguladım.

“Hayır. Ben Declan mıyım?”

Gülümsememi bastırdım. “O zaman ne yaptın?”

“Onlara durumumu ve sevdiğim kadını geri kazanmaya çalıştığımı anlattım.”

Göğsümde, kalbimin hemen üstünde bir sıcaklık tomurcuklandı. “Peki ya Lorenzo?”

“Pislik herif geri adım atmayı reddetti. Hangisinin daha büyük bir hayal kırıklığı olduğunu bilemediğini söyledi: Aşk gibi soyut bir şey için kötü kararlar almamın mı, yoksa sana sırlıslıkla âşık olduğumu ve evi satın almam gerektiğini çaresizce itiraf ettikten sonra herkesin çekip gitmesinin mi?”

“Bana sırlıslıkla âşık olduğunu mu söyledin?”

Çenemi kavradığında midemdeki kelebekler uçtu.

“İlk başta platonik ve masumca başlasa da seni hep sevdim. Ama aslında aşk, biz büyüdükçe filizlenerek zamanla olgunlaştı. Her yıl zamana ve mesafeye dayanacak kadar güçlüydü. Zamanla geçmişin anıları ve gelecek umutları üzerine inşa edilmiş bir aşk hâline geldi.” Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Senden başka kimseyi göremediğim bir gelecek.”

Kalbim sanki sesini duyurmak istiyormuş gibi göğsümde şiddetle çarpıyordu.

Titreyen çenemi okşadı. “Evi satın almak sevgini, güvenini ya da bana karşı hissettiklerini satın almakla ilgili değildi. Ancak çabaladığımda ve ikimiz için de kendimin en iyi hâli olmaya ne kadar kararlı olduğumu kanıtladığımda bana güvenebileceğini

biliyordum. Evi satın almak istememin tek nedeni, benimle ya da başka biriyle sana arzuladığın geleceği vermek istememdi.” Sesi çatladı.

“Yine de umutsuzca o geleceği benimle kurmayı istemeni umuyordum. Çocukların, iskelenin ve her yaz inşa etmek isteyeceğiniz tüm o maket gemilerin olduğu bir gelecek. Hayatımı, aynı senin beni zorladığın gibi korktuğun şeylerin üzerine gitmen için seni cesaretlendirerek geçirmek istiyorum. Tıpkı hayatımı düzene soktuğumda her zaman olacağımı hayal ettiğin adam olmak istediğim gibi.”

Kalbim onun sözleriyle büyüdü. “Bu evden nefret ettiğini sanıyordum.”

Başını iki yana salladı. “Daha önce iyileşseydim olabileceğim kişinin bana hatırlatılmasından nefret ediyordum.”

Uzanıp yanağını okşadım. “Ya şimdi?”

“Artık bu eve senin açından bakıyorum ve yanında olmaktan başka bir yerde olmayı hayal edemiyorum; ister Wisteria Gölü’nde, ister dünyanın öbür ucunda olsun. Nereye gidersen git, seninle olmak istiyorum. Elde edeceğin tüm başarılarında ilk tebrik eden olabilmek için en ön sıradan alkışlamak istiyorum. Ve mücadelerde ne zaman tökezlesen, destek olmak ve kendi başına ayakta duracak kadar güçlü olana dek yanında olup sana güç vermek istiyorum.”

Yanağımdan aşağı bir damla yaş aktı. “Ne değişti?”

“Ben değiştim.” Ensemi kavrayıp beni öne doğru çekti. “Ayık kalmak uzun bir süreç olacak. Rehabilitasyondaki otuz gün iyi bir başlangıçtı ancak ömür boyu süren bir bağımlılık için kalıcı bir tedavi değildi. Bundan böyle çabalamak, her gün daha iyi olmak zorundayım. Umarım bu yolculuğu benimle paylaşmak istersin çünkü Tanrı biliyor ya, yanımda olmanı istiyorum. Başka bir şans hak etmediğimi biliyorum ama yine de bana bir şans vermen için sana yalvarıyorum. Hayatını birlikte geçirmek istediğin adam olabileceğimi kanıtlamak için

nana son bir şans ver, hayallerini gerçeğe dönüştürecek kişi olabileceğimi kanıtlamak için.”

Sevgi kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmeden önce sevdiğim adama dikkatlice baktım. “Son bir şans mı?”

Başını sallayarak onayladı.

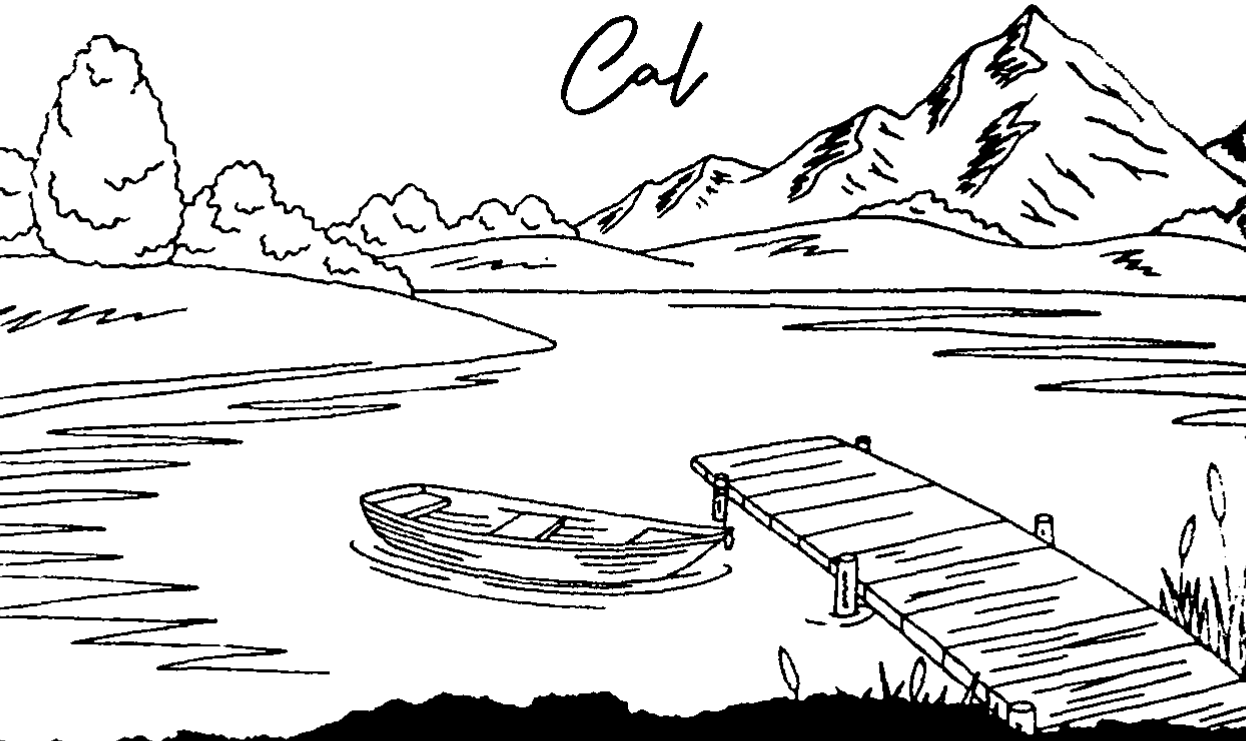
Yüzünü iki elimin arasına alarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. Geri çekildiğimde, “Bir daha kalbimi kırarsan bu sefer gerçekten istediğim herhangi bir yerine kurşunu sıkarım,” diye tehdit ettim.

Yüzlerimiz birbirine çok yakın dururken gülümsedi. “O zaman kalbime nişan aldığından emin ol çünkü beni kendinden uzak tutmanın tek yolu bu.”

Kollarımı boynuna dolayıp parmak uçlarımda yükseldiğimde dudaklarımız arasında sadece birkaç santim kalmıştı. “Anlaştık.”

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Cal

Kapının yüksek sesle vurulmasıyla Merlin anında kucağımdan tıslayarak fırladı ve merdivenlere doğru kaçtı. Lana açmak için elini uzatamadan kapı duvara çarpıp açılınca Cami hızla içeri girdi.

“Cow-l! Dönmüşsün!” diyerek sırt çantasını yere fırlatıp bana doğru koştu.

Diz çöküp kollarımı açtım. “Merhaba, ufaklık.”

Kollarını boynuma doladı. “Seni özledim.”

Etrafına doladığım kollarımı daha da sıkarken kalbim boğazımda atıyordu. “Ben seni daha çok özledim.” Sesim hafifçe titrediğinde Lana’nın gözleri sulandı. Yanımda yere çöküp ikimize birden sarılarak kucaklaşmamıza katıldı. Wyatt başıyla selam verip göl evinin kapısını arkasından kapattı.

“Şimdi daha iyi misin?” Cami merakla bana bakıyordu. Gülümsemem soldu. “Evet.”

“Gerçekten mi?” Mavi gözleri parladı.

“Evet. Ben yokken benim için Merlin’e iyi baktın mı?”

Sırtışı daha da genişledi. "Evet! Onu besledim. Çok fazla hem de."

"Gördüm. Ona verdiği mamalar yüzünden küçük beye minik bir koşu bandı almam gerekecek."

Cami kıkırdayarak göğsümün ısınmasına neden oldu.

"Ona su da verdim. Beraber yatmak istedim ama annem kendiyle yatması için yanına aldı."

"Öyle mi?" Lana'ya bir bakış attım.

Omzuyla beni hafifçe itti.

Cami somurttu. "Paylaşmayı sevmiyor."

Hayretle soluğum kesilmiş gibi yaptım. "Ne? Buna nasıl cüret eder."

Lana dilini çıkardı. "Paylaşmayı seviyorum. Sadece sarılacak bir arkadaşla ihtiyacım vardı."

"Senin için sarılacak bir arkadaş olabilirim." Göz kırptım.

Cami avucunu yanağıma bastırdı. "Kalıyor musun?"

Kolumu Lana'ya sarıp onu kendime doğru çekerken boğazım düğümlendi. "Elbette."

"Sonsuza kadar mı?"

"Ev-vet!"

"Hiç gitmeyecek misin?"

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Beni istediğiniz sürece gitmeyi planlamıyorum."

Kollarını etrafımıza sarıp sıkıca kucaklarken ciyakladı.

Rehabilitasyona gitmek için Wisteria Gölü'nden ayrıldığımdan beri göğsümdeki ağırlığın ilk kez hafiflediğini hissediyordum.

Cami gülümseyerek uzaklaştı. "Artık annemle evlenecek misiniz?"

Lana'nın yüzünden kan çekildi. "*Camila.*"

"Ne?"

Lana ters ters baktı. "İnsanlara böyle şeyler soramazsın."

"Neden?" Küçük kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Çünkü böyle bir şey sormak kabalıktır."

Lana'nın sol elini dudaklarıma götürdüm. "Bir gün evlenmeyi planlıyorum."

Lana bana hayretle bakarken Cami tezahürat yaptı. Dudaklarımı diken diken olan tenine bastırarak gülümsedim. Merlin bile geri dönmüş, vücudunu bize sürterek mırıliyordu.

"Annemi seviyor musun?" Cami sarı kirpiklerinin altından gözlerini bana dikti.

Lana'nın kahverengi gözlerine bakarak, "Onu her şeyden çok seviyorum," diye cevap verdim.

"Ya sen anne, Cal'i seviyor musun?" Cami ellerini göğsüne bastırdı.

"Henüz sevginin ne anlama geldiğini bilmeden çok önce bile onu seviyordum."

Ben Lana'nın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken Cami alkışladı.

Kendi aileme sahip olmak, mümkün olabileceğini asla hayal etmediğim şekilde kendimi tamamlanmış hissetmemi sağlıyordu. Etrafımda sevdiklerim varken hissettiğim sarhoşluğun hiçbir alkol, uyuşturucu ya da parayla karşılaştırılamayacağını anlamam uzun zaman almıştı.

Ve onları bir daha asla kaybetmemek için elimden geleni yapacaktım.

Ana caddede Cami ve Lana'yla birlikte yürümek bu sefer bambaşka bir deneyimdi. Genelde kasaba sakinleri ne zaman oradan geçsem ya beni görmezden gelir ya da bana ters ters bakarlardı.

Bugün, gerçekleşmesini hayal ettiğim ama asla mümkün olabileceğini düşünmediğim bir gün geçiriyordum. İnsanlar, dışladıkları o adam değilmişim gibi durup bizimle sohbet ediyorlardı. O kadar şaşkındım ki birkaç kez kelimenin tam anlamıyla dilim tutuldu. Kitapçının önünden geçerken Meg bizi

durdurup beğenebileceğimi düşündüğü yeni bilimkurgu kitabını benim için ayırdığını söylediğinde bile konuşamamıştım.

Sanki altı yıl önce yaptığım hatalardan dolayı Wisteria Gölü'ndeki insanların artık benden nefret etmediği alternatif bir evrene giriş yapmış gibiydim.

Cami, Lana ve ben bir şeyler atıştırmak niyetiyle Holy Smokes BBQ'ye girdik. Planımız, kasaba halkının masalarını bizimkiyle birleştirip Orta Çağ ziyafetlerine yaraşır uzun bir masa hâline getirmesiyle bozuldu.

"Demek Cal sonunda döndü." Isabelle yanımdaki sandalyeye çöktü.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Demek birdenbire adımları hatırladın."

Göz kırparak su bardağını benimkiyle tokuşturdu. "Hemen egonu şişirme."

"Çok geç. Şimdiden şiştiğini hissedebiliyorum."

Isabelle'in oğlu Ernie masanın ortasına et dolu bir tabak koyup başka bir siparişi getirmek için mutfığa yöneldi.

"Neyi kutluyoruz?" diye sordu Lana.

Isabelle gülümseyerek, "Artık bunun dönmesini bekleyerek surat asmayacak olmanı," dedi.

Lana kaşlarını çattı. "Ben surat falan asmıyordum."

"Bal gibi de asıyordun." Isabelle bana döndü. "Kasabadakiler geçtiğimiz ay boyunca bu kadının mutfağından çıkan hamur işleri yüzünden epey kilo aldı. Lana ve lanet olası Nutellalı turtaları sayesinde kışımın artık kendi posta kodu var."

"Ve kurabiyeler!" Cami bir pastel boya tutan yumruğunu havaya kaldırdı.

"Isabelle!" Lana ellerini havaya kaldırıp isyan etti.

Gülümsedim. "Benim yanımda utanmana gerek yok."

Gözlerini kıstı. "Utanmadım."

"Cal'e onun kapüşonlu *sweatshirt*ünü bir hafta boyunca üzerinden çıkarmadığını anlatmalı mıyım?"

“Biliyor musun? Ben iskelede yürüyüşe çıkacağım.” Lana yerinden kalkmak için yeltendiğinde elinden tuttum.

“Beni özlemiş olman çok tatlı.”

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Tatlı mı? Kışının yeni bir posta koduna ihtiyacı olan tek kişi Isabelle değil.”

Gözlerinin içine bakarak göz kırptım. “Tam da sevdiğim gibi.”

Masamıza oturmak için daha fazla insan gelince dikkatler hızla Lana’dan uzaklaştı. Ailemle yediğim akşam yemeğinde olduğu gibi sessiz kalıp diğerlerinin konuşmasını dinlemekten memnundum. İki öğretmenin devam eden eşek şakası savaşı ya da kasaba halkının Julian Lopez’le şirketinin göl çevresindeki mülkleri satın almasına ne kadar kızdığı gibi çeşitli hikâyeler anlatılıyordu.

Artık onlara dışarıdan bakan bir yabancı değil, onların arasına ait biri olduğumu hissediyordum. Bu bana ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir olgunluk hissi veriyordu. Şikago’dayken ailenin bir boku beceremeyen ferdi olmanın yanı sıra, Kane kardeşler arasında hırstan ve herhangi bir hedeften yoksun olandım. Ama burada, Wisteria Gölü’nde sadece Cal’dim; kitap okumayı, insanlara bahşiş vermeyi ve ailesiyle vakit geçirmeyi seven normal bir adam.

Milyarder olabilirdim ama buralarda kimse bana öyle davranmıyordu. Ailemin şirketiyle ya da süslü arabamla dalga geçip Lana’ya ne kadar âşık olduğumla ilgili hiç durmadan alay ediyorlardı.

Akşam yemeğinin büyük bir bölümünü karnım ağrıyana kadar gülerek geçirdiğim için onların bu sataşmalarını hiç umursamadım. Ancak Cami esneyince Lana artık kalkmamız gerektiğini söylediğinde bir şeyin farkına vardım.

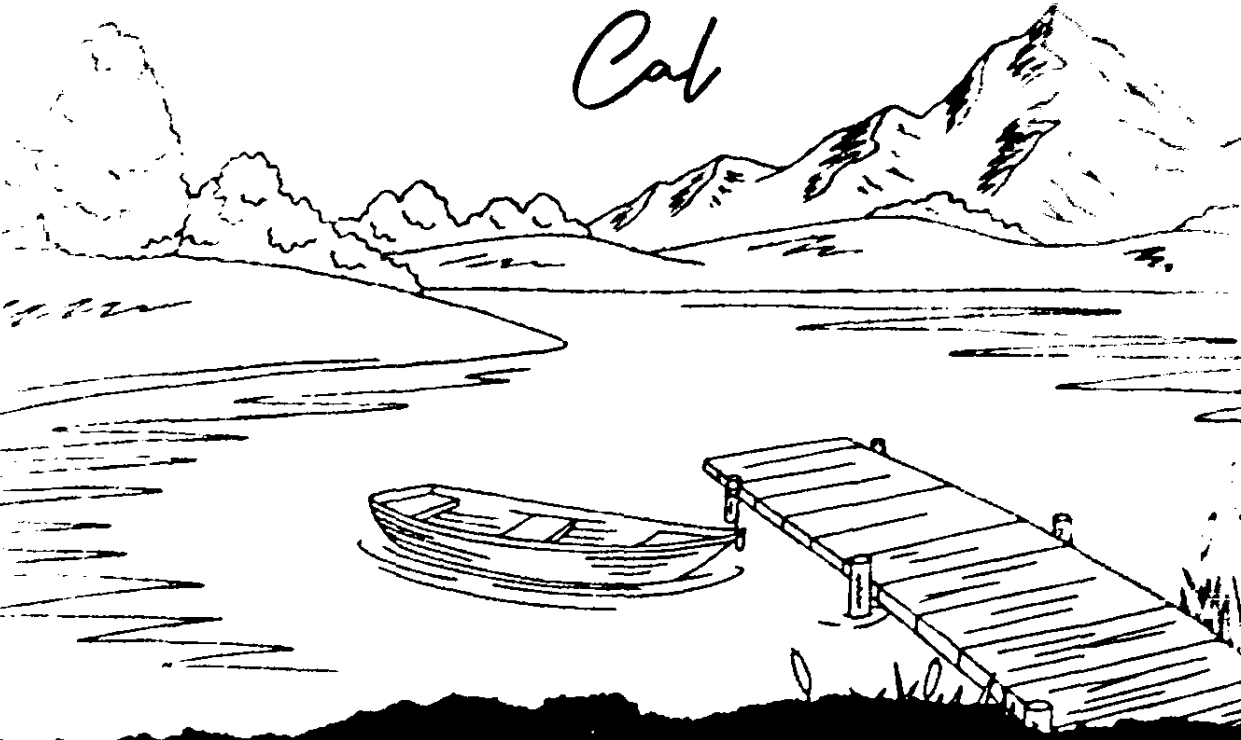
Wisteria Gölü’ne dönerek sadece kendimi bulmamıştım, aynı zamanda kocaman bir aile de bulmuştum. Kızlarım da

dâhil olmak üzere, kendilerinden birine yardım etmek için her şeyi yapmaya hazır üç yüz kişilik devasa bir aile.

Ve umarım bir gün ben de onlardan biri olurdum.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Cal

Yeşil çipi elimde çevirip kıvrımlı kenarına kazınmış yazıyı inceledim. AA'da üç ay geçirdikten sonra kendimi her zamankinden daha güçlü hissediyordum. Benim için her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu.

Leo'ya çipi gösterdiğimde hayatıma devam etmeye ve vasiyeti geçmişte bırakmaya hazırdım.

"Hâlâ ayık kalmaya kararlı mısın?" Babam yanımda ayağa kalktı. Geride kalan son birkaç kişi de toplantı odasından çıkarak beni onunla baş başa bıraktı.

"Neden dert ediyorsun?"

"Ermiyorum."

Ayağa kalkarken yumuşak bir kahkaha attım. Ondan birkaç santim uzaklaştım. "İlginç olan ne biliyor musun?"

Karanlık bakışları içime işledi. "Ne?"

"Hayatımın en güzel yıllarını hep senin için bahaneler üreterek geçirdim. Ayık olursan daha iyi olursun diye düşündüm. Daha *nazik*. Ama görünen o ki sarhoş ya da ayık, sen hep aynı sefil adammışsın. Nedenini biliyor musun?"

Gözlerini kıstı. “Umurumda olsun ya da olmasın yine de bana söyleyeceğinden eminim.”

“Kendinden nefret ediyorsun ve ne kadar içersen iç bunu değiştiremezsin. Tıpkı niyetlerin gibi sen de acınası birisin. İster şişelerin dibinde ister hak etmediğin bir mirasta ara, mutluluğu asla bulamayacaksın.” Babama son bir kez bakıp onu sırtımda delik açacak bakışlarla bırakarak oradan ayrıldım.

Kendime olan nefretimle yüzleşene kadar babamla aynı sorunu paylaştığımızı fark etmemiştim. Bizim madalyonun iki yüzü olduğumuzu ve kendimize olan nefretimizi bir silaha çevirdiğimizi —o dünyaya karşı, ben de kendime karşı— sonunda anlamıştım.

Ama onun aksine ben kendimden vazgeçmeyi reddettiğim için buradaydım.

Ne bugün ne yarın ne de sonsuza dek.

Hazır AA toplantısı için Şikago’ya gelmişken geceyi burada geçirip ertesi günkü yönetim kurulu toplantısına katılmaya karar verdim. Wisteria Gölü’ne dönmek istesem de gitmeden önce yapmam gereken birkaç şey vardı.

Declan toplantı masasının başında, babamın her zamanki yerinde oturuyordu.

Ürün Geliştirme Müdürü direkt konuya girerek, “Seth nerede?” diye sordu.

Declan başını telefonundan kaldırmadan, “Toplantıyı CEO olarak ben yöneteceğim,” dedi.

“Peki ne kadar süreliğine?” diye sordu bir başkası.

“Süresiz olarak.” Declan gözünü bile kırpmadı.

Rowan bana şaşkın bir bakış attı. Gülümsememe engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Declan bugünkü toplan-

tıdan sonra Rowan'a hamilelik sürprizini açıklamak istiyordu, Iris de haberi paylaşmak için şu anda Zahra'yla *brunch*taydı.

Toplantı kısa sürdü, işler iyiydi ve her şey olması gerektiği gibi gidiyordu. En güzeli de Seth artık masanın başında oturmuyordu.

DreamStream Satın Alma ve Pazarlama Müdürü Arnold ayağa kalkıp aylık raporunu verdiğinde tek kelime etmedim. Rowan beni bir kez dürtse de onu görmezden geldim. Kardeşimin son üç ayımı Arnold'la konuşarak geçirdiğimden henüz haberi yoktu.

Çözümün şirketteki bir pozisyonun başına geçmek değil, ihtiyaçlarıma ve ilgi alanlarıma uyan bir pozisyon geliştirmek olduğunu fark etmiştim. Dijital platformun daha iyi olması için yardım etmek istesem de her şeyden sorumlu kişi olmak istemiyordum. Liderlik benim tarzım değildi. Danışman olmak ya da daha az yükümlülük gerektiren bir pozisyonda olmak, hızımı artırırken bana şirket adına fiilen konuşma ve yeni fikirler üretme fırsatı veriyordu.

Toplantı sona erdiğinde ekibiyle bir sonraki toplantımızı planlamak için Arnold'ı kenara çektim. Bir asistanım falan olmadığından her şeyi kendim planlıyordum.

Erkek kardeşlerim kenarda bekleyip arkamdan fısıldaşmaya başlamıştı. Oda boşaldıktan sonra nihayet onların karşısına dikildim.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Siz ikinizin benim hakkımda konuşması bitti mi?"

"Ne konuştunuz?" Declan Arnold'ın az önce bulunduğu noktayı işaret etti.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil."

Gözleri parladı. "Şimdiden yeni CEO'ndan sır mı saklıyorsun?"

Rowan'ın ağzı açık kaldı. "Resmileşti mi?"

Declan ona yandan bir bakış attı. “Avukat son evrakları hazırlayana kadar değil.”

“Tebrikler, babacık.” derken sırtışıım tüm yüzümü kapladı.

Rowan aldığı haberle neredeyse kendi nefesinde boğuluyordu.

Declan asık suratıyla gözlerini kıstı. “Bana bir daha *babacık* dersen o dilini söker yeni masamın arkasına sanat eseri diye asarım, bilmiş ol.”

Rowan’ın gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Neler olduğunu bana da anlatmak ister misiniz?”

Declan cüzdanını çıkarıp Rowan’a bebeğin ultrason fotoğrafını gösterdi. “İşte.”

“Vay canına. Baba oluyorsun.” Rowan fotoğrafın üzerinde parmağını gezdirdi. “Jelibon gibi görünüyor.”

“Erkek yeğenine merhaba de.” Declan tavus kuşunun kabarak tüylerini sergilemesi gibi sırtını dikleştirdi. Bu hiç de Declan’a özgü bir davranış olmadığından kahkahama engel olamadım.

“Kız da olabilir,” diye takıldım.

Declan göğsüne hafifçe vurdu. “Sezgilerim güçlü, içimden bir ses onun erkek olduğunu söylüyor.”

Rowan gözlerini devirdi. “Ya kızsaa?”

“Şimdiden hızlı arama listemde bir kalp doktorunun telefonu var ve onun bir metre yakınına yaklaşanı anında tutuklamak üzere Şikago polis teşkilatı emrim altında.”

“İlgilendiği her erkeği ya da kızı tutuklatamazsın,” dedim.

Bana dik dik bakarak ultrason fotoğrafını Rowan’ın elinden aldı. “İzle ve gör.”

Wisteria Gölü’ne dönmeye hazırlanıyordum ki Leo’dan acil toplantı için ofisine gelmemi isteyen bir telefon aldım. Leo’nun şehrin öbür ucundaki ofisine doğru yola çıkmadan önce Lana’ya

mesaj atarak bir sorun olduğunu ve bu gece eve dönebileceğimden emin olmadığımı haber verdim.

Tüm yolu endişe içinde geçirdim. Ofise vardığımda kardeşlerimin babamla karşılıklı oturduğunu fark edince gerginliğim daha da arttı.

Leo tarafsız bir ifadeyle masasının arkasında oturuyordu. "Callahan. Lütfen gel otur."

Babamın yanındaki tek boş yeri işaret etti. Oturdum ve onu görmezden gelerek deri koltuğun kolunu kavradım.

Leo, "Bu akşam buraya gelmek için müsait olmanıza sevindim," dedikten sonra bir dosya açtı.

Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi.

"Bütün bu şamata ne için?" Babamın ses tonu yükselen öfkesini yansıtıyordu.

"Brady size son bir mektup okumamı istemişti."

"Bir mektup daha mı var?" Rowan yerinde kıpırdandı.

Leo onaylarcasına başını salladı. "Bu seferki dördünüze hitaben yazılmış."

Declan sessizliğini korurken bakışlarını zarftan mektubu çıkaran Leo'ya dikmişti.

"Aileme," diye okumaya başladı Leo. *"Bir adamın ardında bıraktığı miras ne kadar para kazandığı ya da ne kadar başarılı olduğuyla değil, geride bıraktığı hatıraları ve insanlara nasıl davrandığıyla ölçülmelidir."*

Leo mektuptan başını kaldırmak için durakladı.

"Ne oldu?" Declan homurdandı.

"Üzgünüm. Brady dramatik bir etki yaratmak için duraklamam gerektiğini yazmış."

Ben kahkahayı patlatırken Rowan ve Declan da güldü, üçümüzü odayı keyifli seslerle doldurduk.

Babamsa duyusuz tavrıyla hâlâ yanımda kazık gibi oturuyordu.

Leo dudaklarını büzerek mektubu okumaya devam etti. *"Dördünüzün mirastaki payınızı almak için yapmak zorunda kaldığı şeylerin sıra dışı olduğunun farkındayım. Çılgın bir rüyanın ardından sabahın ikisinde onu arayıp vasiyeti gözden geçirmem gerektiğini söylediğimde Leo beni uyarmıştı."* Tekrar duraklayıp bize baktı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, gerçekten uyardım."

"Gereksiz gevezeliği kes de şu lanet mektubu oku," diye söylendi babam.

Leo çenesindeki kas seğirse de hiçbir tepki vermedi. Babamı görmezden gelerek okumaya döndü. *"Her birinize güçlü ve zayıf yönlerinize göre seçtiğim bir görev verildi. Leo'nun diğer mektubu değil de bunu okuduğunu düşünürsek dördünüzün miraslarınızı almak için sizden istenen şartları yerine getirdiğinizi varsayıyorum."*

Leo zarftan ikinci bir kâğıt çıkardı. *"Oğlum Seth'e. Sana mirasınla ilgili iki seçenek verdim. Bu meydan okumaya göğüs gereceğini ve zor yolu seçeceğini umarken sen en kolay olanı seçtin."*

Hangi iki seçenek? Onunkiler de benimkiler gibi tesadüflere mi dayalıydı, yoksa en başından beri iki açık seçenek sunulmuş ve o kendi iradesiyle seçim mi yapmıştı?

Babamın ayağı titriyordu, gerginliğini yansıtan tek hareketi bu oldu.

"Şirket hisselerini elde etmek için neden ayık kalmayı seçtiğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Tıpkı bu seçimi tamamen kendi çıkarların için yaptığını bile bile hisseleri senin ellerine teslim edemeyeceğimi anladığım gibi."

Nasıl ya? Mirastaki paylarımız bizden geri alınabilir miydi?

Declan'ın yüzünden kan çekildi. Bir an göz göze geldikten sonra dikkatimizi mektubu okumaya devam eden Leo'ya çevirdik.

"Gerçekten değiştiysen oğulların buna uygun seçimi yapacaklardır. Yaptığın hataları ve neden olduğun acıları telafi etmediysen, mektuplarıma ve yalvarışlarıma rağmen asla bir şey öğrenmediysen mirastaki payını almaya layık değilsin demektir."

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı babam. "İyi oyundu, baba."

Leo onun yorumunu duymazlıktan geldi. *"Üç torunuma sesleniyorum. Şirketteki hisselerinize ve mirastaki paylarınıza ek olarak, size daha önce vermediğim son bir şey daha veriyorum. Bir seçim şansı. Yüzde altılık hisseyi babanıza vermeyi reddederek yatırımcılar arasında paylaştırılmasını seçebilirsiniz ya da hisselerin ona verilmesini kabul edebilirsiniz."*

Hassiktir.

Has-sik-tir.

Bakışlarım Rowan ve Declan'a kaydı. İkisi de dirseklerini dizlerine, çenelerini de kenetledikleri ellerine dayamış oturuyorlardı.

"Üçünüz neye karar vererseniz verin, umarım babanızın yaptıklarından ders çıkarırsınız. Sahip olduğumuz her şey kolayca elimizden kayıp gidebilir. Servet. Aşk. Aile. Siz, bizim yaptığımız bencilce hataları yapmayın çünkü bunun boş bir hayattan ve aynı derecede boş bir kalpten başka hiçbir şey kazandırmadığını garanti edebilirim."

"Ve oğluma, umarım senin için daha da geç olmadan kendi iradenle hayatına çekidüzen verebilirsin."

Leo mektubu katlayıp zarfa geri koydu.

"Yazdığı diğer mektubu alabilir miyim?" diye sordu babam, sorusuyla hepimizi şaşırttı.

Leo tek kaşını kaldırdı. "Hukuki bir dayanağı yok."

"Biliyorum."

Leo katlanmış üçüncü bir kâğıt çıkarıp babama uzattı. Bizim yanımızda okumak istemediğinden titreyen eliyle takım elbisesinin cebine koymayı seçti.

Leo ellerini birbirine kenetleyerek, "Her biriniz babanızın mirası konusunda evet ya da hayır oyu vereceksiniz. En büyük torunla başlayalım," dedi.

Declan ayağa kalkıp ceketini ilikledi. Abim duygularını yüksek sesle dile getirmek yerine eğilip kulağına bir şeyler fısılda-

diğı an babamın yüzünün rengi attı. Declan'ın ne söylediğinden emin değildim ama babam hayalet görmüş gibi duruyordu.

Declan yerinde doğruldu. "Hayır oyu veriyorum." Kendi kararlarımızı vermemiz için bizi geride bırakarak odadan çıktı.

Babam hafifçe bana döndü.

Henüz cevabımı vermeye hazır değildim, bu yüzden titrek bir sesle, "Önce Rowan söyleyebilir mi?" dedim.

Leo cevabını öğrenmek üzere kardeşime baktı.

Rowan omuz silkip ayağa kalktı. "Dürüst olmak gerekirse daha zor yolu seçmediğin için hayal kırıklığına uğradım, baba. Yıllarca bize eziyet ettikten ve zayıflıklarımızı bize karşı kullandıktan sonra ailedeki en zayıf kişi olduğunu ispatlamış oldun." Rowan Leo'ya başını sallayarak, "Hayır oyu veriyorum," dedi. Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Babam oturduğu yerden kalkıp valizini almak için eğildi.

Beni adam yerine koymamasına şaşırmaıştım. Artık böyle durumlarla daha iyi başa çıkmama rağmen hayatımın son otuz dört yılını bu muameleye tabi tutularak geçirmiştim. "Benim oyum ne olacak?"

Doğruldu. "Bir önemi kalmadı."

Kanım ısınarak içimdeki öfkeyi körükledi. Burnunun dibine girip gözlerinin içine baktım. "Bana bir hiçmişim gibi davransan da ben de diğer ikisi kadar önemliyim."

"Kişisel bir şey değildi."

"Belki de senin sorunun budur. Bize insan gibi davransaydın belki de her şey daha farklı olabilirdi."

Çenesi kasıldı. "Ya oyunu açıkla ya da yolumdan çekil."

"Bana, dedemin sana verdiği ilk seçeneğin ne olduğunu söyler söylemez açıklayacağım."

Sağ gözü seğırdi. "Neden?"

"Çünkü bilmek istiyorum, bana bu kadarını borçlusun."

Başını çevirdi ve istediğim şeyi düşünürken çenesini sıktı. Sessizliği dolduran bıkkın iç çekişini hızla atan kalbimin gürültüsünden zar zor duyabildim.

“Her birinizden af dilememi ve hisselerimi bugünkü gibi aile oylamasına sunmamı istedi.” Babam kapıya yönelince onu durdurmak için uzandım.

“Neden bu seçeneği seçmedin?”

“Yaptığım onca şeyden sonra imkânsız olduğunu bildiğim bir şey için hisselerimi riske atmak istemedim.”

“Denemek ve başarısız olmak hiç denememekten daha iyidir.” Seçeneklerimi sınırlayarak başarısız olmaktansa defalarca deneyip yine başarısız olmayı tercih ederdim.

Bu şekilde düşünebilmem uzun zamanımı almıştı ama kolay yolu seçmekten artık bıkmıştım. Bunun doğru olduğu anlamam için yalnızca babama ve bu tavrının ona ne kazandırdığına bakmam yeterliydi.

Sefaletten başka bir şey değil.

Hayatının geri kalanını, yardım almaya çalışsa ve onu bağışlamamız için çabalasa neler olacağını merak ederek geçirmek zorunda kalacaktı. Biz hayatımızın geri kalanını ailelerimizle mutlu yaşarken o, içten içe harekete geçmiş olsaydı onu affedebileceğimize dair küçük bir şansı olabileceğini bilerek, sefalete ve başarısızlığa mahkûm olacaktı.

Ama bu yolu seçseydi neler olabileceğini artık hiçbirimiz bilmeyecektik.

Leo’ya dönüp baktım. “Evet oyu veriyorum.”

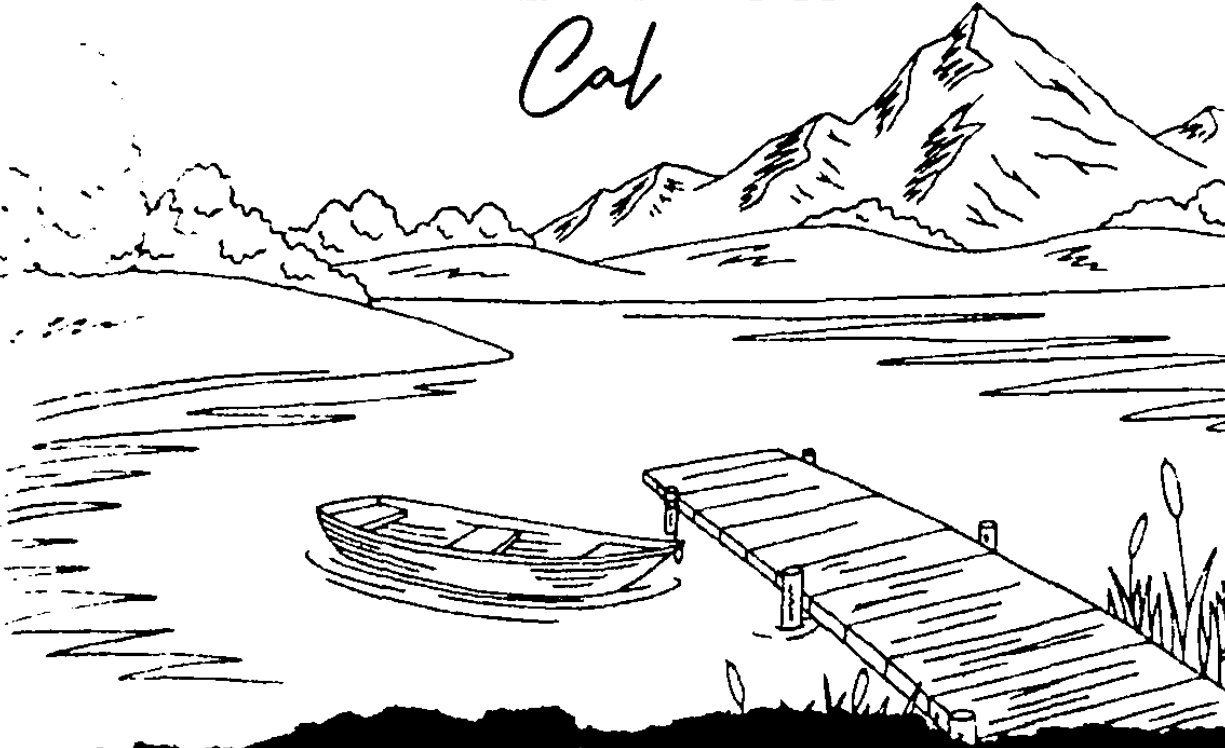
Leo’nun kaşları çatılırken babamın gözleri kocaman açıldı. Oyumun boşa gittiğini biliyordum ama babamla son bir kez uğraşmak, o eveti kazanmak için ne yapmış olabileceğini düşündürtmek istemiştim.

Nezaketinle öldür, derdi annem her zaman.

Umarım babam da nezaketimle ölürdü.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cal

Babam büyük yenilgisine rağmen Leo'nun ofisinden başı dik bir şekilde çıktı. Asansörden vazgeçip acil çıkış merdiveninde gözden kaybolana ve kapının çarpma sesi bekleme odasında yankılanana kadar kardeşlerim kaşlarını çatarak ona bakmaya devam etti.

"Evin evrakları için seninle iletişime geçerim." Leo kapıyı arkamdan kapatmadan önce omzuma hafifçe vurdu.

Kardeşlerim bana döndü. Dudakları ince bir çizgi hâlini almasına rağmen Rowan'ın gözleri parlıyordu. "Senin için de uygunsa birlikte akşam yemeği yemeyi düşünüyorduk."

"Elbette. Açlıktan ölüyorum." Asansöre doğru bir adım attım ama Declan'ın babamın çıkıp gittiği kapıya baktığını görünce durdum.

"Gerçekten bitti," diye mırıldandı alçak sesle.

Rowan omzuna vurdu. "Sakin bana üzgün olduğunu söyleme."

"Ben sadece..." Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye tahminde bulundum.

İkisi de bana bakmak için döndü.

“Kesinlikle.” Declan bakışlarını çevirdi. “İstediğimiz her şeyi elde ettikten sonra hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmek aptalca geliyor...”

“Ben de aynı şekilde hissediyorum, özellikle de dedemin ona bizimle arasını düzeltme seçeneği verdiğini ama onun yine de kendini seçtiğini öğrendikten sonra.”

“Hiç şaşırmadım.” Rowan dudaklarını büktü.

Declan’ın omuzları gergindi. “Bunca zamandan ve yaşadığımız onca şeyden sonra bile babamın bencil bir pislik olduğunu kabul etmek zor geliyor.”

“Bana anlatma. Hayatımın yarısını terapiyle bunu kabullenmeye çalışarak geçirdim.” Gülüşüm gözlerime yansımadı.

Rowan kahkaha attı. “En azından birimiz babamızın neden olduğu sorunlar için yardım alıyor.”

“Şunu ikimiz yapalım.” Declan Rowan’ın omzundaki elini silkerek asansöre yöneldi.

Rowan arkasından ağzı açık kalmış hâlde ona baktı. “*Sen* terapiye mi gidiyorsun?”

“Sakın bana senin de gitmeyi düşünmediğini söyleme.” Declan ona bir bakış attı.

Rowan başını iki yana salladı. “Ben senin deneyimlerini paylaşmaya devam edeceğim.”

“Korkak.”

Declan sevdiği İtalyan restoranına giderken son birkaç hafta içinde bebeklerle ilgili öğrendiği her tür bilgiyi bizimle paylaştı. Abimin çocuk sahibi olma konusunda bu kadar heyecanlı olabileceğini hayatta düşünmezdim ama o ve Iris adına mutluydum. Declan başına gelen onca şeyden sonra hayal ettiğimiz türden bir baba olma şansını hak ediyordu.

Sen de öyle.

İkisi aklıma gelince Cami’ye iyi geceler dileyebilmek için tuvalete gidip Lana’yı aradım.

Garsonumuz sularımızı getirip siparişlerimizi aldıktan sonra Rowan yaklaşan Dreamland yenilemesinden, Zahra ve tasarım ekibiyle birlikte üzerinde çalıştığı yeni projeden bahsetmeye başladı.

Rowan'a her zamankinden daha fazla soru sorduğumda bana içten bir şekilde gülümsedi.

Declan bana döndü. "Seninle gurur duyuyorum."

"Benimle mi? Neden?"

Kahverengi gözleri parladı. "Pek çok farklı nedenden ama en çok da kısacık sürede bu kadar yol kat etmenden dolayı. Seni mutlu ve özgür görmek beni mutlu ediyor."

Boğazım düğümlendi. "Senin böyle duygusal biri olabileceğini kim tahmin ederdi?"

"Ne söyleyebilirim ki? Iris'in hamilelik hormonları bana da bulaştı."

Rowan burnundan güldü. "O işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum."

"Siktir git. İşte tam da bu yüzden size asla güzel bir şey söylemiyorum."

Declan elindeki peçeteyi top yapıp Rowan'ın yüzüne fırlattı.

"Peki. Şimdi benim sıram." Rowan su dolu kadehini havaya kaldırdı. "Sonunda hayallerimizi gerçekleştirmemize kadeh kaldırmak istiyorum."

Bardağımı onunkiyile tokuşturdum. "Ve bu yolda bize yardımcı olan harika kadınlara."

Kardeşlerimle akşam yemeği yedikten sonra arabama atladığım gibi hiç mola vermeden gece yarısı göl evine vardım. Alarmı devre dışı bırakıp merdivenlerden çıkarken fazla ses çıkarmamaya özen gösterdim. Lana ve ben ikinci katta Cami'nin odasının karşı kanadındaki yeni dekore edilmiş büyük odayı yatak odamız yapmıştık.

Lana kollarının arasına sıkıştırdığı bir yastıkla yatağın ortasında kıvrılmış yatıyordu. Açık bıraktığı perdeden içeri sızan ay ışığı yüzünün kıvrımlarını aydınlatıyordu. Başının üzerini öpmek için eğildiğimde hiç hareket etmedi, bu yüzden yatağa girmeden önce duş almaya gittim.

Odaya geri döndüğümde yorganın altına girerken şilte ağırlığımla çöktü.

“Selam,” dedi, bana bakmak için dönerken. “Saat kaç?”

Kollarımı ona dolayıp kendime çektim. “Çok geç.”

“Şikago’da kalacağını sanıyordum.” Göğsüme iyice sokuldu.

“Kalmak istemedim.” Hayatımın büyük bir bölümünü Lana’dan uzak geçirmiştım, bu yüzden daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum. Ayrıca sabah Cami’ye çikolatalı *pancake* yapacağıma söz vermişim ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

“Avukatla işler yolunda gitti mi?” Uykulu gözlerini ovuşturarak bana baktı.

“Bu... ilginç bir deneyimdi”

Kaşlarını çattı. “Ne oldu?”

“Dedem son bir kez işleri iyice karıştırdı.”

Gözleri kocaman açıldı. “Nasıl yani?”

“Bize babamın payına düşen hisseleri alıp almaması konusunda oy kullanma seçeneği vermiş.”

“Aman Tanrım.” Şaşkınlıkla ağzı açık kaldı.

“Aynen öyle. Son sözü söylecek olmak bizi de şaşırttı.”

“Yani bu kadar mı? Babandan kurtuldunuz mu?”

Başımla onayladım. “Declan bugün ilk yönetim kurulu toplantısını yaptı.”

“Bu harika haber.” Gülümsedi. “Arnold’la konuşman nasıl geçti?”

“Gelecek hafta aklımdaki fikirleri masaya yatırmak için onunla ve ekibiyle görüşmemi istedi.”

Gülümsemesi genişledi. “Seninle gurur duyuyorum.”

Bakışlarımı başka yöne çevirdim. “Henüz hiçbir şey yapmadım.”

“Ne demek istiyorsun? Kane Şirketi’nin artık dört yerine bir tane uygulaması olmasının nedeni sensin. Eminim şu anda Amerika’nın yarısının kahramanısın.”

Yanaklarım ısınmaya başladı. “Senin yardımın sayesinde.”

Yanağımı avuçladı. “Ben hiçbir şey yapmadım. Verileri tarayan ve daha fazla içerik çıkarmak için ekiple haftalarca toplantı yapan sendin.”

“Zamanla yoluna girecek bir iş.”

“Bizim gibi.” Sırtışı yüzüne yayıldı.

O anda onu öpmeye karşı koyamadım. Lana bana daha da sokuldu ve nefes nefese kalıp birbirimizin kıyafetlerini çıkarmaya başlayana dek öpücüğü derinleştirdi. Ben onun tadını çıkarırken o da bana işkence ederek onu becerme arzusuyla beni çıldırttı.

O beni doyumsuzca yalayıp emerken ben de tenine küçük ısırık izleri bıraktım. O, dilini aletimde gezdirip benimle oyun oynarken ben de dilimle onu becerip ihtiyaçtan sızlanmasını sağladım.

Daha fazla dayanamayıp kendimi bacaklarının arasında bulmam uzun sürmedi. Aletimi girişine hizalayıp içine gömüldüğümde ikimiz de yüksek sesle inledik. Kıcıımı o kadar sıkı kavırıyordu ki kalbimde bıraktığı kalıcı izlerin benzerini tenimde de bırakıp bırakmayacağını merak ettim.

Ne zaman seks yapsak birbirimize asla doyamıyorduk. Sanki ikimiz de kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışıyormuşuz gibi geliyordu. Sanki kendimi onun içine gömüp oradan hiç ayrılmak istemiyormuşum gibi.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca işkence ettikten sonra geri çekilmeden önce onu orgazmın eşiğine getirdim.

Bir yerden sonra beni yatağa bastırıp kontrolü ele aldı. Ters bir şekilde üzerime oturup aletimi içine aldı, kendi zevki için beni becerirken tek görebildiğim dolgun kıcı ve kıvrımlı

sırtıydı. Bu pozisyon o kadar iyiydi ki cennetteymiş gibi hissediyordum ve Lana'dan gelen inlemelere bakılırsa o da benimle aynı şekilde zevkten kıvranıyordu.

Klitorisile oynayıp birkaç kez hafifçe çimdikledikten sonra boşalarak beni de beraberinde sürükledi. Vücudum titreyip yıldızları görecektik kadar sertçe boşalırken kalçalarını kavrayıp aletimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirmeyi bırakmadım.

Lana üzerimden kalkıp yapış yapış sıvılarımızın her yere yayılmasına neden olunca burnunu kırıştırdı.

"Duş mu yoksa havlu mu?"

Seks sonrası uyuşuklukla esnedi. "Havlu. Kolumu kıpırdatacak hâlim yok."

"Bekle o zaman." Islak bir havluyla dönerek yatağa yığılmadan önce ikimizi de elimden geldiğince temizledim.

Lana bana sarılarak başını boynumun çukuruna yasladı. "Seni seviyorum."

Göğsüm sıkıştı. Onun bu sözlerine layık olduğumu hissetmek biraz zaman almıştı ama yavaş yavaş alışıyordum.

"Ben de seni seviyorum." Başının tepesine bir öpücük kondurdum. Lana'nın, hayatının geri kalanını bana verilmiş bir hediye gibi değer verilerek geçirmesini sağlamak için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. O benim hayatımı değiştirmişti, kendimi sevmenin de başkalarını sevmek kadar önemli olduğunu bana kanıtlamıştı. Çünkü başkalarına yardım etmeden önce kendime yardım etmem gerekiyordu.

Gelecekte hayat her zaman çok kolay olmayacaktı. Aptal değildim, zorluklar tarafından sınanabileceğimin, etrafımdakileri üzecek durumlara tekrar düşebileceğimin farkındaydım.

Ama Lana, Cami ve ailem yanımdayken her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi hissediyordum. Başarısızlıkların bile.

Ve sanırım dedemin en başından beri bana öğretmeye çalıştığı şey de buydu.

SON SÖZ

Alana

BİR YIL SONRA

Bu akşam dükkânı benim yerime sen kapatır mısın?” Önlüğümü başımdan çıkardım.

Harika çalışanım Gabby yerleri süpürmeye ara verip bana baktı. “Sorun değil, patron. Hallederim.”

Benimle çalışan üç elemanım vardı, hepsi de kendince harika işler başarıyordu. Pastacılık sevgilerinin yanı sıra, bir sonraki en iyi Dreamland tatlısını kimin yapacağını görmek için yeni tarifler deneme konusunda da tutkululardı. *Tres leches* tarifim çok beğenilmişti ve Rowan şimdiden daha fazla tatlı tarifi üretmem için bana baskı yapıyordu.

Bu hafta her zamankinden daha geç saatlere kadar çalışmamın sebebi de buydu. Benden yeni bir tatlı tarifi istemeseydi, Cami’yi okuldan ben alırdım. Bu hafta sonu Dreamland’e yapacağımız aile ziyaretinde Rowan’a hangi Noel tatlısını sunacağımı takıntı hâline getirirken Cami’yle ilgilenmek Cal’e kalmıştı.

Telefonum elimde çaldı. “Siktir. Hoşça kal, Gabby!”

Telefonu cevapladığımda Cal, “Neredesin?” diye sordu.

“Yoldayım.” Ön kapıdan çıkmadan önce neon tabelanın düğmesine bastım. Dükkânın üzerindeki ışıklı tabelada *Tatlı Sürprizler Pastanesi* yazıyordu.

Annemle bir gün bu dükkânın önünde dururken bulduğumuz isimdi. Annem sonunda pastane açma hayallerimi gerçekleştirdiğimi bilse eminim benimle gurur duyardı.

“Hâlâ dükkândasın, değil mi?” Cal’in sorusu beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

“Şimdi çıktım, yemin ederim!” Telefonumu omuzumla kulağım arasına sıkıştırıp araba anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım.

Arka planda biri homurdandı.

“Neydi o?” diye sordum.

“Televizyondan geldi. Birazdan görüşürüz. Seni seviyorum. Hoşça kal,” diyerek telefonu aniden kapattı.

Ah, bu çok tuhaftı.

Göl evinin garaj yoluna girdiğimde yıldızlar gökyüzünde parlamaya başlamıştı. Cami ve Cal’i oturma odasında yeni aldıkları tekne maketi üzerinde çalışırken bulmayı bekliyordum ama oda zifiri karanlıktı. Işığı açmak için sürgülü kapının yanındaki düğmeye uzandım ancak dışarıda gözüme bir şey takılınca durdum.

İskelenin ucuna kadar yol boyunca mumlar ve fenerler sıralanmıştı.

“Aman Tanrım.” Sürgülü kapıyı açıp verandaya çıktığımda elim titriyordu. Basamaklardan inip devasa çimenlik alandan geçerek dosdoğru iskelenin ucunda duran silüete doğru yürüdüm. Ayaklarımın altında ezilen çimler sessizliği bozuyordu.

Cal omzunun üzerinden baktı. Tepede parlayan ay tüm yüzünü aydınlatıyordu. “Selam,” dedi uzaktan duyulacak kadar yüksek bir sesle.

“Bütün bunlar da ne?” diye seslendim. Sanırım neler olduğunda dair bir fikrim vardı ve bunun tek nedeni Cal’in aldığı yüzüğü saklamak için berbat bir yer seçmesiydi. Ne zaman soracağını merak ederek haftalardır bekliyordum. Hatta iki kez dizlerinin üstüne çöküp ayakkabısını bağlıyormuş gibi yaparak benimle dalga geçmişti.

Kesinlikle bildiğimin farkındaydı.

Bana doğru döndüğünde göğsüne uzun ve geniş bir şey bastırıldığını gördüm ama bu kadar uzaktan ne olduğunu anlayamıyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatırken iskele ayaklarımın altında gıcırdadı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden kurtulmaya çalışırken kaburgalarımın birini kıracağından korktum.

“Bu da ne?” Önünde durup elindeki tahta parçasını işaret ettim.

Tahta parçasını çevirdiğinde gözlerim kocaman açıldı.

Ama bu imkânsızdı.

“O elindeki...” Titreyen elimle uzanıp tahtaya kazınmış C harfinin yanındaki L harfine dokundum.

“İnşaat ekibinin onu atmasına gerçekten izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?”

Dilim ağırlaştı. “Neden bir şey söylemedin?”

“Bu tahtayla ilgili büyük planlarım vardı ve senin onu yakma riskini göze almak istemedim.”

Yaşaran gözlerle ona baktım. “Ne gibi planlar?”

“Sonsuzluk gibi planlar.” Cal tahtayı bir eliyle tutarken diğer elini arka cebine atıp... *o çıkardığı İsviçre çakısı mıydı?!*

“Cal...” Elimi açık kalan ağzıma bastırdım.

Diz çöküp tahtayı uyluğuna dayadı. Çakının ucunu L harfine ait çeteledeki diğer çizgilerin hemen altına bastırdı.

“Sana hayatının geri kalanını benimle geçirmen için meydan okuyorum.” Bıçağın ucunu düz bir çizgi çizecek şekilde aşağıya doğru indirdi. “Seni, Cami’yi ve sahip olacağımız diğer

çocuklarımızı tüm kalbimle sevmeme ve korumama izin vermeni istiyorum.” İkinci bir çizgi ekledi. “Niyetim hak ettiğin gibi bir adam olmak ama işlerin her zaman kolay olmayacağını ve mücadele etmen gerektiğini bilerek, risk alman için sana meydan okuyorum.” Üçüncü bir çizgi ekledi. “Arkadaşın, sevgilin ve en iyi arkadaşın olmam konusunda bana güvenmen için sana meydan okuyorum. En büyük destekçin ve işler zorlaştığında ağladığın omuz olmama izin ver, gözyaşlarını silecek ve seni üzen her şeyi düzeltecek kişi olmam için bana güven.” Dördüncü çizgiyi çizerken bıçağı daha sıkı kavradı.

“Benimle evlenmen için sana meydan okuyorum.”

Diğer dördünün üzerine çapraz bir çizgi eklerken yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Cebinden bir yüzük çıkarmadan önce tahtayı iskeleye bıraktı. Yüzük hatırladığımdan da güzel görünüyor, parlak taş öğle güneşi altındaki gölün yüzeyinden daha fazla parlıyordu. Boyutu çok kibardı; uzaktan görülebilecek kadar büyük ama soygun riskine girmeyecek kadar da küçüktü.

Kesinlikle mükemmeldi ve tam istediğim gibiydi.

“Ne diyorsun Lana?” Sırıttı. “Meydan okumamı kabul edecek kadar çılgın mısın?”

Çenem titriyordu. “Sanki sana hayır deme şansım varmış gibi.” Elimi uzattım.

Cal yüzüğü parmağıma geçirdikten sonra ayağa kalkıp beni kollarının arasına çekti. Başını ellerimin arasına alıp onu içimde beslediğim tüm sevgi ve hayranlıkla öptüm. Parmaklarını saçlarıma geçirip dudaklarımızı birbirine bastırarak soluğumu içine çekti.

Aniden öpücüğe ara verip, “Seni seviyorum,” dedi.

“Ben de seni seviyorum, daima sevdim ve yaşadığım sürece her zaman seveceğim.”

Bir öpücük daha çaldıktan sonra tekrar geri çekildi. “Ever dedi!” diyerek karanlığa doğru bağırdı.

İnsanlar saklandıkları yerlerden çıkarken ağzım açık kaldı. Kasabanın birçoğunun yanı sıra Cal'in ailesi ve arkadaşlarım ortaya çıkıp yanımıza geldi. Hoparlörlerden müzik süzülünce havuzun etrafında bir parti başladı.

Gözlerimi kısarak yüzünde kocaman bir sırıtışla karşımda dikilen adama baktım.

“Evet diyeceğimden bu kadar emindin demek?”

Göz kırptı. “Seni, yüzünde şapşal bir gülümsemeyle yüzüğü deneyip şaşıryormuş taklidi yapmaya çalışırken yakaladım.”

Aman Tanrım. Yanaklarım ısınmaya başladı.

“Neden hemen harekete geçmedin?” Gözlerim kocaman açıldı.

“Evllenme teklif edeceğimi sanarak heyecanlandığını görmek beni çok eğlendiriyordu.”

Gülerek omzuna bir tane patlattım.

Elimi avucuna alıp yüzüğün olduğu parmak boğumumu öptü. “Sevimliydi.”

“Sevimli mi? O yüzüğü denerken muhtemelen delirmiş gibi görünüyordum.”

“Hayır. Daha çok bana aitmiş gibi görünüyordun.”

Gözlerindeki aç bakışla midem kasıldı.

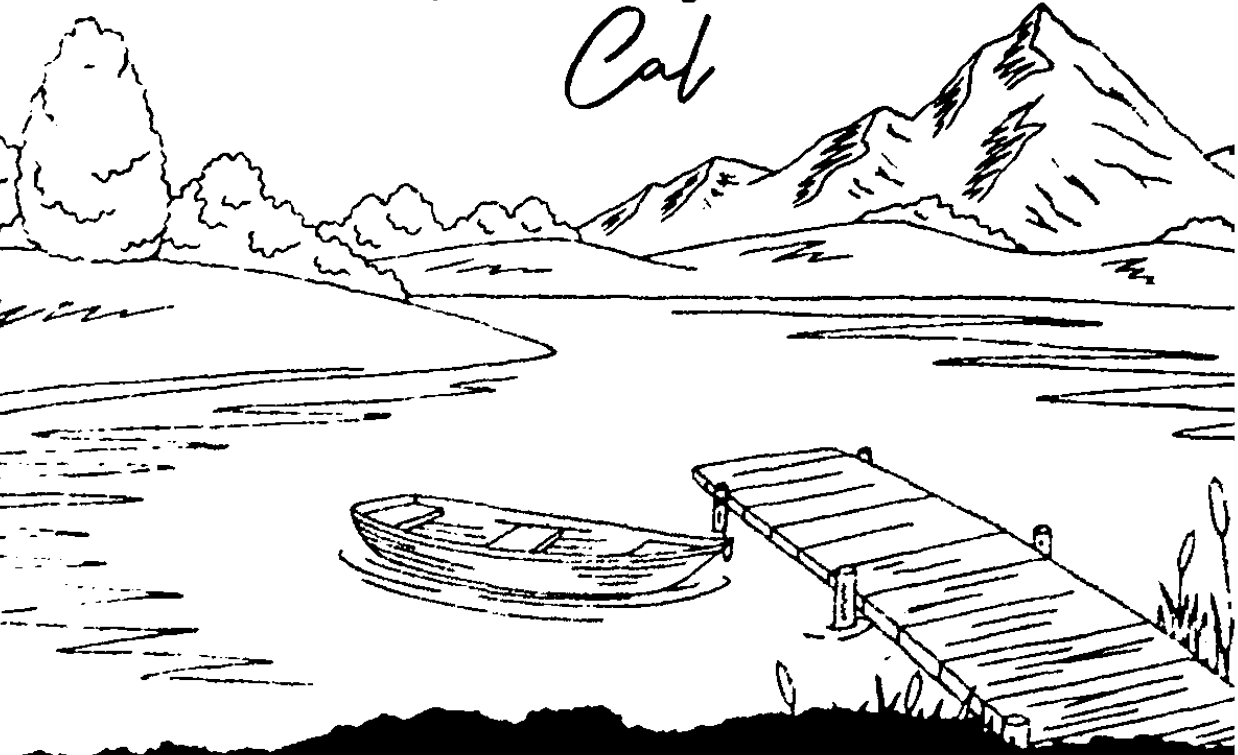
“Anne!” Cami pelüş kuzusunu göğsüne bastırıp iskeleden koşarak kendini kollarımıza attı, Cal bir kolunu bana sarmadan önce onu kollarının arasına çekti.

Onlara bakıp gülümsedim. Cal haklıydı, evlilik teklifine hayır demem mümkün değildi çünkü hayatımın geri kalanını onlarla geçirmek için can atıyordum.

Sonsuza kadar, ailemle.

GENİŞLETİLMİŞ SON SÖZ

Cal

ÜÇ YIL SONRA

Her temmuzda Lana'yla ailemizi Wisteria Gölü'ne davet ediyorduk. Tatillerin yanı sıra herkesi aynı yere toplayabildiğimiz nadir zamanlardan biriydi. Artık kardeşlerimin kendi aileleri olduğu için hayatları da çok yoğundu.

Kane ailesi yavaş yavaş genişliyordu. Iris Ilona'yı doğurup Declan CEO olduktan kısa süre sonra Rowan da Zahra'yla evlenmişti. Rowan ve Zahra çok geçmeden ilk çocukları Ailey'i dünyaya getirmişti. Ufaklık tam bir gürültücüydü; resmen kişiliğini annesinden, görünüşünü de babasından almıştı.

Lana'yla benim çocuk sahibi olmamız biraz daha uzun sürdü. İkimiz de bebek istiyorduk ama süreç pek kolay olmadı. Karımın bir bebeğin kaybından sonraki üzüntüsünü ve sonrasında her ay yeniden hayal kırıklığına uğradığını görmek beni içten içe parçaladı. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, bu durum ayık kalma konusundaki kararlılığımınla birlikte ilişkimizi de ciddi bir sınavdan geçirdi.

Wyatt'ın destekleri olmasaydı içme isteğine direnecek kadar güçlü olamayabilirdim. O ve Lana bana yeterince güçlü olduğumu söyleyip dursa da yine de kendime güvenemiyordum.

Ayık kalmak gerçekten bir yolculuktu ve bu yolculukta yanımda Lana'dan başkasının olmasını istemiyordum. O yanımdayken her şeyin üstesinden gelebileceğimi biliyordum.

Pes etmediğim için mutluydum çünkü çabalarımızın sonunda kızımız Esmeralda dünyaya geldi. Tatlı gülümsemesi, koyu mavi gözleri ve dolgun kahverengi saçlarıyla minik bebeğimiz Esme. Cami hep hayalini kurduğu kız kardeşe sahip olduğu için çok heyecanlanmıştı. Lana'yla bense özellikle Esme'ye sahip olmak için çektiğimiz zorluklardan sonra sonsuza dek dört kişilik bir aile olarak kalmaya karar vermiştik.

Esme dünyaya geldikten sadece iki ay sonra Lana tekrar hamile kaldığında ne kadar şaşırdığımızı hayal edin.

Hamile kaldığı dönem, dedemin doğduğu kasabayı ziyaret ettiğimiz İrlanda gezimize denk geliyordu. İrlandalı ikizlerin İrlanda'da rahme düşme olasılığı neredeyse gerçek olamayacak kadar mucizevi görünüyordu. Bu, Tanrı'nın bir işareti gibiydi. Ya da daha doğrusu Brady'nin son müdahalesi.

Dürüst olmak gerekirse Brady Kane gücünü kullanarak öbür dünyada bir anlaşma sağlayıp Lana'nın büyük bir aile kurma hayalini gerçekleştirdiyse bile şaşırmazdım.

Lana doğum günü pastamı önüme koyduktan sonra kulağıma eğilip, "Bu yıl ne diliyorsun?" diye fısıldadı.

Ona bir bakış attım. "Sanki sana söylermişim gibi."

Sırıttı. Dünyayı gezip en güzel yerleri gördükten sonra bile hiçbir şey Lana'nın gülümsemesiyle kıyaslanamazdı. Tüm yüzünü aydınlatarak teninin ve gözlerinin parlamasına neden oluyordu.

Yine de Esme'nin gülümsemesi annesininkiyle yarışırdı. Küçük kızımızın henüz dişleri yoktu ama bu, onun gülümsemesini daha da tatlı hâle getiriyordu.

Lana kıstığı gözleriyle bana baktı. “Bu sefer erkek olmasını dileyeceksin, değil mi?”

“O kadar belli ediyor muyum?” diye sordum.

Declan ve Rowan aynı anda, “Evet,” diye yanıtladı.

Gözlerimi devirdim. “Yemin ederim, sadece küçük çocukların hokey kıyafetleri içinde çekilmiş birkaç fotoğrafını gönderdim...”

“Ve golf topuna vuran çocukların.” Rowan, Esme’yi Lana’nın kollarına bıraktı.

“Mini arazi motosikletiyle dolaşan çocuğu unutmayın.” Zahra Ailey’yi mama sandalyesine oturttuğunda çocuk pastayı görünce ellerini çırpmaya başladı.

Sahte bir teslimiyetle ellerimi kaldırdım. “Evrene mesaj göndermek suç değil.”

“Kızlar da hokey ya da golf oynayabilir ve arazi motosikletine binebilir, biliyorsun değil mi?” Lana sözlerini vurgulamak için Esme’nin minik yumruğunu havaya kaldırdı.

“Bu, Cami’ye Noel hediyesi olarak arazi motosikleti alabileceğim anlamına mı geliyor?” Rowan tam da olmak istediği gibi kışkırtıcı bir şekilde sırıttı.

“Hayır,” Lana’yla ikimiz aynı anda bağırarak cevap verdik.

Otuz sekiz mumun ilkinin yakmaya başlarken güldü. Yanan mumu alıp o Esme’yi oyalarken diğer mumları tutuşturmasına yardım ettim.

Ilona peşinde Iris ile koşarak odaya girdi.

Ilona’nın ağzına ve ellerine bulaşan *guava* kremasına bakılırsa doğum günü pastamı çoktan tattığı görülüyordu. Hızlıca pastanın kenarına bakınca şüphelerim doğrulandı.

“Üzgünüm.” Iris yüzünü buruşturdu.

“Dert etme. Ben yemeden önce içinde zehir olup olmadığını kontrol edilmesi işime gelir.”

“Lana bizi zehirlemeyecek kadar çok seviyor.” Zahra gülmüseddi.

Declan beni işaret ederek, “Ama senden şüpheliyim,” dedi.

Iris Ilona'nın yüzünü kumaş peçeteyle silmeye çalıştıysa da çocuk elinden kurtulup ters yöne kaçmaya kalkıştı. Declan kızını odadan kaçamadan yakalayıp kucağına oturttu. Ilona direnmek için başını salladığında örgülerinin ucundaki boncuklar birbirine çarptı ama Iris, ufaklığın itirazlarını görmezden gelerek yüzündeki krema kalıntılarını temizlemeye girişti.

“Bulдум!” Cami yemek odasına dalarak başıma bir taç yerleştirdi.

“Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey.” Yanağına bir öpücük kondurdum.

Yüzünü silerken burnunu kırıştırdı. “Babaaa,” diye sızlandı. “İğrençsin.”

Cami'nin bana baba dediğini kaç kez duyarsam duyayım bazen göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Lana'yla bir araya geldikten bir yıl sonra Cami bana baba demeye başlamış ve o günden beri de bırakmamıştı.

Umarım asla bırakmazdı.

Onu gıdıkladım. “Erkeklerin bitli olduğunu düşünmediğin günleri özleyorum.”

Declan ciddi bir yüz ifadesiyle, “Bence tüm erkeklerden uzak dur, onlarda derinde döküntülere neden olacak et yiyen bakteriler var,” dedi.

Bir gün onu öldürecektim.

Cami'nin gözleri büyüdü. “Ne?” Yanaklarını daha sert sildi. Kolumu ona dolayıp kendime çektim. “Sadece şaka yapıyor.”

“Öyle mi?” Declan kaşlarını oynatarak Cami'yi güldürdü. Abimin çocukların yanında gardını indirdiğini görmek garipti. Onu daha insani gösteriyordu.

Lana bana Esmе'yi uzatırken güldü ve ardından benim, çocukların ve pastamın fotoğrafını çekti. Mumların yarısı çoktan ermişti, bu yüzden Lana herkesi doğum günü şarkısı söylemeye teşvik etti. Kardeşlerimin müzik kulağı yoktu ama kızlar neşeli sesleri ve ritim duygularıyla günü kurtardılar.

“Bir dilek tut.” Cami bana gülümsedi.

Gözlerimi kapatıp mumları üfledim.

Sağlıklı bir bebek ve sağlıklı bir eş diliyorum.

Erkek çocuk sahibi olmakla ilgili ne kadar şaka yaparsam yapayım, Lana ve bebeğimiz güvende olduğu sürece cinsiyeti umurumda bile değildi.

Herkes alkışlayıp tezahürat yaparken Lana pastayı kesmeye koyuldu.

“Pişt.” Cami elimi tuttu. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Iris Esme’yi kollarımdan alırken Lana’ya bir bakış attım. Karım bana hafifçe gülümsedikten sonra görevine döndü.

“N’oldu ufaklık?” Cami’nin beni yemek odasından çıkarmasına izin verdim.

“Sana bir hediyem var.”

“Nedir?”

Gözlerini öyle bir devirdi ki başının arkasından çıkacaklarından korktum. Beni mutfağa götürüp büyük bir zarf uzattığında güldüm.

“Bu nedir?”

“Aç.” Zarfı işaret etti.

İçindeki kâğıdı çıkarırken ellerim hafifçe titredi. İlk satırı okuduğumda görüşüm bulanıklaştı.

“Seni evlat edinmemi mi istiyorsun?” Emin olmak için evlat edinme belgelerini tekrar kontrol ettim.

Başıyla onayladı, gözleri muhtemelen benimkiler gibi bugulanmış görünüyordu.

Kâğıtları bir kenara atıp onu kucaklayıp havaya kaldırdım. Artık kucakta taşınamayacak kadar büyümüş olsa da umrumda değildi. Onu havaya kaldırmam için bana yalvardığı günleri dün gibi hatırlıyordum.

“Babam olur musun? Gerçek babam?” Cami bana bakıp göz kırptı.

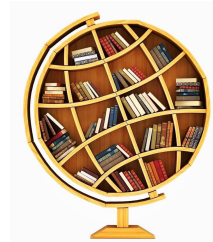
Ona üç yıl önce söylediğim sözleri tekrarlardım. “Bundan daha çok istediğim hiçbir şey olamaz.”

Lana kucağında Esmeyle her şeyi gizlice kaydettiği kordordan fırladı. Akan gözyaşları makyajını mahvetmişti.

Üçünü birden kucakladım.

Cami ve Lana’yla birlikteyken daha mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama görünen o ki yanlışmışım. Her zaman hayalini kurduğum ailemle ve hep istediğim gibi bir gelecekle şu anda olduğumdan daha mutlu olmamın imkânı yoktu.

-Son-

YAZAR NOTU

Dreamland Milyarderleri'ne veda etmek benim içine hem acı hem tatlı bir duygu. Kane kardeşlerin her biriyle kişisel gelişimlerinden dolayı fazlasıyla gurur duysam da Kaneler ve kadınlarını geride bıraktığım için üzgünüm. Dreamland dünyası, hayatımı pek çok yönden değiştirdi. Bana, benim için çok değerli olan yeni okurlar ve bana şans vermek isteyen yayıncılar kazandırdı. Ama aynı zamanda, bu seri hayatımın çok zor dönemlerinde yoldaşım oldu. Kendimi yalnız hissettiğimde beni rahatlatmış ve kalbimin bir parçasını paylaşmam için bana olanak sağladı.

Umarım yarattığım bu dünyadan keyif almışsınızdır. Tıpkı bana yaptığı gibi umarım ihtiyacınız olduğunda sizi rahatlatmış, gerçek dünya baş edilemeyecek bir yer olduğunda size sığınak olmuştur.

Bu yolculuğun bir parçası olduğunuz ve kendimden şüphe ettiğimde ilerlememi sağladığınız; kitaplarımı okuduğunuz, paylaştığınız ve beni desteklediğiniz için teşekkürler. Ve bana inandığınız için de içtenlikle teşekkür ederim.

Yeni bir evrende görüşmek üzere!

Lauren

TEŞEKKÜRLER

Kitap yazmayı başarmak için muazzam insanlardan oluşan bir ekip gerekiyor.

Anne: Kendini çocuğuna adanmış bir anne yazmak kolaydı çünkü sen bizim için her zaman en iyi rol model oldun ve bizi hep destekledin. Yazar tıkanıklığımı aşmama yardım ettiğin ve farklı bir şey hakkında yazmam için bana ilham verdiğin için teşekkürler.

Bay FOF: Bana küçük romantik jestlerin de büyük jestler kadar önemli olduğunu hatırlattığın için teşekkürler.

Christa, Pam ve Bloom Books'taki ekibin geri kalanına: Bu kitabın çıkışını benim için çok özel bir hâle getirdiğiniz için teşekkür ederim. Yalnızca hikâyemi bir sonraki aşamaya taşımama yardım etmekle kalmadınız, aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'ya ulaştırmama da yardımcı oldunuz. Kitaplarımı fiziksel olarak mağazalarda görmek, sonsuza kadar unutamayacağım bir deneyimdi.

Anna ve Piatkus ekibine: Hikâyelerimi yalnızca Birleşik Krallık ve Britanya Milletler Topluluğu ile değil, aynı zamanda dünyayla paylaşmama yardım ettiğiniz için de teşekkür ederim. Dünyanın her yerinde Dreamland Milyarderleri Piatkus edisyonlarını görmek gerçekten harika bir duyguydu.

Kimberly, Joy ve Brower Literary & Management'taki herkese: Kitaplarımın yeni okurlar bulmasına yardımcı olduğunuz ve yayıncılık dünyası denilen bu vahşi doğada bana rehberlik ettiğiniz için minnettarım.

Nina, Kim ve Valentine PR'daki herkese: Son Teklif'in yayımlanma sürecini coşkulu bir maceraya dönüştürdünüz. Sadece beni aileden biri gibi hissettirmekle kalmayıp aynı zamanda her şeyi organize etmeme yardım ettiniz.

Becca'ya: Küçük Detaylar taslağımın henüz yüzde yetmiş beşini tamamlamışken ve henüz ortaya çıkacak işten bile emin

değilken seni aramak, verdiğim en iyi kararlardan biriydi. Günümü kurtardığı ve aramızda köprü olduğu için Erika'ya fazlasıyla minnettarım. Yalnızca kitabın düzeltisini yaparken çıkardığın muhteşem işe değil, kişiliğine de çok değer veriyorum. Yanımda olduğun, sınırlarımı zorladığın için çok mutluyum.

Erica'ya: Birlikte bir seriyi daha bitirdiğimize inanamıyorum. Bu kitap, Henry Ford'dan Pizza Cal'e (ve Matt'in "o sahneler" hakkındaki sesli notlarına) kadar pek çok konuda seninle gülmemizi sağladı. Sadece bir editör olarak değil, aynı zamanda bir arkadaş olarak yanımda olduğun için minnettarım.

Sarah'ya: Seninle kitaplarım üzerine çalışmak unutulmaz bir deneyimdi. Taslağım hazır olduğunda onu e-postayla göndermek için sabırsızlandığım biri olarak, kendini her şeyinle kitabıma ve karakterlerime adayacağına güvenim sonsuzdu.

Mary'ye: İlk günden bugüne, her şey için teşekkürler. Bay FOF'in sana keçi demesinin bir nedeni vardı ve bunun nedeni yalnızca grafik tasarımıdaki becerilerin değil, aynı zamanda hikâyelerimi hayata geçirme konusundaki bağlılığıydı.

Jo's'a: Hep bir mesaj ya da telefon uzaklıkta olacağını biliyorum. Kaotik düşüncelerime bir kere bile şaşırmadın, bu süreç boyunca arkadaşlığın ve sürekli desteğin için teşekkürler.

Nura'ya: Sana pek çok şey için minnettarım. Yazdığım çiftlerle ilgili coşkulu hislerin ve kitaplarımın her bir taslağını okuman beni devam etmek için fazlasıyla motive etti, bu yüzden teşekkür ederim!

Duyarlı okurlarıma: Kitabımın ön okuma kopyasına şans verip karakter hikâyelerini ve geçmişini nasıl daha iyi hâle getirebileceğim konusunda bana geri dönüşlerde bulunduğunuz için teşekkür ederim. Önerileriniz hikâyenin gelişimine gerçekten çok yardımcı oldu.

Beta okurlarıma: İlk taslaktan bu yana sürecin bir parçası olduğunuz için teşekkürler. Bu hikâye, siz ve ayrıntılara gösterdiğiniz inanılmaz özen sayesinde bu günlere gelebildi.

CALLAHAN

Ben, herkesin kapalı kapılar ardında dedikodusunu yaptığı Kane'dim.
Zengin. Mesleği bırakmış sporcu. Tam zamanlı alkolik.
Gerçek beni ise çocukluk arkadaşım ve sevdiğim tek kadın
Lana Castillo'dan başkası tanııyordu.
Altı yıl önce kalbini kırdığımda, ona Wisteria Gölü'ne bir daha
asla dönmeyeceğime dair söz vermişim.
Dedemin vasiyeti her şeyi değiştirene dek de sözümü tuttum.
Mirasımı almak için göl evini satmadan önce orada bir yaz
geçirmekle görevlendirilmişim.
Dedemin bu isteği teoride basitti, ta ki tüm planım
daha ilk günden berbat olana kadar.
Anlaşılan Lana yalnızca o evde yaşamıyor, aynı zamanda
evin sahibi olduğunu da iddia ediyordu.

ALANA

Callahan Kane'e âşık olmak bir hataydı.
Bunu bana altı yıl önce kalbimi kırıp dostluğumuzu
mahvetmeden önce bizzat kendisi söylemişti.
Bir daha buraya dönmeyeceğine söz verdiğinde
aptal gibi ona inanmışım.
Ama Cal, göl evini satmak istediğini söyleyerek tekrar çıkıp gelmişti.
Planını bozan ne miydi?
Benim adımın da o tapuda yazıyor olması.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-6411-39-5

9 786256 411395

www.olimposyayincilik.com

/olimposyayinlari

/olimposyayin

/olimposyayinlari

enemi kavradığında midemdeki kelebekler uçuştı.
k başta platonik ve masumca başlasa da seni hep sevdim.
na aslında aşk, biz büyüdükçe filizlenerek zamanla olgunlaştı.
er yıl zamana ve mesafeye dayanacak kadar güçlüydü.
amanla geçmişin anıları ve gelecek umutları üzerine inşa
dilmiş bir aşk hâline geldi." Bir tutam saçı kulağımın arkasına
kıştırdı. "Senden başka kimseyi göremediğim bir gelecek."